

2963

விவரம்:
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பவணசைப்புராணம்.

இது

பண்பாக்கம் செங்குந்தமரபு

மொ- அம்பலத்தாடி முதலியார்குமாரர்
நாராயண முதலியார் அவர்களாலும்,
செயூர்-செயுமரபு-கண்டி முதலியார்குமாரர்
எல்லப்ப முதலியார் அவர்களாலும்

செகிராமத்தார்வேண்டுகோளால்

இயற்றப்பட்டது

இந்துலாசிரியர்களின் போதகாசிரியராகிய

மகாவித்வான்

ஐ. சிவப்பிரகாசையரவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

பிரசங்காயிர்தம் பாலூர்-வேலுதேசிகரவர்களால்,
பார்வையிடப்பட்டு,

செயூர் சாந்தான் சேஷப்ப முதலியாரவர்கள்

குமாரரும்

ஸ்ரீ காளத்திநாதசுவாமியார்தேவஸ்தான்

தருமகருத்தரும்கிய

ஸ்ரீமான்-இராமலிங்க முதலியாரவர்களால்

சென்னை

ஞானசம்பந்த அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சாதாரண ஓடி ஆவணம்.

1910

இது-இப்புராணத்தில்
'அலியும் மயிலும் பூசித்த
ஐக்கத்திருவருவப்படம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துமகாவித்துவான்

சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்

பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவந்தம்.

கங்களமே விபதமிழி லுயர்மறைகள் சுவமணமே மலிந்து விசத்
தங்கியழுப் பானிரண்டு மாதனிக ளங்கமெனத் தாங்கி ஞானப்
புங்கவர்க ணனிவிழைந்து தவமுஞ்ற வத்துவித போக மீயுந்
துங்கியிரு பாலிந்தி விளையாடும் விளையலமார் தொண்டை நாட்டில்.

நிலமுழுது மிசைவாய்ந்த விரும்பதிகள் பலவற்று னேர்மை
பெற்று, நிலவனைய மணிமாளி கைகளுலு நெடுமறுகு நியமஞ் சூழ,
நலமதிக மாயுதவு மேதாவி யர்ச்சங்க நாளு மேவப், பலமெவையும்
'பொழிபொழில்கள் சூழ்தருநன் னகராகப் பாரிலோங்கும். (உ)

திருப்பனைசைப் புராணமென வொருபெருங்காப் பியமதுதான்
றிறமாச் சொற்றார், பொருப்பதனி லொளிநுமொரு தீபமெனவே
நாளும் பொலிந்து லாவ, விருப்பமுட னாவலர்கள் பற்பலருஞ் சிரந்
துளக்கி வியந்து பேச, இருப்புறநீ ழேழிகா லம்வரையி லேவிளங்கி
யினிக்க மாதோ. (ங)

அத்தகைய புலவர்சிகா மணிகளியா ரெனவினவி லறைதுங்
கேண்மின், சுத்தமுறுகெளரிகோத் திரசிவருக் திரமதனிற் றேன்றி
நாளும், பத்திமையி லேகிறந்த செங்குந்தர் மணிவிளக்காய்ப் பாரி
லோங்கும், உத்தமவப் பனைசைநக ரம்பலத்தா டிக்கோமானுயர்த
வத்தில். (ச)

வந்துசிவ னடியாரைச் சுவமெனவேபாவிக்கும் வண்மைகொண்
டே, கீந்தெழுத்துந் திருநீறுங் சுண்டுகையும் பொருளாக லுறிவிற்
கொண்டு, செந்தமிழி லுளவரிய நயமனைத்து மேதேர்ந்த சிறப்பு
வாய்ந்து, புத்தியினி னயசுருணர் தங்கியநா ராயனனும்-புலவன்
ரனும். (ரு)

அத்தகைய கோத்திரஞ்ஞத் திரமரபிற் கோரணியு யமர்ந்து வாழ்ந்த, உத்தமனப் பனைசையினிற் கண்டியெனு மடிபுத னுருற்று நோன்பார், சித்தபுத்தி யுடன்றோன்றித் தமிழ்க்கடலையேமடுத் துச் சிவத்தின் றெண்டே, தைத்தமனத் தினனாகு மெல்லப்ப நற் கவிஞன் றானுங் கண்டிர். (சு)

இப்புரா ணத்திலுள வலங்கார கற்பனைகளினிது நோக்கி, வைப் பனைய தொடைபொருட்டு சொனயமோடு பன்னரிய வண்மைசூழ்ந் தே, இப்புலியெங் கணும்பரவத் தன்னுளத்தி லேயுன்னி மெவரு மெச்சத், திப்பியவச் சினிலேற்றி யாவருக்கு முபகாரஞ் செந்திட டானால். (சு)

தன்னியர்வாழ் பனைசையினிற் காளத்தி நாதனுக்கோர்தளி யுண்டாக்கி, மன்னியதா னந்தருமஞ் செய்யுள்ள லடுத்தாரை மகிழ்ச்செய்யுங். கன்னியன்கு பேரணிகர் சம்பத்தும் புத்திரருங் கனிவா யுற்றோன், உன்னருஞ்சி ருயர்சாந்த் நிராமலிங்க நெனுஞ் சிமா னுண்மை யோனே. (சு)

உ

சிவமயம்.

சா த் துகவிகள்.

மகாவித்துவான்குமாரதேவையரவர்கள்
குமாரரும், இந்துலாசிரியர்களின் போதகாசிரியருமாகிய
ஐயன்பேட்டைசிவப்பிரகாசையரவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

திங்களணிசடைப்பரமன்றிருவடியைத்தொழுதேத்தித்
திகிரிவேந்தன்
மங்கையிலுருவகன்றபனைசைமான்மியத்தையவ்வூர்
வாழ்செங்குந்தர்
சங்கையறத்தமிழ்ச்செய்யுளாலியற்றித்தருகவெனச்
சாற்றவாணர்
சிங்கமெனக்கலைவல்லோர்புகழ்நாராயணக்கவியாஞ்
செம்மறானும்.

(க)

செற்பரியபகலைதேரெல்லப்பநாவலனுஞ்

செஞ்சொனோக்கு

மொப்பரியபொருளோக்குந்தொடைநோக்குநடைநோக்கு

மொளிரச்செய்தா

ரிப்பெரியதிருப்பனைசைப்புராணத்திற்கினையாக

விந்நாலன்றிச்

செப்பரியதொருதூலுமெனப்புலவரமிக்கையுடன்

மெரிப்பர்மாதோ.

(உ)

சித்தரந்தசரபம்- அஷ்டாவதானம்

பூவை. கல்யாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்மாணக்கர்
பிணங்காமிர்தம் பாஹர் வேலுதேசிகரவர்களாலியற்றிய :

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிறுத்தம்.

திருமலிசெங்கமலமலர்வாவின்குழ

செழும்பனைசைச்சிவனார் காதை

ய்ருந்தமிழாலகத்தியனுந்தலையசைக்க

வகமகிழ்ந்தோன்றோர்மெச்ச

முருகுவிநீபமலர்த்தொடையணிந்தோன்

முன்னமகிழ்தம்பிமாரி

னருங்குலவெல்லப்பனாராயண்ணென்

ருமிருவரதைந்தாரன்றே.

௨ அவதானியார்மாணக்கரும்

மதுரைத்தமிழ்சங்கத்துவித்துவானுமாகிய :

வண்ணக்களஞ்சியம்

காஞ்சி-நாகலிங்கமுதலியாரவர்கள்

இயற்றிய

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிறுத்தம்.

புண்ணியப்பற் பலருறையுந் திருப்பனைசை மாநகரின் புகழ்னைத்
புலவர்கள் உதவியுந் தவிர மெய்யமைபு புரணஞ்

(௪)

சொற்றூர், எண்ணருஞ்சீ ருபயசப் பிரமணிய மரபினுக்கிங்கிருகன்
 நென்ன, விலங்கிச்செந் தமிழ்க்கடலை யுண்டேப்ப மிட்டபெருமேற்
 றம் வாய்ந்து, நண்ணியநா ராயனெனல் லப்பனெனு நாவலரா நற்
 பேர் பெற்றோர், நயமிகுமப் புராணத்தி னருமையினை நீனிசூழ்ந்து
 நனகச் சிட்டான். எண்ணியதா னந்தருமஞ் செய்வள்ளல் சிவபுண்ய
 னிருங்கு பேரன், எழிலார்ந்த வுயர்சாந்தா னிராமலிங்க நெனுஞ்
 சீமா நெனவாழ் வானே.

காஞ்சிபுரம்-ம-நா-நா-ஸ்ரீ
 சோணாசலபாரதியார் அவர்களியற்றிய
 அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தெனைப்பாக்கம்வாழைகளும்பையுமுதித்த
 சாலிக்குஞ் சேலைநல்கும்
 பனைப்பாக்கமகிமைநாராயணவே
 ளெல்லப்பப் பாவலோனு
 முனைப்பாக்கமிதுவெனச்சொற்புராணமதை
 யிராமலிங்க முன்னோனன்பி
 னினைப்பாக்கமாமென்றேயச்சிட்டு
 வழங்கின னீடுவாழி.

சிலமயம்,
சோதனபத்திரம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	சு	சு	னெழி	னெழி
நு	கக	க	பருதி	பரிதி
சு	உ	நு	செய்த	செய்த
கநு	சுசு	சு	மருத	நெய்த
கஅ	உச	உ	தூய	மேய
ரெடி	ரெடி	ரெடி	துளங்	விளங்
சுசு	க	நு	னென்ன	னென்ன
சுநி	எ	நி	ஆர்த்தாள்	ஆர்த்தாள்
சுஅ	எ	உ	காந்தி	காந்தி
சுஉ	கநு	உ	நெடுங்கண்	நெடுங்கண்
அநு	அநு	சு	ஐம்முகன்	ஐங்கரன்
ரெடி	அசு	உ	வதிரத	வதிரத
கசு	நுநி	க	வடசுர	வடசுர
கஎநு	நுநு	உ	பாளுருர்	பாளுருர்

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பவணசைப்புராணம்.

பாயிரம்.

விநாயகர்காப்பு.

கந்தமென் மாமல ருடுறை வோனரி கண்ணகல் விண்ணிறைவை
குந்தல நீங்க யிரிந்திட வேயமர் கொள்கய முகவவுணன்
வெந்துயர் கொண்டெய ராவி வ்ளந்திட வெஞ்சமர் செய்தருள்சம்
பந்தவி நாயக னுரடி சென்னி பதித்து பழிச்செவாம்.

திருப்புலீசர்.

சுருப்பொலி குழலியற் சுகித்த லாலுறு
கருப்பொலி வகன்றிருட் கதியைச் சார்தர
திருப்பொலி துடவைசூழ் தால மாபுரித்
திருப்புலி நாதனைச் சிந்தை செய்துவாம. (க)

மாயூரநாதர். (வேறு.)

கேயூர மணிப்புயங்கொ ணுவலூர் நாவலன்சொற் கேள்வி யின்ப
மாயூர மனமேகிழந்தன் னவன்விருப்பின் படிபரவை மனையிற் காலன்
பாயூரச் சென்றவடம் பிணக்கறுத்துச் சுகமளித்துப் பதத்தை யீந்த
மாயூர நாதனிரு மலரடியென் மனத்தடத்துண் மலரு மாதோ. (உ)

சௌந்தரநாயகியார். (வேறு.)

†சந்தமுறு மலையரையன் றனைய ளாகிச் சார்கைலை மலைக்கிறைவன்
றேனி யாகிப், பந்தமுறு முலகமெலா மளித்துந் தாழாப பருமுலைசேர்
குமடிபெனப் படைத்தா ளாகிச், சந்தமுறுங் கவிபுனைய ஞானப் பா
லைச் சண்பையர்கோன் றனக்களித்த தனத்தா ளாகிக், கந்தமுறும்
பெழிற்றூலை நகரின் மேவுங் கருணைபொழி சுந்தரிதாள் கருத்துள்
வைப்பாம். (ங)

காளத்திநாதர். (வேறு.)

நாளத்தி னுட்கிடந்த நாகர்வேந் தினைக்கொடர்ந்து நலித்த பாவம்
நீளத்தி னுறச்செய்த கடம்பவன்த் துறுமடவார் நிறைந்த வன்பாற்
காளத்தி நகர்க்கேகுங் கா, †லாற்றுத் துணையாகிக் கதியை யீந்த
காளத்தி நாதனிரு பதமலரை யெஞ்ஞான்றுங் கருதி வாழ்வாம் (ச)

† சந்தம்-அழகு, சந்தம்-இசை.   † ஆற்றுத்திணை-வழித்துணை.

ஞானம்பிகையார்.

அளிமிருநற் றவருளத்தில் வெளியாக விருந்தருளு மதிலே யன்றி
†யிளிமிருவஞ் சகருளத்துந் தோன்றும் விருந்தருளி யிருளைத் தேய்
த்துச், ‡கனிமிருவெம் பிறவியெனும் பெருங்கடற்குத் தோணியுமா
ய்க் கருதா நந்த, வெளியிருசீர்க் கரைபுகுத்து முமைஞானம் பிகை
பாத முன்னி வாழ்வாம். (ரு)

நடேசர்.

சீர்தந்த மறைக்கோவுஞ் செழும்பணிலத் திருமாலுஞ் செழுநர்த்
தேய்த்த, கூர்தந்த திரிகுலக் கரவிறையுந் தங்கடொழிற் குறையா தா
ற்ற, வார்தந்த களபஸ்ஸையுமைகாண விருமுனிவர் மகிழ்ந்து டோற்ற
வர்தந்த மணிமன்று நெழினடனஞ் செய்பவர்தா ளிறைஞ்சி வ மு
வாம். (சா)

சிவகாமசுந்தரியார்.

உருவளிக்கு மயன்படைத்த வுலகிலெண்ணன் கெனுமறத்தை
யோங்கச் செய்த, தருவளிக்குங் கரத்தானைத் தந்திமுக னுண்டகும்
பத் தனத்தி னானைக், கருவளிக்கு மிருவினையாங் கன்மமொழித் தரிய
விற்பங் காட்டு முத்தித், திருவளிக்கும் பதத்தானைச் சிவகாம சுந்தரி
யைச் சிந்தை செய்வாம். (எ)

விநாயகக்கடவுள். (வேறு.)

எண்டிசைக னும்பருவ தங்களகி லாண்டமுட னேழ்கடலு மம்
பொன் மலையு, மண்டபகி ரண்டமு மதிர்ந்திட நடம்பயினு னையையித
யஞ்சமழ்ப்பப், பண்டொரு தினம்பத மெடுத்தாந னஞ்செய்பசு பதி
மகிழ்ந் தினிதுதவிய, கொண்டல்பொழி கின்றதென மும்பத மொ
ழுக்கியவொர் கொம்பனிரு தாட்பணிசுவாம். (அ)

சுப்பிரமணியக்கடவுள். (வேறு.)

சுமரி னின்றிடு தானவ ரின்னுயிர்
*நிமிர வேல்கொடு நீக்கிய தென்னவென்
யிமிரம் யாவுஞ் சிதைத்தரு டந்திடக்
குமர வேளின் குரைகழ லேத்துவாம். (சு)

விரபத்திரக் கடவுள்.

§ஆர பத்தி யதளணி யைம்முகந்
சார பத்தியி லாதவோர் தக்கனை
யீர பத்திர மோடெழுந் திட்டநம்
விர பத்திர னால்வினை யோட்டுவாம். (டு)

† இளி-இழிவு, ‡ கனி-மயக்கம். * நிமிர-ஓட.

§ ஆர்-ஆத்தி, அப்பு-கங்கை, அச்சி-எலும்பு, அதன்-தோல்.

இலக்குமி நாரணர். (வேறு.)

பங்கமு றும்பவ பந்தம தாமயல் பருதியின் முனமிருள்போற்
றங்குறு மாறில தாகி யழிந்து நிகாணு பவந்தருமாஸ்
சங்கமு நேயியு மங்கையின் நீது தரித்துயர் தாலேநகர்
தங்கு மிலக்குமி நாரண னுரிரு தண்மலர் துதிசெயவே. (கக)

நாமகள். (வேறு.)

தண்டார் சூடித் தாள்பர வடிபார்.
கண்டே தண்டா யுதனோர் காதம்
விண்டே போக விழிக்கடை நோக்கும்
வெண்டா மரையாண் மெல்லடி பணிவாம். (கஉ)

திருநந்திதேவர். (வேறு.)

மருக்கிளர் கொன்றை வேய்ந்தோன் மலரடி தொழுவான் வந்த
தருக்கிளர் வாறோர் தங்க டடமணி மகுட கோடி
ருருக்கிளர் மணிகள் கிந்தக் குடங்கைவேத் திரங்கொண் டோச்சித்
திருக்கிளர் கயிலை கோக்குந் தேவனைத் தொழுது வாழ்வாம். (கங)

நவவீரர். (வேறு.)

கீர வாகுமுற் கவுரியி னருள்விழிக் கருணை
சேர வாகுவி னுந்தக மேந்திசே னுடர்
சூர வாகுலர் தொலைத்திட வுதித்தகற் தரஞ்சேர்
வீர வாகுவே முதனவ வீரர்தாள் விழைவாம். (கச)

சமயாசாரிகன் டொது. (வேறு.)

அடிவகொன்ற பிள்ளையாவி யடைய வேத வனமதி
ஓரவகொண்ட சதவுயிள் *வொலியலாறு விட நரி
பரியதாக வந்துதித்த பாவலோர்க ணுல்வந்தரு
சரணவம்பு யஞ்சிரத்தில் சாற்றியாடு வாமரோ. (கரு)

திருஞானசம்பந்தர். (வேறு.)

சுனீ மற்ற வெழிற்கடத் தத்தியைப்
பான லங்கட் பனிமொழிப் பைந்தொடித்
தேன ருங்குழற் சேயிழை யாக்கிய
ஞான சம்பந்த னற்பத மேத்துவாம். (கௌ)

அப்பர்.

சுரணம் வாக்கணி காயமிம் முன்றைய
சுரண முன்றெரித் தார்க்கருத் திப்பெரும்
புரண நீங்கிய பைந்தமிழ்ச் சொல்லிற்
சுரணி ரண்டுநெஞ் சத்து ளிருத்துவாம் (கௌ)

சுந்தரமூர்த்தி.

மந்த ரப்பய மா லு மறியொணச்
 சுந்த ரப்பதஞ் சோரப் பவ்வைபாற்
 *சுந்த ரன்றனைத் தானடப் பித்தநற்
 சுந்த ரன்பொற் றுணைச்சரண் டாமுவாம். (க௭)

மாணிக்கவாசகர்.

ஏக மார்பவத் தின்னல் களைந்திடச்
 சீத வார்பொழிற் றில்லையுண் மேவிய
 பூத நாதர்க்குக் கோவை புனைந்திடும்
 வாத ஓரன் மலர்ப்பதற் தாமுவாம். (க௯)

தண்டியடிகள்.

சுச னரிட மேற்குநின் மாலிய
 மாசை யோடளித் திட்ட வடியர்தம்
 பாச நீக்கிப் பயனளிக் கும்பவ
 நாச னாகுஞ்சண் டேசனை நாடுவாம். (உ௦)

சிவனடியார். (வேறு.)

சீராரு மைந்தெழுக்கை செபித்துமணிக் கண்டுகைமெய் சிறக்கத்
 தாங்கி, யேராருந் திருநீறு புனைந்துமன மெய்ம்மொழியா லியைந்த
 பத்தி, நீராருங் கடற்புலியிற் பலவாறு புரிந்தருளை நிறையப் பெற்ற
 காராரு மிடற்றிறைவ னடியவர்தங் கழலினைகள் கருத்துள் வைப்
 பாம். (உ௧)

ஆசிரியர்வணக்கம். (வேறு.)

இக்குவல யத்திலெழுத் தென்ப தோரா
 வெமக்கருள்செய் தவையறிவித் திலக்கி யத்தின்
 றக்கவரும் பயன்காட்டி யிலக்க ணத்தின்
 றன்மையறிந் திடுமுணர்வு தந்த மேலோன்
 மிக்கபுகழைபனகர் மேவி வாழும்
 வீரசைவ மரபினிதாய் விளங்கத் தோன்றுந்
 தொக்கபுகழ்ச் சிவப்பிரகா சையன் பொற்றாட்
 டினைக்கமல மெம்முடியிற் சூடி னேமால். (உ௨)

முதலால்வழி. (வேறு.)

தெளிவுறு சிந்தை வியாதமா முனிவன் றெளித்தழு வறுபுரா ணத்
 து, ளளியின முகளு மலர்ச்சடைப் பரம னாற்றல்கூர் புராண மீரைந்தி
 லொளிப்பிர மாண்ட முத்தர காண்டத் தோங்குகை லாயசீங் கிதை
 யின், வளமலிந் துறுவி லாசகாஞ் சியின்மா வண்மையுண் டனதெய்
 தெ துரைப்பாம். (உ௩)

முனந்தணி கையில்வாழ் முருகவேள் கடலை முகந்துணு முனிவ
னுக் குரைத்தான், சினந்தனி ரந்தச் செம்மலும் வியாத முனிவனுக்
கோதின னவனும், மனந்தனி லன்பு மீக்கொடா னவமா மாயைகன
மாதியைத் தணந்து, வனத்தனே ரயிவுற் றேங்குகி சூத வண்ண
னுக் கவையியம் பினனாள். (௨௪)

மொழிபெயர்த்தவிதம்.

போகமிசூந் தோரடியைப் புந்திவைத்துப் புகல்திருநாட் பெப்பொ
லிவும் புகழார் தால்த், தீதறுநன் னகர்தருப்பை வனச்சீர் கைலைத்
திருவுமுனி யாத்திரையு முமைபா னாந்தி, நாதனை ரம்புளியாய்ப்
பூசைசெய்த நல்லுங்கா ளத்திரின்மான் மியமும போகி, கோதகற்
நிக் கொண்டதவும் வாணி கேள்வன் குறித்தருச்சித் தேத்தியவக்
கொள்கை தானும். (௨௫)

தேன்பிலிற்றுங் குல்லையணி திருமால் பூசை செய்ததுவுஞ் சிறுவி
திதுன் பொழித்த வாறுங், கான்பிலி ராகவன்பா வங்க டர்த்த கா
தையும் மதன்பூசை கணித்த வாறுங், நூன்முறைசெங் கோலியற்
பூமியமன் சிந்தை நோதலொழிந் தமையுமருள் வீரன் வந்த,
மேன்மையுந் லகத்தியின்பூ சித்தநேரும் விமலனரு மணப்பெருநி
னோத மியாவும். (௨௬)

சீர்மருவு மாரியத்தி லுரைத்த லாறே செழித்தோங்கி வளர்பஞ்ச
தால நீடிக், கார்மருவு மெழிற்பனைசைப் புராணந் தன்னைக் கன
மருவு முழிமுன்று சருக்க மாகத், கார்மருவு புலவன்பின் நேமி யோ
னைத் தாடைக்கச் செய்துநதி தானே நின்று, நோமருவு மாறுவிடச்
செய்ததாய நிகரறுநற் நமிழதனு னிரைத்திட்ட டேமால். (௨௭)

நூல்செய்ததற்குக் காரணம்.

புரையறுநன் வடமொழியி லுரைத்திருந்த புராணமதை நீ புகன்ற
வாறே தென்னி, னரைகயிலைப் புரைமகிமை புடையதிந்த நற்றல
மா மிதன்பெருமை நயந்து ஸூத்தோர், கரையறுமின் பெய்திசுக
மடைவ ரென்று கண்ணுதல்வாக் கியவேதக் கருத்தை யோர்ந்தித்
தரையினின்மெய்ஞ் ஞானமுற வெண்ணி யாமுஞ் சாற்றினும் பரு
ணிதர்க டையயான் மன்னோ. (௨௮)

அலையடக்கம். (வேறு.)

தொல்புகழ் சான்றோர் மேய தொண்டைமா நாட்டின் மிக்க
பல்கலைப் புலமை சான்ற பருணிதர் முன்ன மேரு
வீல்லியோ னமருந்தால வியனகர்க் கதையான் கூறல்
நல்லெழிற் பொதுவர் விதி நாடிமோர் வீற்றல் மாணும். (௨௯)

திருப்பனைசைப்புராணம்.

இதுவுமது. (வேறு.)

பஞ்ச காவிய விலக்க ணங்கண்முதல் பார்த்துணர்ந்த கவி வணர்
தன், செஞ்சொ லின்பொரு டெளிந்தீடும் புலமை தேக்கிடும் புல
ன் யானுமென், தஞ்சுறு தறைய வெண்ணி வந்தமைநல் லாறு,
நடி யணி நாகமும், நஞ்சு கோதரர்க ளாமெனப் புகலுநாங்கு மொ,
சூழிவை யாலரோ. (நய்)

சிறப்புப்பாயிரம்.

முனந்திருநன் வடமொழியி லிருந்ததைச்சீர் மருவவனார் முற்குலத்
தெற்கனந்தரவோங் கியதிருவேங் கடநாதன் மொழிபெயர்த்துக் கீனி
யாய் நல்க, வனந்தரஞ்செந் தமிழ்ச்செய்யு ளால்நீவி ருரைமினென்
வணிசேர் தால, வனந்தனில்வாழ் பவர்வினவ விருமையினும் பயன்
மருமென் மகிழ்வி னாலே. (நக)

தேங்கமழ்பூங் காவுறையுந் திருப்பனைசை நகரதனிற் சிறந்து மேவுங்
காங்கெயனாற் கினையநவ வீரர்குலத் துதித்துமிகக் கருணை வாய்ந்த
வோங்குபுகழ்ச் சிவப்பிரகா சையனிடைக் கலைபயின்ற வுறுதி கொ
ண்டு, திங்கறுமிக்காதையைநா ராயணனெல் லப்பனிவர் செப்பினாரே.

பாயிர முற்றிற்று.

ஆசுத் திருவிருத்தம்-௩௨.

‘திருநாட்டுச்சருக்கம்.

—o—o—o—

உமைநன் கணலைக் குவித்திலிங்க வருவ மாக்கிப் பூசிக்குஞ்
சமையர் தன்னிற் கம்பைதனைச் சந்து விடுத்தித் தனக்குமியெய்
யமையும் படிசெய் தருள்கம்ப நமருந்தொண்டை நாட்டணியை
யமையும் புன்சொ லறிவின னுவே னறிந்த படி யறைவேன். (க)

ஆலமார் கடவுள் கணங்களுண் முதன்மையானதுண் டரனாண் டத
னாற், கோலமே வியதுண் டரநன் னாடாய்க் கோதிலாத் தண்டக
வேந்தன், சீலமோ டரசு செய்ததா லுலகிற் சீர்பெறு தண்டக நா
ட்டிய், ஞாலமேற் றெண்டை மான்புரத் ததனால் நலிற்றுவர் தொண்
டை நா டென்றே. (உ)

வட்டவாய்க் கமல மலர்த்திரு மார்பன் மருவிய கச்சப வடிவை
யட்டகு லச்செங் கரத்தினோன் மகிழ்வோ டமர்தரு காஞ்சிமா நக
ரை, விட்டொளிசூலு மணியினாற் குயிற்று மேதரு மாரமாய்த்
தன்பா, விட்டமாய்க் கொண்ட பாலிநா டொரு மூன் றெனச் சொ
லுஞ் சுகத்துயர் ததுவே. (ஈ)

தரைசெறி யினிய போகம தருத்திச் சார்வினைத் துவக்கொழிந்
ததற்பி, னுரைசெறி யறத்தி னுற்றின லுயிரை யுவமையி லருங்கதி
யிபைத்து, விரைசெறி தருவார் தனதரும் போகம் விலசூழிக் கிழக்
கினி லிருத்தும். புரைசெறி துறக்க விண்ணினை யிழித்துப் புக்கற
தத் தொண்டைநன் னாடு. (ச)

கேரள்தமக் குரிய நிலையினிற் பிறழ்ந்து கொண்டல்ரீர் பொழிதரா
ழிடினு, மாள்வினை யதனா லிரும்புவி யதனை யகழ்தொறுந் துய்த்
திடு நன்னீர், நீர்திரை செறியார் கலியெனவோடு நிகரறு மாநதிக்
குல்த்தா, னாந்தொறு மேனை நாட்டினைப் பழித்து நக்கது தொண்
டைமா நாடு (ரு)

அடியவர் குறையைத் தீர்ப்பதே விரத மாக்கொளும் பசுபதி யுரை
த்த, முடிவிலா கமத்தின் முறைநெறி யொழுக்கு முப்பதோ டிரண்
டெனு மறமு, மடிவிலா வின்ப நிறையும்விம் மிதழு மருவிய நீக்கமி
லணியாய், படிமுழு தளித்த வுமையினு லணியப் பட்டதத் தண்டக
நாடு (சு)

(வேறு.)

வாழகயா லறிவா லன்பினு லுருளால் வனப்பினாற் பெரும்புகழ்
னாலோகையாற் கலையி னுணர்ச்சியா னெறியா லுற்றதோர் வலியினு
லறத்தா, லீகையா லைசுவின் மனத்தினால் வாழ்வா லிருங்குடி வள
த்தினு னெறியா, லுலகையாற் குலத்தாற் கீர்த்தியாற் குறைபா டிரைக்
கெறனாற் தொண்டைநன் னாடு. (ஏ)

(வேறு.)

இப்பர் மாதரெண் ணிருந்தனந் தோய்தலி னிகழ்விற
கப்பி டும்பொறி குல்லைக னேய்தலிற் கணிப்பி
னொப்பி கந்திடுங் கவுத்துவ மணியுறைந் துளதாற்
றப்பின் மானிற மென்னலாந் தண்டக நடே. (அ)

இப்பர்-செட்டிகள், மாதர்-அழகிய, இருந்தனம்-பெருஞ் செல்வம், இப்
பர் மாதர்-இடைஸ்திரீகள், அழகிய இருந்தனம்-அழகிய பெரிய கொங்கை,
கிகழ்-பொருந்திய, வில்-காந்தி, கப்பிடும்-பிரகாசிக்கும், பொறி-தேர், இகழ்வு
இல்-இகழ்ச்சியின்லாத, கப்பிடும் - பொருந்திய, பொறி-இலக்குமி, குல்லை-
வெட்சி-துளசி, கவுத்துவமணி-பதுமராகம்-கவுத்துவமணி, மானிறம் - மால்,
மார்பு.

மாயன் வெண்ணிற முசலியாய் மகபதி திசைக்குப்
போய் தொற்றுவெண் முகிற்சூழாம் புணரியி லண்மி
யாய் வெண்டிரைப் புனன்முகந் தன்னவ னைவர்
நேய னாகவந் தெனக்கறுத் தந்தர நிறைந்த. (க்)

முன்ன மோர்பகன் மலையினன் முகிலினம் பொழியு
மன்னு மாமழை தடுத்தகீழ் மழைக்குற வணமுஞ்
செவ்னி வண்கிரி கட்டுறு செருக்கடங் கிடவு
முன்னிக் கண்ணனே மழைசொரி தரவர லொக்கும். (ய)

வின்னு லாமுடி நந்திமால் வரையிசை மின்னிக்
தன்னு லாம்பெரு நீர்மழை பொழிவன சலசக்
கண்ணு லாந்திரு நாயகன் பனைசைவாழ் கடவுட்
குண்ணி லாவுமன் பொடிபுன லாட்டுவ தொக்கும். (கக)

நீடு மாயலை வின்றுநீ சிழிந்திடல் நிருத்த
மாடு மெண்குணத் தோன்றிரு முடியிசை யணிந்த
கோடு வெண்பிறை யொழுக்கிய வழுதெனக் குலவி
யோடி வந்ததை யொத்ததவ் வொலிகெழு நீத்தம். (கஉ)

முன்னர்க் தேனுலின் பயநிறை யான்வரை முகட்டிற்
றுன்னிக் காரினம் பொழிந்தநீர் தூயபா லளவிப்
பன்னர்க் காம்பெயர் பாலிமா நதியெனப் பார்தன்
மன்னர்க் காஞ்சுமை வார்கலி வையமேற் பெயர்ந்த. (கங)

பரவை மாநிலத் ததிகதூ ரத்தினிற் படர்ந்து
மருவிப் பல்விடம் வைகியாங் காங்கினும் வயங்குந்
திரவி யந்தனைக் கொண்டுதன் பதியினைச் சேர
வருவ போனதி வார்கட னேடியே வருமால். (கச)

களிகோள் நெஞ்சிலா மெலியர்தஞ் சிறையினேவு களைந்து
அளிகொள் வில்லவர் மீட்டழைத் தேகுத லீனைய
தெளிகொள் நீத்தம்வார் திண்பெறுங் கரையினைச் சிதைத்தே,
யொளிகொள் வாவியி லுள்ளநீர் கொண்டினி தோடும். (கடு)

வர்ன மீதுறு வுலிகெழு கோளரா வாய்ந்த
வர்ன வீர்க்கதி ரென்னவங் காந்திட வளஞ்சேர்
கான் மேவிரீ டுரையெனுங் கையினுன் வதிந்த
யேன ஷாமருப் பிணையெடுத் தெறியுமந் நீத்தம். (கசு)

திரைவி ரும்புனற் றெண்டைநன் னாட்டினிற் றிகழுந்
தகைவ ளங்களை நிரப்புவ தன்றியுந் தகைசே
ருரைசெய் யுழுது செம்மணி யாதியா யுள்ள
வரைவ ளங்களுந் தந்திட வந்ததவ் ட்வனமே. (கௌ)

சாப நீடிரைச் சாபநா ணடுவுறச் சார்ந்த
ஶோப மாஸுமென் கொடியடு கூர்க்களை சுடர்செய்
தீப மோடுறழ் மரைமுகை யாக்கொடு ட்திரைமேற்
கோடி மோடமர்க் கேகுதல் போன்றவக் குடினாடு. (கஅ)

வேக மோடொரு ஞாங்கர்செம் மணியையும் வேறோர்
வாகு நீலமா மணியையு மொதுக்கியே வரலால்
வாகை யோடிரு மருங்கினு மரியன் மருவு
மேக பாதமுர்த் தியைக்கடுத் திருந்தவவ் விருநீர். (ககூ)

புகரில் னீவகைதா வேரிகம் பாந்தி புகல்பொன்
முக்கரி பெண்ணைசே யாறுட னளவளாய் முழங்கு
மகர விரியி னோங்கியா ருயிரினு மல்கு
நிகரி லான்றனை நிகர்த்தவப் பாலிமா நீத்தம். (உ௦)

அந்த ஶாரசிலம் படியினிற் பொருந்திமிக் கரிய
சந்த நித்திலத் தோடொளி மணிப்பணி தரித்துக்
கந்த சந்தனந் திலகமெய் கமழ்தரப் புனைந்து
சிந்தை கூர்ந்தெழிற் பாலியார் திருமகள் போந்தாள். (உ௧)

(அ-பொ-ள்.) சிலம்படி-மலையடி, தண்டைக்கால். நித்திலத்தோடு-முத்தின்
காதணி, மூத்துடன். மணிப்பணி- இரத்தினபரணம், மாணிக்கமுடைய
பாம்பி. சந்தனம்-சந்தனமரம், திலகம்-மஞ்சாடிமரம், சந்தனம்-திலகம்.

† வனம்-நீர். ஶோபம் - அழகு. ட்திரைமேல்-கடலின்மீது.

‡ வாகு-பக்கம்.

இளைத்து ருப்பரு வாளைக டாக்கலி னிளநீ
 ரொளித்தி வாகரன் தோரிடை விசையினி லுறவாய்
 கிளைத்து நீர்நசை யோடம ரருண்ணுண் டிருந்தா
 னளிக்கு மூழெவ னிருக்கினு மருத்துவ தியல்பே. (2.உ)

(வேறு.)

கள்ளவீழ் மலருஞ் சந்துங் கதிர்மணிக் குழையு நாவான்
 விள்ளருஞ் சிலையுந் தாங்கி விரிமணித் திகிரி மேற்கொண்
 டெள்ளலின் மாக்கள் சூழ வெழிற்றிறை யாற்று வேந்து
 பொள்ளெனக் கடலோர் காத மெதிர்புகுந் தழைப்பப்போமால். (1)

(அ-பொ-ள்.) மலரும் சந்தும் குழையும் சிலையும் தாங்கி-ஆறு, பூ சந்தனம் நம்
 தளிர் ஒலி இவைகளையுடைத்தாய், அரசன்-பூமலை சந்தனம் காதணி வில்
 இவைகளேத்தாங்கி, திகிரிமேற்கொண்டு-ஆறு, மூங்கிலைத் தன்மீதுகொண்டும்,
 திகிரிமேற்கொண்டு-அரசன், இரத்தத்தின் மேலேறிக்கொண்டும், மாக்கள்சூழ-
 ஆறு, மிருகங்கள் சூழ, மாக்கள்சூழ அரசன், மனிதர்சூழ.

தோய்ந்தவர் புறத்து மாசுந் தொலைவினா வகத்து மாசு
 மோய்ந்திட வகற்றி மீட்டு முறுவகை புரிந்து போசுந்
 தோய்ந்திட வளித்து மேலைச் சுகமுறும் பதவி நல்க
 வாய்ந்தவோர் நீத்தம்பாலி யல்லது மகியின் யாதோ. (2.ச)

அத்திரு நதியின் சீர்த்தி யறுகொடு தும்பை சூடு
 நித்தனே புரைக்க வேண்டு மன்றியா னிகழ்த்தற் கொண்ணு
 வுத்தமத் தவஞ்செய் தாலு முயர்வுறு ரொருகாற் றோயின்
 முத்தியை யடைவ ரென்னி ன்தன்புகழ் மொழியற் பாற்றோ. (2.ரு)

ஆரணத் துதித்த னெண்ணெண் ணருங்கலை முதற்பன் னூல்போற்
 பூரணப் பெருநீர் வெள்ளம் புரிதமா மகழி பொய்கை
 வாரண வேடை யெங்கும் வளமுற வோடி வேத
 காரண னடியா ருள்ளங் கனிந்தவன் பென நிறைந்த. (2.சு)

நிறந்திகழ் பாலி நீத்த நீண்மடை வழியாய்ச் செல்ல
 வுறந்திகழ் மள்ள ரார்த்துள் ளுவப்புடன் குழமிச் செய்க்கண்
 புறந்திகழ் பகடு பூட்டிச் சேயிழை மாத ரந்தாட்
 புறந்திகழ் சிலம்பெ னச்சால் புவிசுழித் துழுவ ரன்றே. (2.எ)

கூற்று வ னூர்தி யன்ன கோடுயர் பகடெடர் பூட்டி
 யூற்றமோ டோச்சி மள்ள ருமும்பனை யன்னஞ் சங்கைப்
 போற்றிடு மண்ட மென்னுப் பொருக்கென வெடுத்து விண்போய்
 வேற்றுநந் தெனவி டிப்ப வீழ்தல்வெண் மதியையொக்கும். (2.அ)

உழுதளி சேறு செய்வோ ருரப்பொலி யோசை யெங்கும்
பழுதறு பத்தி னுற்றைப் பறித்ததை நடுவோ ரெங்கு
மிழுதைநோர் திலங்கு சேற்றி லெழில்விதை விதைப்போ ரெங்கும்
வழுவினீர் திரதெய் வத்தை வழுத்துதல் செய்வோ ரெங்கும். (உ௯)

பயிர்களை களைய வெண்ணிப் பாவையர் தம்மை நோக்கிச்
செயிரறு மொழியீர் நுங்கள் சேயிதழ் வதன மோடு
*வயிலுமிரி சூழுதங் கஞ்ச மடர்த்துநிற் கின்ற வென்ன
வெயில்மிரி வளை கலிப்ப வெறுத்தவை களைதல் செய்வார். (௩௦)

(வேறு.).

செங்குமுதம் வாபெனவுஞ் செழுங்குவளைக் கண்ணெனனு
மம்புயமென் முகமெனவு மணிவள்ளைக் கடதெனவும்
பம்புவினைக் கடைசியர்கள் பாரா தகழ்ந் தெறிவா
ரங்கெழுபுனை முதலியவை யனுக்குவதற் கஞ்சவரோ. (௩௧)

செழுமலர்க்கார் தண்முகிழ்போற் சிறுவிரலா ருழத்தியர்கள்
கொழுவயலி லுறவெந்தக் கொள்கையின்மைக் கண்களினுற்
பழுதுபட வெமையிகழ்ந்தோர் படர்வதென்னென் றறக்கொதித்து
வெழிலமையுந் சேலினங்க ளெழுந்தவரை பெற்றிமொல். (௩௨)

அம்புயமென் னறைமலர்க ளலர்ந்தடர்ந்த வதன்மருங்கில்
வம்புபேறுந் தனமாதர் வடிவநிழல் வாய்ந்திருத்தற்
செம்பதிம மலரினுறை திருவுருவெண் ணிலவெடுத்து
வம்பிற்றையு மலர்கடொறும் வதிந்தனபோல் வயனிந்பார். (௩௩)

அலைபுனற்றண் பணையகத்து ளார்ந்தசெழுஞ் செந்நெல்லோ
ரிலைபுடையின் வளைவுறமிக் கீர்ப்பசுமென் கதிர்க்கெலா
நிலைபெறவங் செழுந்தன்மே னிமிர்ந்தெழில்செய் திடுதோற்றங்
கொலைமதமால் யானையினங் குசங்களையொத் திருந்தனவால். (௩௪)

உண்ணவரும் புள்ளினங்க ளும்பர்மிசை யேயொதுங்கப்
பண்ணுவபோல் வானையெங்கும்பாய்நலத்த பண்ணையினில்
வண்ணமிகுந் தோங்குபயிர் வான்பாவி நாட்டவர்செய்
புண்ணியம் தென்றுணர்த்தும் படிவினைந்த போலுமரோ. (௩௫)

சிவர்தருபைஞ் சுருஷ்விரித்த நிகரமுமென் பைங்குழ்த
 வெர்நிறமாய்ப் பால்நிறைந்து டீசொற்பழுத்த விதந்தோந்து
 || கவர்குலையைக் கொய்வனபோற் / கடிக்குயங்கைக் கொண்டிரிந்தே
 || தவர்புகழ்விண் ணளவினும்போர் சணமப்பர்கருங் காண்மள்ளர். ( )

போர்க்களஞ்சேர் தலைசாய்த்துப் புரம்வியர்க்க வெடுத்தடித்துச்
 சூர்க்கருங்கார் நிறப்பகட்டாற் றவைப்பித்து *வழுதகற்றி
 யார்த்தெழுதவேற் றலம்வருவ தறிந்துபத டிகண்மாற்றிச்
 சீர்த்திகழ்நென் மலையெனப்போர் செய்தநர்நன் மள்ளர்களே. ( )

(வேறு.)

வித்தினை யுணக்கு வார்களோர் பாலின் விரைதரு மஞ்சளிஞ்சு சிக
 னைக், கொத்துடன் கிண்டி யெடுப்பரோர் பாலிற் கோதினன் கரும்
 பினைத் தடிந்து, சுத்தவா லையினிற் கொடுப்பரோர் பாலிற் சுனைவாத
 மட்டலோர் பாலின், நத்தியே கமுகின் குலைதலையாத் தடிந்தவ
 னுய்ப்பரோர் பாலின். (நடவு)

மன்னனுக் கோர்பா லாகிய கூற்றை மற்றவர்க்களித்துப் பினைந்தைத்
 தென்புல வாணர் தெய்வநல் விருந்து தேடியிட் டதன்பினு வெரக்க
 றன்மனை மக்க ளோடுநான் குண்டி தகுதிக்கொ ளறுசுவை யருந்திப்
 பின்னர்நால் வேத மோதல்காத் திரங்கள் பேசுதல் கேட்டவ
 னுறைவார். (நகூ)

எள்தீவிறங் குழுந்து சாமைதீமஞ் சூர தீமேனல்கம் பவரையுங்
 கோதில், டீசொள்ளரு தீமுற்க *மாடகி முதலாக் கொண்டபுன் செய்
 ப்பலன் வண்டி, விள்ளவே யிட்டுத் தம்மனை கொடுபோய் விரிமுக்
 டிறும்படி யடுக்கித், தள்ளரும் விருந்தோ டடியவர்க் கூட்டித் தகு
 மதி திகளை நோக் குறுவார். (சய)

தினைமயக்கம்.

உவரியிற் சூழிந் நிலத்தினிற் வினைநான் குள்ளன் மற்றவை நிற்க
 வவைகளி னென்றோ டொன்றுபோய் மயங்கு மருந்தினை மயக்கு
 ரைத் தருளத், தவமுறுங் கச்சி யப்பமா முணிக்காஞ் சாற்றுத
 லெமக்கரி தெனினு, மவனரு ளொடும்பா வாணர்தங் கிருபை யானு
 மங் கவையெடுத் தறைவாம். (சக)

டீசொல்-நெந்திர், || தவர்-வாழை, / கடி-கூர்மை, || தவர்-முனிவர். *வழுது வவக்
 கோல். †வேற்றலம்-காற்று. ‡இறுங்கு-சோளடி, தீமஞ்சூரம்-கடலை, †வனல்-
 தினை, இரண்டாமடியில் டீசொள் அருமுற்கம் எனப்பிரித்தது, கொள்ளும்,
 அருமையாகிய, பயறும் எனக்கொள்க. தீமுற்கம்-பயறு, *ஆடகி-துவரை.

தெங்கிருங் குருப்பை வெளிவரா முன்னர் திண்ணிய பாணையான்
முடிப், பொங்கமாய் வெளிவந் திட்டவோர் காலைப் போர்வைநீத்
திடீர்முடித் முலையுட், டங்கிய வேலைக் கச்சினுன் முடித் தனம்
வெளி வரக்கலை திறக்கு, மங்கையர் போலு மெனநகை முல்லை மல
'ருதிர் தரக்கனி புடைக்கும். (சு2).

மருதநிலத்திலுள்ள தெங்கினைப்பார்த்து முல்லை நிலத்திலுள்ள முல்லை
மலர் நகைத்தலால், அத்தெங்கு தன் கனியினால் அம்முல்லை மலரைச்
சுதைக்கும்.

(வேறு.)

†பெருகுழக்கும் *வெளிலோசை கேட்டபுலிக் குருளைதமைப் பே
ணுந் தாயி, னுரியவருங் குரலாமென் றெலியடங்கி யெதிர்பார்க்கு,
'முற்றத் தோடு, கரியநிறக் குயிற்குரல்கேட் டாங்கணிளங் குழவி
கள்கண் ணயரா நிற்குஞ், சுரிசுழல்கொள் செவிலித்தாய் தாலாட்டு
மோதைபெனத் ஊணிந்து மன்னே. (சு௩).

முல்லைநிலத்திற் றயிர்சுடையுமோசையைக் குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள புலிக்
குட்டிகள்கேட்டுத் தன் குய்க்குரலோசையென் றெதிர்பார்க்கும். மருதநிலத்
திலுள்ள குயிலோசையை முல்லைநிலத்திலுள்ள சிறுகுழந்தைகள் கேட்டுத்
தன் குய்மார் தாலாட்டோசையாகக் கொண்டு நித்திரைசெய்யும்.

‡கிரிசரத் தனிமென்ன மகரமீன் றனைமெண்ணிக் கேள்வருக்கை, யரி
யநறுஞ் சுளைவாரி வாரியுள வம்மீனை யடிக்கச் சீறிப், பெரியட்கலை
சுளையோடும் பெயர்ந்துகிரி யிடைமோதல் பெருங்க ணைசன், கிரி
வுறுவா தமங்கடலில் விசவதை நந்திகொணர் விதமே போலும். ( )

குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள யானை நெய்தனிலத்திலுள்ள மகரமீனை மருதநில
த்திலுள்ள பலாக்கனியாலடிக்க, மருத நிலத்திலுள்ள மகரமீன் குறிஞ்சி
நிலத்திற்பாயும்.

மாதிர்த்துச் சிறுமாத ரேனல்கவர் குரீஇயினங்கள் மறுக யிசும்
§பிதகத்தி னுறுதழற்செம் மணிவந்து தாக்கவந்தப் பெற்றி கண்டு
தாதுதிரும் பூம்பானைத் தெங்கினிளங் காய்பறித்துத் தாக்கு மந்தி
யேதமிலா வரதனமு மிளநீரு மீரிடத்து மியலு மாதோ (சு௪)

குறிஞ்சிநிலத்திலுள்ள மூடப்பெண்ணை மீனில் எறியும் மாணிக்கங்கள்
மருதநிலத்துத் தென்னமரத்திலுள்ள குரங்கின் மீதுபட, அக்குரங்கு மருத
நிலத்திலுள்ள தேங்காயைப்பூறித்து குறிஞ்சிநிலப்பெண்களின்மீதெறியும்

† பெருகு-தயிர், * வெளிலோசை-மத்தோசை. ‡ கிரிசரம்-மலையானை.

§ கலை-மகரமீன். § பிதகம்-பொன், தழல்-கவண்.

கணக்கிறந்த கொடிச்சியர்க ட ன்ருகநா தன்னெயிறறைக் கானல வாயி, னுணக்குமி னிடைக்கிடைதந தேகொளுவ ரப்பாக்கத் துறு நர் கோட்டை, யிணக்கியே தருபாக்கு மருகத்துத் தடதியர்கை யிப்பி முதததக், குணிப்புடனீர் துஞ்சல்தரக் குழமகுவையதிற் கிடத்திக் குலவு வாரால். (சுக)

குறிஞ்சி நிலத்திலுள்ளபெண்கள், யானைக்கொம்பைக் கொடுத்து நெய்த னிலத்திலுள்ள பெண்கள்விற்கு மீனைக்கொள்ளுவார். அந்த நெய்த னிலத்தி லுள்ள பெண்கள் வாங்கின யானைக்கொம்பை மருதநிலத்திலுள்ள தச்சருக்கு முத்துக்களைக் கூலியாகக்கொடுத்துத் தொட்டில் செய்துகொள்ளுவார்கள்.

இருபுறவக் கருப்பொருளா மிளங்கிளியுங் குமிழுமுத்த டீமயு மின்னா, ருருகுமொழி கற்கவுமுக் கிற்கணையா கவுமவண்ணவர் துற்ற தொக்கு மருகவய லுறுகுளைய யாம்பன்முன மொழிநிலத்தின் ளயங்கு மோடை, மருவுசனை யுறலன்ன லாவிழ்வாய் வளங்கவர வந்த தேய்க்கும். (சஎ)

இருபுறவமாவது-குறிஞ்சி, முல்லை. முத்தமாவது-மருதநிலம். குறிஞ்சி நிலத்துலுள்ள கிளியும், முல்லை நிலத்திலுள்ள குமிழும் பூவும் மருதநிலத்திற் பொருந்தியது. மருதநிலத்திலுள்ள நீலோற்பலமும் ஆம்பலும், முல்லை நில த்து நீரோடையிலும், குறிஞ்சி நிலச்சுனையிலும் பொருந்தியது.

(வேறு.)

மருகமேய் மாதர் நாசி வளத்தினை மறைந் திருந்து திருடின குமிழு மென்னாத் தேமலர் தூற்றக் கஞ்ச மருட்டமரை முல்லை நல்லா ரணிமுலை கவர்ந்த தென்ன மருவிய குமிழும் வாய்த்த மதுசல முமிழு மாலோ. (சஅ)

மருதநிலத்திலுள்ள தாமரை, தங்கள் நிலத்திலுள்ள பெண்களின் மூக்கி னழகைக் குமிழுமலர்திருடிக்கொண்டு முல்லைநிலத்திற்குப்போயின் தென் னலர் தூற்ற, முல்லை நிலத்திலுள்ள குமிழுமலர் தங்கள்நிலத்திலுள்ள பெண் களின் கொங்கையினழகைத் தாமரைமலர் கிரகித்துக்கொண்டு மருத நிலத் திற்குப் போயின தென்று வாய்நீருமிழும்.

இனையநா னிலத்தி னுள்ள விருங்குடி யாவும் நீதி தினையள வேனு மாறாத் திருத்தொண்டை நாட்டின் சீர்த்தி கனை திரைக் கடல்குழ ளைப்பிற் கருதியா ருரைக்க வல்லார் தனைநிகர் கற்ப நாட்டுஞ் சாற்றுதற் கரிது மாதோ. (சக)

† ஊதநாதன்-தலைமையாகிய யானை, எயிறு-கொம்பு, கானல்-நெய்தல், பாக்கம்-குறிஞ்சி நிலத்தூர். ‡ மரை-தாமரை.

திருநாட்டுச்சருக்க முற்றிற்று.

பாயிரமுட்படத் திருவிருத்தம்-அக.

திருநகரச்சுருக்கம்.

நந்தி டாவிலக் கணமுணர் நாவல ருளாற்
சிந்தைக் கூர்மையி லேஞ்சில நாட்டணி தெரித்தே
மந்த முள்ளதோர் பனைசைமா நகரணி யறைவா
னுந்துமெம்மனத் தாசையா லுரைதர லுற்றேம். (க)

(வேறு.)

பாதல மணிப்பூம் பொய்கை பாம்பிறை மரையி னுளம்
பூதல மணங்கொள் போது புகலரு மேனை நாடு
மீதல ரிதழ்க டொண்டை மேதகு நாடுள் ளோடு
தாதல ரப்பூங் கொட்டை தாலமா நகர மாமால். (உ)

அகவிட கென்னு மாசி னணிமுகம் போலு மன்னாள்
சுகமுறு நுதலிற் றீட்டுஞ் சுந்தரத் திலதம் போலுங்
ககமெனுங் கண்ணே போலுங் கருதுமெவ் வுலகுங் கொண்ட
பகவனு ரகடு போலும் பனைசைமா நகர மம்மா. (ங)

திருமறு மார்ப னூருந் திசைமுக னுறையு முருந்
தருவுளஞ் செறியு முருந் தனதனார் வதியு முருந்
பொருவரு முரக ருருந் பொலிவினாற் பொருந்தா தென்னாப்
பரிவுகொண் டிறைவன் மேவும் பனைசைமா நகர மாதோ. (ச)

இரவிவெண் மதிவ சக்க ளென் டிசைப் பாலர் சித்தர்
தருநீழ லுறையும் போகி தானவர் பகைவர் லேட்டைக்
கரிசறு முனிவர் நாகர் கருதிவந் தென்று நீங்காப்
பரிவுடன் பணிந்து போற்றும் பனைசைமா நகர மாதோ. (ஞ)

கீரும்பல நெல்லே யென்னக் கழுகல கரும்பே யென்ன
வீரும்புறுங் குலைத்தெங் கல்ல யினிர்கழு கெனவ ளர்ந்து
பொருந்திய வளங்க ளெல்லாம் பொலிவுட னோங்கி யார்க்குந்
தருந்திற முடைய தந்தத் தண்பனைச் சூழன் மன்னோ. (ஈ)

ஆலைவாய்ப் புகையோ மாத ராரணி கொள்ளுந் தங்கள்
வாலமார் தரப்பு லர்த்து மகிற்செழும் புகையோ வன்றிச்
சீலமார் மறையோர் யாகத் தீத்திரட் புகையோ வென்ன
மேலெலா முகில்க டீடாய விளங்கிய மலர்ப்பூஞ் சோலை. (எ)

சிறந்தசெஞ் சாலி பாங்கர் செறிந்துநின் ரோங்க வாங்கண்
விறந்தநெட் டிலைப்பூ வல்லி விக்குறப் பூக நின்ற
வறந்தவா தருளும் பெம்மா னணிவிழாத் தருப்பைப் புல்லாற்
புறந்தழீஇ விளங்கா நிற்கும் பொற்கொடி மாமே போலும். ( )

மாதரார் மிடறெம் மோடு மானுமோ வென்று பூகத்
தாதுலாம் பாளை நின்ற றகுதியன் றென்ன வெண்ணிக்
தீதிலா தெழுசெஞ் சாலித் தீங்கதிர் துறடாய்க் கொண்டு
*காதகஞ் செயலே போலும் †கந்தியின் கழுத்திற் சாய்தல். ( )

பெருகுரீர்த் தடத்தி னோர்சார் பிறங்கடு முகையைச் சார்ந்து
வரியறு காலாற் கிண்டி வார்மது வுண்டு றங்கல்
சரிசுழற் பெதும்பை மாகைச் சார்ந்தொரு விடலை யண்மித்
திருகிவா யமுத முண்டு காமத்திற் றிளைத்தற் போலும். ( )

(வேறு.)

தடங்க ளின்மட வனங்கடா மரையிடைத் தயங்க
னடஞ்செ யந்நலர் நடைக்குடைந் திவெதை நாணி
யடங்கி யங்கன லிடையிருந் தருந்தவ மாற்றி
‡யிடங்கொ ளும்படிக் கற்பதற் கெண்ணுவா னேய்க்கும். ( )

மயில்கு யிற்சுக மந்நகர்ச் சோலையின் மருவ
லயிலெ னும்விழி யந்நலர் சாயலைக் குலை
வொயில்கொள் சொற்களின் வளங்களைக் கற்குமாறுன்னிப்
பயில்வ தற்கொளித் திருந்திடு பான்மையை நிகர்க்கும். (கஉ)

கூட்டி னிற்பயில் பூவைக ளாகமங் கூறுங்
கேட்டு மஞ்ஞைகள மகிழ்வுட னடிக்குமென் கிளிகள்
பேட்டொ மிம்பக ரைந்தெழுத் தோசையாம் பெரும்பண்
பாட்டு ளத்தமைத் தின்புறந் *தூதுணம பறவை. (கங)

கடுவன் மந்திக்கீந் திடச்†சுளிக் கனிப்பனைக் காததான்
முடுகிப் பற்றியீர்த் ததைவிடக் கருநிற மூகிலின்
லுடுவு றும்படி யுரிஞ்சிட வந்தநீர்த் துளியைப்
படுப னித்துவ லென்றுல கோரினம் பகர்தல். (கச)

* காதகம்-கொலை. † கந்து-பாக்குமாம். ‡ இடம்-பெருமை.

தூதுணம்-புற. † சுளிக்கனி-மாங்களி.

நாகர் வாழ்ந்திடு நகரிடை யித்தகை நலனுண்
டாகு மோவெனக் காண்பமென் தகழியு மெயிலுஞ்
'சோக மின்றியே கீழொடு மேலுமாய்ச் சோரா
'தேகு'கின்றன போலுமா லப்பதி யிடத்தே. (௧௫)

மூக்க னுன்புர மெரிசெய மேருவை ஶ்முனியாக்
கைக்கொள் வானது காற்புனி கனிமுமென் றறிந்து
நிற்க நான்முகன் பலமலை நிறுவிய தென்னத்
திக்கு நான்கினு மோங்குவ செறிந்தகோ புரமே. (௧௬)

அண்ட கோளமுங் கிழியரீண் டகன்றகோ புரத்தா
லெண்டி சாமுகத் திருள்வலி கெடுக்குமேழ் பரியோன்
கொண்ட தேர்செலா திருமருங் கினுஞ்செலல் குறித்துப்
ஃண்டை யோரிரண் டயனமென் றினிதுறப் பகர்தல். (௧௭)

அன்ன மாலயத் தயற்புறம் நிறுவியே யகம்போய்ப்
புன்ன காபர ணன்பதம் பணிந்துமீள் வதன்மு
னன்ன லார்நடை விழைந்தவர் பின்செல வாங்கு .
தன்ன தூர்தியைக் கண்டிலா தயன்மிகத் தளர்வான். (௧௮)

(வேறு.)

ஆடக மணியி னுங்க ணமைத்தசெய் குன்றின் மீது
நீட்டிமம் ஶ்பாவி நீங்கல் நிகரறு காமங் கொண்டு
நாடிய தலைவர் காண நகைமுகங் காட்டித் தூசின்
முடுபு திறக்கும் வேசை மாதரார் முலைகள் போலும். (௧௯)

அலுலிடி யதிர்ச்சி யாற்றெங் கருங்கனி வயலின் வீழா
நவமுறு வளைகள் சேற்றி *னளத்துட னமிழ்த்த ளாளுந்
தவலடு வாலைச் சாறங் குறுத்தலுஞ் சங்க மேற்சென் .
றுவமையில் வேழக் கான முர்ந்துமுத் துதவு மாலோ. (௨௦)

மங்கல வெலிக ளெங்கும் மகரதோ ரணங்க ளெங்கும்
பெண்கொலி முரசு மெங்கும் பூரண கும்ப மெங்குஞ்
சங்கலம் பொலிக ளெங்குஞ் சதுர்மறை முழக்க மெ
செங்கதிர்த் தீப மெங்குந் திருவிழா வீதி யெங்குட

பாசநீங் கிபுத வத்தோர் பரசிவ மதனை மிக்க
நேசமாய்க் கண்டு நெஞ்சம் நெக்குவிட் நெருகு மாபோற்
நேசலா ம்திசைக் கண்டு தெண்ணிய நீரைக் காலு
மாசிலா விந்து காந்த மாளிகை வரிசை மாதோ. (௨-௨)

பொன்னிறச் சீதனத் தின்கீழ்ப் புறத்துமே நிலையி டத்து
மன்னிற நிலம் வைரத் தமைத்தகா லதர்கண் மேனாட்
பன்னரு மிறைவன் செங்கேழ் பதமுடி காண மரய
னுன்னரும் பிரம னேன முன்னமாய்த் தேட லொக்கும். (௨-௩)

(வேறு.)

நாய கற்றுரீஇ நவமணி குயின்றமா விகையின்
நாய வந்நலார் முகமதி துளங்கொளிப் பளிங்கிற்
பாய வெண்கதிர் திங்களென் றெணிக்கருப் பாம்பங்
கேய பின்னம் தெய்திலா மையிற்புறம் போமால். (௨-௪)

துன்னு மாமதி முற்றமேற் றாக்குமேற் கட்டித்
துன்னி லார்த்தவெண் முத்தமும் வைரமுற் தயங்கி
மின்னு முண்மைகண் டறிகலா மேதினி யோர்க
ளின்னுந் தாரகை மண்டல மெனவெடுத் திசைப்பார். (௨-௫)

(வேறு.)

வான்றொடாம் பரத்தின் கனியடுப் பாக்கி லனைந்தகன் குழிசியி
னிடைக்கோற், நேன்றெளி லுலைவார்த் தறவுமிழ் மணியின் நெறு
கனன் முட்டிபித் திலத்தின், வான்படு மரிசி பாலினற் கழுவி வள
முறப் பெய்தமு தாக்கி, மான்னிழித் துவர்வாய் நுணங்குறு முலை
யர் மறுகெலாம் வண்டலாட் டயர்வார். (௨-௬)

(வேறு.)

பண்டரு மிசையி னேசை பாவையர் சிலம்பி னேசை
பெண்டரு முழவி னேசை யினியயா ழிசையி னேசை
தொண்டர்க டெழி னேசை தேரகையர் நடன வோசை
கண்டிம் தின்ன வென்று கழறலாங்கைகமைத் தன்றே. (௨-௭)

வீதியின் விழவு தப்பா விருந்தினர்க் குணிவு தப்பா
சாதியா சாரந் தப்பா தருமநன் நெழிக டப்பா
மாதர்கண் *முல்லை தப்பா மைந்தர்கள் விருத்தி தப்பா
வாதிபாண் டரங்கன் பூசை யடியவர் பூசை தப்பா. (௨௮)

(வேறு.)

முனமெ* னும்புலத் தினைவிசா ரத்தினுன் மடக்கி
யீனிய புந்தியா லுமுதரன் பத்திமை யென்னு
மனக மாம்பிதை யினைவிதைத் தரியபே ரன்பாம்
தீவனநி றைத்தருட் சிவமெனும் பயிரினை வளர்ப்பார். (௨௯)

திதலை மென்முலைச் சுரிசுழற் றெரிவைவர் முகம்போன்
மதிவ ளர்ந்துமொவ் வாமையின் மற்றவர். நுதல்போற்
சதிரு* டன்கலை குறைந்துபார்த் தவ்வளஞ் சாரக்
கதியி லாமையி னுலிகனு மதியெனக் கழறும். (௩௦)

சந்த மார்கதிர்த் தரளமென் முலைநெடும் பணைத்தோள்
கொந்து லாமலர்க் கோதையர் நடைபெறக் குறித்து
வந்து* பின்மியி பிடிக்குமந் நடைவரா மையினுள்
மந்த மாவெனப் பெயரனுண் முதற்கொடி வகுத்தார். (௩௧)

(வேறு.)

உதைபடு வனமத ன்ணையவ ருரமே
ததைபடு வனவனி தையரிரு த்னமே
பதைபடு வன* பகல் படுபவர் மனமே
சிதைபடு வன†வரில் சேர்பவர் தொடையே. (௩௨)

‡மாவின் முறைவன மனைதொறு மறுகான்
†மாவின் முறைவன மல்தொறு மறையு
‡மாவின் முறைவன மதிநொறு மருமார்
§மாவின் முறைவன வளமணி மறுகே. (௩௩)

முல்லை-கற்பு. தீவனம்-தீர். பகல்படுபவர்-பிரிந்தவர்.

†அறிவுச்சேர்பவர்-ஊடல்தொண்டவர்.

மா-இலக்குமி, †மா-வண்டு, § மா-கொடி, § மா-யானை.

(வேறு.)

பரத்தையர்வீதி.

தினங்கொ ளும்படி யிடையினை யிரவீனிற் றெரிப்பேந்
தனங்கொ ளொன்றினுக் கிரட்டிகாட் வெதலாற் றுரேம்
பொனங்கை யிற்பெறு வேமெனப் பொதுவர்வீ தியிற்கே
தனங்க ட்டேசிகர் கொடியினை நகைப்பபோற் றய்க்கும். (௩௬)

சிலேடை.

மறைகள் காட்டிநற் சுவர்க்கத்திற் சேர்த்தலின் மாந்தர்க்
கறையு நல்லவா யமுதினை யருத்தியை யங்க
முறைக ளோதிப்பின் முடித்தலின் கணிகையர் வீதி
குறையில் வேதியர் வீதியோ டொப்பன குறிக்கின். (௩௭)

வேதியருக்கு (இ-ள்.) மறைகள்காட்டி-வேதங்களினொழுக்கத்தைக்காட்டி,
நல்சுவர்க்கத்தில் சேர்த்தலின்-நற்பதவியை யடைவித்தலின், மாந்தர்க்கு-மனி
தருக்கு, அறையும் நல்ல ஆய் அமுதினை அருத்தி-நன்மையாய் ஆய்ந்த உண
வினை உண்பிக்கச்செய்து, ஐ அங்கமுறைகள் ஒதி-பஞ்சாங்க கிரமங்களைச்
சொல்லி, பின்முடித்தலின்-அவாள்வாள் காரியங்களை நிறைவேற்றித்தலால்.

வேசியருக்கு (இ-ள்.) மறைகள்காட்டி - இரகசியஸ்தானத்தைக் காண்
பித்து, லேசுவர்க்கத்தில் சேர்த்தலின்-அழகிய தனத்தில் அழுத்தலின், மாந்
தர்க்கு-மனிதருக்கு, அறையும் நல்ல வாய்அமுதினை அருத்தலின்-சொல்லற்
கரிய நன்மையாய்ந்த அதரபானம் அளித்தலின், ஐ அங்கம் உறைகள் ஒதி-
அழகிய தேகத்திற்பொருந்திய தேன்நிறைந்த கூந்தலை, பின்முடித்தலின்-
பின்பக்கத்தில் முடிப்பதனால் என உரைக்க.

கடைவீதி.

அலைவி லாவணந் தனிற்பணி யிழந்தவ் வுரங்கண்
மலையு மாந்தர்க ணெருக்கினோ மாதவர்க் கன்றித்
தலைவ னோந்தறி யாமையோ தந்தனச் செருக்கோ
தொலையு மப்பொரு றெனின ரில்லையாற் றொடர்ந்தே. (௩௮)

வேளாளர்வீதி, சிலேண்ட.

பொன்ன ரிச்சுமை யொருநவ மணிகளும் பொருந்தி
நன்ன ரேரணி வளங்களு டுநன்குறப் படலான்
மன்னு மந்நகர் சூத்திரர் வாழ்ந்திடு மறுகு
மன்னர் பின்னவர் வீதியை யணையது மாதோ.

(௩௭)

(இ-ள்.) பொன்னரி-பொன்மலை, அழகியநெல். நவமணி-ஒன்பது இத்திணங்கள், நவதானியங்கள். ஏர்அணி-அழகிய ஆபரணம், ஏருழும் அழகு.

வைசியர்வீதி.

அதிக வட்டிக்கா சைப்படா ரருந்தவத் தமைந்த
நீதியி னைப்பெருக் குவருயிர் நேயர்க ளெனினும்
வதியு நாணய-மில்லெனி லொன்றையும் வழங்கா
மதியு டைப்பெரு வணிகர்வாழ் வீதியும் பலவால்.

(௩௮)

மன்னவர்வீதி.

முடிமு தற்சொலு மூவெழு சின்னமுங் குழுவார்
தொடிகொள் மந்திரி முதலிய வைவருந் துணையாக்
கெடிபெ றும்மதி யமைச்சர்மு னெண்மருங் கெழுமிப்
படிபு ரந்திடு மன்னவர் வீதிபற் பலவால்.

(௩௯)

அரசர்க்குச்சின்னம் உயக. அரசர்க்குக்குழு இ. அரசர்க்குத்துணைவர் அ.

இதுவுமது.

மனுமு னைப்படி வுலகினைப் புரந்துமற் றங்கைத்
தனுவி னாற்கா வடரொடு விலங்கினைத் தடிந்து
கனம் தாமிரு முன்றினி லொன்றெனுங் கடமை
தனதெ னக்கொளு மன்னவர் முன்றிலுந் தயங்கும்.

(௪௦)

இதுவுமது.

நகை யாளிற் கன்னனை யுலுத்தனா குவனேர்
வாகை கிற்றிறத் திராகவன் பின்றரு வானா
றோகை மாதரிற் றிலோத்தமை யழகினிற் றேற்பண்
மாக மீதுயர் மாளிகை மறுகிடை வரினே.

(௪௧)

மறையவர்வீதி.

இறைவ னென்றென வுணர்ந்திரு வினையையு மிகந்து
செறியு முன்றுதி வளர்த்துநால் வேதமுந் தெரித்து
கறைசெ ளையம்புலன் களைந்து தொழிலினைக் கைக்கொண்
றெயும் வேதியர் வீதியாக் கெண்ணில வுளவால்.

(௪௨)

† நன்கு-மிகுதி.

வேறு.

சொல்வரிசை காட்டுவர்க டொழுங்குலத்து மா, தவர்கண்
மல்வரிசை காட்டுவர்கண் மன்னரிள மாக்களெலாங்
கல்வரிசை காட்டுவர்கள் கனம்பரவு மிளங்கோக்க.
ணெல்வரிசை, காட்டுவர்க ணீதியுறும் பின்னவசே. (சு௩)

வேரியம்பூங் கொம்பசையும் விதமென்னத் துவளுமிடை
நாரியுர்க ளாடலுமின் னிசையொலியு நான்மறையுஞ்
சீரியசெந் தமிழ்த்துதியுந் திசையெட்டுந் தான்விழுங்கும் .
பேரியழுங்க ண்ணுறங்காப் பிஞ்ஞகூர் திருக்கோயில். (சு௪)

பெரும்புலியி லுள்ளலர்தம் பிணிதபுத்துப் பேரின்பந்
திருந்துயடி யார்மகிழச் சேவடியாம் பெருநிழலைத்
தரும்பரம னூர்க்குமிழ் றுனளரிக்க வைந்துருவாய்ப்
பொருந்தியபோந் தின்பெருமை புகலவெவர் திறத்தாமால். (௧)

(வேறு.) சிலேடை.

வான ரம்பையு மாவைந் தருக்களுந்
தேனு வும்பூ வசந்தமுந் தீர்த்தருந்
தான மாவுந் தரித்தவினப்பதி
யுன மற்ற னீவுயர்நிலை யொத்ததே. (சு௫)

(இ-ள்.) வான். அரம்பை-பெருமையுடைய தெய்வப்பெண், ஆகாயமளா
விபவாழை. பூவசந்தம்-அழகிய இந்திரன்மாளிகை, புப்பவாசனீ. தீர்த்தர்-
கடவுளர், பரிசுத்தர். தானமா-ஔாவதம், கொடைக்குரிய செல்வம்.

சத்த மாவுச்சி சார நிநீஇ ஸீயின
வித்த மேழு நிமிடகின் றந்கர்
வித்த கத்தை வியந்துகாண் பானெனி
லத்தி ருப்பதிக் காயணி யோதுவார். (சு௬)

(வேறு.)

பூவினிற் சிறந்த சாதிமா மலர்போற் புலவரிற் சிறந்தவள் ளுவர்
போற், பாவினிற் சிறந்த வெண்கவி போற்செய் பசுக்களிற் சிறந்
ததிகே ணுவைப்போற், காவினிற் சிறந்த கற்பக வனம்போற் கனி
களிற் சிறந்தமுக் கனிபோற், நேவினிற் சிறந்த திரிபுரார் தகன்
போற் சிறந்தவப் பனைசையம் பதியே. (சு௭)

ஊயர்நிலை-தேவலோகம். னீ இனன்-சூரியன்.

திருநகரச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௨௬.

நைமிசாரணியச்சுருக்கம்.

ஆல மார்க ளத்தெ மண்ண லன்பு கூர்ந்த மர்ந்திந்
தால மாந கர்ப்பீழி றங்கல் சாற்ற வல்ல ரியாவரே
சீல மேவு மாத வத்தா சேர்ந்து மாத வந்நெயுங்
கோல மேவு நைமி சங்கு லாய மேனமை கூறுவாம். (௫)

நீசுத லால் னைய கொங்கை தொங்கல் பண்டி வாய்த்துள
பூத ரப்பு தல்வி நாத னையு ளம்பொ ருந்தினே
ராத ரத்தி னோட மர்ந்த ருந்த வமயி யற்றுதற்
கேத மற்ற தான மயி ருக்கு நைமி சக்கடம். (௨)

கனக மேவு மலர்நீ றைந்த கற்ப காட விக்கணு
ரினிய போக மின்ன லென்றி கழ்ந்தி மாவ னத்திடை
யனக விற்ப மெய்த வெண்ணி யருள்க வென்ன விசனேப்
புனிதன் வேண்டி னப்பொ ழிற்பு கழ்ந்து சைப்ப தாடரோ. (1)

நந்தன் மைந்த னுந்தி வந்த நான்மு கன்க டாவலால்
வந்த மைந்த பைம்பு னேமி வரமி ருந்த நைமிசத்
துந்து சீல மேன்மை வாய்மை யொளிநு ஞான மாதவ
நெந்தை மீது சிந்தை சேர்த்தி யற்றி னுர்க ணற்றவம். (௪)

அன்ன காலே யக்க டத்தி லமர்ந மாத வக்குழார்
துன்னி யின்ன றீர யாந்தொ டக்க வேண்டு மாமக
மென்ன வென்று சாவி நயமி டிக்க ணிங்கு சத்திர
மென்னு நாம யாக மல்ல தில்லை யென்று தேர்ந்தனர். (௫)

அனைய யாக மாற்று தற்க மைந்த பல்வ ளங்களுஞ்
சினம கன்ற முனிவ ரங்கு சேக ரித்து நற்சப
தினம தின்ன லோரை வந்து சேரு நாளு ணர்ந்துநன்
முனிவர் தம்மை வருக வென்ன மொழிமு டங்கல் போக்கினர்.

---

§ பிறங்கல்-பெருமை.   § ருது-சொக்கப்பாள்,
அல்-இருள், ஆல்-ஆலிலை, பூதரம்-மலை, || புனிதன்-தேவேந்திரன்.

பிருங்கி றோம சனக னாசி பீடு றம்பு லத்திய
 னருங்கை வல்லி யன்ம ரீசி யத்தி ரித்த தீசினும்
 புருங்க ருக்கன் வாம தேவன் புனித சூதன் குற்சரன்
 சிருங்கி யோடு சனக னாதி முனிவர் வந்து சேர்ந்தனர். (௭)

நிகரி லாத முனிவ ரோடு நேர்ந்து நைமி சத்துளார்
 புகரி லாத சத்தி ரத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வெம்பிரான்
 பசுரு மாக மத்து ரைத்த படிவ குத்த குண்டமுன்
 னிகவி லாதி ருந்து யாக மின்ப மோடி யற்றினார். (௮)

ஶ்ரீநிரத மோய்வி லாது ஞற்றி நிகரின் முனிவர் யாவரும்
 பரத மாடு மெம்மை யாள்ப ராப ரன்மு னாவிபு
 தசர்க ஞண்ண வவிப கிர்ந்து தந்து பூர்த்தி செய்து தவ
 பிருத நான மாற்றி யன்பு பெருக வீற்றி ருந்தனர். (௯)

தொக்கி ருந்த சவுன காதி முனிவர் சூதர் துணையடிப்
 புக்கி றைஞ்சி யெம்மை யாட்கொள் புனித முன்ன ரெங்கருக்
 கக்க மாலை யோனி றக்கு மவர்வ லச்செ விக்கமு
 தொக்க மூல மனுவை யோது முயர்பெ ரும்ப திக்கீணே. (10)

கயிலை பொக்கு மிந்த காசி காஞ்சி யென்ற தன்கதை
 ஶ்ருயிலு நீவி லாச காஞ்சி யின்வ ளங்கள் கூறிலை
 பயில்வ தாய கச்சி னையங்கு ரோச வெல்லை யிற்படு
 மெயில்கொ ளன்ன தலம் கத்து வங்க ணீயி சைத்தியால் (11)

என்று நைமி சத்து ளாரி சைக்க முக்கு றம்பினைக்
 கொன்ற சூத முனிவன் வாத ராய ணன்கு ரைகமு
 லொன்ற வுள்ள மைத்துச் செங்கை யுச்சி கூப்பி விழியினீர்
 துன்ற நாத் தமும்ப வன்பு தூண்ட வேது வானரோ. (12)

ஶ்ரீநிரதம்-எப்போதும்.

† அவயிருதஸ்நானம்-யாகபூர்த்திசெய்தபின் செய்யும் ஸ்நானம்.

‡ குயிலுச்சொல்லல்.

(வேறு.)

அங்கணர்க் கிடமாய்ப் புனியினின் மருவு மாலய மறுபதோ
டெட்டா, .மங்கதின் மேன்மை யுறுதல மீரெட் டதனினு மனமு
வந் துறையுந், துங்கநற் பதிக ணுன்குட னென்றஞ் சொல்லுமிப்
புரிகளே தென்னின், கங்கைசேர் காசி காஞ்சிகா ளத்தி கருநருந்
தில்லைமா மதுரை. (க௩)

இன்னக ரைந்தி னதிகமாய்த் தேவ ரிடயிலா துழல்வதா யுமை
யா, டன்னருந் தவத்திற் கிங்கிவந் தாளுந் தலமதாய்த் தற்பர
னுறையு, நன்னக ராய காஞ்சியென் றெருமா நகருள ததற்கிணை
யாக, வுன்னரு நகரொன் றுளததை விலாச காஞ்சியென் றுரைப்
பர்கண் மாதோ. (க௪)

அன்னநற் றலத்துட் பாலியென் றுரைக்கு மருந்தி யொன்றுள
ததன்பாற், றுனீனியே மூலத் தோடுவா ருணமாந் துகளறு மனு
வ்வவா யோதி, நன்னய || வங்குட் டத்தினு ழீமநாமி கையினு
நாகிதொட் டந்ரீர், தன்னிடை முழ்கி னுந்திவ லைகடாந் தாக்கினும்
பர்கதி தருமால். (க௫)

ஆகவ னீய முதலிய முத்தி யாக்கலெத் தினுக்கழ லைந்தி. குகமும்
வருந்த நடுவீருந் தேசெய் யருந்தவ மெத்தினுக்கலது, முகமாக்
குகையுட் டங்கியே யிருகண் முடியோ கிருத்தலெத் தினுக்கோ,
சோகமந் தந்தக் குடிஞாயின் பெயரைச் சொலவரு மோக்ககை
வலியம். (க௬)

அருமைகொ டேவர் முனிவரர் சித்த ராயவ தரித்தத னுலென்,
றிருவுள வேகச் சக்கரா திபராய்ச் செனித்துல காளிலென் மேன்மை
மருவிய விலாச காஞ்சியின் மயிலை மச்சமீ சிதல்மரம் புற்பூ, †ருரு
கிரி விலங்கு புட்புழு வாக வுதித்திடி னமலவி டெறுமே. (க௭)

(வேறு.)

பனசையம் பதிபிறை ரோடைவா விகள்குழும் பண்பான் மிக்க
பனசையம் பதிக்குரிகர் நகருளதோ வெனவெணிப்பா வளியு நல்விந்
பனசையம் பலவேறிப் பார்த்துமில் தாய்க்கண்ணீ ராறு னுனம்
பனசையம் பலமுமதற் றீணையென்ன வுலகிலெவர் பகரற் பாற்றோ.

|| அங்குட்டம்-பெருவிரல், § அஞயிகை-பவித்திரவிரல்.

† உரு-அட்டை.

(இ-ள்.) பல்-பலரும், நகை-ஆசைகொள்ளும், அம்பு-சலமானது, அதி-அதிகமாக, நிறை - நிரம்பிய, நீரோடை - சுயங்கள், வாலிகள் - குளங்கள், குழும்-இவைகளாற் சூழ்ந்திருக்கும், பண்பால்-குணத்தினால், மிக்க - மீமன்மையுடைய, பணசையம்பதிக்கு-அத்தாலமாபுரிகு, நிகர்-ஒத்த, நகர்-பட்டினம், உளதோனெ - இருக்கின்றதாவென, எணி - யோசித்து, பாவகியும்-முருகக்கடவுளும், நல்-நல்ல, வீற்பன் - ஆச்சரியமான, சையம் - மலைகள், பல-அநேகமாக, ஏறிப்பார்த்தும் - இவர்ந்துகண்டும், இவதாய்-இல்லாமையினால், கண்ணீர்-ஆநந்தவெள்ளம், ஆறானை - ஆற்றைப்போல் பெருக்கினான், நம்பன் - கடவுள், அசை - ஆடும், அம்பலமும் - சிதம்பரமும், அதற்கிணையென்ன-அத்தலத்திற்கு நிகரென்று, உலகில் - பூமியில், எவர்-யாவர், புகர்பாற்று-சொல்லுந் திறமுடையது என்க.

காவிரிவாய்க் கவின்பனைசைக் கலுழியிடைக் கடைக்குலத்தோனாடு வானேற், காவிரிவாய் முற்குலத்தோன் மனுவோதிக் குளித்ததனாற் காணும் பேறுங், காவிரிவாய்க் குடகிறைக்குங் கங்கைதனிற் குடைந்ததனாற் காணும் பேறுங், காவிரிவாய் தனுக்கோட்டிப் படிந்தாடும் பேற்றைத்துங் காண்பன் மாதோ. (கசு)

(இ-ள்.) கா-சோலைகள்-விரிவாய், விசேடமாய்-கவின், அழகைத்தரு-பனைசை, அத்தாலமாநகரத்திலுள்ள - கலுழியிடை, கலங்கல் நீரினிடத்து-கடைக்குலத்தோன், பஞ்சமததான், ஆடுவானேல் - மூழ்குவானாகில், காவிரிவாய்-காவேரிநதியில், முற்குலத்தோன் - மறையவன், மனுவோதி - மந்திரஞ்சொல்லி, குளித்துஅடைய-மூழ்கிப்பெற, காணும்பேறும்-அடையும்பிரயோசனமும், கா-காவடியிலுள்ள, விரிவாய்-விரிந்தவாயையுடைய, குடம்-குடத்தில், நிறை-நிரம்பவிடும், கங்கைதனில் - கங்காநதியில், குடைந்துஅடைய-மூழ்கிப்பெற, கருதும்பேறும் - எண்ணும்பிரயோசனமும், கா-துன்பத்தை, இரி - ஒட்டிதல், வாய் - வாய்ந்த, தனுக்கோட்டி - சேதுவில், படிந்தாடும்-பொருந்திமூழ்கும், பேறு-பிரயோசனமும், அனைத்தும் - யாவும், காண்பன்-அடைவான் என்க.

புலிமயிலும் பூசைபுரிந் திடுதால புரிநாதற் போற்று வோம், புலிமயிலும் பரினூர வாழ்ந்திடுவ தன்றியிசை போதக் திக்குப், புலிமயிலும் புண்ணியர்கள் கொண்டாட யிம்மையின்பிப் புலவந் துய்துப், புலிமயிலும் பர்களோடு மறுமையிலின் புறுவதெமமாற் புகரற்பாற்றோ. (உய)

(இ-ள்.) புலிமயிலும்-புலியும், மயிலும் - பூசைபுரிந்திடு, பூசைசெய்திடும்-தாலபுரி, பனைசையம்பதிதிலுள்ள-நாதன், கடவுளை-போற்றுவோர்-துதிசெய்பவர், அம்புலி-சந்திரனும், மை - மேகங்களும், இல் உம்பரில்-மாளிகையின்மீது, ஊர-தவழ, வாழ்ந்திடுவது-வாழ்வைப்பெறுவதும், அன்றி-அல்லாமல், இசை-கீர்த்தியானது, போத - மிகவாக, திக்குப்புலிமையிலும் - திசைபத்தினும்உள்ள, புண்ணியர்கள் - சர்ச்சனர்களுள், கொண்டாட - புகழ்ந்துசொல்ல, இம்மை - இந்தச்சநத்தில், இன்பு - சுகத்தை, இப்புவனம்-இந்தவுலகத்தில், துய்த்து-அனுபவித்து, புலிமையிலும் - கண்இணைசேர்தல்லல்லாத, உம்பர்களோடு-தேவர்களுடன், மறுமையில்-மறுசநத்தில், இன்புறுவது - சுகமடைவதை, எம்மால் - எம்போலிகளால், புகரற்பாற்றோ - சொல்லுந்திறத்தோ என்க.

(வேறு.)

உல்லீனிற் கவய வங்களொவ் வொன்று முத்தம மென்பது கண்
மும், மீடலுள் சிரமுத் தோத்தம மென்றே மெய்த்தவர் புகன்
மொழி போலு, மடலவிழ் மலர்க ளாடுதா மரையே மாமல ரென்
பது போலும், புடவியி னுள்ள சிவக்குறி யின்மேற் போந்ததச்
சிவக்கொழந் தாமால். (௨௧)

அச்சிவ லிங்கந் தனையருச் சித்தேயம்பிகை மயிலுரு வகன்றான்
மெச்சிய நந்தி வேங்கையி னுருவை விலக்கின னறுதொழி லொழுக்
கம், நச்சிய மறையோற் கன்றுகா ளத்தி நாதனவ் லுரிடை நண்ணி,
வச்சிர தேக மகவளித் தென்றும் வதிந்தனன் நென்கயி லையைப்
போல். (௨௨)

இந்திரன் மகன்கே ரண்டமா முருப்போ யிடவருச் சித்தனன்
நீருமா, லுந்தியின் வந்தோன் சிறகிழந் திட்ட வுனச்சத முறத்
தொழு திட்டா, னீந்திரை கொழுநன் றார்க்கயன் களத்தி
னெழுகன லவிந்திடப் பெற்றா, னந்தந் தக்க னருஞ்சிவ நின்றை
யால்வரும் பாவநீங் கினனாள். (௨௩)

தயரத குமரன் கானிடைக் கொடுபோய் தம்பியாற் சனகியை
விடுத்த, ஷியிரினை யொழித்தான் மதனனு மரன்மேற் செழுமலர்க்
கணையினை யெய்த, செயலினால் வந்த தீவினை யொழித்தான் நீக்
கணும் பாசமுங் கொண்ட, வியமனு மரன்மேல் வீசிய பாச விடும்
புபையை யொழித்தன னன்றே. (௨௪)

உக்கிர னடைந்தோர் பார்த்திவன் சமண்மா சொழித்தறி வுறவ
வற் குரைத்தான், மிக்கநற் கும்ப யோனிதன் பெயரான் மெய்ச்சிவ
லிங்கமேய் வித்தா, னக்கனங் கருமா மலைமக டன்னை நன்மணஞ்
செய்தன னதனாற், தக்கவத் தலத்தின் பெருமையை யெவரே
சாற்றுவர் தாரணி மீதே. (௨௫)

ஆதியிற் கிரவுஞ் சத்தினை யழித்த வறுமுகக் கடவுளு மலய, மீதி
னிற் நீமிழாங் கடலினை வளர்த்து மேதினி சூழ்கருங் கடல்லைப்,
போதினி லடக்கிக் குறுகென விர்தப் பொருப்பினி லொருகரம்
வைத்த, மாதவற் கரிய தனிகையி னுரைத்தான் மகிழ்ந்தெமைக்
கேட்ட விக்காளை. (௨௬)

பொன்னவர் சடிவப் புனிதமா தவனைப் போற்றியே தணிகையங்
கிரியி, லின்னதீர் முருக வேளாகத் தியனுக் கெத்தினுக் குரைத்
தன னதனைப், பன்னுவி ரென்ன ரைமிச வனத்துப் பண்ணவர்
வினவலு மகிழ்ந்து, பன்னகா பரணன் திருவடி மனத்திற் பதித்
தவை பகருவ தானான். (௨௭)

திரிபுர தகன னருள்வீழி நோக்காற் செனித்தவிட் சாரணி யத்
தைக், கரிசறு மும்மைத் தமிழ்வலோன் மனத் திற் காணுதற் குன்
னியங் கணுகி, யுரியவிம் மிதங்க ணைக்குழிஇத் தவஞ்செய் துறை
பரத் துவசமா முனிவன், பரிவொடு முகமன் மொழிந்தவன் வதி
யும் பன்னசா லையிற்கொடு புக்கான். (௨௮)

அடைந்தவம் முனியை யாதனத் தேற்றி யருச்சனை செய்தன
மருத்தி, மடந்தவிர் சிந்தை மாதவ விவணி வந்தவா றேதெனக்
கொடிய, விடம்புரை வஞ்ச வேடங்கொண் டிறையும் வெறிமுகத்
தினடரு சேயைக், குடங்கையிற் றடவிக் கொன்றவ னுவகை
கொண்டிபின் கூறுவ தானான். (௨௯)

மண்டல மீதிற் பரவுசெந் தமிழின் வருமொழிப் புணர்ப்பெழுத்
தளவு, கொண்டிறை தருமைந் திலக்கண மறியக் கோலயாழ்ச்
சுருதியி னிசைப்ப, வண்டடர் குயில்க ளின்னிசை பாட மயினட
மிடச்சினை வேங்கை, கண்டுபொன் சொரியு மிவ்வனத் தடைந்
தேன் கழிந்ததென் குறையென விசைத்தான். (௩௦)

கேட்டமா முனிவ னுளத்தினிற் றேர்ந்து கிளர்நெடுஞ் சடிவமா
தவயிர், நாட்டுளா ரதனுட் பொருளினை விரித்து நவிலுதற்
குரியரோ யானைக், கோட்டணி முலைசெங் குமுதவா யசலக் குமரி
யை யிடத்தினி திருத்து, நாட்டமுன் றுடைய நாயக னுரைப்ப
னனுருதி கயிலையி னிடத்தே. (௩௧)

இவ்வண முரைத்த பரத்துவா சன்ற நெழின்முக மருளொடு
நோக்கிச், ிசெவ்வண வுடலந் தழுவி யப் பரிசே சேர்குவ னென
விடை யேற்று, மைவணக் கூந்தன் மனைவியுஞ் சீட வருக்கமுஞ்
சூழ்தரக் கிரியைக், * கைவண வலியால் வளைத்தவன் வாழுங் கயிலை
யைச் சாரவெண் ணினனான். (௩௨)

* செவ்வை-திருத்தமாகிய, வண்ணம் - வடிவவுண்மை, † வண்ணம்-அழகிய,
‡ கை-வலியால்.

நாமிசாரணியச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௯௧.

திருக்கயிலாயச்சுருக்கம்.

நெயி சந்தனை நனியி யம்பினுங்
கையின் மான்மழக் கனல மேந்துமெம்
மையன் வாழ்கயி லாய மன்னதின்
மொய்கொள் சீர்த்திமேன் மொழிரு வாமரோ. (க)

(வேறு.)

அருத்தியி னடைந்து நந்தியெம் பெருமா னடியினை தொழுதவன்
விடுப்பக், கருத்தினிலுவகை கூர்தாச் சென்றற் கண்கணிர் வழிதர
வங்கைச், சிரத்தினி லழுத்தி யரகர வென்னத் தேவரு முனிவரும்
வேண்டப், புரத்தினைச் சிரித்துப் பொடித்தவ னுறையும் பொருப்
ப்து திருக்கயி லாயம். (உ)

கந்தாத் தூருங் காரியே முதலாங் கடவுளர் வாழ்பதங் கமல, வுந்
தியிற் பிறந்தோ னுயர்பத முவண முயர்த்தவ னுறைபத மிலைக,
ணந்திடப் பிரள யங்கள்கோத் திமெந் நாளினு முலைவிலா தறிநூர்,
புந்தியைப் போன்மேன் மேலுயர்ந் தோங்கும் புகழுடைத் தந்த
மால் வரையே. (ங)

சிலேடை.

திருந்திய வானக் கங்கைமேற் றரித்துச் சிரத்தின்மா கம்பட வகி
த்துப், பொருந்தம ரங்க சக்ககமுடலிற் பொறுத்துபொன் னிலங்கை
ராவணனை, வருந்துறப் பொடித்து வளர்தரு புகழ்சேர் மாநங்கமுந்
றுவர ஸீவர்க்காய், திருந்தலர் புரத்தைத் தியெழு நகைத்த சிவனை
யொத் திருந்ததக் கயிலை. (ச)

மலைக்கு (இ-ள்.) திருந்திய - தெளிவுள்ள, வானக்கங்கை - ஆகாயகங்
கையை, மேல்தரித்து - தன்மேற்கொண்டு, சிரத்தில் - முடியில், மாகம்பட
வகித்து-ஆகாயமளாவத்தரித்து, பொருந்த-அமைய, மரம்-விரகமும், கசம்-
யானை, சூகம்-புறவை, உடலில்பொறுத்து - இவைகளைத் தன்மீது தாங்கி,
பொன் இலங்கை ராவணனை-அழகிய இலங்காபுரியையுடைய இராவணனெ
ன்னும் அரக்கனை, வருந்துறப்பொடித்து - துன்பமடையும்படி அழித்தி,
வளர்தருபுகழ்சேர் - மிக்க புகழ்வாய்ந்த, மாதங்கம் உற்று - பெருமையுடைய
பொற்சன்னங்களைப்பொருத்தி,

சிவபிரானுக்கு (இ-ள்.) திருந்திய-திருத்தமாகிய, ஆன் - இடபக்கொடியும், அக்கு-எலும்புமாலையும், அழகை-அழகியகரத்தினும், மேல் - திருமேனியினமீதும், தரித்து-தாங்கி, சிரத்தில்-சென்னியில், மா-பெருமைபொருந்திய, கம்-கங்காதேவியை, பட-பொருந்த, வகித்து-தரித்து, பொருந்து - வாய்ந்த, அமர்-யுத்தஞ்செய்யும், அங்கசன்-மன்மதனது, ககம்-அம்பை, பொறுத்து-தன்மேல்தாங்கி, பொன்இல் - இலக்குமியின் வீடாகிய தாமரைமலர்போன்ற, அழகை-அழகிய கையையுடைய, இராவணன்-இருள்நிறமுடைய மன்மதன், வருந்துற-துன்பமுடைய, பொடித்து-எரித்து, வளர்த்தருபுகழ்சேர்-மிக்க புகழ்முவாய்ந்த, மாத - உமையம்மையை, அங்கம்உற்று - தன் மேனியிற்கலந்து, வானவர்க்காய்-தேவர்கள் நியத்தமாய், திருந்தலர்புரத்தை - பகைவரது திரிப்புரத்தை, தியெழு-அக்கினிப்பட, நகைத்த-சிரித்த, சிவனை-கடவுளை, ஒத்திருந்து-ஒப்பாயிருந்தது, அக்கயிலை-அந்தக் கைலாயம் என்க.

அரிதனை வகித்துக் குல்லையைத் தரித்தா ரணிகொள்கா ரங்கங்கையேந்தித், திரிசிறற் கரையக் கோலமேற் கொண்டு செய்யகோட்டங்களை வளர்த்துப், பெரியகோத்திரங்கட் கேயந்தநற் றலைமை பெற்றரி யெனமுன மழைத்த, கரிகவர் கராவைக் கணத்தினிற்றுணித்த கண்ணனை நிகர்த்ததக் கயிலை. (௫)

மலைக்கு (இ-ள்.) அரிதனைவகித்து-சிக்கங்களைத் தன்னிடத்திலாவந்து குல்லையை-குராமங்களை, தரித்து - உடைத்தாகி, ஆர் - பொருந்திய, அணிகொள்-அழகைக்கொண்ட, சாரங்கம் - மான்கூட்டங்களை, கை-பக்கங்களில், எந்தி-தாங்கி, திரி-சஞ்சரிக்கின்ற, சிரல்-சிச்சிலிப்பறவைகள், கரைய-ஒலிக்க, கோலம்-மிளகுக்கொடிகளை, மேற்கொண்டு-தன்மீதுகொண்டு, செய்ய-செம்மையாகிய, கோட்டம் - வாசனைப்பண்டங்களை, வளர்த்து - விருத்திசெய்து, பெரியகோத்திரங்கட்டு - பருத்தமலைகளுக்கு, வய்ந்த-பொருந்திய, நல்தலைமைபெற்று-நல்லமுதன்மையெவகித்து,

விஷ்ணுவக்கு (இ-ள்.) அரிதனைவகித்து-சக்கராயுதத்தைத் தரித்து, குல்லையைத்தரித்து-துளபமாலையணிந்து, ஆர்-நிறைந்த, அணிகொள்-அழகைக்கொண்ட, சாரங்கம்-வில்லை, கைஏந்தி - கரத்திற்குங்கி, திரிசிரன்-திரிசிரனென்னும் அவுணன், கரைய-துன்பமுடைய, கோலமேற்கொண்டு-ஓர்ஆயுதத்தைக்கொண்டு, செய்ய - செம்மைதங்கிய, கோட்டங்களை - பசுக்கூட்டங்களை, வளர்த்து - விருத்திசெய்து, பெரியகோத்திரங்கட்டு - பெரியகாடுகளுக்கு, வய்ந்த-பொருந்திய, நல்தலைமைபெற்று-நல்ல முதன்மைபெற்று, அரியென முனமழைத்த-ஆதிமூலமேன முன்னங்கூலிய, கரி-யானையை, கவர்-பற்றிய, கராவை - முதலையை, கணத்தினின்றுணித்த - சீக்கிரமாய்ப்போய்க் கொன்ற-கண்ணனைநிகர்த்தது அக்கயிலை-விட்டுணுவைஒத்திருந்தது அந்தக் கைலாயம் என்க.

நாவினற் கலைமா திருத்தலின் முகங்க ணுன்கினு மறைபர வுத னின், பூவினிற் பொலித லின்னன் மேறப் பெறலினற் றண்டமேந் தனிற்செங், காகியங் கண்ணு தெனுங்கவுக் காமர்கனகியை யுடையவ னுந்திப், பூவினிற் பிறந்து பூவினைப் படைக்கும் புரிதனை நிகர்த்ததக் குன்றம். (௬)

மலைக்கு (இ-ள்.) நாவில்-நாக்கில், நல்கலை-நல்லமானும், மாதா-
விருப்பமாக, இருத்தலின் - வாசம்செய்வதால், முகங்கள் நான்கினும்-நான்கு
திசையிலும், மறைபாவுதலின் - வேதங்கள் துதிசெய்வதால், பூவினில்-பூமியி
னிடத்தில், பொலிதலின் - அழகுடனிருப்பதால், அனம் - கவரிமான், ஏறப்
பெறலின்-தன்மீ திருக்கவைத்தலால், நல்தண்டம் - நல்லபொக்கச்சத்தை, ஏந்த
லின்-தாங்கியிருப்பதால்,

பிரமனுக்கு (இ-ள். நாவில்-நாக்கில், நல்கலைமாதா-நல்ல சாச்சுவதி, இருத்த
லின்-இருப்பதனால், முகங்கள் நான்கினும்-நான்குமுகத்திலும், மறைபாவுத
லின்-வேதமோதலினால், பூவினிற்பொலிதலின்-புட்பத்தின்மீது வாசம் செய்
வதால், அனம் ஏறப்பெறலின்-அன்னத்தின்மீது ஆரோகணித்தலால், நல்தண்
டம் ஏந்தலின்-நல்ல தண்டாயுத்ததைக் கைக்கொண்டிருப்பதால், செம்காவி
அங்கண்-செவ்விய நீலோற்பலத்தையொத்த அழகிய கண்ணையும், நாகுளனும்
களம்-சங்கென்று சொல்லும் கழுத்தையும் உடைய, காமர்-அழகிய, கனகி
யை-இலக்குமியை, உடையவன்-மார்பில்சரித்த விட்டுணுவின், உந்திப்பூவி
னில்-ஓபிக்கமலத்தில், பிறந்து-உதித்து, பூவினைப்படைக்கும்-உலகத்தைச்
சிருஷ்டிக்கும், புரிதனை-பிரமனை, நிகர்த்தது அக்கயிலை-ஒத்திருந்தது அந்தக்
கைவாயமலை என்க.

சிறந்தவச் சிரமூர் தெளிவுறு சசியுந் தேங்கொளி துளும்புமா நிதி
யுந், செறிந்தவைந் தருவுந் தேனுவும் வடிவு திகழ்தரு வெள்ளையா
னையுநல், லறந்தவா நியற்று மையர்தந் குழுவு மனுதின முடை
மையிற் சீர்சா, னறந்தமென் மலர்வா சிகைப்புய மணிந்த நாகர்
கோ னனையதக் குன்றம். (எ)

மலைக்கு (இ-ள்.) சிறந்த-சிறப்புற்ற, வச்சிரமும்-வைரமும், சசியுந்-சந்திரனும்,
தேங்கு ஒளி துளும்பும்-மிக்ககாந்திவீசம், மா-பெருமைபொருந்திய, நிதியும்-
பொன்னும், செறிந்த-நெருங்கிய, னீ-அழகிய, தருவும்-மரங்களும், தேனுவும்-
பசுவும், வடிவுதிகழ்தரு-அழகமைந்த, வெள்ளை ஆன்-வெளுத்த ரிஷபத்திற்கு,
னீ-தலைவனாகியகடவுளும், நல் அறம்-நற்சுருமங்களை, தவாது இயற்றும்-விடா
தனுட்டிக்கும், னியர்தங்குழுவும்-முனிவர் கூட்டங்களும், அனுதினம் உடை
மையில்-தினமும் பொருந்தியிருத்தலின்,

இந்திரனுக்கு (இ-ள்.) சிறந்த-மேன்மையுடைய, வச்சிரமும்-குலிசாயுத
மும், தெளிவுறு - அறிவிற்கிறந்த, சசியும்-இந்திரானியும், தேங்கு ஒளி துள
ம்பும்-மிக்க ஒளிவமைந்த, மா-பெருமையிற்கிறந்த, நிதியும்-சங்கரிதிபுதுமரிதி
யும், செறிந்த-நெருங்கிய, னீர்தருவும்-பஞ்சதருக்களும், தேனுவும்-காமதேனுவ
வும், வடிவுதிகழ்தரு-உத்தம அங்கம்வாய்ந்த, வெள்ளையானையும்-விராவதமும்,
நல் அழம்தவாது இயற்றும்-நல்ல துருமமார்க்கத்தை விடாதுசெய்யும், னியர்
தங்குழுவும்-தேவர்கூட்டங்களும், அனுதினம் உடைமையின்-தினமும் பொ
ருந்தியிருப்பதால், சீர்சால்-மிக்க சிறப்பினையுடைய, நறந்தமென்மலர்-மீனம்
நிறைந்த மெல்லிய புட்பங்களாலமைந்த, வாசிகை - மாலையை, புயமணிந்த-
தோளில் தாங்கிய, நாகர்கோன்-தேவேந்திரனை, அனையது-ஒத்தது, அக்குன்
டம்-அந்தக் கைவாயமலை என்க.

ஈடிலக் கயிலை யினிற்பர மேச நெழுந்தரு ளிருக்கையுண் டதன் சீர், சேடன்வான் மீக யகத்தியன் முதலோர் தேர்த்துரைப் பதற் கரி தாகும், பீடுறு மம்மண் டபத்திடை மணியாற் பிறங்கொளி துளும்பெழிற் சிங்க, பீடமீ துமையோ டருள்விடை யிவரும் பிஞ் றுக ளிருந்திடு மேல்வை. (அ.)

கின்னரர் முனிவ ரியக்கர்காந் தருவர் கிம்புரு டாதிவா னவரும், பன்னுதற் கரிய பழமறை நாவிற் பழிச்சிவந் திடரொழித் தாளுந், கன்னலைப் பழித்த மொழியுமை யிடங்கொள் கண்ணுத லடிதொழு மமைய, முன்னுதற் கரிய குறுமுனி யுலோபா முத்திரை யோடவ ணடைந்தே. (ஆ.)

முன்னவன் பதும முகங்களுந் கிருபை முதிர்ந்திடு விழிகளுந் துவர்வாய்ப், புன்னகை யரும்பும் பொலிவையு நோக்கிப் பொழிதர விழியிலா னந்தந், தன்னையு மறந்தா னந்தசா கரத்திற் றுழ்ந்தரு டினேத்துப்பி றொருவா, நன்னவ னருளாற் றெளிந்தவ னடியி லன்புமீக் கூர்ந்தக மகிழ்ந்தே. (இ.)

நித்தவா னந்த நிருத்தனே சகன ிட்களச் சிற்சுகோ தயனே, சுத்தமெய்ஞ் ஞானச் சோதியே தோன்றாத் துணைவனே சுகப்பெருங் கடலே, முத்தனே மூவா முதல்வனே நீற்று முண்டனே தொண் டர்க ளோத்து, மத்தனே யுன்ற னடைக்கல மெனையா னையனே பெனப்பல துதித்தான். (ஈ.)

(வேறு.)

இத்துதி கேட்டர னிதய மார்வமுற் றெத்திறம் வேண்டிவ தியம்பு வாயெனப் பத்தியோ டடியிணை பணிந்து ளத்தினின் முத்தமி ழிலக்கண முணர முன்னினேன். (க.)

இன்னுமிக் கயிலையி லிருந்து பைந்தொடி யின்னகைத் துவரித ழினிய மென்மொழி மின்னிடையுமையொடு மேவு நின்றுடி தன்னையான் றொழுதிடச் சார்ந்து ளேனரோ. (க.)

எனப்புகன் மொழியினுக் கிரங்க யாருயி ரனைத்தையும் படைத்தனித் தழிக்க வல்லவன் மனக்குறும் பொழித்தருண் மாத வன்மன மினித்திடு மிலக்கண மிசைத்தி யம்புவான். (க.)

ஹார்புக முருந்தவம் பயின்று ளாய்நினக்
கார்த்திர நாமெடுத்ததைந்த யாவுநம்
சீர்பெறு மடியர்தஞ் செவியி லேற்றுதற்.
கார்கலி சூழல கடைய வேண்டொமால்.

(௧௫)

எரிகதிர் மதிமுத லிணையில் கோள்களைப்
புரைபட வதரிடைப் போதல் நீக்கிவிண்
வரையுயர் விர்தமால் வரையி னுச்சியிற்
கரமுறப் பாதலங் காண விழ்த்தியே.

(௧௬)

அன்னதன் றெற்கினி' லமருந் தண்டகந்
தன்னில்வா தாவியில் வலனைச் சாய்த்தொரீஇத்
தன்னிகர் பொதிகையைச் சார்ந்தி லக்கியங்.
கொன்னவி லிலக்கணங் குவல யத்தினில்.

(௧௭)

அடுத்திள மாணவர் தம்மை யாய்ந்துபின்
பெடுத்திலக் கியவிலக் கணங்க ளின்சுவை
மடுத்திட வுணர்த்திநீ மலயம் வாழ்கவென்
றடிக்கல்வில் லேந்தினே னருளி னானரோ.

(௧௮)

அருளிய முக்கண னடியி னைஞ்சியே
மருளறு முனிவரர் தேவர் வாழ்ந்திடுங்
கரிசறு வெள்ளியங் கயிலை விட்டியா
னொருவுதற் கென்னுள முவந்த தில்லையால்.

(௧௯)

இங்கிருந் தழியநின் கோல மெப்பொழு
துங்கணிற் கண்டிட றுதித்தல் விட்டியான்
மங்குமுன் றவத்தைசேர் முக்கள் வாழ்நிலந்
தங்குற விதித்திடிற் றயிப னுய்வனே.

(௨௦)

என்றடி தொழுமுனிக் கிரங்கி நீதொழ்
நின்றநம் முருவநித் தியமு மாணவர்
துன்றுறு மாயையின் றொடர்பு முள்ளதாற்
பொன்றுறு மிஃதெனப் புந்தி கொள்வையால்.

(௨௧)

நித்தியம் பூரணம் நிமல சின்மயம்
வித்தகம் பரவெளி விளங்கு நிட்களம்
பத்தியிற் படுபொருள் பகரு மின்னவை
வுத்தம நமதுமெய் யுருவ மாகுமால்.

(௨௨)

உண்மையா நமதுரு வுணர் வுன்னினோர்
தண்மைகொ ளறிவினைச் சார வேண்டிமவ்
வண்மைசேர் ஞானமும் வருத லெண்மையோ
திண்மையார் புனியினைச் சேர்ந்தி டார்க்கரோ. (௨௩)

அவனியி லடைந்துமட் டாங்க யோகம
துவகையோ டியற்றவஃ துறுமவ் யோகமு
முவமையிற் பொறையின லுதிக்கு மாங்கவை
தவறிலாச் சித்தசுத் தியினிற் சாருமால். (௨௪)

அதுவரற் கேதர னடியர் தங்களுக்
கிதமுடன் பணிவிடை யியற்ற லீதெலாம்
விதிமுறை யியற்றுதற் குரிய மேதினி
யதினுறி னமதுரு வடைத றிண்ணமாம். (௨௫)

ஆதலி னுங்கடைந் தமரர் போற்றிடு
மேதகு தலத்தினு மேன்மைத் தாகிராங்
காதலி னமர்தரு விவாச காஞ்சியி
னோதரு நங்குமி யொன்ற மைத்தரோ. (௨௬)

(வேறு.)

தேன்படு சந்தின் வாசந் திசைதொறுஞ் சிறுகால் வீசும்
வான்படு சிகர மேவ மலயமீ தடைந்து மாந்த
ஞன்படு கண்ணிற் காணு வுண்மைநம் வடிவை ஞானந்
தான்படு விழியி னோக்கிச் சார்தியென் றருளிச் செய்தான். (௨௭)

இண்டையஞ் சடையார் சொற்கேட் டெழுந்தடி பணிந்து போற்றி
யண்டர்நா யகனே நின்ற னருங்குமி காண்டி யென்றிர்
விண்டிடற் கரிய சீர்த்தி விளங்குமவ் விவாச காஞ்சிப்
பண்டைய சிறப்பின் மேன்மை பகரெனப் பரமன் சொல்வான். (௨௮)

அத்தல மகிமையாவு மணிகொளுந் தணிகை மேகிச்
சுத்ததுங் குரவ னாகுஞ் சுரேசனை வினவித் தேமிச்
சித்தமுற் றிருந்த சங்கை தீர்க்கென வருள லோபா
முத்திரை யுடனுந் தற்குழ் முனிவரோ டடிப ணிந்தான். (௨௯)

முன்னவ னருளிச் செய்த மொழியினைச் சிரமேற் றுங்கி
யன்னவன் வாழும் வெள்ளி யத்திரி யொருவற் குள்ளம்
பின்னிடப் பரமன் வார்த்தை பெயர்ந்திடு மெனவி வேக
முன்னிழுத் திடவந் துற்றான முனிவனும் புனியின் மாதோ. (௩௦)

திருக்கயிலாயச்சுருக்க முற்றிற்றவ.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௧௯௧.

. அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்கம்.

வன்னியூ மத்தை கொன்றை வணைந்தவ னிடத்தின் மேவுங்
சன்னிமா துமையா னுள்ளங் கலங்கமா திரமெடுத்த
வன்னிதம் பத்தா னுய்ய வருள்கூர் தோன்வாழ் கைலை
யுன்னதமுரைத்தாங் கும்ப யோனியாத் திரையு ரைப்பாம். (1)

கரமுறத் திரைநீர் தன்னைக் கடிதயின் றருளும் யோகி
யரிபார் தொளிநுஞ் செங்க ணம்மைமெம் முலைக்கோ நெற்
மருமமா ரணியற் றுதை வண்டியிர் திசைகள் டூடும்
வரமுறு வான்றோய் கூர்ம வரையினைக் கண்டா னன்றே. (2-)

நேரிலாப் பலங்கள் செய்தோர் நேர்ந்தவக் கணத்தின் முத்தி
சாரவே யளிக்கு மிந்தத் தடங்கிரி யென்னு நாண
லீரமீ மதிபோன் வாழுவ் விறைமலை விளர்ப்பச் செய்கே
தாரவண் கிரியைக் கண்டான் றவத்தினிற் றலைமைகொண்டான்.

(வேறு.)

காட்சி யாற்றமைக் கண்டிடு மாந்தரை
மாட்சி யோடுயர் வானுல கேற்றிடு
மாட்சி தங்கு மமல னுறைவீரு
பாட்ச மென்னும் பதியினைக் கண்டனன். (3)

வாத்தி யங்களி னோதையும் வண்மறைச்
சாத்தி ரங்கண் முழக்கமுந் தண்கட
லார்த்த வோசை யடக்கெழின் மானதக்
கேத்தி ரத்தைக் கிளர்தரக் கண்டனன். (4)

ஈசுவரை யேந்திக் குடஞ்சுட்டைக் கோகுலத்
தவரைத் தந்தியைத் தையலைத் தாடொழு
பவரை யைவரைக் காக்கும் பகவனார்
துவரை தன்னைத் துரிசறக் கண்டனன். (5)

உந்து மூழ்விழக் கின்னுயி ருண்டுளி
சிந்து கோலஞ் சிலையலை யாயுடைச்
சுந்த ரத்தி யமுனை துலங்குகா
ளிந்தி யென்னு மெழினகர் கண்டனன். (6)

நீ கம்-தலை. 1 மருமம் ஆர் அணியல் தாது ஐ வண்டு எனப்பிரிக்கவும்.

கு-பூமி. 2 உண்துளியெனப்பிரிக்கவும்.

(வேறு.)

பிறைதவ மூலங்கல் வேணிப் பிஞ்ஞக னுறையுஞ் சீர்சால்
பிறபதி களையுங் கண்டு பெரிதுவந் தருச்சித் தேத்திக்
கறைமிடற் றவனுக் ிகாசான் கருதருங் குமரனாக
வுறைதரு காசி மூதூ ருசித்வெல் லையி னடைந்தான். (அ)

மூசுவண் டினங்க ளெல்லா முரன்றிடு வனமுஞ் செம்பொற்
றேசுறு ிசிதர்கொள் வாசத் தேமலர்த் தடமுங் ஸனல்
காசறு முத்த மீனும் கழனியுங் கடந்து மென்மேல்
வீசலை யுடைய கங்கை வியன்கரை கண்டு சார்ந்தான். (ஆ)

சிங்கியா னதுரு ளிர்ந்துஞ் சீவனை யொழிக்கு மாபோற்
றங்குதண் ணீரெனப்பேர் தரித்தும்வெந்தழலாய்ச் சார்ந்தோர்
பங்கமா னதையெரித்துப் பற்பமா யியற்ற வல்ல
கங்கையின் விதியி னாடிக் களிப்பெனுங் கடலு ளாழ்ந்தான். (இ)

வாரியின் மறைக ளார்க்கு மறுகினை வலஞ்குழந் தேகி
நாரியைப் பாகம் வைத்த நம்பனா லயமுன் றுழ்ந்து
மாரியொத் திருகண் டாரை வழிந்திட வலஞ்செய் தேத்தி
வேரியங் கடங்கா றுண்டி விநாயகன் றிருத்தாள் போற்றி. (ஈ)

(வேறு.)

மாட்சி மிக்க வரத்தை யடியர்பாற்
ருட்சி யின்றித் தரவுளங் கொள்விசா
லாட்சி யம்மை யணிவுரு வங்களின்
காட்சி யைக்கண் களிப்பக்கண் டேத்தினான். (உ)

போதனே டிந்தி பூத்தவன் காடுணைச்
சோதி யாகத் துவன்றிய விச்சவ
நாத னேயெனை யாட்கொளும் நம்பவென்
றோதி யீச னுறையிடம் புக்கினான். (ஊ)

உலக மேத்து முருவரு வாயவற்
|| கலரி சேர்திரு மஞ்சன மாட்டிவண்
நீயிலவை மாம துணாவல ராய்ந்தெழித்
தலவி னும மறைந்தருச் சித்தனன். (஋)

|| ஆசான்-சக்கிரன். ிசிதர்-மகார்தம்.

|| அலரி-அழகு. நீ உலாவை-குலையீ,

இந்த வண்ண மிருந்துசின் னுள்கழித்
துந்து மார்வ முடனந் நகருறை
உத்தி வண்ண ன்டிதொழு தண்டநீள்
விந்த நோக்கி விரைவுடன் சென்றனன். (௧௫)

தந்தி ரம்வரு ந்தவ நாரத
னுந்து வஞ்சனே யாலுயர்ந் தோங்கிவா
னீந்து செங்கதி ராதிக் கிடர்தரு
மந்த சைய மருகனைந் தானரோ. (௧௬)

அன்ன வெற்பினைக் கண்ட வகத்திய
னன்ன யங்கொள வேங்கைத் தவ்வரை
தன்னொ மும்பொதி யாசலஞ் சாரயா
னுன்னி னேன்வழி விட்டென் றோதினான். (௧௭)

கேட்ட வவ்வரை கேடயென் னுள்ளத்து
ணுட்ட நீயறி கிற்றிலை நற்றவ
சேட்டு ளங்கும் பரிதி செழுமதி
யோட்ட முந்தித் தேன்வழி யுண்டுகொல். (௧௮)

போதி போதி யெனப்புக லுற்றகண்
டாதி நாம மகத்திடை யுன்னியே
நீதி யிற்செருக் குற்ற நெவெரை
மீது செங்கைவைத் தான்றவ மிக்குளான். (௧௯)

அங்கை வைத்தழுத் துற்றலு மவ்வரை
பங்க முற்றுப் பிலத்திடைப் பட்டன
*பொங்க ரேயதத் துட்டு புருந்தவே
லெங்ங னுண்மைகொண் டார்கதி யெய்துவார். (௨௦)

மலையு மட்டிட்ட தென்னுமம் மாற்றமில்
வுலகி னுடுபின் னுற்றன வும்பர்க
வலையொ ழிந்து வழுத்தி நறவுகான்
மலரை வாரி மழையெனப் பெய்தனர். (௨௧)

ஆய போதி லருந்தவ னந்தரந்
தோயு மென்பனைத் தண்டகச் சோலையிற்
றேயு நுண்ணிடைத் தேவியோ டாங்குறுந்
தூய மாதவர்சூழல்வந்துற்றனன். (௨௨)

உற்ற போதங் குயர்வரைச் சாரலிற்
குற்ற மென்பவெ லாமுருக் கொண்டியி
ரிற்று மாள விருந்தவர் ஞாலெலாங்
கற்று ணர்ந்த முனிவனைக் கண்டனர். (௨௩)

நங்கு லத்தை நலிவுசெய் நாகருக்
கங்க னாமிடர் தீர்த்திட வெய்தின
னுங்கி னான்கட னீரை கொடிக்குளே
தங்கு மன்ன வனைத்தடி வாமெனா. (௨௪)

வெய்ய வஞ்சக வில்லவன் றம்பியைச்
செய்ய கண்ணுந் திரிமருப் பும்பெறு
மைய தாக்கி மறைமுனி யாகவந்
தையன் முன்ன ரடைந்திவை யோதுவான். (௨௫)

அடுத்தி ருந்தென் சிறுகுடி லய்யவெற்
ரெடுத்தி ருந்த பவங்க டொலைந்திடத்
தடுத்தி டாதுப்பி லாப்புற்கை யேனும்வாய்
மடுத்துச் சேட மகிழ்ந்தரு ளென்றனன். (௨௬)

மன்னு காம மயக்க மிகுத்துளான்
சொன்ன சொல்லுண்மை யென்று துணிந்துபின்
றன்ன கத்துட் கருணை ததும்பிடப்
பன்னு வான்படி நென்றும் பழகிலான். (௨௭)

நாலு பத்தொடெ னாயிர நற்றெகைச்
சில மாமுனி வோரிற் சிறந்துளாய்
பால லோசன னாரருட் பார்வையாற்
கோல மெய்க்கதி கூடுவை நீபெனா. (௨௮)

முக்கு றம்பை முனிந்த முனிவரன்
றக்க வாசி புகன்று தவத்தநீ
புக்கி லேது புகன்ற மொழிப்படி
துய்க்க யானுந் தொடர்குவ னென்றனன். (௨௯)

நாத நானிது காறு நயந்தி செய்
மாத வ்ப்பயன் வாய்த்ததென் றேயவற்
காத லோடு கடிமனை யிற்கொடு
திதி லாகன மீதுறுச் சேர்த்தனன். (௩௦)

இருத்தி நன்முக மன்க ளியம்பியே
திருத்த மாகுஞ் செழும்புன லிற்படிந்
துருத்தி ரஞ்சொலிப் பாவ மொழிக்குரீ
றருத்தி யோடணிந் டிதையி லடைந்தனன். (ந.க)

புனித சாணங்கொ டில்லினைப் பூசினந்
கனக குண்டங் கழுவி யடுப்பினி
லனக வாரமு லாக்கி டீமடை யமைத்
தினிய ட்பாளித முற்று மியற்றியே. (ந.உ)

(வேறு.)

தம்பியார் தகரை யந்தத் தமிழ்முனி முன்ன ரீர்த்து
வெம்பிய பிசிடம் நீக்கி வேறுவே றரிந்தெ டித்துச்
|| சம்பரம் கொண்டு முன்று தரங்கழிஇச் சுத்தி செய்து
வம்புலா மிளகுப் பாதி மருவுசம் பாரங் கூட்டி. (ந.ந.)

அடுப்பினி லேற்றி யானெய் யமைவுற விடுத்துப் பின்னர்த்
துடுப்பினிற் றுழாவி மூடித் தூமணப் பெய்டிக லேக்
கடுத்திடை வகைபொ ரித்துக் கமழ்தரப் பிட்டு செய்து
மடுத்துள *செப்ப வென்பி னுக்குழம் பினித மைத்தான். ( )

பின்னர்மாங் கனிசெவ் வாழைப் பிலிற்றுதே னறிய பாக
றன்னருஞ் சாரந் தீம்பாற் சருக்கரைக் கண்டு கோற்றே
னன்னய மாகச் சேர்த்து நாரண நயனுங் காணு
முன்னவன் பூசை கும்ப முனிசெய வமைத்துப் பின்னர். (ந.நு)

ஒடிவந் தடியிற் றுழந்தின் றுனைப்பசி வருத்த நாயே
னீடிய *காலந் தாழ்த்தே னினையலை யேழை குற்றஞ்
சேடுறு புனலிற் றேய்ந்து சிவலிங்க பூசை யாற்றி
வாடுத னீங்க வுண்டி வகையுண் வருக வென்றான். (ந.சு)

அன்னவை கேட்ட கும்ப யோனியு மருநீ ராடிப்
பின்னர்பூ சனைமு டித்துப் பேருணுச் சாலை யெய்தத்
தன்னுயி ரிழப்போ னந்தத் தையயினிற் றுய னுனை
மின்னொளிப் பீடத் தேற்றி மிசைதரு கலன்றி ருத்தி. (ந.எ)

ஐவகை யுண்டி யோடு மறுசுவைக் கறிப டைத்து
நெய்வழி தாவே பிபய்த நீளன நடுவே வைத்தெம்
ஐமயனின் னமுது கொள்கென் றடியினை பணிந்து போற்ற
மெய்யதென் மெண்ணி ஞான மிகுத்தவ னினிதுண்டா னால். (†)

† ஐ-இல். டீ மடை-சோறு. * அமைத்து-சமைத்து. † பாளிதம்-குழம்பு.

* சம்பரம்-நீர். * செப்பம்-மாப்பு.

உண்டபின் வாய்கை பூசி யோரிடத் துறையும் வேலைப்
பண்டுதான் புசித்த வேறு பற்பல வுறுப்பு மொன்றி
மிண்டு'லயமாய் நிற்க வில்வலன் வரத்தை யுன்னி
யண்டரு நடுங்க வாய்விட் டழைத்திட நினைத்தா னன்றே. (1)

தம்பிவா தாவி நின்றன் நசையினை யுண்ட தீயன்
பம்பிய பண்டி ஐயிப் பாரினில் வருதி யென்று
வெம்புவில் வலனு முக்கால் வீறுட னழைத்தல் கேட்டுக்
கும்பியூ மெய்வா தாவி கூறினன் வருவ லென்னு. (சுயி)

அன்னவை கேட்ட கும்ப மாமுனி யறிந்து தீய
ருன்னிய கொடுமைக் கேற்ப வுதரத்தை வருடி யாங்கே
நின்னிலை தவறி மாய்தி யெனத்திருநீறு பூச
வன்னிமண்டியபுதற்போன் மாய்ந்தனன் கொடியவெய்யோன்.

பின்னர்வாங்கொண்டலென்னப் பெருந்தவத்தவன்முன்னின்று
முன்னவன் நம்பி மாய்ந்த முறையுணர்ந் தழன்று பொங்கித்
தொன்னிலை யுருவு கொண்டு தொடர்ந்தனன் தண்ட மேந்தி
பன்னிலை கண்ட தூயோ னரனெழுத் தைந்து மோதி. (சுஉ)

அங்கொரு குசையைக் கையேற் றரன்படை யாக வுன்னி
பொங்கெரி கதுவக் கண்கள் பொருக்கென விடுப்ப லன்னோன்
றங்குட லீருக றுகத் தடிந்துயி ரழித்த திப்பா
லெங்கனே பதக ருய்வா ரீசர்தம் மடியர் சீழின். (சுங)

(வேறு.)

முன்னமார் கலிமுனன் துண்டமா முனிவரன்
பன்னருங் கொடியவப் பதகர்வாழ் வனமொரீஇ
மின்னேநே ரிடையொடும் மெய்த்தவக் குழுவொடுந்
தன்னேநேர் சேயி வந்தனைச் சார்ந்தனன். (சுச)

ஆங்குமைக் கண்டமோ டங்கைமான் மழுவையுந்
தாங்குமெய்ச் சச்சிதா நந்தனைத் தாதுலாம்
பூங்குழற் சுந்தரப் பூதரப் புதல்வியோ
டோங்குபே ரன்பினு லுறுதவன் றெழுதரோ. (சுரு)

தக்கணத் திசைவழித் தவர்தொடர்ந் திடநடந்
திக்குவின் மதனைமுன் னெரிபடுத் திவ்வான்
கைக்கனிக் காயுல் கைவலஞ் செய்குகன்
புக்கிவாழ் வேங்குடப் பூதரத் தெய்தினுன். (சுசு)

அந்தரத் தண்டர்தம் மயர்வொழித் தவுணர்பே
*ரந்தரீத் துடல்கிழித் தாருயிர்ப் பருகும்வேற்
தந்தனைக் கண்டுபொற் கழலினை தொழுதுபின்
றந்திபாம் பேத்துதென் கயிலையைச் சார்ந்தனன். (௪௭)

கண்டனன் ரொழுதினைக் கைஞ்சித் துச்சிரங்
கொண்டனன் †சிதமலர்க் கோதையோர் பாகனைப்
பண்டனேப் பண்கொடே பாடிவந் தனைசெய்மார்க்
கண்டனைக் காத்தமைக் கண்டனைக் கண்களால். (௪௮)

அன்னதென் கைலைவிட் டாலரீள் வனமடுத்
தென்னைபா ளுடையவ நெழினடங் கண்டுமற்
றுன்னருங் கயிலைவா ழீசனன் றோதிய
மன்னெழிற் றணிகைமா மலைவழிக் கொண்டனன். (௪௯)

(வேறு.)

தெளிதரு கங்கை யாறுசூழ் காசித் தெற்கிரு நூறுயோ சனையி,
லளிபுளர் சோலை யகழிசூழ் காஞ்சிக் காம்படக் கிரண்டினிற் குணக்
கே, யொளிர்கடன் மேற்கி னைந்தினில் விரிஞ்சிக் குறுவட கிழக்கி
னின் மூன்றில், வளிகொள் கா ளத்திக் கேய்கிரு தியினில் வாய்த்தசீ
பூரணக் கிரியில். (௫௦)

சுலவுறு பெருங்கட் புன்றலைப் பொறிக டோன்றுடற் ‡கேணவா
ல்திகொண், டிலுஞ்சா ரங்கம் பலவமைந் திருத்த லிதழ்விரி மலரணி
கடம்பன், மலைவிலொண் டொடியா ரிருவரை மணந்தான் மகட்
கொரு மனக்குறை நேரி, னலிவகற் றினிய நவிலுதற் குறையு
நாட்டமொத் திருந்தன வொருபால். (௫௧)

கழைநிறை முன்னர் கழுகுதிங் கரும்பு காயிளங் கதிர்கொள்செஞ்
சாலி, யிழையிடைப் புகுதா வினைமுலைக் கொடிநே ரிடைக் கொடிச்
சியர்கன்கா வேனற், றழைதர வொன்றி னொன்றுளே யுறுத றணி
கையங் கிரியிசை யிவர, ளிழைதரு மடியர்க் கமைத்தசோ பான மே
பென விளங்குவ தொருபால். (௫௨)

அந்தரம்-திருள்.

†சிதமலர்க்கோதை-ஞானப்பூங்கோதை.

‡கேணம்-குறைவு.

ஆழ்தரு கிலைநீர்ச் சுனையிடைக் கருகத் தந்நலா ரரிதினிற் கொண்டு
விழ்தரு நாக மணியினைப் பறவை விலகவொண் கவண்கொடு வீசு,
றுழ்தரு பொருள தென்னினும் விருப்பந் தருவதே லரியவா மரிய,
* காழ்தரு மேனும் விருப்பிலார் விரும்பா ரென்பதற் கேயந்தன
(௫௩)
வொருபால்.

கன்மிசை நொச்சிப் பாசிலை யன்ன காண்மயிற் றழைவிரித் தாட,
வின்மணித் திரள்சிற் தருவியி னீட்டம் விசையுட னிழுமெனத்
தாழ்த, என்னெறிச் சேட னம்மயிற் கண்டு நடுக்கெமய் வேர்த்து
ளம்புழுங்கித், தன்னுல கொல்லை சார்ந்திடற் கேகுந் தன்மைபொத்
(௫௪)
திருந்தன வொருபால்.

இன்னணர் திகழும் வளங்கெழு வெற்பையியற்றமிழ் முனிவர வெ
ய்தித், தன்னிக ரில்லாத் தகைமைசேர் புரித சரவணப் பொய்கை
யின் மூழ்கிக், கன்னிபங் காள னைந்தெழுத் தோதிக் காமர்வெண்
னீற்றணிந் தடல்கு, ரின்னுயிர் பருகு மையவேற் குமர னிணையடி
(௫௫)
தொழுதெழுநினைந்தே.

குன்றிற கரிந்தோன் குறைதவிர்த் தாண்ட கூர்வடி வேற்குணக்
குன்றே, வென்றிகொ ளவுணக் குலவிரு ளொழித்த விமலஞா
னத்தின மணியே, மன்றிடை நடித்தோன் மார்பிடை நடிக்கு மரு
மலர்ப் பதத்தருட் கடலே, யென்றுபற் பலவாத துதித்தடிக்க கடி.
விழ்ந் தெய்தினன் கோபுர வாயில். (௫௬)

ஆங்குறு பசுந்தார் துயல்வரு தடந்தோ ளடல்புனை வீரவா குவி
னம், பூங்கழல் வணங்கி கிணப்புலால் கமழும் பொங்கொளிப் பரிதி
வேற்கடம்பன், பாங்குற விருக்குஞ் செவ்விதோர் தறத்தின் பண்
புறந் தாழையம் பதியி, னோங்குறு புகழ்கேட் வெந்திட வேட்ட
வுளத்தொய்க் குகன்முன முற்றான். (௫௭)

எட்டினு மைந்தி னுஞ்சிலம் பணிந்த விணையடி தொழுதெழுந்
தூமி, லுட்டினை யார்வ முருக்கிட வெய்யோ னுறுகிர னாதெதிர்
வெண்ணெய், பட்டதை பென்ன நெகிழ்ந்திரு விழியிற் பனிதரு
மருவிநீர் வார, மொட்டுறு கஞ்சீ மெனக்காஞ் சிரத்து முகிழ்த்தி
வை யோ துவதானான். (௫௮)

(வேறு.)

கருணைசேர் முகங்கள் போற்றிக் கண்களி ராறு போற்றி
பருணிதர் புகழ்முந் நான்கு படைக்கலக் கரங்கள் போற்றி
தருணவிண் மணிபோற்றோளிற் றுழ்செவிக் குழைகள் போற்றி.
* கருணையை யனைய மார்மிற் கலந்தமுப் புரிநூல் போற்றி. (1)

மாண்டகு பசுங்க லாப மஞ்ஞையூர் பவனே போற்றி
யாண்டலைக் கொடியு யர்த்த வாழிரு புயனே போற்றி
காண்டகு செங்கேழக் கஞ்சக் கமலமென் பதத்தாய் போற்றி
பூண்டயங் கயில்வே லேந்தும் புரிதனே போற்றி போற்றி. (2)

இருவினைத் தொடக்கை யன்பர்க் கிரித்தரு ளிறைவ போற்றி
விரிதரு முலகை மேனாண் விதித்திடு முதல்வ போற்றி
கருதரு முயிர்க்கு னெல்லாங் கலந்துவாழ் விமல போற்றி
யருமறை முழங்குஞ் சீட ரணதிரிக் கதிபு போற்றி. (சுரு)

என்றெதிர் பழிச்சி நின்ற விருந்தவ னுடலந் தைவந்
தின்று வீட்ட தென்னே யியம்புதி தருது மென்னாக்.
குன்றவர் மகள்வ லத்துக் குமரவேள் வினவ விர்தக்
குன்றடக் கிய தவத்துக் குறுமுனி பணிந்து கூறும். (சுரு)

(வேறு.)

வேதமூ திகளி னுள்ளமெய்ப் பொருளின் விதிவிலக் கனைத்
தையு மோதி, பேதமா ரிருண்மா மலத்திடை யாழ்ந்த வெண்ணை
யின் னருளினு லாண்டா யாதலா லடைவ தின்றொரு குறையு
மழகநீர் தாலையம் பதியின், மேதையாம் பலவிம் மிதந்தனை வினவ
வேண்டிய விருப்பமே யல்லால். (சுரு)

திருவுளக் கருணை செய்தடி யேற்குத் தெளித்தரு ளென்றுமுக்
குறும்போ, டிருண்மலப் பகையை யிரித்தவன் மீட்டு மிருங்கழ
லடிமிகை வணங்க, மருமலர்க் கடப்ப மாலையோ னுளத்தின் மகிடு
வொடு தாலையம் பதியின், பொருளின்மான் மியங்க ளிவையினை
யெனத்தாழ் புரிசடை முனிவனுக் குரைத்தான். (சுரு)

கருணி-மலை.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-2000.

சீமாயூர்ச்சுருக்கம்.

பொன்னவர் சடிவச் சூதமா முனியைப் போற்றி யருளிய காதை, தன்னிலை மனது குதுகல மடைந்த தாயினு முமைமயி லுருவ, மனனகர் தன்னி லகற்றின னென்ன வறைந்தனை யதன் விரி வெமக்குப், பன்னுவி ரென்ன நைமிசவனத்துப் பாவநா சகர்க் கவ னறைவான். (க)

துண்டவெண் பிறையோ னடிதொழந் தவத்தீர் தொலைந்தவோர் கற்பநா நதன்முன், வெண்டிரு நீறு பிணையுமெம் பரமன் மேனியு முள்ளமுங் குணமுங், கொண்டதென் றிசைப்ப வொள்ளொளி விரிக்குங் கோதிலா விரசிதக்குன்றி, ணண்டார்நர் யகனாஞ் சிவனு மையோடு மணிமணி யாதைத் திருந்தான். (உ)

அரந்தையை யடியார்க் ககற்றருட் பரம னடிதொழக் காவதன் கமழும், பெருந்துளி நறவு பிலிற்றிடுந் துளவப் பிணையலார் திரு மறு மார்பன், முருந்துறழ் நகைவெண் பாரதி கேள்வன் மும்மங் வெள்ளிப வூர்தி, யருந்தவ முனிவர் சித்தர்சா ரணர்க ளந்தாத் தெவரும்வந் தடைந்தார். (ங)

அதுலனும் பரம னவனியை யளித்த வமலையோ டுனிதமர்ந் தரு னாஞ், சதுரது நோக்கிச் சங்கர சம்போ தாண்டவ சச்சிநா னந்த், முதுமறை முடிவின் விளங்கிய விமல மூர்த்தியே முக்கனா னவனே, நதிமதி சூழும் நம்பனே ஞான நகமகட் சமேத சிற் சுகனே. (ச)

அருவமா யுருவா யருவுரு வாய வாதியே வகத்திரு நெந்தோர்க் குரியவா னந்த சோதியாம் பொருளே யுயர்குணக் குன்றமாம் பர னே, வொருமையா மனத்துத் தூயவர் களிக்க வுமைமன மகிழுவம் பலத்தே, யிருமையு மளிக்கத் திருநடம் புரியு மீசனே யெனப்பல குதித்தார். (ரு)

சரிசூழற் றவர்வாய் முகமகி முருந்தின் றானகைப் பாமகள் விளர் ப்ப, விரகுள விச்சா தாருமெய் மறந்து விழித்தகண் ணிமைத் திட்டா திருப்பக், குாலெனு மிசையே முதலவா யேழும் குழகனா ரிருகுழைக் கமுதாய்ப், புரிநாய் புளருந் திவவுயா ழிசைதம் புரு வுநா ரதருமொத் திசைத்தார். (கூ)

கருமுகி லொலிபோற் கறங்கிடு முழவுங் கலைமதி சிகர்த்தொளர்
சங்குந், கரமிது வாண ஞானம் பாணு கம்பனும் வாய்கர மொத்து,
பிருவீசம் புறையோர் செவிகர முகிழ்ப்ப வெண்டிசா முகங்களு
ம்திரச், சிரமதை யுரக வேந்தனும் பனித்தல் செய்திடச் செழிப்
பு- னூர்த்தான். (௭)

பாடுவர் சிலர்பொற் பதமலர் சிரத்திற் பரிப்பவர் சிலர்பல மகல்,
நாடுவர் சிலர்மெய்ப் புளகம தரும்ப நண்ணுவர் சிலர்சுக ஞானங்,
கூடுவந் சிலர்கைக் கொட்டியார்த் தெழுந்து குதிப்பவர் சிலர்மன
முருகி, யாடுவர் சிலரிவ் வண்ணம தாக வாயின ரவைபிடை மிடை
ந்தோர். (௮)

வாரமென் மேற்கொள் மனத்தின ராகி மாதவ ரெவருமங் கிருக்கு,
நேரமும் சாக மழுவ வல்கு நெகிழிடை வாள்விழிக் கமஞ்சும்,
காடுரனு மளகக் கனதனத் துவர்வாய்க் காரிகையுடன்பொழின்
மேவு, மாரனைப் பொடித்தன் னோன்சதிக் கருள்செய் மால்விடை
பவ்னினைந் தனனால். (௯)

வேங்கைபுன் னாகம் பாடலம் வருளம் வேய்சர புண்ணகர்ச் சூரங்
கேங்குமந் தாரை சண்பகம் பூகங் குராகடு வத்தியா லரச
தேங்கம ழார மாதனை யசோகு சிவந்திக் விளைகுருக் கத்தி
திங்கனிப் பலவு கடம்பகில் கயா திலகமா மருதநா ரத்தை. (10)

நாரிகே ளந்த மால்முள் ளிலவு நமையரிச் சந்தன மாத்தி, பாரிசா
தம்வெண் ணொச்சிவேம் பாச்சா பாலைசெம்மரம்பனை தேவ, தாரமா
விவிங்க மிலந்தைவெள் ளாத்தி தானழமும் திரியொடு கொய்யா,
பேரரை நாவல் கற்பக மழிஞ்சி பிதிரொளி சோதிதிந் திருணி. (11)

முள்ளரை முருக்கு விளாமலை வேம்பு முள்ளிதா ளிப்பனை
வாழை, கள்ளினர் மதுக மோமைவெட் பாலை காட்டுவாழைக்கரு
நெல்லி, விள்ளரு மிருளிக் கொடியெலு மிச்சை விண்ணுயர்ந் திடு
மரு தாணி, யுள்ளம துவக்கும் புன்குசிச் சிலியோ டோங்கெலு
மிச்சைநெல் லியுமே. (12)

கருந்துணர் துளசி குங்கும மேலங் கள்ளிதக் கோலநெரச் சின்
யுஞ், செருந்திவெள் நெருக்கு துத்தியூ மத்தை *சேய்தி மதரகர்ப்
பூம், புரந்தரற் கிளையோ னணிந்திடுந் துளசிப் பொலிவுறு சுவேத
யத் திரியுந், திருந்திய லவங்கம் வச்சிரங் கோட்டந் திகழ்வச வாசி
மென் தகரம். (கரு)

மல்லிகை சோதிக் கொடியொடு சீந்தில் மதரவள் ளிக்கொடி
†சூரல், துல்லிய மருவேர் முல்லைசம் பங்கிச் சோமவல் லிக்கொடி
சூருவேர், ஓவல்லிகம் வயலை மாதவி யிரந்த வல்லிபர்ப் பூடகக்
கொடியே, ரில்லென வுரைக்கும் வல்விசா தகத்தி னிலைதவெள்
ளிலைக்கொடி நிறைந்து. (கசு)

அரியின முழுது புரிமுறுக் கனிழ வலராக் காம்பல்வெண் ணெய்
தல், யிருமும் § யென்று கண்டலர் மரைசே யிதழ்விரி முண்டகங்
குவளை, வரிசையி னலர்ந்து மழையெனப் பொழியு மதுவினால் நிரம்
பிய வாவித், கரிசறு நிரைநீ ரோடைகால் கூவங் கனதட்டு சுண்பல
வுளதால். (கடு)

விண்டவா யென்கு சூரஞ் செந்நாய் மேதிகாட் டாமரை யுள்
னிப், புண்டரீ கங்கல் லானைசவ் வாதுப் பூனாகத் தூரிமா மிரு
கந், திண்டிற னுறுமை யானைங் கடமை திரிமத வாரணஞ் சிறுத்
தை, ¶மண்டவி ஞ்ரளி யானியெய் முயல்மான் மண்ணரேர் சூர்
திறற் கடுவன். (கசு)

சக்கர வாகஞ் சசினில வருந்துஞ் சகோரமன் றிற்கீக டூரந்தை
குக்கில்பா ரத்து வாசநீர்க் கோழி கோகிலங் கூகைசிச் சிவிலெண்
கொக்குரா கணவா யனஞ்சிவல் காடை கொடிமயூ ரம்புற நாரை
மீக்குறு வானம் பாடிசார்த் தூலம் வியிறை கண்டபேரண்டம். (க)

தேவர்கண் முனிவ ரிருடிகார் தருவர் சித்தர்விச் சாதார் முதல
யாவரும் விண்ணு நெறையுமா னதம்விட் டிழிந்திவ ணுமறு மரிய
மாவிரி கதிரான் முருகுல வியபூ மரைவிரிந் தரியொலி மழுங்கா
சேவுபர் கொடியோன் கங்கைபோன் மென்னச் செப்பருந் தடம்பல
வுளவால். (கஅ)

* சே-சேரான்மாம்.

† வச்சிரம்-சதூரக்கள்ளி.

சூரல்-பிரம்பு.

§ வல்லிகம்-மிளகு. § என்று-சூரியன்.

¶ மண்டலி-பூனை.

இத்தகை வாசத் தருமிரு கங்க ளிணர்க்கொடி செடிதடா கங்கள்,
சுத்தமிக் கெழுமென் சிறையுடைப் பறவைச் சாதிரா லங்களா
னிறைந்து, புத்தியி லுயர்ந்த சேடன்வான் மீது பூகின்று பூவை
யுண்டாக்கும், வித்தகன் புகழும் கயிலையின் மருங்கு விளங்குவ
தோர்திருப் பழுவம். (கக)

‘கருமுகில்’ தவழக் காளிறன் சேவை சுருதிவர் தடைந்தவ
ரெவரு, முரைதரு வேத வொலியினும் பழிச்சி யுடன்வர னந்திமு
ண்டப்ப, விரியய னுருவ மாறியுங் காணு வடிமுடி யுடையவெம்
பரமன், விரிதரு புகழ்சுந் தரவுமை யொடுவெள் விடையினி லிவர்
ந்துவீந் தமர்ந்தான். (உய)

கனிமுதிர்ந் தொழுகுங் கழித்தரு செந்தேன் கரைபொரு நதி
யெனப் பெருக, பனிமதி தவழு முயர்களைப் பலனின் பலமதைப்
பகடுன்க் கொண்டங், கனைவருங் காணக் கடுவனுந் தாவி யக்கரை
மந்தியைச், சாரும், புனிதமா வனத்துப் புதுமையை நோக்கிப்
புராரிதன் பொற்றொடிக் குரைப்பான். (உக)

(வேறு.) நிரனிரை.

மாத ரோதிகை சக்குவள் களரிவண் கணைக்கா
லோத தற்கிணை யின்மையி னோடையிற் பதியந்
குடொ டிற்பலம் *வள்ளை†சங் கிடைவராற் குழந்து
சாத லுன்னிவந் திறங்கிண போலுமாற் றீசதியே. (உஉ)

ஒதி-கூந்தல், கை-கரம், சக்கு-கண், வன்-காது, களரி-கழுத்து, கணைக்கால்,
தியம்-பாசை, குது-தாமரை, உற்பலம்-நீலோற்பலம்.

கரிய மென்குழற் கலைமதி நிகர்க்குமொன் முகத்தா
யரிய நின்னிடைக் கொதுங்கியில் வனத்திடையடைந்தே
பெரிய மும்பத வாரணங் கண்டலாற் பிறவா
வரியி னங்கனெண் ணிலவிகழ் கின்றன வறிவாய் (உங)

வரிய மென்சிறைப் புள்ளின மதுவுணு மாலைக்
கரிய வன்குழற் கலைசொலு மறம்வளர் கரத்தா
த்யரிய நின்னடைக் கஞ்சியிக் கானிடத் தடைந்தே
பெரிய மால்கயப் பிடியினந் திரிதல்காண் பேதாய். (உச)

வள்ளை-வள்ளையிலை, † சங்கு-சங்கு, † வரால்-மீன். ஶீ சதி-பார்வதி
த்யரியமா-சூரியன்.

அன்ன மிட்மென்ன றவ்வைசொன் மேற்கொளு மறிஞர்.
பன்ன ருஞ்சிவ னடியரோ ணுவபோற் பரிந்து
கொன்ன விற்கொடி தானுமுன் னினங்களைக் கூவி
பின்ன ருண்டுகொள் பெருமையைக் காணுதி பேதாய். (உரு)

படியி லுள்ளன யாவையும் பயந்தநுண் ணிடையாய்
கடிய சிங்குழற் காடென விருண்டவிக் கானில்
கெடிகொள் சிங்கமுங் கிரிசரத் தந்தியுங் கெழுமி
கொடிய தங்களுட் பகையின்றிக் குலவுதல் குறியாய். (உசு)

(சிலேடை.)

வடம ணிந்துஞர் முதலறக் காய்ந்தொளிர் வள்ளிக்
கொடியி னோடுவே லேந்திவே மெருடன் கூடிக்
கடிம ணஞ்செயப் பெறுதலிற் கௌரியிக் கானல்
திடமி குந்தகின் னினையசே யனையது தெரிவாய். (உஎ)

முருக்கடவுளுக்கு (இ-ள்). வடமணிந்து - முத்தாரந்தரித்து, ருர்முதல்
அறக்காய்ந்து-சூரபதமன்முதலிய அசுரரையிகக்கோபித்து, ஒளிர்-பிரகாசிக்
கும், வள்ளிக்கொடியோடு-வள்ளிநாச்சியாருடன், வேல்எந்தி - வேலாயுதத்
தைத்தாங்கி, வேடுவருடன்கூடி-மறவர்குலத்திற்சேர்ந்து, கடிமணஞ்செயப்
பெறவின்-நல்லவிவாகம்செய்யப்படுவதால்.

வனத்திற்கு (இ-ள்). வடம்அணிந்து, ஆலமரங்களைஉடைத்தாகி-ஞர், அச்
சத்தை-முதல்அற, அடியோடுகெடுத்து-ஒளிர், வினங்காவின்ற-வள்ளிக்கொடியி
னோடு, வள்ளிக்கொடிகளுடன்-வேல்எந்தி, வேலமரங்களைத்தாங்கி-வேடுவர்
மறவர்கள்-உடன்கூடி, ஒன்றுசேர்ந்து-கடிமணஞ்செயப்பெறுதலின், நல்ல
வாசனையைவீசப்பெற்றிருத்தலால், கௌரி-பார்வதி, இக்கானம்-இவ்வனம்,
திடமிகுந்த-வல்லபமிகுந்த, நின்-உன்னுடைய, இனையசேயனை-சப்பிரமணி
யனை, அனையது-ஒத்தது, தெரிவாய்-காண்பாய் என்க.

சக்கரங்கொடு பாற்கவி பரித்துகோ தண்டஞ்
சிக்கெ னத்தரித் தத்தியைக் காத்துகட் செவிதன்
பக்க மேய்ந்தொளிர் பரிதியை மறைத்தலாற் பழுவம்
மிக்க நின்னருஞ் சோதர னனையகாண் மின்னே. (உஅ)

விட்டுணுவுக்கு (இ-ள்). சக்கரம்கொண்டு - சக்கராயுதத்தைக் கொண்டு,
பாற்கவிபரித்து - இலக்குமியைத்தாங்கி, கோதண்டம் சிக்கெனத்தரித்து,
வல்லைக்கொண்டு - அத்தியைக்காத்து, கஜேந்திரனைாகுத்து-கட்செவிதன்
பக்கமெய்ந்து, பாம்புகளைத் தனதிருபுறத்தினுந்நரித்து, ஒளிர்பரிதியை-பிர
காசிக்கும்சூரியனை, மறைத்தலால்-மறையப்படுத்தியதால்.

வனத்திற்கு (இ-ள்.) சக்கரம் கொடு-சக்கரவாகப்புள்ளைக்கொண்டு, பால்-கடமையையும், சீவி-குருக்குகளையும், பரித்து-தாங்கி, கோ-இலந்தைமரங்களையும், தண்டம்-ஊன்றுகோல்களையும், தரித்து-உடைத்தாகி, அத்தியை-அத்திமரங்களே, கீர்த்து-விருத்திசெய்து, கட்டுசெவி-பாம்புகளை, தன்பக்கம்வயந்து-தனது புக்கங்களிற் பொருந்தி, ஒளிர் பரிதியை-காந்திபொருந்திய சூரியகிரணத்தை, மறைத்தலால்-மறையப்படுத்துவதால், பழுவம்-இந்தவனம், மிக்க-மேன்மையுடைய, நின்-உனது, சோதரன்-விட்டுணுவை, அனைய-ஒத்தது, காண்-பாராய்-மின்னே-பெண்ணே என்க.

தன்னி ஈர்ச்சுரும் பிளஞ்சுதி பாடிடத் தடாரி
நன்ன யத்துடன் வானர முழக்கிட நாளை
பன்னு *பாடுலி செயக்குயில் பண்ணிசை பயிற்ற
வன்ன மாமயி லாடுவ காணுதி வனிதாய். (உ.க)

†என்ற ளாவிய வேயின தும்பரி நேறி
நின்று வானரங் கூத்தரி னாடி டிருத்தஞ்
சென்று சாரிகைக் குயில்தெரிந் துளமகிழ் திளைக்கக்
கொன்றை பொன்சொரிந் திடுதிறங் காணுதி கோதாய். (ந.ய)

மாத னச்சிறு மெல்லிடை மெய்க்கழை மாநே
சாத னங்களை யறிந்தவா வெழுத்தருஞ் சலச
வாத னத்திருந் தைம்பொழிப் புலன்களை யடக்கித்
தீதி னம்பதம் விரும்பிய முனிவரைத் தெரிவாய். (ந.க)

கதிர்த்த பைந்தொடக் கலையினங் கவரிக ளிரட்ட
வதிர்த்து மோரிக ளருகிருந் தரசிய லறைய
மதத்த யானைக் ளேவலிற் பற்பல வதியக்
கூத்த வெம்புலி யரசசெய் வைபவங் காணாய். (ந.உ)

சூழ்த்த மென்கறிச் சோதிமா விருக்கத்தைச் சூழ்ந்து
பூத்த முல்லையின் புதரின்கி முறங்கிடு மென்கின்
நேற்ற முன்பிரா வணனிர சிதக்கிரி தூக்கச்
சேர்த்த ணைத்தநின் றிறத்தினை டிகர்த்தசே யிழையே. (ந.ந)

கோல மீக்கொளுங் கோற்றொடத் தேவருக் குணவு
சால வேமணி யடித்தருத் தடியவர் சதர்போல்
மேலெ லாந்திருத் தேவுரு மேவருட் சேதா
சீல மார்கள மணியசைத் திரைகொள நேர்வாய். (ந.ச)

கான நல்லிசை பயிற்றிவந் திரந்தவர் களிக்க
வான னாமம்லர் தளித்திடு மறிவுளோ ரினைய
தேனி னங்கடே னருந்திடச் செயிந்தவான் கினை
டான லர்தளித் திடுதிறங் காணுதி தையால். (ந.ரு)

பாண்டி-பான்வாத்தியம். என்று-சூரியன்.

சலைவ ளார்ந்திடு மதியுட றேய்ந்துகண் டேதி
நிலைபெ ரச்செயுஞ் சினைபுடைச் சண்பக நிறைந்த
வலகி லாமல ரகும்பியு மரியினுக் குதலா
நிலையெ னுங்குணத் தவனையொத் திருந்தநே ரிழையே. (௩௬)

மற்ற தொப்பிலா வடிவுடை மங்கைமா மரவம்
பொற்ப மைந்தலர் பூத்துநிற் கின்றவப் பொலிவு
சுற்ப மைந்தொளிர் மகளிர் தங் கணவரைத் தழுவி
யற்ப மைச்சிறு மகவையின் றனைத்ததொத் தனவால். (௩௭)

என்று தேனின மதுறுகார் தரியபா ணிசைக்குங்
கொன்றை மாமலர் த் தொடையலம் புயத்தினிற் குலவும்
வென்மி சேரிறை விளங்கிழை யுமைக்குரைத் திட்ட
பொன்மி லாவனம் பொருந்திய பொதும்பரி னுப்பண். (௩௮)

(வேறு.)

ஆதி சேடன துச்சி யின்யிசை யத்தி வார மிருத்தி வெண்
சோதி சேர்படி கத்த மைத்த தளத்த தாய்சுடர் தோன்றுபூம்
பித கத்தக டிட்டு யர்த்திய பீட மைந்தகு றட்டினில்
விதி யாய்ப்பல கால்க னுட்டி விளங்கு போதிகை வைத்தரோ. (1)

செம்மணித்திர னுத்திரந்துவர் செய்தமைத்த கொடுங்கைமேல்
மைம்மலிந்திடு மணிபரப்பிவிண் மறைவுசெய்து புறத்தினிலீ
வெம்மையின்றிய விற்துகாந்த வியன்சுவர்ப்படி கப்படி
பைம்மையிற்பொலி மரகதத்தில் பதித்தசாளர பத்தியே. (சு0)

சிந்துரக்கரி யாளிவல்லுளை சேயநற்பரி யஞ்சுகஞ்
சந்தமென்னடை யன்னமாமயில் தங்குதூண்வரி சைக்குளே
விந்தையாம்படி கத்தியற்றி விளங்குமொண்குடர் சாலமோ
நந்துறாதொளி வீசினள்ளிரு னுடுறாம லகற்றுமே. (சு௧)

எண்டிசைக்கணு மேயிதற்கினை யில்லையென்றுரை செய்யுமம்
மண்டபத்தின் மருங்குமைவிழி மாதிரக்குய மின்மொழித்
தொண்டையங்கனி பொத்தவாயிதழ் சுந்தரத்துமை மாதுட
னண்டர்சூழ்தர வானுகைக்குடெ மண்ணலர்வமோ டண்மியே. (1)

வேதனென்ன விளங்குவாமும் விரிஞ்சனாறு மதன்புகழ்
நீதியாக வுரைக்கிலோடுநடு நாளினும்முடி யாதென
வோதவுள்ளன மண்டபத்தெழி லோங்கண்மாமகள் காணவே
சாதலோடு பிறத்தலின்றிய சங்கரன்டெரி வித்தரோ. (சு௩)

நேர்தில்லென வேயொளிர்த்திடு நீளிரத்தின மண்டபத்
தாரமென்மலர் கேளிதற்ப மருங்கினண்பி யதன்யிசை
காரிருட்கதி ரோடுசேர்ந்து கலந்திருத்தலை மானவே
வாரணப்பொரு ளாகுமையெனம் மையையோடு மமர்ந்தனன். (சச)

வம்புலாமலர் மாலேவைய்மலர் மாதரோரிரு பாலினு
மம்மெனென்பணி செய்கவென்றவ ராட்டிடப்பெறு மற்புகச்
கொம்மைவெம்முலைக் கோதையோடு குலாவிநீன்று களித்திடு
மெழ்மையாளுடை யீசனாள்வ மியம்பலான திறத்தவோ. (சரு)

அவ்வயின்னுமை யண்டரண்ட யனைத்துமாகி நிறைந்திடு
மெவ்வயில்லரு ளீசனம்புய வினையடிப்பத மேத்தியே
செவ்விதாயெனை யானஞ்சந்திர சேகராயெ னுளத்துளே
யிவ்வயின்னொரு சங்கைநேர்ந்த தியம்புவேனது கேட்டியால். (சசு)

சந்ததம்பொழி வண்டரற்று தருக்களோங்கு வனத்தினிற்
சிந்தரம்புலி யாளியாதி செழித்தமாயிரு கங்களு
மிந்தகார்திய ருந்துபுள்ளொழு வாயபக்கி யினங்களுந்
விந்தையாக விளங்கலென்னுரை விமலவென்றடி தாழ்ந்தனள். ( )

கனிமிஞ்சுசுவை யனையமென்மொழி காரிருட்குழன் மாதுமை
வினவுரைக்கெதி ருரைகளின்றி விளங்குமுப்பொரு ளுண்மையை
யனகமாம்பரி பூரணச்சக மார்ந்தயிக்கிய மேவிடச்
சனகனாதிழீ ருக்குரைத்தவர் தாமடைந்தனர் யோகமே. (சஅ)

(வேறு.)

அந்தச் செய்தியை யமிழ்கரும் பனையசொன் கைலக்.
கொந்து வார்குழற் கொடியிடை யறிந்தவ ணிருந்த
வந்த மாமென விளங்குவென். விடையினி லேறிச்
சந்த மாவனச் சிறப்பினைக் கண்டிடச் சார்ந்தாள். (சக)

ஆசி லாவழு தனையமென் மொழிகொளு மையை
நேச மாகிய விழைவனை நீங்கிமா மலரின்
வாச மேவிய வாயியின் றடங்கரை மருங்கு
காசி லானொடு கண்கவ ருன்னதங் காண்பாள். (சு)

வாச மார்தரு நீழலில் வதியுயிற் திரன்முன்
காசு லாமலர்க் கணிகைய ராடல்போற் சிறகி
னோசை *கோவென வெலித்திடக் கோமள மஞ்ஞை
விசி பாடவும் வண்டிசை பாடவும் விடலை. (சு)

* கோ-ஒலிக்குறிப்பு.

கண்டு கேட்டெல் கம்பித மின்றிமிக் கரிய
திண்டி றற்படை யவுணா மயிடனைச் செற்ற
கண்டெ னும்மொழிக் கனியிதழ்க் கெளரியுண் மகிழ்வு
கொண்டு பற்பல கழிகைநீங் கிடக்குறித் திருந்தாள். (௫௨)

கடம திற்பல விலங்கினைக் கண்டுகண் களிக்கச்
சடமெ லாம்வரிப் பொன்னெனத் தசைகெழும் பேழ்வா
யுடைய வெம்புலி பொன்றவ ணுலவிட ஆழா
விடப தேவனு மினிப்பொடு நோக்கின னிருந்தான். (௫௩)

கங்கை வார்சடைக் கண்ணுதல் மான்மழு தரித்த
செங்கை யார்சிரத் தெரியலந் தோளுடைத் தேவன்
துங்க மோனநிட் டையைபொரீஇத் துகளறு மோங்கன்
மங்கை யுந்திற லானையு மருங்கினிற் காணன். (௫௪)

இவர்து செல்லெழி லிமிலுடை விடையொடு மெமது
பவந்த னைத்தெறும் பனிமொழி யின்மையும் பரம
னுவர்து நோக்கியுந் ததையுணர்ந் தொருவலா னுள்ளங்
கவர்தெ முஞ்சின மீக்கொளக் கவலடைந் தன்றே. (௫௫)

அன்று நீங்கிய விருவர்தஞ் செருக்கடங் கிடவோ
வின்று தம்முரு விகத்துளோர் கண்டிய வெணியோ
குன்றெ னுந்தனத் துமையொடு குண்டையைத் துணந்து
துன்று நாட்சில தனித்திருந் துறையவோ தூயோன். (௫௬)

தூய மண்டபந் தனைவிடுத் தவனுறுந் துறவோர்
மேய விண்ணவர் கணத்தொடும் மேன்மைசார் கைலை
யாய மாமலை யமருமத் தாணியி னுப்ப
ணையி னுனவ னோக்கறி வாரெவ ரேயோ. (௫௭)

நாத னீங்கலு மவ்வன நல்வளங் குறைந்து
பாத வங்கணின் றிடுதிறம் பவந்தனைக் கெடுத்த
மேதை யோர்களு மூழ்வழிக் காமத்தான் மெலிந்து
*போது மாதாற் பொலிவழிந் திருத்தல்போன் நனவால். (௫௮)

இன்ன வாறவண் வளமெலா மொழிந்துநா லிழந்த
கன்னி போன்மெனக் கண்ணெதிர் தோன்றுமக் கடத்தைக்
கன்னி யாமெம தன்னையு நந்தியுங் கண்ட
தென்ன காரண மீசனா லறிகுவ மென்னு. (௫௯)

பரிவினோமென் னிருந்துழி யடைந்தெழிற் பரமன்
கரும மிக்குறு தவிசினி லிருந்திடக் காணர்
வெருவி யுள்ளநெக் குருகுபு வோடியே விரைவோ
டருவி பாய்தரு வெள்ளியங் குன்றினை யடைந்தார். (௧௧)

ஆங்க ணுற்றழ லாடியி னடியினை யணைந்து
நீங்கு பார்வைபி னடைந்தென கிறைமகிழ் வெய்திப்
பூங்கு ழுற்பக வதியுநர் தியும்பதப் பூசை
திங்கிலா தியற் றிடவவர்க் கிறைவனுந் தெரிப்பான். (௧௨)

(வேறு.)

முன்னை யூழு லப்ப வென்னை நீவிர் நீங்கி மூசுவண்
டின்னி சைப்ப யிற்று சோலை யெய்தி மஞ்ஞை புலிநடர்
தன்னை நோக்கி யெனைம றந்த தன்மையா லடற்சகத்
தன்ன மஞ்ஞை யுந்*த ரக்கு மாக வென்ற றைந்தனன். (௧௩)

ஆக வென்ற றைந்த சாப மன்று தன்செ விப்படச்
சோக மோடி ருந்து நெஞ்சு துண்ணெ னத்த ளர்ந்துமெய்
யேக நாத னடியில் வீழ்ந்தி றைஞ்சி யெந்தை யிப்பிழை
யேகு மாற ருட்க டைக்க ணித்தி யென்றி சைப்பரால். (௧௪)

†கோணி யாமை கோடு மோடு மாக மீது கொண்டுளாய்
‡வேணி †வேணி யிற்ற ரித்து வேணி யாந்த லத்துளாய்
காண் முன்னின் னன்ப ருக்கோர் ‡காணமீந்த †காணியா
வரணு வ்த்தி னுல கந்தை கொண்ட வர்க்க கன்றுளாய். (௧௫)

சிராத ராக ராக ராதி போர்தொ முந்தி கம்பரா
சராச ராவி புதவி ராச சர்வ லோக சரணியா
பராப ரா||ச ராரி யோடு பாரி லாடு பண்ணவா
வராக ராக ராக வர்ந்த பாலன் மீட்ட ளித்தவா. (௧௬)

தசமு கத்த னுய்ய வன்பு தந்த வெங்க டாணுவே
கசமு கத்த ரக்க னைக்க னன்று ரித்த கர்த்தனே
யசமு கித்த னடல்கெ டெத்த வைய னூர்த /மையனே
திசுசமு கத்து ளோர்கள்*சேவை செய்ய சின்ற தேவனே. †

*தரக்கு-புலி. †கோணி-பன்றி. ‡வேணி-கங்கை. †வேணி-ஆகாயம்.
அது-சிதம்பரம். ‡காணம்-பொன். †காணி-தோல்.
||சுராரி-பேய். /ஐயன்-ஐயனாரையன்.

காமன் மெய்பொடித்த நீல கந்த ராச வந்தரா
 *சேமன் வேணி மீது சோம சேக ராக்ரு பாகரா
 வேமன் கீழ வன்றுதைத்த வெம்ப*ராசி தம்பரா
 மாமன் வேள்வி யைத்த விர்த்த த்மாத ராசி ராதரா. (௯௭)

(வேறு.)

என்றுபல துதிகளபுகள் ஸ்ரீமயம்மலை மாணுமெழி லானு மீட்டு,
 மன்னிடித் திடுபாத மலர்த்துணையை வழுத்தியுனை ம்றந்து காவிற்,
 சென்றபெரும் பிழைபதனைத் தீர்த்தடியே முய்யும்வகை செய்ய வே
 ண்டு, மென்றிரந்த விருவருக்கு மெம்பெருமான் கனிவொடிவை
 யியம்பலுற்றான். (௯௮)

(வேறு.)

பாவிய வொலிசேர் திரையிக வாத பரவைரும் மாநில மதனி,
 லேவரும் போற்றப் பிரளயந் தனிலு மிகலுட னழிவினா தோங்குந்
 தாவிலாக்காஞ்சிக் காசுக்கத்திசையிற் றயங்குமோ ரைங்குரோசத்திற்
 †கேவல முதவு கயிலையின் மேலாக் கிளர்ந்திடு மொருதல முள்தால்.

குடக்கின தெல்லை குறிக்கிற்பஞ் சீசன் கோயிலார் காவிரிப் பாகை
 வடக்கினிற் புநரா கீச்சுர நாதன் வாழ்தரு நென்மலி நகராங்
 கடக்கரு மணிகண் டசன்மாற் பேறு கருதரும் பூருவத் திக்கி
 னிடக்கிறென் கீழ்ப்பா லின்வரா கேச மேய்ந்திடுந் தாயிலம் பதியே.

இயம்புமித் தலத்தி னிடைமுனி வர்க் ளேத்துமோர் நகருள்த,
 தனிற், சுயம்பிர காசத் தூய்மையாய் விளங்குஞ் சேர்திலிற் கத்தினை
 யடைந்து, நயம்பெருச் சபரி செய்யினுஞ் சாப நையுமென் றெரிமழு
 மாணுங், டியந்நீதரக் ிததரும் புனைந்திடு பரமன் கனிவொடு கழ
 றின னன்றே. (௯௯)

அகனிலத் திருளை யகற்றுசெங் கிரண வாதவ னெயிறுகப் புடை
 த்துக், ககபதி முதலோர் பாறிடத் தண்ணென் கதிரவ னுடலினைத்
 தேய்த்தோன், புகலுறு சாபம் பொன்னவிர் திதலைப் பொம்மல்
 வெம் முலையுமை யேற்று, சகமதி விணையிலாதொளிர் புனித தாலே
 யும் பதியினைச் சார்ந்தான். (௧௦௦)

* சே-இகப்பு. † மாதா-கங்கையும், அரா-பூம்பையும்,
 ரொதரா-சிரத்தில்தரித்தவனே. ‡ கேவலம்-மோட்சம். § சுயம்-யானை.
 § தாக்கு-புவி. ¶ அதன்-தோல்.

ஆயில்விழி யுமைபு மயிலுரு வாய்முன் னறிவொழிந் தகனில வைப் பிற், பயில்பற வைகள் போற் சேவல்செம் போத்துப் பருந்தரி நா கண் வாய்ப்புட், குயின்முத லாய குடினொயி னாடு கூடீண் முழை யுடைக் குன்று, வெயிலவிரி யிந்து காந்தமா மேடை விளங்குசெய் குன்மெலா முலவி. (௭௩)

புரிமுறுக் கவிழ்ந்து தேறல்வார்ந் திழியும் புதுமலர்ப் பொதுளல் கண் ணுற்று, வரியின முரன்று பூந்துகள் குடைந்து வருமது நுகர் ந்துளங் களிக்கும், விரைகமழ்ந் தெங்கும் வீசமென் டலர்கள் விர வியப் பற்பல தருக்கள், வரிசைய தாக நிறைந்துவிண் ணோங்கி வய ங்கிய வுத்தியா னத்தும். (௭௪)

எரிகதிர்ப் பசும்பொ னிமைத்திடு நாஞ்சி லெழிலிதூங் கெயிற்சிக ரத்தும், வரிசையாய்ப் பொறிக ண்றைந்துசே ணோங்கு மணிநெ டிங் கோபுர்த் தல்த்தும், மரகதக் கால்க ணிறுவீவான் மறைக்கு மண்டபத் துச்சியி னிடத்த, மிரவலர் தம்மை விளித்தல்போ னுடங்கு மெழிற்கொடி மீதினு மிருந்து. (௭௫)

குடவளை யினங்கள் வயாவுட னீன்ற குளிர்கதிர் வீசநித் திலத் தை, மடவனப் பேடை தாம்பெறு மண்ட மாமென மகிழ்ந்தடை கிடக்குந், திடமுள கமுகின் மிடறொடித் தெழுந்த தீங்குலைத் திர டனை வளைக்கு, மடைவுகொ டொறடாங் கதிருடைச் செந்நெ லரு ம்புலத் தாருண வயின்று. (௭௬)

உறைகழித் தொளிரு மிரத்தினத் தூணி னொளியிரி கற்றையங் கதிருங், கறையிலா வெண்சார் தணிந்தபித் திகையின் கணம்பொறி கிரணமு மொருங்கே, நிறைதலாற் பசலு மெல்லுமாய்ந் தறியா னீண்மணி மாளிகை யும்பர், சிறகளை விரித்து மகிழ்வொடு நடனஞ் செய்தணி வீதியிற் றிரிந்து. (௭௭)

கழனியுட் புகுந்தங் குறுவலிப் பகட்டேர் கடவிவன் கருகீற் மள்ள, நுழுமுொலி யுரப்பால் வெளிஇயெழுந் தும்ப னுமிசெல் பறவை க ளோடு, தழையமென் சிறையை விரித்தடித் தசைத்துத் தாவியே விசையுடன் சென்று, மீழைமுகி றவழு மணிக்கொடி யனமந்த மா ளினை மீதெலா மயரும். (௭௮)

இன்னணம் பலநா ளெய்திய வருவிற் கேற்பவெங் கெங்கணு முழுன்று, முன்னவன் மொழிந்த சாபஹு மூலப்ப முகில்வரக் களிக் குமா மஞ்ஞை, பின்னரோர் பகலிற் பவப்பிணி யொழிக்கும் பிரச மா மலர்ச்சிவ கங்கை, தன்னேநோர் தானாத் தருக்குட னுடித் தண் புன வருந்திய தன்றே. (௭௯)

அருந்துமல் வளவிற் பண்டைய வ்றிவங் கணுகிடத் தான்செய் மும் பிழையால், விரிந்திடு தோகை மஞ்ஞையாய் விமலன் விதித்த துயித் திருப்பதியிற், பொருந்திய சிவலிங் கத்தினைப் பூசை புரிந்தி டிற் றீர்ந்திடு மென்னுக், கரைந்தவா சகமு முணர்ந்தயி வருவாய்க் கம்பித மற்றிருந் ததுவே. (௮௦)

கரையினிற் புனித மாகுமக் கங்கை தனையொரிஇ விமலனைக் கா ணக், கரையற வெழுந்த வன்புமுன் னீர்ப்பக் கட்புன லாறுபின் றள்ளத், துரிசறு பனைசைத் தொன்னகர் முழுதுந் துருவியெய் வேர்த்துடல் வெதும்பி, இரைகொளா தேங்கி யிருந்துபின் சோதி யிலிங்கமங் கிருத்தல்கண் டதுவே. (௮௧)

கண்டதுந் தாணைக் கண்டசேய் போலக் கரையிலா தெழுந்தபே ருவகை, மண்டிடத் தணந்த காதன்மீக் கூட மகிழ்வுடன் சிறகராற் றழுவிக்க, கொண்டெல் புளகித் துளத்தினில் யாதுங் 'ருறித்திடா திருவருக் கரிய, வண்டர்நா யகனை யன்புடன் பூசை யாற்றிடுக் கரு திய தன்றே. (௮௨)

கரையிறந் தெழுந்த வன்பெனுந் திருமஞ் சனத்தினுற் கவின்பெற வாட்டிப், புரையிலா தொளிருந் தத்துவ மலரைப் புனைந்துயி ரோடு நல் லறிவை, விரைநறுந் தூப தீபமாய்க் காட்டி விண்ணென விள ங்குமான் மாவை, யுரைதருந்துய வமுதமா யருத்தி யுளமகிழ்ந் திருந்திடு மேல்வை. (௮௩)

மாதையோர் பாக மறைத்தவ னுருளால் மயிலுரு வாஞ்சட மக ன்று, தீதிலா விருளிற் மெறிதரு மின்னிற் றேகமிக் கிலங்கெழி லமைந்த, மாதரு வடைந்து மன்னுயிர்க் குயிராய் மருவ்மெய்ப் புர மனா ரிரண்டு, பாதகா மரையைச் செந்துவர் வாயாற் பழிச்சுத ரொ டங்கன ளன்றே. (௮௪)

ஆதியே யண்ட மனைத்துமா யிலகு மமலனே யிருவருக் கரிய,
சோதியே பிரச முமிழ்தரு கொன்றைத் தொங்கலார் மௌலியே
யிணையி, னீதியே சனக னாதியர் தமக்கு நிருமலப் பொருடெரித்
திடம, னாதியே யடியா ரிருண்மல வலியை நலிவுசெய் ஞானவின்
மணியே. (அரு)

பலபலா கமத்தின் படியருச் சனையான் பண்ணுமா றறிந்திலேன்
பொன்னம், பலதலா *தலத்தான் ருயலகன் கர்வம் பாமிட மிதித்
தருள் பரனே, பல+சிலா தலமாய்ப் பட்டமங் கையிநீனம் படுமியக்
கியரீக்கருள் புரிந்து, பலபலா தவனுக் குதிர்ந்திட வறைந்த பரம
னே போற்றிபோற் றியவே. (அசு)

விண்ணவர் முனிவர் சித்தரீயோ கியரும் விரும்பியுன் னடியிணை
நீழ, னண்ணுமா றெண்ணித் துறுகலே போல நாளுமிந் தியங்களை
யொடுக்கிப், பண்ணருந் தவஞ்செய் துணவொழித் திருந்தும் பாகவ
னிடையினி திருந்தும், • கண்ணுறக் காண்டற் கரியவெம் பரனே
காட்சிதர் தருளெனத் துதித்தாள். (அஎ)

(வேறு.)

பங்கய மெல்லடி பைந்தொடி பாரக்
கொங்கை யுருத்திரை கூறுரை கேளா
திங்களோ டாத்தி செழுந்துணர் கொன்றை
கங்கை தரித்தருள் கர்த்த னுவந்து. (அஅ)

மான்மழு வேந்து மலர்க்கையு மார்பில்
வான்மதி போலும் வயங்கு முனூலுந்
தான்பொலி வெய்த தயாப்ர னன்மேல்
வான்மலை மங்கை மகிழ்ந்திட வந்தான். (அக)

இன்னமு தங்கனி யின்சுவை யாவும்
பின்னிடு மாறுரை பேசிடு மின்னே
கொன்னவி லுன்றுதி கொண்டு களித்தே
னென்னவு னெண்ணி மிசைத்திடு கென்றான். (அட)

தலத்தால்-உள்ளங்காலால். † சிலாதலம்-பாறை. ‡ பட்டமங்கை ஓர் ஊர்.

* ஆல்-ஆலமரத்தின்கீழ்.

தின தயாபா னாகிய தேவன்
கானமர் மாமலர் காற்றுணை தாமா
தேனமர் தாரணி தேங்குழன் மாது
மானதம் யாவும் வகுத்துரை செய்வாள். (குகி)

வாஞ்சையி னுட்பர் வழத்திடு சீர்சால்
காஞ்சியின் மாடு கவின்பெற லாலிந்
நாஞ்சி லெயிற்பெறு நகரை விலாச
காஞ்சி யெனப்பெயர் கழறுதல் வேண்டும். (குகி)

இத்தல மீதிலெ னோடமர் வுற்றுப்
பத்திமை யோடு பழிச்சுனர் தங்கட்
குத்தம நல்வர மொன்றருள் செய்ய
நத்திய வென்மன நல்குதி யென்றாள். (குகி)

மையொளிர் கூந்தன் மதர்த்த செழுங்க
ணையாநீ யுன்னிய வாறருள் செய்தோம்
மெய்யழ கோடு விளங்கலி னிற்குத்
தையல் செவந்தரி யென்பெயர் தந்தோம். (குகி)

என்றுமு னம்மை யிகந்திடு மஞ்ஞை
யொன்றுட னோக்கி யுருத்திர னாத
*னென்றுறழ் சோதி யிலிங்கம தூடே
யொன்றி யமர்ந்தினி துற்றன னன்றே. (குகி)

கந்தர மென்குழல் கண்டெனு மின்சொற்
செந்துவர் வாயுமை தேவி களித்தே
யந்தி நிறத்தழ லாடி யிடத்தின்
மைந்துற மன்னி வதிந்தனன் மாதோ. (குகி)

எழுத்து வருத்தனை.

ஒருபொருள்பயப்ப தோர்சொல்குறி யதனி லொவ்வோ
ரெழுத்து நீக்க வெவ்வேறு பொருள் பயப்பது.

(வேறு.)

தால மாபுரித் தலத்தினிற் றுபதர் வாழுஞ்
சில மேவிய கயிலையிற் றெரிசித்த வளவி
லால மார்களைக் கண்டனா மைம்முக னிடத்துக்
கோல மாதாமை கொண்டது கைவகை யுவகை. (குகி)

தாலமாபுரியில் கொண்டது, கை-பக்கம்.

கயிலையில் கொண்டது, வகை-பிரிவு.

தெரிசித்தவனவியில் கொண்டது, உவகை-சந்தேகமும்.

* என்று-குரியன்.

(வேறு).

தெரிந்திடும் யரல்வக்கரத் துயிர்தாஞ் சேர்ந்துமென் மொழிமுதலாக; வருந்திற் மின்றி யுயிரொடு மருவி வருதல்போ லுமையுளத் தீசன், பிரிந்திடா திருந்தூர் தற்செய லொன்றும் பிறங்கிலா டாலமா நகரின், மருந்தன மொழிகூர் தரியுமை யரன்பால் மருவியெவ் வுயிர்க்குமுன் னானான். (கூஅ)

ஐயவெம் பரம நோக்கினுற் சிகண்டி யங்கரின் நெழுந்தவைந் தருகிகள், வெய்யவ நெழுங்கீழ்த் திசையினிற் கழுகு மேற்றிசைப் பாணையர் தாழை, வையகந் துதிதென் றிசையில்சுச் சூரம் வடக்கினிற் பனையிவ னூப்பண், பெய்யமார் தானிப் பனையுமாய் செழித் துத் தோன்றிமிக் குயர்ந்தன வன்றே. (கூக)

சந்தமார் களபத் தனவுமை மயிலாஞ் சடத்தினிற் றேன்றிவா னோங்கி, வந்துள கழுகு தெங்குவா னவர்க்கு வண்பய னுதவியே மற்றைச், செந்தீரு பிதிாதே வதைக்குரித் தான செழும்பல னளித் திடு சிறப்பாற், சந்தத மிமையோர் வந்துவந் திறைஞ்சுந் தகுதிபெற் றிருந்தன மாதோ. (ர)

அத்தகு பஞ்ச தாலமா வீருக்கத் தடியினி லன்னமென் னடையுந், தத்தைபோன் மொழியும் பொற்றொடிக் காமுந் தீரித்தசுந் தரியுமை யோடும், நத்தணி குழையைத் தரித்தமா யூர நாதனு மினி தமார் தடியார், பத்தியோ டேத்திப் பணிந்திட வவர்க்குப் பயன னித் திருந்தன னன்றே. (ரக)

(வேறு).

எழில்லா ருமைமஞ் னொயினுருவா யிறைவன் றீனப்பூ சித்ததனா லழலா டிபைமா யூரேச னுமென் றறைவ ரப்பதியை யிழையா ரிறைவி மயிலுடவி லெழுந்த பனைக ளுறைவதனால் வழுவில் தால புரமெனவே வகுப்பா ருலகில் வடசொல்லால். (ரஉ)

பொன்னார் திதலைப் பூண்முலையாள் புகழ்சேர் விமலைப் பூசனைசெ பென்னா யகனை யருச்சித்தே யேத்தித் தொழுதோ ரெஞ்ஞான்றுந் துன்னார்வலியு நமன்வலியுந் தொலைத்துத் துயர்தீர்ந் திந்நிலத்தின் மன்னாய் வாழ்வ ரெனச்சூதன் வனவா சிகளுக் குரைத்தனனால். (ர)

சீமாயூர்ச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆசைத் திருவிருத்தம்-௩௫௮.

திருப்புவிச்சருக்கம்.

ஓது மஞ்ஞையி னுண்மைச் சரிதையை
வேத மாமெனக் கேட்டு வியந்தனம்
சூத ரேபுலி யின்கதை சொல்லெனு
மாத வர்க்கு மனமகிழ்ந் தோதுவான். (க)

ஆர ணப்பொரு ளாய்ந்தவ ருள்விடை
நார ணிக்கிறை வன்சாப நல்கிய
கார ணத்திற் கடுப்புலி யாகியித்
தார ணிக்கண் டருக்குட னுற்றதே. (உ)

வெய்ய வன்கதிர் மேவுத லின்றிமுட்
பெய்ய றைச்செந் தருக்கள் பிறங்கிடுஞ்
செய்ய கானினுந் திண்வரை மீதினும்
வெய்ய லுகம் விருப்பொடு சென்றதால். (ங)

*முதைய லும்முனி முட்புறக் கானினுந்
ததைசெ முங்கொடி தாவுறு டுமத்தமும்
புதரி யைந்த பெரும்புற வத்தினு
மதிக வேகமோ டெய்தி யடர்ந்ததால். (ச)

தூங்கு கையுட் டினெடு நாகிசேர்
வீங்கு மால்கரி யாவையும் வீழ்த்திபுற்
பாங்க ரோங்குமுட் புன்றியு மெண்கையு
நீங்க வாருயிர் நேர்ந்துகொன் றிட்டதால். (ரு)

நிறை செழுந்தரு நீள்வனத் துற்றுறை
கறவை மேதி கடமை நரியெலா
மறலி யைக்கண்ட மன்னுயிர் போன்மெனக்
கறைசெ யும்புலி யைக்கண் டிரிந்ததே. (சு)

ஆற லைக்கு மசடரைக் கண்டஞ்சி
வேழி டத்தில் விரைந்துறை மாக்கள் போற்
ஆற டர்ந்த தொறுகன் முழைதொறும்
பாறி மாக்கள் பதுங்கி யமர்ந்ததே. (ஊ)

கரந்த கள்வரைக் காவலர் பற்றல்போல்
*விருந்த மோட வியாளர் துடர்ந்துபோ
யரந்தை யெய்த வழித்தவ ணற்றவம்
புரிந்த வர்க்குறு புன்கணிபற்றியே.

(அ)

பருப்ப தங்க டொறுஞ்சென்று பாய்ந்துவா
னுருப்பொ லிந்தங் குறுமேட ராசிகண்
டிருப்ப திங்கய மேயுண வாமென
விருப்ப மோடதன் மீதுறத் தாவுமால்.

(க)

மாத்திரை வருத்தனை.

ஒருபொருள் பயக்கும் ஒருசொல் ஒருமாத்திரை பெற்று
வேறு சொல்லாய் பொருள் பயந்து நிற்பது.

அளபொன் றுன்மிகு பாம்பதி ரார்ப்பினால்
அளபொன் றுன்மிகு சாதி யயர்ந்தன
அளபொன் றுன்மிகு முன்னெழுத் தஞ்சின
அளபொன் றுன்மிகு பாணு வதிர்ந்தவே.

(இ)

(இ-ன்.) அளபு ஒன்றால் மிகுபாம்பு - ஒரு மாத்திரை யேறிய பாம்பு
(பாம்பு-உகம்) (அளபொன்றால் மிகு உகம் என்றமையால்) உகம் - புலி
யென்னும் ஓர் மிருகம், அதிர் ஆர்ப்பினால்-ஒலிக்கும் முழக்கத்தால், அளபு
ஒன்றால் மிகுசாதி-ஒரு மாத்திரையேறியசாதி, (சாதி - நகம்,) (அளபு ஒன்
றால் மிகுசாதி யென்றமையால்) நகம்-மலை, அயர்ந்தன-சோர்வுற்றன, அளபு
ஒன்றால் மிகு முன்னெழுத்து-ஒரு மாத்திரை யேறிய முன்னெழுத்து,
(முன்னெழுத்து-அ) (அளபு ஒன்றால் மிகு முன்னெழுத்தென்றமையால்)
ஆ-பசு, அஞ்சின-பயந்தன, அளபு ஒன்றால் மிகுபாணு-ஒரு மாத்திரையேறிய
பாணு, (பாணு-தாணி) (அளபு ஒன்றால் மிகுதாணி யென்றமையால்) தாணி-
பூமி, அதிர்ந்த-கம்பித்தன, (புலியின் முழக்கத்தால், மலை அயர்ந்தன, பசு
பயந்தன, பூமி அதிர்ந்தனவென்னும் கருத்து.)

பின்ற லின்றிப் பெருப்புவி மீதெலாஞ்
சென்று வெந்திறற் சீற்ற மிதும்புலி
கன்று சிந்தையோ ட்டோதிமங் காணொரீஇ
மன்ற லோங்கு மருத மடைந்ததால்.

(கக)

மாலை யாய்வீரி வண்டொர் சோலைக்கும்
மாலை நேய நதிக்கரைப் பாங்கரிற்
காலை யாய கரும முடித்துளோ
ரோல் மேயிடீ மலையவந் துற்றதே.

(கஉ)

சேணிடைக் கண்ட தேயத் தனரொலாம்.
வாணெடுங்கன் மகவிதோ டேகியே
நீணெடும்புந வத்து நெருங்கிட
மாணெடும்புல் மலைத்ததென் னோதினான். (௧௩)

ஈது கேட்ட விருடியர் யாவருஞ்
சூத மாமுனித் துய்யசெந் தாமரைப்
பாத மேத்திப் பரம நுள்ளிடை
காதி நோய்செயச் சுற்றதென் னோதென்றார். (௧௪)

(வேறு.)

வெம்மையை யொழித்த வேத வித்தகர் வினவு மாற்ற
மும்மைபு முணர்ந்த சூத முனிவனு முணர்ந்தா னந்த
விம்மித முடையோ னாகி விருப்பொடு கருணை செய்தே
செம்மைசேர் நெறியி னின்றீர் தெரிவிப்பீன் கேண்மி னென்றான்.

நிலத்தியல் பாசத் தோன்று நீரென மாந்தர் தங்கள்
குலத்தியல் பற்றே யாகுங் குணமெனக் குணத்தின்பிக்க
நலத்தவொள் ளிடப தேவும் நண்ணிய வருவிற் கேற்பக் முண்டோர்
கொலைத்தொழிற் பயின்றான் யார்க்குங் குலத்தொழிற் கிழுக்கு.

என்னமெய்த் தவத்தின் மிக்கோ னியம்பனு முனிவர் சீர்சாஸ்
பொன்னடிக் கமலம் போற்றிப் புறையிருட் கதிரைக் கண்ட
தென்னவெம் முளத்திற் சங்கை யிரிந்தன வெறுழ்மா வேங்கை
பின்னரெங் குற்ற செய்தி பேசெனப் பேச லுற்றான். (௧௫)

கான்மலை சோலை வாவிக் கடற்கரை திரிந்து பன்னா
ணன்கொரு கையோன் றந்தை நல்குமு முலப்ப வந்து
தேன்விரி கொன்றை வேயந்த திகம்பர னிடமாக் கொண்ட
கான்பொழிற் செறிவி லாச காஞ்சியி னடைந்த தன்றே. (௧௬)

மல்லலம் பரிசு வேதி மருவிய விருப்பும் பொன்னு
மொல்லையி லென்ன வானோ ருரைத்திடு மொழிக்கொப் பாயவ்
வெல்லைகால் னைத்த ஞானரே பெறுழ்வுகிக் கொடுவ ரிக்குத்
தொல்லையி லிருந்த வெந்தித் தூர்க்குண மொழிந்த மாதோ. (௧௭)

*கழிந்தால் லோதி சாந்தங் கருணையி ருயிர்மே லன்பு
வழிந்தொழு குதலை மான் மலர்க்கணு னந்த வாரி
பொழிந்திடப் புளக மெய்திப் போந்தவிக் குணத்தா லிந்தச்
செழுந்திரு நகரி லென்னோ சிறப்பெனத் தேடு மேல்வை. (௨௦)

(வேறு.)

வான ரம்பைய வான்சிலை யிலிங்கமா வமைத்து
வான ரம்பைய வருங்கனி வைத்துண வாக்கி
வான ரம்பைய ராடல்போன் மெழந்தெதி ராட
வான ரம்பைய சேடனீண் மணிமுடி துளக்கும்.

(இ-ள்.) வானரம்-குரங்குள், பைய-மெல்ல, வான்-மேலாகிய, சிலை-
கூழாங்கற்களை, இலிங்கமாவமைத்து-கடவுளாகவைத்து, வான்-ஆகாயமனா-
விய, அரம்பைய-வாழையினது, அருங்கனி-நல்ல பழங்களை, வைத்து உண-
வாக்கி-திருமூன்வைத்து நிவேதித்து, வான் அரம்பையர்-தேவரம்பையர்கள்,
ஆடல்போல்-நடிப்பதுபோல், மெழந்து-களிகூர்ந்து, எதிர்-எதிரில், ஆட-கூத்-
தாடி, வான்-மேலாகிய, அரம்பை-பாதலத்திலுள்ள, பைய-படத்தையுடைய, சே-
டன்-அனந்தனது, மணிமுடி-அழகிய கிரீடத்தை, துளக்கும்-அசைக்கும். (1)

தேன்த ருக்களை முசுக்கலை பிணுவுடன் சேர்ந்து
தேன்த ருக்களை மலர்பறீஇச் சிலையினைச் சாத்தாந்
தேன்த ருக்களை வண்டுகள் தோத்திரஞ் செய்து
தேன்த ருக்களைத் திகழிறுல் சேர்ந்தினி திருக்கும்.

(இ-ள்.) தேன்-வாசனை பொருந்திய, தருக்களை-விருகுகளினிடத்து,
முசுக்கலை - ஆண்குரங்கு, பிணுவுடன்சேர்ந்து - பெண்குரங்குடனணந்து,
தேன்-தேனை, தரு-கொடுக்கும்படியான, களை-அழகிய, மலர்பறீஇ-பூக்களைக்
கொய்து, சிலையினைச்சாத்தும்-கல்லாலமைத்த கடவுளுக்குத்தரிக்கும், தேன்-
பெண் வண்டுகளோடு, தருக்கு-சந்தோடமாய், அனை-கலந்து, வண்டுகள்-பிர-
மங்கள், தோத்திரம்செய்து-துதிபாடி, தேன்-அது, தென்-கருமையானது,
தருக்கு-மிருந்த, அனை-குகையில், திகழ்-பொருந்திய, திருல்-தேன்கூண்டில்,
சேர்ந்து-அடைந்து, இனிதிருக்கும்-சுகமாய் வதியும். (௨௨)

கரைய லைத்திடு மலையுடைப் பாலியின் கரையி
னொருது றைக்கரி யாளிதன் புழைக்கையி னுயிஞ்சிப்
பருகு மொன்றொ டொன் றாட்டியே பருப்புலி முலைப்பா
லருகி னுற்றபுல் வாய்க்கருத் திடும்பசியகல. (௨௩)

*கழிந்தால்லோதி-மிருந்த நல்லறிவு.

MAHAMAHOPADHYAYA

Dr. U. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

பச்சை யோந்திவெம் பசியினு லலைந்திடல் பாரா
விச்சை யோடிரை தேர்ந்ததற் கீந்திடு மஞ்ஞைக்
கச்ச மின்றிப்பை யானிழல் செய்திடு மாவை
மெச்சு கிரியும் பாதுகாத் தங்ஙனே மேவும். (௨௪)

அஞ்சு கத்தின்பார்ப் பாதவன் கிரணவெள் ளிடையில்
னெஞ்சு யங்கமெய் நெளிந்துற வதற்கிரா சாளி
வஞ்சு மின்றித்தன் சிறகினு னிழல்செய நந்தின்
*மஞ்சு நீர்முகந் துகுத்திடும் வாயினுற் பூனை. (௨௫)

இன்ன வாறுபுள் விலங்கின திருஞ்செய னோக்கி
யுன்னு தற்கரி தாமிறும் பூதுள மெய்திப்
பொன்ன வாம்வரிப் புவிமகிழ் வோடிவ ணின்னு
மென்ன விம்மித முண்டுகொல் காண்குவ மென்னு. (௨௬)

செல்லு போழ்தினிற் செழித்தபுற் றுளியி னடியிற்
சொல்லு மெய்யறி வானந்த வருவமாய்த் துரிய
வெல்லை வாழ்முத லாயடி யீறிலா விறையாய்ப்
புல்லு சோதிவிந் கந்தனைக் கண்டது புலியும். (௨௭)

கண்டு விழ்ந்தெழுந் தானந்தக் கடலினுட் டினைத்து
மண்டு காதலாற் கண்கணிர் மல்கிட வாடி
கொண்ட மெய்ப்புள கத்துட னுள்ளமுங் குளிர்ந்தே
யண்டர் நாயகந் கருச்சனை யாற்றலுற் றதுவால். (௨௮)

ஒலிமி கும்பல பறையெனப் பறவைக ளொலியும்
பொலியு நீலநீ ரோருக மவைகளிற் பொருந்தி
மலியும் வண்டொலி யுந்திகழ் தீர்த்தத்தின் மருவிப்
புலியு முழுகிநீர் வாயினின் முகந்தனைப் போந்தே. (௨௯)

(வேறு.)

அந்திருமஞ் சனந்தன்ன லையனுடல் குளிரவபி டேக மாற்றி,
மொய்த்தளிகள் கிண்டியுண முனமேத முளவகற்றி முருகார் வாசத்
மெத்திசையுங் கமழ்தருநன் மலரெடுத்துக் கொடுவந்தவ் விறைக்
குச் சாத்திப், பத்தியுட னறுங்கனிகள் பறித்தலம்பித் தலைவன்
முனம் படைத்த பின்னர். (௩௦)

அரும்பளிகை தாக்கியபி னப்பெயர்போ யலரெனும்பே ரானவா
போற், சுரும்பிமிருங் கொன்றையணி சூடுமர னருணைக்காற்
ஐாடர்ந்த வெய்ய, விரும்புலியி னுருவகன்று பண்டையுரு வெய்
திடலு மிணையி லார்வப், பெரும்புணரி யிடைமுழுகிப் பேச்சிற்றது
கின்றதெம்மாற் பேசற் பாற்றோ. (௩௧)

நந்தியின்மேன் முனமவைத்த நண்பானும் பூசையுரி நலத்தி
னுந், தந்துளவக் கொடுஞ்சாபந் தனையகற்றித் தடுத்தாளு நினை
வா னீலக், கந்தரமுங் கணபணகங் கணமமுமான் கரதலமுங் கங்கை
கொன்றைக், கொந்தமருந் திருமுடியு நாற்புயமு முப்புரிதூற்
கொண்ட மீர்ப்பும். (௩௨)

அறுகுமதி. தும்பையெருக் கணிசடையும் பவந்தெறுசி ரக்க
மாலை, யுறுபுயமுஞ் சூலடம ருகமபய வரதமிவை யுற்ற கையும்,
* முறுகுகணு மதளுடையுஞ் சிரிசிரமு முனிவர்குழா முவந்து சா
த்து, நறுமலரேய் சேவடியு முகத்தில்வழிந் தொழுகுமின நகையுந்
தோன்ற. (௩௩)

குரைகடல்கு மூலகர்புகழ் பனைசையில்வாழ் சிவலிங்கக் குறியிற்
றோன்றி, விரிதருமா லொளியிருக்கத் தரிய்பசங் கொடிசூழும் வித
த்தை மூன, வெரிமணிப்பொ ண்ணிகுலவுஞ் சவுந்தரநா யகியிடப்பா
லினிது மேவ, வரியயனுங் காணாந் னிடபநந்தி காணவுவந் தடைந
தா னன்றே. (௩௪)

எனேத்துயிர்க்கு முயிராகு மீசனைமுன் கண்டளவி லினிய பாலிற்,
றொனித்துமடல் விரிபசிவ சுதலியொட்டு மாவேறிற் றேன்று பாக,
லினித்தகனி கலந்தருந்து வான்முனம்பின் நெய்தரிய வீரங்கோற்
றேனும், * பனித்ததென வுலகையின்மேற் பேருவகை பெருக
வெதிர் பழிச்ச லானான். (௩௫)

(வேறு)

சங்கரா போற்றி ஞாலந் தந்தவா போற்றி மாகு
† பங்கரா போற்றி ஞானப் பண்ணவா போற்றி யோரீ
ரைங்கரா போற்றி கங்கை யணிந்தவா போற்றி வேதன்
‡ கங்கரா போற்றி நீல கண்டனே போற்றி போற்றி. (௩௬)

முக்கணு போற்றி வேயின் முளைத்தவா போற்றி மன்றுட்
டக்கணு தகவென் றுடுந் தானுவே போற்றி தீயக்கஞ்
சக்கணு நயனுங் காணுத் தாண்முடி யுடையாய் போற்றி
யிக்கணு யடியேன் முன்வந் திடர்தவிர்த் தாண்டாய் போற்றி. (௩௭)

முலமா முதலே போற்றி முழுமணிச் சுடரே போற்றி
கோலமா மருப்ப ணிந்த கொற்றவா போற்றி யந்நா
ளாலமா ரமுதா யுண்டன் றளித்தரு ளரனே போற்றி
தாலமா புரியி லுற்ற தானுவே போற்றி போற்றி. (௩௮)

என்னின் றேத்து நந்தி யிறைவனை யினிது நோக்கி
உன்னரு மனத்தி னுள்ள பொருடனை யுரைத்தி யென்ன
முன்னவன் மொழித லோடு முகமலர்ந் தருகி யன்பா
யென்னையான் டடிமை கொள்ளு மிறைவனுக் கிதனைச் சொல்வான்.

அரியய னறிய வொண்ணு வற்புத வடிவந் தன்னைத்
தெரிதரத் தமிழேன் முன்னஞ் செய்தவ டேதுங் காணேன்
கரிசுறு மெனது சாபங் கழிந்தன குறையொன் றில்லை
வரதின் னடிநீங் காவோர் வரமெனக் கருளல் வேண்டும். (௪௦)

பனித்தல்-சொரிதல். † பங்கு அரா-பாதியிலுடையஅரனே.

‡ கங்கரா-சுரக்கையனே. § அம்கஞ்சக்கணுன்-விட்டுணு.

இனையன நந்தி யெம்மா னியம்பனு மிமய மாதா
தனையிடப் பாகம் வைத்த சங்கரன் மகிழ்ந்து நீடி
மெனையக லாது தாங்கி யிருமென விசைத்துப் பின்னும்
நனையரு *மதலை வேய்ந்த நம்பன்மற் றிதனைக் கூறும். (௯௧)

அனையுமித் தலத்தைச் சார்ந்தோ ரடைதலாற் சித்தி யின்ப
மிமையவ ரிதனை யீச னிருக்கையென் றிசைப்ப ரன்பா,
லுனையெனை வழத்த மாயு ரேசனென் றுரைப்ப நன்னு-
லெமையுல கவர்தி ருப்பு லீசனென் றறைவர் மாதோ. (௯௨)

பனியழு தொழுகுந் திங்கட் பகிர்மருப் புடைய நந்திக்
கினையன புகன்று டின்ற விமையவர் முனிவர் காண
நனையவிழ் கடுக்கை வேணி நம்பன்வ் விலிங்கந் தன்னிற்
பினையுருக் கரந்தா னந்திப் பெரிதுவந் திருந்தான் மன்னோ. (௯௩)

இவ்வகை யீச னந்திக் கினியநல் வரம ளித்த
மெவ்வமி லிப்பு ராண மெழுதினோர் படித்தோர் காதிற்
செவ்வனே கேட்டு ணர்ந்தோர் திருவொடும் மையிலின் பூர்ந்தே
யவ்வயி னரிய போக மடைகுத றிண்ண மாமால். (௯௪)

மதலை-கொன்றை.

† ஈசனிருக்கை-சிவதலம்.

திருப்புலிச்சுருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-சா. ௨.

திருக்காளத்திச்சுருக்கம்.

அளவில் கருணைச் சூதனிலை யருள நைமி சாரணியர்
பளக முறுமே னியராகி மீட்டுந் துதித்துப் புலிக்க தையை
யெளிதி னுணர்ந்தோங் காளத்தி யீசன் சரிதங் கேட்க வுளங்
களிமிக் குடையோ மெனவினவக் கனிவோ டதனைக் கழறுவனூல்.

ஆல மமுதாக் கொண்டமரர்க் கருள்கூர் முதல்வன் செஞ்சடையிற்
பாலினரிய வெண்ணொணியைப் பரப்புங் கிரண மதிமரபோன்
சால வரசு புரிநகருட் டகைசேர் நகர மொன்றுளதா
லேல வதைரா மேச்சுரமென் றிசைப்ப ரெனலு மறுத்துரைப்பார்.

அந்த நகரிற் கலர்பதுமத் தமருஞ் சதுமா முகக்கூவுள், தந்தை
பெயரு மிளந்திங்கட் சடையிற் புனைந்தோன் றன்பெயரும், வந்து
சேரக் கரும் மென்கொல் வகுத்தி யதனை யென்றடிபீற், கந்த மூலர்
துய்ப் பழிச்சுகலுங் கரும் மொழிந்தோன் கனிந்துரைப்பான். (ந-)

அணியா ரயோத்தி புரிவேந்த னரசர்பணியுந் தயரதனூர், தினியார்
திண்டோ ளவன்புதல்வன் சிறந்தபுகழார் சீராமன், மணியார்
கொங்கைச் சிற்றவைசொன் மதித்துத் தனது மலைவியொடும்,
பணியார் பணியுமிளவலொடும் படர்த்தே கானிற் பயினுளில். (ச)

தலையீ ரைந்து நாலேந்து தடந்தோண் மலையு முளவரங்கள்
றொலையா வலிரா வணன்சோரத் தொழிலாற் சீதை தனைக்கொடுபோ
யலையா ரிலங்கை சேருதலு மரிவை தனைத்தே டினராகி
யுலையா மனத்தோ முன்றுமன மொருங்கு தேடிக் கண்டிலராய். (ஈ)

அடலார் சுக்கி ரீலனைநண் பாக்கி யவன்முன் னவன்வாலி, யுடனே
போர்செய் வலியிலு யொளித்தங் கிருந்தே யொருகளை போய்ப்,
படவே பெய்து வாலி தனைப் படுத்துக் கவியின் வெள்ளத்தாற், கட
லை யடைத்துப் போயிலங்கைக் காவலனரின் னுயிர்போக்கி. (ஊ)

சீதை தனைக்கொண் டவண்மீண்டு*திருவா ரயோத்திக் கேகின்ற
போதில் காந்தி விமானம்பாற் போகாதிருக்க முறுக்கவிழத்
தாது குடைந்து பாண்முரன்று தங்கியறுகாற் றேனுருஞ்
சீத மலர்வா சனைகமழந் தெரியல் வேய்ந்த சீராமன். (ஏ)

உள்ளங் கவுன்று குலக்*கோமா னுபய வடியை நினைந்தேத்த
விள்ளற் கரிய சடைமுடியும் வினங்கும் புரிநூற் கமண்டலமுங்
கொள்ளும்வசிட்ட மாமுனிவன் †கொள்ளார் முடிக ளுழச்சிவந்த
கள்ளீர்ங் கமல வடியுடைய ‡கனலிக் குரிசின் முனமடைந்தான். (1)

ஐப்போ தரக்க ராருயிரை யகற்றுங் கொடிய கோதண்டங்
கைப்போ துடையான் தவமுனிவன் காலில் விழுந்திக் காரணமென்
ளிப்போ தடியே னிடரகல விதற்கோர் சூட்சு யியம்புகென
முப்போதுணருந் திறமுடைய முனிவன்கனிவோ டிவைமொழிவான்.

பணியார் பணியுந் திறலுடையோய் பாதி மதிச்செஞ் சடைப்பரம
பணியா ரடியை யுளத்தமைத்த வடற்சிகம் பத்தோன் சிரங்கரத்துக்
சூருணியா லறுத்துக் கொன்றணைக் கொடிய பழிவந் தடுத்தவது
தூணியா விலிங்கப் பதிட்டையலாற் றக்கோ யமைத்துத் தொழு
கென்றான். (2)

தெருளார் முனிவ னுரைக்கவுளந் தெளிந்து விமானத் துடனிழிந்து
மருவார் மாலைத் துயல்தடந்தோண் மன்னன் சிவலிங் கக்குழிவைத்
தரியார் திசைபா டலர்கொடுவந் தருச்சித் தேத்திக் குறைதவிர்ந்தா
னிருமா தலீத்தி ரத்தகையா விராமேச்சுரமென் றியம்புலரால். (3)

என்று கருணைச் சூதமுனி யிசைப்ப நைமி சாரணியந்
துன்று முனிவ ரடிபணிந்து தொலைவி னகரப் பெயருணர்ந்தே
மின்று முனமீர் மொழிந்துளநல் லிசைகூர் சரிதங் கேட்கவுளத்
தொன்று நசையே மென்னவதை யுயர்மா தவனு முரைப்பானால். (4)

(வேறு.)

அத்திரு நகரின் வாழ்வோ னருமறைக் குலத்து வந்த
வுத்தம னாதி சைவ னொருமறை நான்கா றங்கம்
புத்தியி லுணர்ந்தோ னீசன் பொற்குழ ளைச்சித் தேத்தும்
வித்தகன் வெறுக்கை யாவும் வேட்டவர்க் குதவுந் தாயோன். (5)

கோமான்-ஆசாரியன். * † கொள்ளார்-பகைவர். ‡ கனலி-குரியன்.

‡ கம்பத்தோன்-இராவணன். § குணில்-வில்.

நிதி*நிகே தனங்க ளெல்லா நிறைவுறக் கொண்டோன் சால
மதியினி லாதி சேட மகிபனை நிகர்த்தோன் வேத
விதிவிலக் கறிந்தோன் வாய்மை விரதமாக் கொண்டோன் ஞாலந்
துதிசெயு மவன்சொ ரூபா கரனைனச் சொல்லும் பேரான். (கச)

அன்னவன் மனைவி சல்வி யறிவுநல் லொழுக்கஞ் சீலந்
துன்னிய கற்பு சார்தந் தோன்றுதற் கிடமாய்ப் பெண்க
டன்னருங் கலமா யுள்ளா டயையிசு சசிலை யென்ன
மன்னிய பெயரா ளினனோர் மனையற நடத்து நாளில். (கரு)

நன்னெறி காட்ட மைந்த நிலையென ரைந்து துன்பந்
துன்னிய வுளதத ராகித் தொலைவில்செல் வங்க டானேன்
பொன்னணி யில்லந தானேன பொருள்களே நென்ன நெஞ்சின்
மன்னிய வெறுப்புந் றீசன் மலரடி தொழுதி ருந்தார். (கசு)

நவிவுகொண் டிருக்கு மந்த ணுளன்முன் னனிவ ருத்துங்
கலியினு லலமந் துள்ளங் கலங்கிய வொருவன் றனைப்
பொலனிறை தகம்பு தேடிப் போயடைந் தென்ன மாசி
னலனிறை யகண்டா னந்த நறறவ முனிவர் துற்றான். (கஎ)

வந்தவம் முனிவர் கோமான் மனங்கனி வரசின் றேத்தி
யுந்தொளி பரப்புஞ் சீர்சா லுயர்தவி சிடையி ருத்தி
யெந்தமா தவமோ நாயே னில்லிடை யடைந்த தென்ன
கந்தமென் மலர்க் கெய்தி கைகுவித் திணை சொல்வான். (கஅ)

ஐயநின் னடிய நேனுக் கரியதொன் றிலையே பூமேற்
செய்பவ ளருளும் பெற்றேன் செகத்தவர் புகழ்ப் பெற்றேன்
றுய்பநல் வடமீ னென்னத் தோகையைத் தாரம் பெற்றேன்
வையகத் தெனக்கொப் பில்லை யெனினுமோர் மறுக்க முண்டால்.

இகபர மிரண்டுக் கேற்ற விருநிதி யனைய நல்ல
மகிலை யென்னு முள்ள மறுக்கமே மறுக்க மாண
நிகரிலா கமபு ராண நிலையறி நிமலா வென்ற
னகமுறந் துயரை மாழ்ந் தியருளெனத் தொழுது சொன்னான். (உய)

அநதண னுரைத்த வாய்மை யருந்தவ முனிவன் கேட்டே
யிர்தவா நிசைப்பன் மெய்ம்மை யிருபிறப் பாள் கேண்மோ
மைந்தரு முண்டு நல்ல வாழ்வுமென் மேலு முண்டு
சிந்தையின் மகிழ்வு முண்டு தீவினை தீர்த லுண்டு. (௨௧)

பார்புகழ் குடத்திற் செய்ய பாற்கர னடைந்த திங்கள்
சீர்பெறு மமர பக்கத் திதிபதி னுன்கில் வாணோ
ரோழ்புலத் திருக்கா ளத்தி யிசனை யன்றி ராவி
லார்க்குலி யுலகி லேத்தி யரும்பத மடைந்து ளாரரால். (௨௨)

அத்தினர் திருக்கா ளத்தி யப்பனுக் குரிய நாளாம்
புத்தியி லுயர்ந்த வேத புங்கவ திருக்கா ளத்தி
யத்தல மணைந்து யிக்க வகத்திய னாற்று நல்ல
முத்தியை யளித்தி டும்பொன் முகரிநன் னீரிற் றோய்ந்து. (௨௩)

சொன்னவித் திங்க டம்மீற் றோன்றுநல் லரனி ராவி
லென்னையா னுடைய காளத் திசனைப் பூசை செய்து
கன்னல்பால் கதலி மாத்தேங் கனிபலா ஶ்வபூபம் பாய
சன்னமும் படைத்துத் தீபா ராதனை புரித னன்றே. (௨௪)

எனமுனி ஷிரைத்துப் பின்னு மியம்புவா னாதி நாளி
லனமிசை யூரு வானு மத்தியு மரவு நல்ல
தனிமொழிக் கருங்க னாகும் கல்விசேர் கீரன் றானுந்
தினமரற் குரிய பூசை செய்கிவ கோசன் றானும். (௨௫)

அளவின்மா தவவ சிட்ட னகத்திய னாதி யானோர்
வளமுறப் பூசை செய்து மைந்தரும் வாழ்வும் பெற்றே
யளவறு வலிமை யுற்றிவ் வவனியிற் போகற் றுய்த்துத்
தளர்வில் ராகி வெள்ளிச் சயிலத்தை யினிது சார்த்தார். (௨௬)

ஆதலால் யான்சொல் வண்ண மாகரீ ரன்பா யெங்க
னுதனாங் காளத் திச நம்பனைத் தொழுவீ ராகிற்
காதலார் மகவைப் பெற்றுக் கைப்பொருள் பெற்று வாழ்ந்து
பூதநா யகன்வாழ் வெள்ளிப் பொருப்பையும் பெறுயி ரென்றான். (1)

இப்பரி சகண்டா னந்த விருந்தவ னுரைக்க வந்த
வொப்புய ரகன்ற வேத வுத்தம னுவகை மீக்கூர்
தப்பரி சியற்ற னல்ல தாமென வொருமித் தந்த
செப்பரு மாக மாத சிவனிராத் தினமு ணர்ந்தே (௨௮)

இருந்தனன முனிசொற் றிங்க ளிசைந்தபி னிறைவன் கங்குல்
வருந்தின முணர்ந்தே யவ்வவ் வருடமுங் காளத் தீசப்
பெருந்தகை முன்ன ரேதன் பீரியையோ டினிதாய்ச் சென்றங்,
கருந்திறன் மகவை வேண்டி யருச்சனை யியற்றி னானல். (௨௯)

இப்படிச் சிலவாண் டாங்க ணிருவரும் போய்சே விக்க
வொப்பிறென் கயிலை யாளி யோங்குயர் கருணை யாலே
*வப்பிரக் கூந்த னீல மணைந்தன முலைமு கட்டிற்
†சுப்பிர மலர்க்க ணின் னுந் தொடர்ந்தன வுடல மெங்கும். (௩௦)

உண்டிலை யெனுது சுப்பங் குறுநர்கண் ணோக்கிற் பட்ட
வெண்டரு புளிங்கா யுண்ண விச்சைகொண் டனநா மெய்யிற்
கண்டன பசந ரம்பு சமலேசேர் சாந்தா னில்லி
லுண்டவர் வயிறு போன்மே லுயர்ந்தன வுதர மாதோ. (௩௧)

மாந்தளி ரணைய மேனி மதர்விழிச் சுசீலைக் கொன்பா
னாந்தகை மதிபோய் பத்தா யமர்மதி மாசி யாக
வாய்ந்திலன் விரத பங்க மாகுதல் வழக்கன் றென்னாச்
காந்தையோ டந்த னானன் காளத்தி வழிக்கொண் டானால். (௩௨)

(வேறு)

குறுகுறு குறுகுறு கெனவிண்டு வினைப்பிடித்துக் குறுமுனிவன் குழை
த்த லுரு, மறுகொடுருக் கணிபரம † னுதும்பரவச சபையதனி
லாடு முருஞ், சிறுவியுறு கருநோயைத் தீர்க்கமருத் துவதியெனச்
சென்றலுரு, நிறைசெருத்த லான்றொழவுந் திருமுலன் கதிபெறவு
நேர்ந்த லுரும். (௩௩)

1. திருக்குற்றலம். 2. திருகெல்வேலி. 3. திரிசிரபுரம். 4. திருஆவறதறை.

அப்பிரம்-மேகம், † சுப்பிரம்-வெளுப்பு.

‡ ஊதும்பரம்-செம்பு.

ஒலயீடு மிளவலுக்கா வியமனைவிழ்த் திடுபதியு முயர்ச் தேவி
நீலநிறக் கணவனுயிர் பெறப்பூசை புரிபதியு நிகமநான்குஞ்
சாலவர னடியேற்றிக் கற்கதவ மிடுபதியுந் தடத்தின் பாங்கர்
பாலகணுக் கன்றுமையாள் பாலளித்துப் பசிதீர்த்த பதியு மப்பால்.

1. கடலூர். 2. ஆரூர். 3. மறைக்காடு. 4. சீர்காழி.

உணர்வுற்றங் கடைந்திறந்தோர் செவியினிடை மனுவையுப் தே
சுஞ் செய்யு; மணிமுத்த நதித்தலமும் வரியரவு தொழுந்தலமு
ம்மைக ணுன்கு, மிணையற்ற பரமனடி யிணையேத்து தலமுமுமை
யெண்ணுன் கென்ன, வணைவுற்ற வறம்வளர்த்தே யரியதவம் பயில்
தலமு மடைந்து பின்னர். (௩௫)

1 விருத்தகிரி, 2 செம்பரம், 3 ஒத்தூர். 4 காஞ்சி.

நதிமதியைத் தரித்த*வரா சீசனுறை நகரடைந்தன் னாதன்
றந்னை, விதிமுறையிற் றொழுதந்த வியன்பதியி லுறைவோரை
விடையோன் வாழும், பதியெவணுள் ளதுவெனலும் பார்வதியு
மயிலுருவப் படிவம் நீங்கிக், கதிபெறுமாந் தலமொருகாற் காவ
தத்தி லுளததன்பேர் கழறக் கேண்மோ. (௩௬)

திருமருவு பனைசைநக ரொனவுரைப்பர் வழிதவறித் தியங்கி யேனு,
மொருதினமங் குறைந்தாலுஞ் சித்தியெலா மடைவரென வுரைப்ப
னால்க, ள்ருமறையோ யத்தலத்தை யடைதனல மெனமொழிய
வந்த னுளின், புரிசுழல்மா தோடுமன மொருமித்துத் திருத்தாலப்
புரியைச் சார்ந்தான். (௩௭)

. கன்னிமொடுமை பூசுத்த கண்ணுதலை யருமறையோன் கண்டு வாசப்,
பனிமலர்தூய்த் தொழுதந்தப் பரமநிகே தனத்துக்குத் தரத்தி லம்
பைக், குனிசிலையிற் றொடுத்துவிடும் விசைதூரங் குறுகசுடர்க்
கிரண வெய்யோன், கனிமொழியா டனதுவயாக் காணமன மிலன்
போன்மேற் கடலு ளாழ்ந்தான். (௩௮)

நமரிலளாய்த் தனியிருக்கு நாயகியா டனக்குதவி நாம்செய் வோ.
மென், றிமகொணப் பிறைறுதலா வெழிலுடுக்க ளாரமதா விரத்த
வான, † பூமுவரையிற் பட்டுடையா யிசைவானம் பாடிமே கலைபா
யேங்க, வமைகருளோய் தீர்மருத்து வதியென்னக் கங்குலும்வீந்
தடைந்ததன்றே. (௩௯)

* வராசீசனுறையும்நகர்-தூமல். † இம்-அற்பம்.

திகந்தமுழு தும்பரவுஞ் சீர்த்தியுடைத் தென்கயிலைத் தலத்தின்
மேவுஞ், சுகந்தநறு யணங்கமழுஞ் சரிகருங்கார்க் குழலுமையின்
துணையேயல்லாம், சுகந்தனில்வாழ் பவர்கடுணை யின்றிவயா வேத்
னையாற் றளர்ந்து வெள்ளி, நகந்தனில்வாழ் பவனருளா லாண்மக
வைப் பெற்றரிய நலனே பெற்றாள். (சு1)

அளிமுரலுங் கோகணக வரும்பலிழப் புள்ளினங்க ளார்ப்பு மல்
கத், துளிநறவம் பிலிற்றுமரைத் தொடைபுனையு மருமறையோன்
றுபா நீங்கக், களிமதமா வுரிபுனையெங் காளத்தி நாதனுருக் கரந்து
செய்யு, மளிகளரா டலைக்காண வாதவன்கீழ்த் திசையினைவந்
தடைந்தா னன்றே. (சு௧)

அருமறையின் பொருளுணரு மறுதொழிலோ னிகபரத்தை யளி
க்க வல்ல, வெருமகவைப் பயந்துமன மூவகையின் றித் தெளிநறவ
மொழுக்குங் கொன்றைப், புரிசடையெங் காளத்திப் புண்ணியனைச்
சிவநிசியிற் பூசை செய்யும், விரதமினே* கெடவந்த தென்றுமன
ரைந்துருகி மெய்சோர் வேலை. (சு2)

சூயில்முக்கமென் சிகழிகையுங் குறும்படுரீ ரணிநுதலுங் குழை
யார் காது, *மயில்படநித் திலமிடையா ரக்கமணி யணிகளமு மரை
யிற் பட்டும், வெயில்விடுகோ வணவுடையும் விளங்குமுனூ லசை
மார்பும், †வெந்தை பேற்குங், ‡கயிலழகா ரமைத்தண்டிங் கொண்
டாதி சைவனைனக் காளத் தீசன். (சு௩)

விசியமென் சிறுகாலான் முக்கனியின் மணங்கமழும் விண்டோர்
சோலைப், பேசரிய தென்கயிலைப் பிறங்கலிடைப் பிறைறுதலெம்
பிராட்டி யாயக், காசணிமென் றிதலைமுலைப் புலமலர்க்கோ தையை
யிருத்திக்கார்து ஞாலத், தாசகலுந் தாலபுரி யமர்மறையோன்
காணவுவர் தண்மி னானல். (சு௪)

எண்ணரிய பரம்பொருளை பெதிர்சென்று திருவடியி னிறைஞ்சி
யேத்தித், துண்ணெணவாங் கேகொடுபோ யாதனத்தி னமர்வித்
துத் தொன்மை நோற்ற, புண்ணியமே யுருவாக வந்தனைய பெரி
யோடுயம் புன்மை தீர, நண்ணியதென் னீருறையு ந்கரேது மை
மெவை நாயேற் கின்னே. (சு௫)

பகர்தருவா யென்றுசொரு பாகாரனும் வினவ்வவன் பரிவு நோக்கி, யகலிடமெங் கணுமிருப்பே மெமக்கெனவோ ரிடமிலை யறி யாய்கொல்லோ, தகவுடனான் டாண்டுதொறுஞ் சினைசியிற் றென்கயிலைத் தலத்தினீவிர், நகமகனா தனைப்பூசை புரிந்தேத்துஞ் சம யத்தி னைங்கண் டேமால்.

(சக)

நம்பெயர்கா ளத்திசு குருக்களென்பரன்பாக நடி யாங்கே, செம்மைபுறக் கூடியவர்க் கினிதளிப்போ மித்தலத்துஞ் சிவனென்றன்பர், தம்மையுளத் துளுமடியார்க் காணியவந் தோம்பரமன் றுளையேத்து, மும்மையிவண் கண்டேமற் றுன்முக்குஞ்சொர்ந் திருந்தெவ னுரைத்தி யென்றுன்.

(சஎ)

அய்யகே ளரவணியுந் காளத்திப் பெருமானே யாண்டு தோறுந், தய்யவர னிரவிநிற்கண் டருச்சிப்ப தெனவிரதந் துணிர்துட் கொண்டே, வையமிசை யிதுகாறு மனுட்டித்து வந்தோமில் வருடந் தஞ்னிற், பையரவி னுருக்கொண்ட பரமனைக்கா னியயாமும் பட ரும் போதில்.

(சஅ)

தாலமா புரியெனுமித் தலத்தினிலான் மகனீயென் சதியுமின்றாள் ஆலமார் கனீடனிர வார்தினமு மின்றாக வண்மிற் றுலென் லேலமார் விரதமினே கெடவந்த தெனவுளத்திற் செறிந்த துன்பஞ் சாலவேயுளதென்னத் தனதுருவங்கரந்துவந்தோன் சாற்றலுற்றான்.

ஆபத்து வந்தவிடத் தரும்பாவ மில்லையென வகிலத்தோர்கள், தாபித்தல் கேட்டிலையோ தண்மதியைச் சென்னிமிசை தரித்து ளானைக், கோபத்தை பொழித்தகுணக் குன்றனைய முனிவர்தாங் குறித்தாங் காங்கே, பாபத்தை பொழித்தனமென் பதுபகரக் கேட்டிலையோ பகர்வன் கெளய்.

(ரு)

(வேறு.)

பிதஞ்சலி வியாக்கிர பாதர் மன்றுளே
பிதந்தகி சனஞ்செயு நியம மாறிடா
விதந்ததி வரனுளம் விரும்பிக் கூடவிற்
பதந்தரு நடனமும் பார்த்த தில்லையோ.

(ருக)

திருப்பனைசைப்புராணம்.

ஆப்பனா ரினிலர சானும் பாண்டியன்
மாப்புகழ் பாவுசோ முரந்த கன்முனம்
ஆப்புனை கொடியுடை யரனென் றுன்னிய
வாப்புரு விவிங்கமா யமர்ந்த தில்லையோ. (௫௨)

இந்தச் சரித்திரம் திருவினையாடற்புராணம் அருச்சுனைப்படலம்
௩௫-ம் செய்யுளின் உரையிற் காண்க.

என்னுத வின்றியே யிருக்கும் வைசிய
விள்ளருங் குலத்தினில் மிகுத்து வாழ்ந்திங்
கள்ளமில் வணிகமல் வய்யன் காண்டர
*வள்ளம திலிங்கமாய் வதிந்த தில்லையோ. (௫௩)

இந்தச் சரித்திரம் வசனபுராணம் வணிக மல்லயர் சுருக்கத்திற்
காண்க.

வாசமென் மலர்த்தொடை வளையுங் காடவன்
நேசமோ டிழைத்ததை நீக்கி நின்றையூர்ப்
பூசலார் மனத்தினுற் புணந்த வாலையத்
தீசனா ரன்புகூர் திருந்த தில்லையோ. (௫௪)

இந்தச் சரித்திரம் பெரிய புராணம் பூசலார் நாயனார் சுருக்கத்திற்
காண்க.

ஆதலி னீயுமிங் காரை யித்தின
மோதரும் பூசனை யுருற்றி னாலுனக்
கேதமில் சிவதரி சனமு மீங்குறு
மாதவ காரண மனம தாகுமால். (௫௫)

தீதினன் மறைகளின் சிரத்து நின்றன
னோதிய வாசக முணர்ந்து மற்றவன்
கோதைனா னம்மையுங் குழகன் நன்னையு
மேதமின் மனத்தினி லிருத்திக் கூறுவான். (௫௬)

கூறுவ கேட்டியால் குணக்குன் றேயனாய்
நாறுபூஞ் சுனையுடை டீநவிரத் தின்றகை
பூறுபா டொன்றிலாக் டீகடத்தி னுண்மைவா
னாசேர் சடையுடை யமலன் செய்கையி. (௫௭)

மூந்தொரு நாட்டவ முனிவ சிட்டனார்
சின்தைகொள் புத்திர சோபந் தீர்தா
வந்தாத் துயர்கயா ரணியத் தண்மியே
வைந்தடர்த் தருந்தவ மாற்றி னுனரோ. (௫௮)

ஆயபோ தைந்தலை பூரவு ருக்கொடு
பேயொடா டியுமவண் பிறங்கி விங்கமாய்
துயமேற் றிசைமுகந் தோன்ற வந்தடர்ந்
தேயமா முனிக்கரு ளளித்தி ருந்தனன். (௫௯)

இந்தவா றிறையவ னிருப்ப தோர்ந்துழங்
கொந்துலா மலர்க்குழற் குமரி வல்லையின்
மைந்தர்*கோ வண்ணல்சீர் வடுக னூரியன்
சந்தமா ருருத்திரக் குழுவுஞ் சாரவே. (௬௦)

வெள்ளியங் கிரியினை விடுத்த வாக்கடத்
துள்ளுறு மன்பினே டிறைம பேச்சு
வள்ளல்பா லடைந்தவண் வாழ்ந்தி ருந்தன
ளெள்ளலில் †புலமலர்க் கோதை யென்றரோ. (௬௧)

(வேறு.)

அப்பொழு தருங்கயிலை யம்பொன்மக மேரோ
டொப்பறு சீழுவாக்கட றுறைந்த வதனாலே
செப்பரிய தென்கயிலை யென்று திரு நாம
மிப்புலியு ளோர்சொலி யிறைஞ்சினர்கண் மாதோ. (௬௨)

வந்துபணி கின்றவரை வான்மதி மிலைந்த
வெந்தையிரு சேவடி யிருத்துமய லற்ற
புந்தியினி லுன்னுமவ ரைப்பொருவி லாச்சி
ரிந்திர பதத்திலினி தேற்றுமிஃ தன்மி. (௬௩)

(சித்திரக்கவி.) (மாத்திரைவகுத்தனை.)

ஒரு பொருள் பயக்கும் ஒரு சொல் ஒரு மாத்திரைபெற்று
வேறு சொல்லாயப் பொருள் பயந்து நிற்பது.

* கோவண்ணல்-கந்தி.

† உவர்க்கடம்-கயாரண்ணியம்.

புலமலர்க்கோதை-ஞானப்பூங்கோதை.

‡ உவாக்கடம்-கயாரண்ணியம்.

தூரள பேமிகுத் தேங்கிய வண்டின
மோரள பேமிகுத் தேங்கரை யன்றனே
டோரள பேமிகுத் தேங்கயா வைக்கலர்
தோரள பேமிகு மெய்யகன் றுற்றவே. (௬௪)

(இ-ள்.) ஓர் அளபேமிகுத்து ஒங்கியவண்டினம்-ஒரு மாத்திரை மிகுந்த வண்டினம், (வண்டினம்-அளிக்கூட்டம்) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த அளிக்கூட்டம் என்றமையால்) (ஆளிக்கூட்டம்) ஆளியென்னும் ஓர் மிருகக்கூட்டம், ஓர் அளபேமிகுத்து ஒங்கு அரையன்-ஒரு மாத்திரைமிகுந்த அரையன் (அரையன்-மன்) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த மன் என்றமையால்) (மால்-கலை) மான்கள், தனோடு-தன்னோடு, ஓர் அளபேமிகுத்து ஒங்கு அயர்வு-ஒரு மாதிரி மிகுந்த அயர்வு, (அயர்வு-கலை) (ஒரு மாத்திரைமிகுந்த கலை என்றமையால்) காளி-இடபத்தை கலந்து-சேர்ந்து, ஓர் அளபேமிகுமெய்-ஒரு மாதிரி மிகுந்தமெய்) (மெய்-உடல்) ஒரு மாத்திரைமிகுந்த உடல் என்றமையால், ஊடல்-பகை, அகன்று உற்ற (அவ்விடத்தில்) நீங்கியிருந்தன. ஏகாடம் ஈற்றகை (ஆளிக்கூட்டம்-மான்களோடு இடபத்தைச் சேர்ந்து விநோதயின்றி யிருந்ததென்பது கருத்து.)

(மாத்திரைக்கருக்கம்.)

ஒரு பொருள் பயக்கும் ஒரு சொல் ஒரு மாத்திரையைக் குறிப்பி
வேறு பொருள் பயக்கும் சொல்லாய் வருவது.

வீரை தன்னி லோர் மாத்திரை வீந்தது
மாரந் தன்னி லளபொன் றருகலு
மார மொன்றுமா யவ்வுழிக் காணவர்
சீரு ளொன்றொழி யார்ப்பொடு சேருமாள். (௬௫)

(இ-ள்.) வீரைதன்னில்-வீரையென்னுஞ்சொல்லில், (வீரை-வாரி) ஓர் மாத்திரை வீந்ததும்-ஒரு மாதிரிரையைச் சுருக்க வரியென்றாயிற்று; வரி-புலியின் ஒலியும், ஆரம்தன்னில்-ஆரம் என்னுஞ் சொல்லில், (ஆரம்-ஆத்தி) அளபு ஒன்று அருகலும்-ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க, அத்தியென்றாயிற்று, அத்தி-யானைபொலியும், ஆரம்-ஆரம் என்னுஞ் சொல்லின், (ஆரம்-மாலை) ஒன்றுமாய் - ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க மலையென்றாயிற்று, அவ்வுழி-அம் மலையில் வசிக்கும், காணவர்-குறவர்களது, சீரும், (ஈயம்) ஒன்றுஒழி-ஒரு மாதிரிரையைச்சுருக்க-இயம் என்றாயிற்று, இயம் - வந்ததியத்தின், ஆர்ப்பொடு சேரும்-ஒலியொடுகலக்கும், ஆல்-அகை. (புலியின்ஒலியும். யானையின்ஒலியும் மலையில் வசிக்கும் குறவர்கடத்திய ஒலியுடன் சேர்ந்து ஒலிக்கும் என்பது கருத்து.)

(எழுத்து வகுத்தனை.)

ஒருபொருள்பயப்பு தோர்சொல்லுறி யதனில் ஒவ்வொருமுத்து நீக்க வெவ்வேறு பொருள்பயப்பது.

கண்கள் கொண்டன காந்தர்கள் கொண்டன
என்கொள் பூடண மாயென்றுங் கொண்டன
பண்கொள் சரலிற் பாசிழைப் பாவைமார்
மண்கொள் சீரணி மைதமை பேதமை.

(காஅ)

(இ-ள்.) பண்கொள்சரலில் பாசி இழை பாவைமார் கண்கள் கொண்டன - இசைநிரம்பிய மலைச்சாரலில் வாழும்நல்ல ஆபரணங்களணிந்த குறமகளிர்கள் நேத்திரங்கள் கொண்டன, மண்கொள்மை - மாட்சிமைகொண்ட அஞ்சனம், காந்தர்கள் கொண்டன-கணவர்கள் மனைவியராக்கொண்டது, சீர்தலை-சிறப்புவாய்ந்த தங்களை, பாவைமார் என்கொள் பூடணமாயென்றுங் கொண்டது-அக்குறமகளிர் மதித்தற்குரிய ஆபரணம்போல் எப்பொழுதும் கொண்டது, அணிபேதமை-அழகிய அறியாமை. குறமகளிர் கண்கள்கொண்டனமை. கணவர்கள் கொண்டன. குறமகளிர் தமை. குறமகளிர் தாங்கள் கொண்டன பேதமை, என்பது-கருத்து.

நான்காம்அடி. நிரல் நிரையாக மண் சீர் அணி மை தமை பேதமை கொள்ளன்னும் வாக்கியத்தைக் கடைநிலைத் தீபமாகச்சேர்த்து. மண்கொள்மை, மாட்சிமைகொண்டமை, சீர்கொள்தமை-சிறப்பைக்கொண்ட தம்மை, அணிகொள்பேதமை - அழகைக்கொண்ட பேதமை என விரிக்க.

(திரிபங்கி.)

ஒரு செய்யுளாய் உறுப்பமைந்து ஒரு பொருள் பயப்பதனை மூன்றாகப் பிரித்து எழுத வெவ்வேறு செய்யுளாய்த் தனித்தனியே பொருள்பயந்து தொடையும் கிரியையும் தனித்தனியே காணவருவது.

(காப்பியக் கலித்துறை.)

கந்தர மார்தடங் காவி னெலாங்கனி யார்தருவின்
பைந்தரு வீடுகெஞ் சார லெலாம்பனி மென்மலரைத்
தந்துள தேன்படுங் கூரி னெலாந்தனி மந்திகள்போய்
நந்திய தாலடர்ந் தேயனி போனனி சிந்திடுமால்.

(காஎ)

(இ-ள்.) கந்தரம் ஆர் தடம் காவின் எலாம் தனிமந்திகள்போய் பனி மென்மலரை நனிசிந்திடுமால் - மேகமளாவிய விசாலமான சோலைகளிலெல்லாம் வலிமிருத்த வானாங்கீள்சென்று குளிர்ச்சிபொருந்தியபூக்களை மிகவாய் உதிர்க்கும், கெடுஞ்சாரல் எலாம் கனி ஆர்தருவின் தந்துளதேன் நந்தியதால்-நீண்ட மலைப்பக்கங்களிலெல்லாம் பழங்கள்நிறைந்த விருஷங்கள் தரப்பட்ட தேன்பெருகும், பைந்தருவிடும் கூரின் எலாம் அடர்ந்தே அளிபோம்-பசிய மரங்களினுள்ள பூக்களுதிர்ந்துகிடக்கும் சுவைகளிலெல்லாம்நெருங்கி வண்டு கள்செல்லும்.

அ.பி.

திருப்பனைசெய்யுறாம்.

(இக்கலியுள் பிரித்த செய்யுள்கள்.)

வஞ்சித்துறை.

கந்தரமார், பைந்தருவி

தந்துளதே, னந்திபதால்.

(சு.அ).

(இ-ள்.) கந்தரம்ஆர்-மேகமனாவிய, பைந்தருவி - பசியமீரங்களிலுள்ள பூக்கள், தந்துளதேன்-தரப்பட்டதேன், கந்தியறு-பெருக்கமாயது.

(செய்யுள்.)

தடங்காவி னெலா, செடுஞ்சார லெலாம்

படுக்கரி னெலா, மடர்ந்தே யனிபோம்.

(சு.க)

(இ-ள்.) தடங்காவின் எலாம்-பெரிய சோலைகளெல்லாவற்றிலும், செடும் காவின் எலாம்-கீண்ட மலைப்பக்கங்களெல்லாவற்றிலும், படுக்கரின் எலாம் அம்மலையித்பொருத்திய சனைகளெல்லாவற்றிலும், அடர்ந்தே அளிபோம்-செருங்கி வண்டுகள் செல்லும்.

(செய்யுள்.)

கனியார் தருவின், பனிமென் மலரைத்

தனிமக் திகன்போய், நனிசிக் திடுமூல்.

(எ.பி)

(இ-ள்.) கனியார்தருவின்-பழங்கனிஹைந்த மரங்களிலுள்ள, பனிமென் மலரை-குளிர்ச்சிபொருத்திய பூக்களை, தனிமத்திகன்போய்-வலியிருத்த வான ரங்கள் சென்று, நனிசிக்திடுமூல்-மிகவாயுதிர்க்கும்.

(கோழுத்திரி.)

இரண்டிரண்டுவரியாக ஒருசெய்யுள் எழுதப்பட்டு-மேலுங்கீழும் ஒன் றிடையிட்டி வாசித்தாலும் அச்செய்யுளே வருவது.

கலிலிருத்தம்.

கான கந்தனி லாமணி லேணமே

யேன லந்த னிடமதி லேயுமே

தான நானமுந் தக்க குகையுளும்

வான ளானகந் தொக்க குலையுறும்.

(ந.க)

(இ-ள்.) கானகந்தனில் ஆம் - காட்டினிடத்து உண்டாகிய, அணி-அணிப்பினையும், ஏணம் - மானும், ஏனல்-தினையினையும், அம் - அழகிய, தன்னிடம் அதில்-மலைச்சாரலினிடத்து, ஏயும்-அத்தினையினையுண்ணச்செல்லும், தானம்-யானையின் மதசலமும், நானம்-கன்னூரியும், தக்க-பொருத்திய, குகையுளும்-மலைக்குகையினிடத்து, வான் அளா-ஆகாயத்துதயனாவிய, நகம்-மரத்தினது, தொக்க-கூட்டமாகிய, குலை - பூங்கொத்திகள், உறும்-பொருத்தும்.

கழிஞ்சுமம்.

ஒருசெய்யுள் எவ்வெட்டெழுத்தாக ஊன்குவி யெழுதப்பட்டு மேனி
று கீழிழிந்தும் கீழ்நின்று மேலேறியும் புறநின்று வந்துண்முடிய அவ்வுரி
ன்குமேயாகி யச்செய்யுளே வருவது.

வஞ்சித்துறை.

சமழிக வாவாகும், மரநிழ லய்யேகு

மினிறலு கனெய்வா, கழலுள வாகலவா. (எஉ)

(இ-ள்.) சமம்-மோகுவீன்பத்திற்கு, இகவாஆகும்-குறையாத (இன்பம்)
தருவதாகிய, மரம் - மாங்களினது, நிழல் - நீழலில், அய் - அழகாக, ஏகும்-
சென்று (உறங்கும்,) மின் - மின்னல்போலும், இறல்-சாம்பலான, உகண்-ஒரு
யுக காலமாக (எண்ணிய,) எய் - காட்டுப்பன்றிகளினிடத்து, வா-விரைவை
யுடைய, கழலுள-கால்நடையுள்ள, ஆ-காட்டுப்பசுக்கள் கலவா-சேராவாம்.

மரநிழலில் உறங்கும் முழுமல தேகியாகிய பன்றியுடன் நின்மல தேகி
யாகிய பசுக்கள் சேராதென்பது கருத்து.

சருப்பதோபத்திரம்.

நிரையாக அறுபத்துநான்கறை கீறி எவ்வெட்டெழுத்தால் ஒவ்வொரு
யாகத்தொடுத்த நான்கடியு மேனினு கீழியியவுங் கீழ்நின்று மேலேறவும்
எழுதப்பட்டு, மேனினு கீழியியவும் கீழ்நின்று மேலேறவும் முதல்தொட
ங்கி யிறுதியாகவும் இறுதிதொடங்கி முதலாகவும் மாலை மாற்றாக நான்கு
முடித்திலும் வாசித்தாலும் அச்செய்யுளே வருவது.

கலிவிருத்தம்.

ஏமா றுமா மாறு மாயே, மாறு விதா தாவி றுமா

றுவி யேகா காயே விரு, மாயே காபூ பூகாயேமா. (எங)

(இ-ள்.) ஏமாறு-சோம்பலில்லாத, மா-மிருகங்களும், மாறு-காய்ப்பு நீங்
காத, மா-மாங்களும், ஏம்-இறுமாப்பு, ஆறு-தணியாத, வீ-பகலினும்; தாது-
தாதுமாதுமாமாங்களும், ஆ-காட்டுப்பசுக்களும், சயேகா-வண்டுகள்நீங்காத,
மால்தாவு-மேகத்தையளவியு, வீறுஆ - பெரிதான, கா - சேலைகளும், ஏவு-
அம்பால், ஈறு-பிணக்கப்படாத, மா-பன்றிகளும், பூ-இலைகளையும், பூ-பூக்களா
யும், காயே - சாபிகளையுமேடைய, கா - மாமாங்களும், ஏகா (அம்மலையை
விட்டு) நீங்காவாம்.

சேலை மிருகம் பூகி இவைகள் அம்மலையில் இருக்கின்றன வென்பது
கருத்து.

காதைகரப்பு.

ஒருசெய்யுள்முடிய எழுதப்பட்டதனீற்றுமொழியின் முதலெழுத்துத் தொட்டி ஒவ்வொருமுத்து இடையிட்வொசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுள் போதுவது.

ஒருபோது கோச்சகம்.

உழனா விபனா கமெயே நமலீ
யழகாருவநீ ணதிநு நமிலா
வழியா மெனமா வினன்னிரை மீள்வ
தழும்போ முனிவினார் வாகை விலார். (௭௪)

(இ-ள்.) உழல்-காட்டில்திரியும், நாலி-கத்தூரியிருகமும், பல்நாகமும்- அநேகயானைகளும், எய்-முள்ளம்பன்றியும், எனம்-பன்றியும், மலி-நிறைந்து, அழகு-சிறப்பமைந்த, நீநந்தி-நீண்டகான்யாற்றுக்கு, மாவின் நல்நிரை-நல்ல மிருகக்கூட்டங்கள், ஆருவ-நீரைக்குடிக்க, ஊனம் இலாவழி ஆம்என-குற்ற மற்ற வழியீதாருமென்று (செல்ல,) முனிவினார்-வில்லையுடைய வேடரது வாகை - வெற்றிபொருந்திய, வில்தழும்பு-வில்லினாலெய்தகாயம், ஆர்-பொரு ந்தி, மீள்வ - (அம்மிருகங்கள்) திரும்புவன. ஒ-அசைநிலை.

காட்டிலுள்ள பலமிருகங்களும் கான்யாற்றில் நீர்குடிக்கச் சென்று வேடர்வில்லாலடிக்கத் திரும்பினவென்பது கருத்து.

காதை கரப்பிற் கரந்தது.

வானணி போழுவ
மீனினை மாமெழி
லானதி நீருழ
லீனமெ னாழி. (௭௫)

(இ-ள்.) வான் ஆம்-ஆகாயகங்கையிலுள்ள, மீன்இனம்-மீன்கூட்டங்கள், நீர்உழல் - அந்நீரில்சஞ்சரிப்பது, ஈனம்என-இழிவென்றெண்ணி, எழில்ஆ-அழகாகிய, நதி-அந்தக்கான்யாற்றில், விழ-வந்தடைய, நனி-மிகவும், போழுவ- (ஆகாயத்தைக்) கிழிக்கின்றன.

ஆகாயகங்கையிலிருக்கும் மீன்கள் கான்யாற்றில் வந்தடைய ஆகாயத் தைப்பினக்கும் என்பது கருத்து.

உபயநாகுபந்தி.

இரண்டு பாம்புதம்முள் இணைவனவாக உபதேசமுறையால் வரைந்த வற்றுவிர்ண்கவி-யெழுதப்பட்டிச் சந்திகனிவின்ற முத்தே மற்ற விடங் களினும் உறுப்பாய் நிற்கவருவது.

கலவிருத்தம்.

திம்பு னாகமும் தேடளி நெல்லியு

மாம்புல் மாவரை மன்பித் துத்தியால்.

வேம்பு வேல்வனி நாகு புனிமா

மோம்பு கின்றதேக் கென்வள. னேதுகேன். (எசு).

(இ-ள்.) திம்-மாதிரியம்பொருந்திய, புனாகமும்-புநாகமாமும், அளி தேடுநெல்லியும்-வண்டுகள் இரைதேரும் நெல்லிமாமும், மாபுல்-பெருமை யுடைய சோதிப்புல்லும், மா-மாமாமும்; வரை-மூங்கிலும், மன்பிதன்-பெருமை வாய்ந்த சூரியனையளாவிய, ஆத்தி-ஆத்திமாமும்; ஆல்-ஆலமாமும், வேம்பு- வேப்பமாமும், வேல் - வேலமாமும், வனி-வன்னிமாமும், நாகு-இனமைதங் கிய, புனிமாம்-திந்திருணிமாமும், ஒம்புகின்ற-பாதுகாத்துவளர்க்கின்ற, தே க்து-தேக்கமாமும் (உடைய), வளன் - (அம்மலையின்) சிறப்பின; என் ஓது கேன் - யாதென்று சொல்லுவேன். (பலவித விருக்கங்களும்) (அம்மலையில் உள்ளனவென்பது கருத்து.)

செ இரண்டாவது.

தும்பி காரிவேங் கையனா கந்தரை

பம்புந் தூயெலி மன்கெ வுளியரி.

பைம்பொன் மாமுசு வன்காரி புன்னரி

பைம்பு னந்தகைப் பீலியென் னோய்விலை. (எசு)

(இ-ள்.) தும்பி-யானை, காரி-கரிக்குருவி, வேங்கை-புலி, அநாகம்- கரும்பூம்பு, தரை பம்புந் தூய்ளலி - பூமியில்மிகுதியான வெள்ளெலி, மன் கெவுளி-நிலைபெற்றபல்லி, அரி-சிங்கம், பைம்பொன்மா-அழகிய பொன்னிற முடையக்குதிரை, முசுவன் - கருங்குரங்கு, காரி-கிளி, புல்கரி - அற்பகுண மூடையகரி, தகைபீலி - அழகியமயில் (இவைகள்,) பைம்புனம்-(அம்மலைப் பக்கங்களிலுள்ள) தினைப்புனத்தில், ஒய்வுஇலை - ஒழிதல் இல்லை. (பலவித மிருகங்களும், பகழிக்கூட்டங்களும் அந்தமலைச்சாரலிலுள்ள தினைப்புனத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனவென்பது கருத்து.)

மாலையொற்று.

ஒரு செய்யுளின் ஈற்றெழுத்தை முதலாகக்கொண்டு கீழ்கின்ற வாசிட். துவரின் அச்செய்யுளே வருவது.

தேடா விகா சேமா லாரா

, வாடா வாழை தாதே யாமா

பூயா தேதா னைவா டாவா

ராலா மாதே காவி டாதே.

(எ-அ)

(இ-ள்.) தேன் தா வீ கா-வானத்திலுள்ள விருச்சிகராகியத் தோயர் நின்ற புட்பங்கள் நிறைந்த சோலையிலுள்ள, சே மால் ஆர் ஆ வாடா-எருதுக ளும் பெருமையுடைய காட்டுப் பசுக்களும் உடல்வாடாவாரும், வாழை தாது வய் ஆ மா மாயா - வாழைமரமும் மகரந்தம்பொருத்திய ஆச்சாமரமும் மரமா மும் (என்றானும்) அழியாது, தே தாழை வாடா வார் ஆல் ஆ மா சேகு ஆ வீடாது - கடவுள் (விரும்பாத) தாழைமரமும் கெடாத நீண்ட ஆலமரமும் ஆச்சரியத்தைத் தரும் அழகமைந்து வலியிருத்தனவாகி (அம்மலையில்) கெடாதிருக்கும், ஏ-ஈற்றகை.

அந்தக் கயாரணியத்திலுள்ள மிருகங்கள் உடல்வாடா தென்பதும் அம் மலையிலுள்ள மரங்கள் கெடாதென்பதும் கருத்து.

ஏகபாதம்.

காண்டிகளும் ஓடிபோல் நின்று பொருள் வேறுபட்டு நிற்பது.

கலித்துறை.

வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே
வானம் பரந்துடைக் குங்கயி லாயத்தன் வண்கிரியே. (எக)

(வேறு.)

இவைபல வுடைய தென்கயி லாயத் திறைவனை யிப்பரி லனந்தந், தவமுனி வரந் மும்பரும் விலங்குஞ் சதுமறை விதியினு மதற்குத், தவறுறும் விலக்கு வழியினும் பூசைத் தகைபெறப் புரிந்துளத் துற்ற, கவலையை யொழித்துப் பலக்கடல் கடந்து கருந்ரு மின்ப மெய் தினரால். (அடி)

இத்தகை பாங்கா ளத்திரா தன்வா ழியற்பதி தனக்கிதை யினை யாய், வைத்தான் றன்னை யருச்சியென் றுரைசெய் வாக்கையெவ வாறுநம் புவல்யா, னுத்தம நின்சொ னுண்மையென் றெண்ணு தொருவவு மனந்துணி கில்லே, னத்தனாக் காளத் தீசனா ருளெவ் வளவதோ வறிகிலே னென்றான். (அக)

என்றுரை மறையோ னுளத்துளன் பிணையு மியைந்தவை ராகமு மெண்ணி, நன்றுநன் றென்னு னிண்ணகை செய்தே நம்புநு மறை யவ னுரைப்பான், குன்றெனுங் கழிலைக் காசிகா ளத்தி குறையில் சீர் காஞ்சியா மிவைகள், பொன்றிகழ் சடித்த திறைவன்வாழ் தலத்துட் புனிதமா மித்தல மதனுள். (அஉ)

உமைபவ டக்க வியமன்வான் மீகி யுபேந்திர னும்பர்கோ னுலகச், சுமைகொஞ்ஞ் சேட னைவன்வெண் மலரான் *சுபாங்கியின் ஈவர்கொழு நர்களு, மமையெனுந் தோள்கொ னையைமுன் மைந்த னாகிய வைம்முகன வியாதன, †சமையொரு மூன்றிற் றேடுமெடப் பாடற் சாற்றிலே னிவர்தொழுந் தலமாய். (௮௩)

எத்தகைப பிரள யத்தினு ழுழியா திருத்தலிற் பிரளய சித்தென், நெத்திசை ஈவரும் புகழ்திரு நாம மியைதரப் பெற்றுவா னவருஞ், சித்தரும் பரவும் புகழுடைக் காஞ்சித் திருநகர் சிறந்ததா மதினு முத்தம மறையோய் சிறந்துள தலமொன றுளவகை யுரைப்பன்கே ளுதியால். (௮௪)

சுரர்தொழுஞ் சுரபித் தீஞ்சுவை யமுதந் தொக்குழீஇ யீழுமென விரங்கி, வார்முனி வார்கள் வசித்திடு நந்தி வரையினி லிருந்திரு பாலு, நார்முதற் றேவர் தரிசன வளவி னன்கதி புருத்தலை வீசி, யிருமருங் காசா லாரமா †விளவி னெழினிழ ருக்குபா னதியும். ( )

நெங்குகச் சூரங் கமுருசீ தாளஞ் சேணள வுயர்ந்திடு பணையு, மங்கைமா துமையி னுடலினுற் பவித்து வதிரதப் பட்டவிம் மிதழு, மெங்கனா யகியாங் கெளரியு மிடப தேவனு மிறைஞ்சிடு சிறப்புந, துங்கமாம் விலாச காஞ்சியென் றுரைக்குஞ் சொல்லெழுத் ததிகழு முளதாய். (௮௬)

எழுதரு மறையி லிசைத்தபன் மனுவி ிலெழுமைகா யத்திரி யேய்ப்பப், பழுதறு முலகி லுள்ளநற் றலங்கள் பலவினுஞ் சிறந் தெவ ராலுந், தொழவுள விவ்வி லாசகாஞ் சியினிற் றாயபா லிக் கரை மருங்கின், வழுவற வமல ஸூசனை யியற்றி வழுத்துதி யானெதிர் வருமால். (௮௭)

ஈதுகா ளத்தி நாதனா ருரையென் நெண்ணுதி யென்சொலென் நெண்ணேன், தோதக மலமெய்ச் சுகமுநற் றின்னஞ் சோகந்ந் கெனச்சொலி மறைந்தான், பாதகர் கணுக்கு மெனுக்கறி வரிய பரமனு ளன்புளார்க் கேள்வி, மாதவன் போலு மொனிகொஞ் முருவா யமர்ந்துனத் திருத்தரு ளாமலன். (௮௮)

* சுபாங்கி-இரதி. † சமை-வருடம்.

‡ விளவின்-விளாமரத்தின்.

§ எழுமை-உயர்ச்சி.

கைப்படு நெல்லிக் களியெனப் பரணைக் கண்மொந் தேறிலே நெ
ன்னு, மேய்ப்புள் கரும்பு நாத்தடு மாற விய்மித முறுமனத் தின்
னாய், மைப்புகை கூந்தன் மடநலாய் வந்த மன்றவ வன்மைமயாட்
கொள்ளு, மொப்பிலாக் காளத் தீசனா ரதைநா முணர்வில மென
மொழிந் தனனாள். (அக)

வேதவே தியனுஞ் சிவவிரான் மொழிந்த விதிப்படி யியற்றுவிடுத
ன்னு, மாதர்மென் தாங்கக் கரங்கொற் தரள மணியினை யிருமருங்
கொதுக்குந், தீதிலாப் பாலிக் கரையினிற் சிறந்த சிவபிரான் தனை
யுந்தென் முகமாய், தாதவிழ் மலர்மேய் புலமலர்க் கோதை தன்
னையுந் பதிட்டைசெய் தனனாள். (கஉ)

தத்தவைச் சேட்டை யொழிந்திடச் சுழுத்திச் சாருந்ல் போற்பல
வீருந், தத்தமென் பறவைச் சாதியி னொலியுந் தழங்குத வின்றியல்
மருவ, வத்தன் தடித்தா மரையுளத் திருத்தா தகம்பல் முறுமன
மென்ன, மொத்திருண் டனமு மொன்றினளார் தோங்கி யுயர்க்கை
யுடையவல் வானம். (கக)

இச்சிவ சிசியி லெம்மையாள் காளத் தீசனே டிடமதி மருந்
கச்சனி தீதலை யரும்பின முலைஞா னம்மையுந் கனவாசி டேக
மிச்சையர் வேத விதிப்படி யியற்ற வெண்ணிய மனத்தனாய் நியம
முச்சித மாருந் தானபா னுதி யுறுதொழிற் குறைவற முடித்து. ( )

சுத்தியைந் தீயற்றி நீர்தில நெய்மாத் தூளரி சண்டெலி முள்ளி, வித்
தக வண்ணை துங்கிரு தம்பால் வெண்டரி வையமுத்தம்மா, கொத்துதிர்
கதலி மாதுளை முருக்கு கூந்தம் ரத்தைநா ரத்த, தத்தியன் னொரு
சித் தேன்திரட் டியபால் செங்கரும் பாட்டுதிஞ் சாரம். (கங)

நாரிகே ளப்பா னீயந் லன்னம் நளிர்கரு வில்வநீர் பொன்னீர்
பூரணத் தொழுந் தோதகம் பசுங்கர்ப் பூரண சம்புண கா
மணன் விதியி னமைத்திடு தோரை யற்புதக் கலசநீ ரிவைகள், காரணந்
தவறு தொன்றன் டி னொன்றாய் காளத்தி யாண்டவன் மனக்கு. ( )

நிசியினி னொரு யாமமுந் தவறு நியமயாய்த் திருமுழுக் காட்டி,
விசைபெறு பூதி சந்தனத் திலகயிட்டுருத் தக்கனத் தூவித், விசையி
னிற் கமழ்வேன் சிந்துபூ டாலை சிறந்திடச் சாத்திவெண் தே, முசித
மோ டணிந்தி ராகமார் மணிப்பூ ணுகழனி புரமணுக் கணிந்தே.

சுருக்கரை பாகு திரட்டுபாற் றெங்கு ததிமரு வோதன மருத்தி
விருப்புறு பாகு வெள்ளிலை யுதவி விரைகமழ் தூபதி பந்தேர்
திருத்தகு நக்கத் திரமினை மூன்று சீருறு பஞ்சம நாகங்
கருத்திரு நான்கு கயல்பஞ்ச தட்டு காயத்ரி வக்கதை கும்பம். (1)

ஆகுமித் தீப் மானதோ டைந்தா யமர்களை கருப்புரச் சோதி
வாகுட னெடுத்துக் கஞ்சனங் கவிதை வானிறக் கவரிநற் சிவிறி
ஆகம விதியி னெறிமுறை யுதவி யமலபூ சையைமுடித் தாங்கே
யோகையா வெழுத்தைந் தோதியே வலம்வந் துளமகிழ்ந் தினைபுன
வுணர்ப்பான். (கௌ)

(வேறு.)

புரியார்முகை விரியப்பணி பூந்தாது குடைந்து
விரைசார்மது நுகரும்வரி மேவுந்திரு வணியல்
வரைசேர்புய மீகேகொளும் *வாருக்கிட ரேசெய்
சுருதார்புர மெரிசெய்தநுள் காளத்திச் சுரனே. (கௌ)

வாரார்புய ஞானம் பிகை வலமேவிய வள்ளால்
சீரார்தரு நகவெற்கருள் செய்தாயதன் கைம்மா
ருராயிலெ லுடலாவிடொ னல்லாற்றிதி தில்லைன்
காரார்பொழில் சூழ்தாலையில் காளத்திச் சுரனே. (கௌ)

சிறுசீறடி மகவெற்கருள் செய்தாய்கினை நுகர்தாய்
மறுவற்றிடு முறையோனென வந்தென்னை யளித்தா
யுறுமுத்தொழி லுனதென்பதை யென்மட்டி லுணர்ந்தேன்
கிறையுற்றிடு களமார்தரு காளத்திச் சுரனே. (ரா)

*வேலாயுத னையுமங்குசம் வேயந்தோனையு முதவுஞ்
சேலாகிய விழியாயிடர் தீரும்படி யடியேன்
பாலாகியே யருணல்வரம் பாரோர்துதி பனைசை
நாவாரண முடியிதுன்ற ஞானம்பிகை யுமையே. (ராக)

அறமுற்றிலு மீராழிநெல் லதனாற்செயு மனையே
பிறவிக்குபு ஏதிலெய்த்திடு பேபேற் கருள்செய்வா
யநவர்க்குறு யிடமாய்திரு வழகார்தரு பனைசை
நறவக்குழ விசைவிண்மிறை ஞானம்பிகை யுமையே. (ராக)

எண்ணும்பொறி புலன்மாழ்சிமிக் கிடர்ப்பட்டறி வழிய
வண்ணற்றரு மன்சேர்பொழு தடியேனிட மணுகித்
திண்ணந்தரு குழிலப்பொருள் செவியிற்புகல் பனைசை
நண்ணும்மலை மகளாகிய ஞானம்பிகை யுமையே. (௩௩)

இவ்வாறு துதித்தேதொழு மறையோர்க்கரு வீவா
நெவ்வாவெழின் ஞானம்பிகை யுடனோடிட பத்திற்
செவ்வேளிப முகவன்றிரு மாலோடயன் மேவக்

* கவ்வேறிய நெஞ்சுள்ளவர் காணுவான் வந்தான். (௩௪)

(வேறு.)

வந்திய மயனமால் காணு வளளலை மறையோன் றுணுஞ்
சின்தையி லார்வம் பொங்கத் தெரிசித்து வணங்கி யேத்த
கந்தனை யளித்தோ னன்பாற் கருதிய பொருளை யெல்லா
முத்தற மொழிதி யென்ன முகமலர் திவையு ரைப்பான். (௩௫)

விரிஞ்சன்மான் முதலா யுள்ள வின்னவர்க் கரிய வுன்றன்
றிருந்தெழில் மேனி தன்னைத் தெரிசித்தேன் விழிகள் முன்னம்
புரிந்துள தவத்தி னாய புணர்ப்பினை யறியே னின்னைப்
பரிந்துள மகிழ்வாய்ப் பூசை பண்ணுநல் வரமு மின்னும். (௩௬)

இமையவர் பரவு மிந்த வெழில்பெறு கேத்தி ரத்தி
லுமையுட னகலா தென்று முறைந்தருள் வரமு மன்பா
னிமலவுன் றனைப்பூ சிப்போர் நினைத்துள வரமு முன்றன்
கமலநேர் கழலி லென்னைக் கலந்தருள் வரமு மீவாய். (௩௭)

(வேறு.)

எனப்பூ சுரனி திசைத்திடனு மிமவான் மகனா யகன்மகிழ்ந்துன்,
நினைப்பின் படியா மெனவிசைத்து நிகரோன் றில்லாச் சிறுவன்
மிசை, மனப்போ தினிற்பே ரருளபெருகி லாயாழ் பின்னு மரு
மதலை, நனைப்போ தணிந்த பொலன்வேணி நாத னிதனை நயிற்
றுவனூல். (௩௮)

திருக்காளத்திச்சருக்கம்;

அக

திருமா துறையு மித்தலத்திற் செழுமா மணிப்பொற் சினகர்
கொன், தருமா மறைபொ யெமக்குயற்றி யளவில் சுடபோ கங்க
ணுகார், திருமா வினையை யொழித்தெனது யிணையா ரடியி லெய்து
மென, வருவா யுருவாய் நின்றிலங்கு மையனிலிங்கத் தடைந்
தனனூல். (ாகு)

(வேறு.)

எல்லையி லுவகைக் கடலினுண் மூழ்கி யிருக்குணர் மறையவ
னீசர்க், கொல்லையிற் றளியு முமைக்குச்சே திமழு முருற்றிமெய்ப
பத்தியிற் றவறா, தல்லுநன் பகலு மருச்சனை பலவு மருமறை விதிப்
படி யியற்றிச், சொல்லருந் தலத்திற் பற்பகல் செல்லச் சுதனொடுந்
துணையொடு மிருந்தே. (ாய)

பிறையணி முக்கட் பிஞ்ஞக னருளைப் பெருந்துணை யாக்கொடு
தான்மு, னுறைதரு பதியிற் புருந்தனன் பின்ன ரொப்பிலத் தாலே
யம்புகியிற், கறைகளக் காளத் தீசனுந் தன்னைக் கருதுறு மடியவர்
தமக்குக், குறைவறப் புத்தி முத்திக ளியாவும் கொடுத்தினி தமர்ந்
தன னன்றே. (ாகக)

திருக்காளத்திச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-ருகட.

இந்திரன் பூசவணச்சருக்கம்.

—❖—

கருதார்கள் புரமுன் மினுந்தி யெழுச்செய்த காளத்தியீச்
சுரநாதர் கதைகேட் வெந்தோ மருந்துண்ட சுர்வாழ்புரிக்
கரசாயி னேன்வந் தருச்சித்த தோதென்னு மருமாதவர்க்
கொருவாத தவவாய்மை யுளருத முனிபின் புரைக்கின்றனன். (க)

(வேறு.)

உயரத முடையவ னோங்க யோத்திம
னயரத மொழியின னும வேலினுன்
றுயரத ரிடைச்செயுஞ் சோரற் காய்ந்தவன்
றயரத நெனும்பெயர் தாங்கு செம்மலே. (உ)

சத்திரஞ் சாதுர்மா சியமு னுமகங்
*குத்திரத் தியற்றியுங் கோளர்*தஞ்சிரங்
தத்திர தம்பரி தாக்கி வெற்றிகொள்
புத்திர ரிலாமையாற் புழுங்கி நொந்தனன். (ங)

†விசிட்டமே வுறுதவ விரதம் பூண்டு
வசிட்டனுந் தணையர்மேல் வாஞ்சை வைத்துளம்
‡நொசிட்டரீ நோன்பரா வியாகஞ் செய்ததி
¶னுசிட்டமே பெறுவையே லுறுமென் றேதினான். (ச)

கேட்டவல் வளவினிற் கிளரு மாமக
நாட்டவல் லவரெவந் நவிலெ னக்கலைக்
கோட்டுமா முனியலாற் கூடி டாதவர்
நாட்டினிற் கழைபென நாதன் கூறினான் (ரு)

எவ்வுழி யருந்தவ னிருந்து ளானவ
னில்வுழி வருவதற் கியையு மோவெனத்
தெவ்வுழித் திறம்பெறு முரோம பாதன
டவ்வுழி யமர்ந்துளா னனுதி லெய்துவன். (சு)

குத்திரம்-விரைவு.   † விசிட்டம்-மேன்மை.
நொ-துன்பம், சிட்ட-சீடனே, நோன்பர்-தவசிகள்.
¶ உசிட்டம்-உச்சிட்டம்.

ஏன்னலு முனிவனை யிறைஞ்சி மன்னவன்
 றன்னருஞ் சேனையத் சூழ ரோமபா.
 தன்னக ரடைந்துநற் றரும சீலனம்
 மன்னவற் கண்டுள மகிழ்வு கூர்ந்தனன்.

(எ)

தன்னுழி யடைந்தனத் தயர தன்பதப்
 பன்னருங் கமலமேற் பணிந்து ரோமச
 னெண்ணைநீர் வேண்டியிங் கெய்தல் கூறெனத்
 தன்னருங் குறையினைச் சாற்ற லுற்றனன்.

(அ)

மைந்தனில் லாக்குறை மனத்து ணிங்குதற்
 கைந்தடர் வசிட்டன தடியி றைஞ்சினேன்
 கொந்தலர் சடைகலைக் கோட்டு மாமுனி
 வந்திடி லுன்னெனம் வாய்க்கு மென்றனன்.

(க)

அம்முனி யுன்பதி யமர்ந்தி ருத்தலின்
 செம்மனீ யவனையென் னோடு சேர்த்துமா
 வெம்மைசெய் மனக்குறை விலக்க வேண்டினேன்
 பொய்ம்மையி னெறியுடைப் புரித வென்றனன்.

(ஊ)

மன்னவற் கரையவுன் வாய்மை யின்படி
 யுன்னருங் கலைமுனிக் குணர்த்தி யாமுநின்
 யிபாண்க ரடைகுவன் பொருந்து சேனையோ
 மென்க ரடைகென வுற்று ளானரோ.

(கக)

உற்றபி னுரோமபா தோங்க னூன்முறைக்
 கற்றவ ரியாவருங் கைதொ முந்திறத்
 துற்றதன் மருகனுக் குரைத்த மைத்துதிண்
 பொற்றடர் தேரினிற் பொருந்தி னுனரோ.

(கஉ)

யானையு மிரதமு மிவுளி யீட்டமுந்
 தானையு முவரியிற் றன்னைச் சூழ்தரப்
 பானுவின் குலத்திறை பதியை யண்மியே
 மானவி லொற்றரால் வரவை யோதினான்

(கங)

(வேறு.)

விழைக்கோட்டி மலர்க்கணையெய் வீரமதன் காமவெறி
 வலைக்கோட்டுங் கண்மாதர் வரவறியா மேவந்தோன்
 றலைக்கோட்டித் தரித்துலகில் சார்ந்துவரு தாபதனங்
 கலைக்கோட்டு முனிவரவைத் தூதலுடன் கேட்டுவந்தே. (சச)

இரண்டொருயோ சனை தூர மெதிர்சென்று முனிவர்பத
மிரண்டொருதன் முடிவண்ணங் கியம்பிரான் வருகவெனத்
திரண்டபுயத் தயரதமன் திருமுகி னுடன்கொடுபோ
யரண்டருமா ளிகையிளிற்சிங் கா தனத்தி லிருத்தினனாள். (கரு)

மக்கட்பே றின்மையினம் வசிட்டனும்மா லெய்துமெனப்
பக்கமுட னுரைத்தனனெம் பரிவகல வப்பேற்றை
யிக்கனத்திற் சுதன்மகம தியற்றியருள் கெனவேண்ட
வக்கலைக்கோட் டருந்தவனாங் காகுகவென் றியைந்தனனே. (கக)

மகப்பொருளைக் குறைவின்றி மன்னுதவ வாரிறுது
மகப்பொருடேர் கலைமுனிவ னாற்றியா குதிசிறைக்க
மிகப்பெரும்பூ தஞ்சிரசின் மேற்*கூழ்தட் டதிற்பிண்டஞ்
சுக்கப்படக்கொண்டினிதுதவித் துண்ணெனச் சித் தொளித்ததுவே.

அச்செழிய வழதினையாங் கருந்தவன்சொற் படிபேதன்
கச்சணிமென் முலைமாதர் காரிகையார் முவுருக்கு
மெச்சமிலா தளித்துவகை பெய்துதய ரதமன்னன்
ஃகொச்சையிலா வுல்கனைத்துங் கொண்டாட விருந்ததற்பின். (கஅ)

ஆசலைசெய் யைங்கணைபோ லைம்பொறியா லலைவுண்டே
யூசலைப் போன் மனமுழலா தொடுக்குதய ரதன்மனையாங்
கோசலைதன் றிருவயிற்றிற் குழவியென வவதரித்தான்
வீசலைகொள் பாற்கடவில் விழிதுயிலு மாதவனே. (கக)

மொய்திகேசி போலிடையு மொய்த்தநறு மணங்கமழு
ஃமைகேசி யன்னநடை மெளவனகைக் கொவ்வையிதழ்க்
கைகேசி பெற்றெடுத்தாள் காத்தலனாக் காதலொடு
ஃகைகேசி குதனன்றன் கரத்திலமர் படையையரோ. (கஉ)

||சமுத்திரைகொ ணன்/னடையுந் தூயுடையு நற்குணமும்
(*) விமுத்திரையாஞ் செம்மேளி விரைகுழலான் மனமுலந்து
(†) சமுத்திரையி லெழுமமுதந் தனைநிகரா மனியுண்டி
சமுத்திரையி லக்குவன்சத் துருக்கனையுந் தானீன்றாள். (கக)

* கூழ்-பொன். † சித்து-வருகம். ‡ கொச்சை-இழிவு.
§ கேசி-சிங்கம். ஃமைகேசி-கறுத்தமயிர். ஃகைகேசி குதனன் என்பதில்,
கை-ஒழுக்கம், கேசி குதனன்- கண்ணன்.
|| சமுத்திரை-நிதானம். / டை-ஒழுக்கம். (*) விமுத்திரை-பூந்தளிர்.
(†) சமுத்திரை-சமுத்திரம்.

மீக்களைப்பெற் றெடுத்தாசன் மாசிலத்திற் களிதூங்க
மிக்ககலை களைப்பயிற்றி மிகுலாழ்வி விருந்திகொட்
டொக்கமுனி வரரோடுந் தூயகவு சிகண்வேண்ட
லக்கணமே ராகவனை யனுசனுட னனுப்பினனாள். (௨௨)

ஏராரூந் தாடகைசெத் தேயந்தவரு மகமுடித்து
வாராரூந் தனமாக வழியினுறுகன்மிதித்து
*நீராரு மிதிலையிற்போய் நெடியவிலை முறித்ததற்பின்
ஞாராரூந் குழலுடைய சானகியைக் கைப்பிடித்தான். (௨௩)

அத்திரனே ரம்பகச்சா எனகியோட யோத்திரகர்
புத்திரனேர் தலைக்கண்டு புளகநும்பத் தயரதனு
†மித்திரனே ராதனத்தின் மீதிருத்தி யிவ்வலகைச்
சத்திரநீ முலிரசு தான்புரிய வருள்செய்தான். (௨௪)

இத்திறங்கை கேசியறிந் திருண்டபெருங் கான்புகுதக்
குத்திரத்தாற் கலைக்கயிலக் குவனெடும்வை தேகியொடு
மத்திரமாய்த் தாய்மொழியை வரிசிலையோ னுளத்தமைத்துச்
சித்திரகூ டப்பொருப்பைச் சேர்ந்திருக்கு மமையத்தே. (௨௫)

வானவர்கோன் மகனொருநான் மண்ணுலகின் வனத்தெய்திக்
கானமர்பூஞ் சோலையின்வாய்க் களித்திருக்குங் காகுத்தன்
பரீனலஞ்சொற் பன்னியெழிற் பண்புணர்ந்து காழுகளையத்
தேனலரும் பூங்கணையாற் சிந்தையுமுன் றன்னமாதோ. (௨௬)

விரகமுடி மனைகி வினைவதுமே வறிகலன
யரிட்தகைச் சானகியா ளங்குயந்தின் டிடக்கொடியி
னுருவினனாய்ப் புகலரிய வுன்னதஞ்சேர் தவச்சாலை
பெருவிளளா யாங்குறையு மொண்டொடியா லுற்றனனாள். (௨௭)

கரியபிறச் சுரிகுழலுங் கணைபுரைசே யரிக்கண்ணும்
விரிகதிர்மா மதிநுதலும் விளங்கெழிற்சண் பகழுக்கு
மெரிநிகர்மா மண்க்குழைக் கிலங்குமக ரச்செவியுந்
துரிசறுவித் துருமவிதழ்த் தூத்தாள வின்னகையும். (௨௮)

வலம்புரினேர் கந்தரமும் வாடுகொடி போனுசப்பு
நலம்பெறுமும் மடிவயிறு நற்கனியாம் பெருந்தனமுந்
தலம்புகமுங் தேவர்தூரங்குஞ் சரத்தூணிக் கணைக்கா லுரு
சலங்கெழுதா மணியடியுந் தனிக்கலனா ரவயவமும். (௨௯)

* நீர்-சலம். † மித்திரன்-சூரியன். ‡ கொடி-காக்கை. § சுவர்-வாழை.

உடையதிருச் சானகியா மொண்டொடியு மொருதனியா
யுடையளிது போதுளத்தி லுறுமெண்ண முடித்துமெனக்
கொடியுருவா கியசயந்தன் கூர்ந்தத்தாற் றனங்கீண்ட
வடிவுடைவேற் றயரதன்சேய் வந்தெதிர்த்து கண்டனனல். (௩௩)

விற்கமலை யணையபுய விறல்லைந்தன் கோபமனத்
தூர்கமருங் குளதருப்பை யொன்றெடுத்தோ திமமுயர்த்தோன்
மந்திரமுச் சரித்துயினா வவ்வாது தொடர்கென்னச்
சிந்துதலுங் கணைதூர்த்தத் தெருமாலுற் றேமுனனல். (௩௪)

அரியிடத்து மயனிடத்து மயமெனச் செலவவருங்
கரிசுறுமிக் கணைவிலக்கக் கருதலர்முப் புரநகையா
லெரிபடுக்தோன் றன்னாலு மிசையாதக் காருத்தன்
விரைமலர்த்தா ளடைதியென மீண்டவன்னுள் விழ்ந்ததுவே. (௩௫)

அஞ்சலென வந்தவரை யாதரிப்போ னாதவினாற்
றஞ்சமென வந்துசரண் டமுனியவா யசனோக்கிக்
கஞ்சமலர்க் கண்ணென்றே கணைக்கிலக்கா யீந்தகர
வஞ்சகரி னிவ்வனத்தில் வாழுதியென் றுரைத்தனனல். (௩௬)

அம்மொழியேற் றவ்வனத்தி லடசுர னாய்க்காரி
தம்மதலை யெய்துபிரான் றன்னருளில் லாதவர்போற்
செம்மையுறு குலத்தருமஞ் சிறிதின்றி யுயிர்க்கிடர்செய்
தும்மைவினை வந்துலப்பத் தமகுணமுற் றுறைந்தனனே. (௩௭)

(வேறு.)

இவ்வகை யெலாஞ்சுரந்த மிறையவ னறிந்து
கொவ்வையிதழ் கொண்டனயி ராணியொ டரன்னா
ழவ்வரை யடைந்திடப ஸண்ணலடி தாழாச்
செவ்விதி னுரைத்தெனிடர் திரென விரந்தான். (௩௮)

வானவர்க னாயகன் வகுத்தமொழி கேளா
ஞானவெளி தன்னிலுறை நங்கியு ணயந்தே
தானவர் முடித்தலை தடிந்தகுலி சத்தோ
யுனமுறு தீவினை யொழிக்கவழி கேண்மோ. (௩௯)

புந்தியில னாயசுரர் போலிட ரிழைக்கு
முந்தன்மத லைத்துய ரொழிந்திகே வேன
*சுந்தரையி லூழ்வழி தொடர்ந்துள பவத்தைச்
சுந்திடுமோர் தாலநக ருண்டவை தெரிப்பாராம். (௪௦)

தாலமிசை மேன்மையுறு தாலக்கர் தன்னி
னீலியி லாயிடபம் நீள்புலியு மாகி
பாலவிட முண்டருளு மையனடி யேத்திக்
கோலமுறு தன்வடிவு கொண்டனர்கண் முன்னம். (நஅ)

இத்தகைய மாநகரி லெய்தினர்க ளீசன்
பத்தியொ டருச்சனைகள் புண்ணினர்கள் வாயாற்
புத்தியொடு சேயவடி போற்றினர்கள் வீடாந்
இத்தியடை வாரதன் சிறப்பெவர் தெரிப்பார். (நக)

*அத்தல மதற்குன தருஞ்சுதனெ டண்மிச்
சித்தமொரு மித்தரிய சீதமலர் கொண்டவ்
வத்தனடி யைத்தொழுவை யாயினம சர்க்கு
ளுத்தம மனக்குறை யொழிந்தருளு மென்றான. (சய)

என்றுசொலு நந்தியிறை யின்கழ லிறைஞ்சிக்
குன்றின திருஞ்சிறை குறைத்தவ னெழுந்து
துன்றுசசி யோடவனி துன்னுமக னேடுஞ்
சென்றன னிரும்பனைசை சோந்தனை யோந்தான். (சக)

ஓர்ந்தன னருங்குமர னேடுசிவ கங்கை
சேர்ந்ததனின் மூழ்கிமதி சேகரனை சேர்ந்தின்
பார்ந்துடல் மயிர்ப்புள கரும்பநனி யாசை
கூர்ந்தனை வானவர்கள் கோன்*சபரி செய்வான். (சஉ)

ஆலமர் களத்திறை யருச்சனை யியற்ற
வேலுமுப கரணமுள யாவையு மெடுத்தே
சீலமுட னெய்திடு கெனச்சிலரை பேவக்
காலினும் விரைந்தமார் தகற்பம தடைந்தே. (சங)

ஐந்தரு வளித்திடுபொன் னுடையணி வாசச்
சந்தன நெடுங்கழை சருக்கரை மதுக்கால்
கொந்தல ரலக்கல்கனி கோற்பிரச மோடா
னைந்தமுது வானுதக மாமிவை யனைத்தும். (சச)

குறைவற லிமைப்பிலவர் தொண்டனுதி தேவ
நிலையினை யடித்தொழு திருந்தினி தளிக்க
மறைமுறைபின் மஞ்சனம தாட்டிமலர் சூட்டி
கறையுறு களப் பாரனை தகாரிதுதி செய்வான். (சடு)

(வேறு.)

அருவா யுருவா யருவுருவா யகண்டா காரப் பேருருவாய்
வருவா யடியர் பவத்துயரை வாட்டி யோட்டி வினைவலியாற்
கருவா யகப்பட்ட மெலமற் கழலார் பதுமத் திருவடியைத்
தருவா யென்ப தறியாமற் றளர்ந்தேன் கருணைப் பரஞ்சுடரே. (1)

ஒன்று யிரண்டா யைந்தாகி யுயர்வான் முதலா யையையந்தாய்
நன்றாய் திகாய் நடுவாகி ஞாலங் காத்த நாயகனே
குன்று முலைசுந் தரவுமைதன் கொழுந வமார் தினம்பரவு
முன்று ளடைந்தே னல்வினைவந் துலப்ப வடியே னுயர்ந்தனனால். (2)

அடியார்க் கெளிய னெனவுலக மறைதற் கேற்க வென்மதலை
கொடியாக்கொண்ட வுருவகற்றிக் குறைதீர்த் தெனையு னடியரிலோ
ரடியா னெனவிவ் வுலகியம்ப வருள்வா யெனவுன் பாலடைந்தேன்
கடியார் கொன்றை முடியுடையோய் காவா திருத்தல் கடனன்றே. (3)

என்னு வாகண் டலனிசைப்ப விறைவன் களிகூர்ந் திவர்க்கருள்
முன்னு விமய வல்லியுடன் மூரிச் சிவனெவன் விடையிவர்து
துன்னு முனிவர் பண்ணவர்க் கொழுது போற்ற வானிறைவன்
முன்னு வடைந்தான் பகைவர்புர முன்று மெரிசெய் முழுமுதல்வன்.

அதுபோ தமரர்க் கிறையவன்யிக் கார்வத் துடன்கண் டகமகிழ்ந்து
புதுமா மணங்கொள் சேவடியும் புயமென் மலரைத் தெரழுதேத்த
வுதமார் வனசத் துறைமடவா ருச்சிப் புனையு மணிச்சுடிசை
நிகமுந் தோயச் சிவந்தவடி நிமலைக் கொழுந நீதிசைப்பான். (4)

தருநா மறையு மமரரிடர் தவிர்த்தே வரிவண் டினமுரலு
மருவா ரணிய லணியாக வனையுந் திருத்தோட்ட தயா தன்சேய்
தருசா பங்க் கொலைத்தனமுன் சயந்த மெய்கின் சதியுடனே
பெருவா னடைதி யெனப்பரமன் பேசிப் படிவங் காந்தனனால். (5)

திதலைப் புளக மரும்புதனத் தேவி யோடுஞ் சயந்தனெனு
ம்தலைப் புளக மரும்பமக வா னு மகியிற் பஞ்சாங்க
விதமெய்ப் புளக மரும்பவிரு விழிநீர் பெருக விழுந்தெழுந்து
சதமெய்ப் புனித மகத்திறையுந் தணந்தா னரன்வாழ் திருக்கோயில்.

* சுடிசை-முடி.

1 புளகம்-வீங்குதல், 2 புளகம்-மகிழ்ச்சி, 3 புளகம்-மயிர்சிலிர்த்தல்.

இந்திரன்புசனைச்சருக்கம்.

௧௭௭

(வேறு.)

ஆங்கதற்குத் தென்மேற்கி லம்புவிடும் விசைமுன்றி
 லோங்குமுயர் சிவலிங்க மொன்றியற்றிப் பூசித்துத்
 தேங்கமழுங் கற்பகத்தின் செழுநிழற்கிழ்த் தனிசேழிப்
 பூங்கினிற்புங் கவர்குழப் பண்ணவர்கோ னினிதிருந்தான். (௫௩)

அந்தவர னிந்திரனுக் கருணவொளி யாகவெளி
 வந்ததீன லருணை லேசனென வசந்தரையோர்
 முந்தமொழிந் திடுவரந்த முர்த்தியினை யடிதொழுலோ
 ரிந்திரன்வா மூலகடைவ ரெனச்சூத னியம்பினால். (௫௪)

இந்திரன்புசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௫௭௭.

பிரமனருச்சவணச்சருக்கம்.

என்றுசொல்லுஞ் சூதமுனி யிணையடியைத் தொழுதேத்தி
நன்றுலவுந் திருவுள்ள நைமிசா ரணிபத்தோர்
ருன்றினிருஞ் சிறகெறிந்தோன் சூதைதவிர்த்தல் கேட்டுவந்தோம்
பொன்றிகழ்பங் கயன்பூசை புரிந்தவைசொல் லுதியென்றார். (க)

ஆங்கவரீ துரைத்திடலு மன்புமனத் தினின்மிகவு
மோங்கிமுனி வரைநோக்கி யுயர்ப்பனைசைத் தலத்திலயன்
றிங்கறப்பூ சித்தவகை செப்புவன்பான் கேண்மினெனத்
தேங்குமருட் கடற்கூத நன்பிடுமெஞ் சேப்புவலல். (உ)

உலகமுழு தும்படைப்போ னொருபகற்றன் னணிநகரி
லிலகொளியீ சுஞ்செம்பொ னெரிமணிக்கோ யிலினுள்ளா
லலர்தருமா யிரந்தோட்டா டகமலரி னம்பொருட்டித்
பலர்புகழ்நா ரதனாகிப் படிமத்தோர் புடைசூழ. (ங)

அடலுறையுங் குலிசவைவா ளாயிரங்கண் ணன்முதலாங்
கடவுளர்க ளிருமருங்குங் கைகட்டி நிறைந்துகிற்ப
வடிவுடைய வியக்கர்விஞ்சை மன்னவர்நூல் வகையும்பர்
சுடர்மணிசே ருரகர்சித்தர் சுற்றிமிடைந் தனரிருப்பு. (ச)

* நால்வகையும்பர்-ஆதித்தர் பன்னிருவர், உருத்திரர் பதினொருவர், வசுக்கள்
எண்மர், மருத்துவர் இருவர். எனநால்வகையாகிய
முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்கள்.

ஏழ்சையோ ருருக்கொண்ட வெனவெழில்கந் தருவரெலாம்
யாழிசையாற் செவிறிறைப்ப விழைதுசப்போ திமக்கொங்கை
தாழிருங்கந் தற்றுவர்லாய்த் தளிரியலார் மிகுதீம்பா
லாழியின்வெண் டிரைமருட்டு மழகியவெண் மயிர்விச (ரு)

பொன்னுறழ்வேத் திரமதனைப் பொருந்தியகை யினர்முன்னின்
யின்னரிவ மொன்றுரைக்க விறைஞ்சிடுவோர் தமைக்காணத்
தன்னருளை யவரவர்க்குத் தக்கபடி யீந்தோருகடந்
சென்னிமக மேருவெனச் சிறந்தினிதா யரசிருந்தான். (சு)

அந்தவமையத்தினின்மிக் கார்க்குமலை கடலதனின்
முந்தவெழுந் துளவமுது முழுமதியுள் சேர்ந்தொன்றாய்
வந்தவரு வெனத்திகழும் வடிவுடைய திருமேனி
சந்தனமார் குவிமுலைவாள் தனையுறழ்கண் ணிசைமடந்தை (௭)

சேயவொளிக் கலனெறிப்பச் சேறடிநா புரங்கலிப்ப
மேயமழை வளரைம்பான் மெல்லியலார் புடைகுழை
நேயமண மகன்பரியுண் ணெகிழநடை யால்வந்து
நாயகனே டிருந்தனள் பூ நாண்மலர்ச்சேக் கையின்மீதே. (௮)

இத்தகைய வயனூரு மெழிலார்செஞ் சூட்டன்னம்
புத்தியில்மா நதவாவி புகுந்தாட நினைந்தொருநா
ஞத்தமவா வியிற்புகுந்தங் குறுவனங்க டமைச்சீழிக்
குத்தியல் காலுகிராற் கொடுந்துயர்மிக் கிழைத்தனவால். (௯)

அனங்கடமை யரசவன மருரிழைத்தல் கண்டுமிக
மனங்கசிற்கம் மானதழு மயிதிரைக்கை யாலனத்தைச்
சினந்தரிய சிறகர்விழச் சேதிப்ப வெகினமிக
மனந்தளர்வுற் றெழில்குன்றி மலரவன்மு னடைந்தனவால். (௧௦)

(வேறு.)

பாரதி கொழுந னன்னப் பறவையை நாலி ரண்டு
கூர்விழி யதனா னோக்கிக் குலவுமுன் சிறகர் வீந்த.
காரண முரைத்தி யென்னக் கண்கலுழற் றெகின மாங்கு
நேரிலா விடர்வந் துற்ற நிலைமையை யுரைத்த தன்றே. (௧௧)

சீர்மலி சலசத் துண்டஞ் சேயரித் தடங்கண் வள்ளை
யேர்மலி மகர கேள்வி யிக்குவிற் புளவஞ் சீர்சால்
வார்மலி குவவுக் கொங்கை வாமமே கலைநாசுப்புத்
கார்மலி குழல்வெண் மேனிக் கலைமகள் கேள்வன் கேளா. (௧௨)

ஊழ்வினை வலியா லிந்த வுன்னத்தின் சிறகர் வீழத்
தாழ்வினை லிகழ்ந்த தெம்மாற் றடுக்கலாந் தகைமைத் தன்றே
வாழ்வினை யுயிர்க்கு நல்கும் வண்புக முரன்பா லுற்றிச்
சூழ்வினை தொலைத்து மென்னுத் துணிந்தன னன்ன லுந்தி. (௧௩)

அளிச்ச மென் மலரி னெய்ய வாய்சிறை யனத்தை யேந்திப்
பனித்தட ரெடுங் கண் வேயைப் பழித்ததோட் குவவுக்கொங்கை
யினித்தமென் பெயுழிம ருங்கு லிழைபுரை மலைமா தோர்பாற்
றணித்திடா திருக்க வைத்தோன் சார்தருங் கயிலை சார்ந்தான். (௧௪)

புதுமணங் கமழா நிற்கும் பொன்னிற மலரின் மேவும்,
விதியவன் பவளச் செங்கான் மென்சிறை யனத்தை நோக்கி
நதிமதி புனையும் வேணி நம்பனைத் தொழுநர்க் கிந்த
மதிகிறக் கயிலை காக்கும் மாதவ னருள்முன் வேண்டும். (கதி)

என்னமா மலரின் மேய விறைபவன் புகலச் செஞ்சூட்
மென்மன் னவன்செந் தாவி லுச்சிசேர்த் திரசி தக்குன்
யின்னருங் காவல் செய்யு மெ டிரான் பெருமை முற்றும்
பன்னுயி ரென்ன வானோர் ப. னவன் பகர லுற்றான். (கக)

முன்னமோர் பதலிக் குன்றின் முராரிவா னவர்வ சுக்க
ளுன்னருங் கருடர் சித்த ருருத்திர ருரகர் திக்கின்
மன்னவ ராதி யானோர் மருங்கு கரவென் றேத்த
வன்னமென் னுமையோ டெம்மா னணிமணித் தவிசி ருந்தான். (க)

அருளுடை யமல மூர்த்தி யமர்தரு மமையத் தன்னோன்
யிருமுனம் விபஞ்சி வல்லோன் சென்விசை பாடி பேத்தக்
கருமிடற் றிறைவன் வேண்டிக் கருத்தினை யியம்பு கென்ன
கருதருங் குற்ற முன்றுங் கடிந்தநா ரதனி சைப்பான். (கஅ)

ஒருளனாய் முதல்வ னாகி யுறுவரங் கொடுப்போ னாகி
மருவுமுக் குணங்க ணீத்து மனத்திடை நினைத்தற் கொண்ணுத்
திருவரு ளடையோய் நின்றன் சேவையின் பலத்தா லெம்பா
ணொருகுறை யில்லை யேனு மொன்றுள திசைப்பன் கேண்மோ. (க)

(வேறு.)

உலகு யிர்க்குயி ராகிய மாந்தரு ளாக கங்கண ஷன்புகழ் பொன்றி
மன், னுலகி லஞ்செழுத் தோசையு நீறுநல் லோத்து கீத வெலி
யுமெய்ப் பத்தியு, மிலகு கண்டியுங் காவியு மாந்தர்பா லின்மையா
கிச் சமனெயி மல்கிமேற், குலவு சைவமகி மைவிர தங்கள் குன்றி
யம்புவி பார மிகுந்ததால். (உ)

ஆல பொத்த வசுரர் விபுதரை யச்சு றுத்தலை யொத்தம ணர்க்
குழாஞ், சால நீடித் தழைத்தருங் குன்றினிற் சாநீர்தீப மெனப்
பொலி வுற்றது, யேலு மண்ணி லிசைத்த வெழிற்குடத் திட்ட
சோதி யெனவுன் னடியவர், கோல மின்னிக் றுறைந்துநின் மந்தி
ரங் கூற வஞ்சிக் கொடுந்துயர் முழுகியே. (உக)

எந்த நாழிவ் விடரொழி வாகுமென் தேங்கு நின்னடி யார்துப
ரோகவே, சந்த மார்கண் ணுலகில்வந் தக்கொடுஞ் சமண ழித்துத்
திரிவித பத்தியை, நந்த வின்றி நடத்திட வென்னுள நாடி னே
மென்னு நாந்தர் நோக்கியிந், நந்தி யென்னையொப் பாவ னவன்ற
னால் னுனி லத்தி லுறுகுறை போக்குதும். (௨௨)

என்ன வேதம யத்திம லாண்மக ளிச ணைத்துதித் துப்பணிந்
தோதுவான், பன்ன ருங்கணம் பற்பல வற்றினும் பண்பு பெற்றவ
னென்று நந்தியைச், சொன்ன காரண மென்னென வாரணத்
தேரில ணிந்தரு டோன்ற லுளந்தனி, லுன்ன ருங்களிப் போங்க
வமலேகே னோது வேனென வோதலுற் றுளரோ. (௨௩)

சில மேவுஞ் சிலாதர் ணோதினஞ் திருப்ப ருப்பதஞ் சேர்ந்து
நிருதியிற், *காலை †மாரி யருந்தியு நோற்றனன் கால மூன்றரைக்
தொடிச் சமைச்செல, யேல வேண்டுவ தென்னென் றவனுழி
யெய்தி யீகுதுங் கேளென வன்பினிற், சால வேகரங் கூப்பியுன்
பேரெலாரு தனைமன் வேண்டு மெனக்கெனச் சாற்றினான். (௨௪)

அவனி டத்தினி லுற்றுள வன்பினு லந்த வண்ண மளிக்குவ
லென்றுபின், தவறி லாதெனைத் தாங்குமிந் நந்தியென் றன்னைப்
போனின் மலமன முள்ளவன், பவமி லான்றவ் மேயுரு வாயினான்
பகரு தற்குரி யானுப சம்புவாய், புவன மூன்றுந் தொழுந்திற் மேய
விப் புனித லுன்னரும் புத்திர னாவதல். (௨௫)

என்று நந்தி யெழின்முக நோக்கிந் யெய்தல் வேண்டு மிவர்க்குப்
புதல்வன, யன்றி யான்சென் றுதித்திடல் வேண்டுமென் றறைய
வங்நன யோனிச னுயிதிக், தொன்று நம்பதத் தன்பருட் சிந்தைசீ
ரோங்கு பத்திக ளியாவு முடன்பிறந், தன்று சிற்பர தத்துவம்
பாலதா யரும்பெ றற்குரு தியானமு ணெண்ணையாய். (௨௬)

வேத மென்மழ லைச்சொற்க ளாயதில் விள்ளு கின்ற சிவாசார
மேகொளும், கோதி னன்னடை யாக்குபை யாகமா குடிலை யின்
னுயி ராயமை †கோபதி, யேத மிற்றவஞ் செய்வ தமரர்கண் டேது
வேண்டிப் ‡படிவமுற் றுனதை, யோத வேண்டு மெமக்கென வுற்ற்
லர்க் கும்ப தத்திளி லிச்சை வைத்தானலன். (௨௭)

* காலை-வாயுவை. † மாரி-நீரை. ‡ கோபதி-நந்திதேவன். § படிவம்-கோண்டி

ஓது நம்மிடத் தேநசை வைத்தெமை யுறுவ தெண்ணின் னுட்கருத் தெம்முடன், போது விரோனிற் காட்டுகின் ரோமெனப் போந்த வர்க்கெதிர் நந்தியின் கண்ணுறப், பாத தாமரை யிற்பணி நந்தியைப் பார்த்து என்கெவை வேண்டும் பகரென, நீத விப்பிர மாகி பதவியை நீனைகி லேனின் பதம்பெற வேண்டினேன். (௨௮)

வேண்டி னேனெனு நந்தியைப் பார்த்தெழில் வீறு முன்னுட் னேப்பரி சித்திடத், தூண்டு நல்லீடை யாக்கொண் டனமினே னுண்ணெ னக்குறட் காங்கண நாதன, யீண்டி நம்பத்த தன்புடன் மேவுதி யென்று நல்வர மீடுதன் மாதலான், மாண்ட ருங்கணந் தன் னிற் சிறந்துளான் மான வன்னெனை யாமென வெண்ணுதி. (௨௯)

(வேறு.)

என்று கடுக்கை யிளம்பினை சென்னி
துன்றழ லேந்தி துணர்த்தொடை வேயந்த
மன்ற நறுக்குழன் மாதுமை யுள்ள
மொன்ற மொழிந்தன னோந்தன னன்றே. (௩௦)

என்றய னோத விருஞ்சிறை யன்னம்
வென்றிகொ ணந்தியின் மேன்மை யுணர்ந்தே
னின்றென தின்ன விசைத்திடர் தீரு
மென்றடி யேத்தி யியம்பிய தன்றே. (௩௧)

இவ்வகை யன்ன மிசைக்க விரிஞ்ச
னவ்வி மழுக்கர நந்திமு னெய்திச்
செவ்விதின் மாமலர் சேவடி யேத்தி
யவ்வெகி னத்திடர் யாவு மறைந்தான். (௩௨)

(வேறு.)

இவ்வணந் திசைமா முகத்தவ னிசைப்ப விணையிலா நந்தியு முரை
ப்பான், கெளவையங் கடல்குழ் மாநிலத் துயரிக் கயிலையங் கிரி
யினை யனைய, செவ்விய காஞ்சிப் புரியென வுரைக்குஞ் சீருறு தல
முள ததினு, மவ்விய மறுக்கு மொருதல முளதா மதன்பெய ரறை
குவன் கேண்மோ. (௩௩)

(வேறு.)

ஹிசை காஞ்சி யென்று வான விபுத ரேத்து நகரத்
பலாச வின்னி றங்கொ ளம்மை யோடமர்ந்து பண்ணவ
ரெலாஞ் சமுக மாகிவந் திறைஞ்சி யேத்த வின்மீமோ
லொச மாம பூர நாத னுற்றி ருப்பு னாமோ. (௩௪)

அந்த நற்ற ஷத்தி லண்மி யார்ம திச்ச டைப்பரன்
சந்த முற்க ணமனு ரஞ்செ குத்த தாள ருச்சனை
சின்னைய யன்பு கொண்டு ஞர்மில் சிறக ரற்ற டைந்துள
நிந்தை நீங்கு மென்று ஞான சிமல நந்தி யோதினான். (௩௮)

அந்த வார்த்தை கேட்டு நந்தி யடிப ணிந்து விடைகொளிக்
சுந்த வாச மலரின் மேவு கடவு டன்ன னத்துயர்
சுந்தி யின்ப டைந்த தென்ன சிந்தை யார்வ மோடெழுந்
தெந்தை வாழ்வி லாச காஞ்சி யெகின மேந்தி யுற்றனன். (௩௯)

உற்றமான்ம கன்ற * னுன்ன மோடு வாண ரேத்திடப்
பெற்ற தால மாந கர்ப்பி றங்கு கீர நதியினி
நற்று முழ்கி விதிவ முது ஞற்று பூசை யாற்றிவர்
தற்ற நோக்கி யெம்பி ரான ருட்ப தத்தி றைஞ்சியே. (௪௦)

எழுந்தி ருந்து தன்கை பெட்டெ டுத்து முச்சி சேர்த்துளத்
தழுந்து மன்பி னுலி ரண்டு கண்க ணீர ரும்பவே
தொழுந்தொ டுந்தொ முந்தொ டுந்த னுடன மங்க வேகிவக்
கொழுந்தை யன்மி னேடு கைகு வித்து வாழ்த்தி னுனரோ. (௪௧)
(வேறு.)

சிலையத் திரியார் தவளநகைச் செவ்வா யுமையோ டிடபமிசை
தொலைவற் றொளிநுஞ் சுரர்முனிவர் தொகுதி சூழ வந்துனது
கலையிக் குபநர் துதிகேட்டுக் களிவுற் றனத்தின் கவலொழித்தே
மலைவற் றிலகு மிப்பதியி லாணைப் பதிட்டை செய்யென்றான். (௪௨)

ஏற்றுக் கிகாடியோ னருண்மொழிகேட் டிதய மகிழ்ந்து மலரடி
யைப், போற்றி வணங்கிப் புறம்போந்து பொன்னார் தனிக்குத்
தென்றிசையிற், சாற்றுங் கடிசை யரையளவிற சார்ந்து மறைநான்
கினுமெட்டா, தேற்றும் பரணைப் பரிவுடனோ ரிலிங்க மெனவாங்
கழைத்தனனால். (௪௩)

அந்த வகண்டா காரமதா யனைத்து மளிக்கு மருவுருவாய்
முந்த விளங்கு மிறையையறை மொழிந்த முறையாற் பூசித்தே
கந்த மலரோ னன்னமிசைக் கலைமா துடன்றன் எனகடைந்தா
னந்த வரணைப் படியின்மிசை யறைவர் விரிஞ்சே சுரனென்றே. (௪௪)

இந்தச் சரிதற் தனையன்பா யிசையங் களிக்கக் கேட்டவரு
மந்தக் கறைசேர் மிடற்றிறைவ னருளா ரடிபூ சித்தவருஞ்
சந்தத் தொலைவி லப்பதியிற் சார்பா யிருந்து வாழ்பவரும்
யந்தப் பெருநோ யகன்றுபெரும் பரம பதத்திற் றுன்னுவரால். (௪௫)

* உன்னம் - அன்னம். † அற்றம் - சமையடி.

பிரமணுச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-3௮௩.

திருமால்பூசவணச்சருக்கம்.

இன்ன வாறெடுத்தியம்பிய முனியடி யிறைஞ்சிப்
பன்ன ருந்தவ நைமிச ரெழுந்தல ருறைவோன்
றன்ன ருங்கதை சாற்றினை சக்கர பாணி
யின்ன ருங்கதை யிசையெனச் சூதனு மிசைப்பான். (க)

(வேறு.)

கருணை பொழிபு மரீசிதருங் கலைதேர் முனிவன் காசிபனார்
பொருவிற் பொலிதே வியர்விரதை புகழ்கத் துருவை யெனுமடவா
ரரிய மகவைப் பெற்றிடுமா றன்பாய் தலத்தை யிழைத்திடலுஞ்
சுரிமென் குழலார் முனங்கணவன் றோன்றி நின்றான் றுயர்தீர. (உ)

மடவா ரோடி யடிதொழுதார் வருமா முனிவ னருள்கூந்து
பிடிபோ னடையீர் வேண்டுவன பேசி லளித்து மெனப்புகல
சடையார் முடிமா தவவிரண்டு தனையர் தடுத்தற் கருமாற்ற
லுடையா ராக வளித்தியென்று னுயர்மா விரதை யெனுந்தக்காள்.

கரும்புங் கணியுங் கைக்குமொழிக் கருமென் குழல்கத் துருவை
யென்பா, டிரங்கொண் டிடுமோர் நூற்றைந்து சிறுவர் பெற
வேண் டினனென்றாள், விரும்பு மிருவ ருள்ளத்தில் வேண்மெ வண்
ணங் கருவளித்து, வரங்கொ டவத்தின் சூழலிடை வதிந்தா
னருமா மறையோனே. (சு)

பலநாட் கருவைச் சுமந்தெழில்கொள் பனிமென் மொழியா ரிரு
வோரு, நிலமேற் சிறுவ ருதித்தலின்றி நிகழங் காலை யோர்
நாளி, னலியா கொருத்தி நூற்றைந்து நவிலம்ற் றெருத்தி யோ
-ரிரண்டு, மிலகா ரண்டங் களையீன்று ரிருமா நிலத்திற் றவமிக்கார். (ஊ)

பயந்த வண்டந் தமைக்காத்துப் பழிலுங் காலை யோர்பகலி
னயந்த மொழிகத் துருவைதரு நற்குலண்ட முகையவிழ்து
வயந்தாங் காதி சேடனெழின் மருவுந் தக்க கன்முத்தலா
வியைந்த தூற்று நால்வருமோ ரிணையின் மகளு முதித்தனரால். (ஈ)

ழைந்தர் கலைகள் பயின்றுலகில் வருமா ரணங்கண் பூழுதோர்ந்து
சின்னத மகிழ்ந்து சிறந்திடுநாட் டெரிவை விரதை பொறுத்திலளாய்
ஸந்த வுளத்தோ டினிவருத னுடா தண்டந் தனைப்பிதிர்ந்தாள்
சந்தச் சிதைவிற் றிருமேனி தாங்கு முடவ னுதித்தனனால். (௭)

தன்னாய் மதிநேர் முகநோக்கிச் சரீர முழுது முற்றமுன்
கொன்னு ரண்டந் தனையென்னோ குலைத்தா யதனான் முடமாக
வின்னு னுதித்தே னாதலினுன் னினையாட் கேவ லியற்றிடுதி
யென்னு வின்று டனைச்சபித்தா னிருதா ளின்றி யெழுந்தோனே. ( )

மெய்வேர்த் துடல நடுநடுங்கி மிக்கநானந் தனையலைப்ப
பெய்மே கலையாள் படுதுயரின் பெற்றியறிந்தே யருள்சுரந்து
பையா ரல்கு லுனக்கியோயாள் பணியை யாற்றி யினிபெய்தும்
ஸ்வயார் துண்டக் காளையினிவ் வலிய சாபங் கடத்தியென்றான். (௯)

அந்த மொழியைக் கேட்டொன்று மறையா தச்சத் துடனிருப்ப
நந்துமுட லா லருணெனென நாட்டுங் குமரன் றினக ரற்குச்
சந்தத் திகிரிப் பரிதூண்டத் தகுஞ்சா ரதியா யடைந்த தற்பி
னைந்த ஸ்டையா ளண்டமதை நாளும் புரந்தே யிருந்தனளால். (௧0)

(வேறு.)

உற்ற நாடனி லொருபகல் விரதைகத் துருவை
பற்றை சேடியு ரொடுதிரைக் கருங்கடன் மருங்கி
ஹற்று நோக்குறு மேல்வையி லுச்சவச் சிரவங்
குற்ற ஷோன்றிலா மெய்யுடன் குலவிநின் றனவால். (௧௧)

அருண ணைப்பயிற் தவளிது வெண்பரி யென்ன
வரிநெ டுங்கணுண் மற்றவள் வாற்புறங் கறுப்புண்
டரிவை நீயறி யென்றன டோற்றவ ளடிமை
பூரித லாகுமென் றுரைத்த ன ளதற்குளம் பொருந்தி. (௧௨)

கிட்டி நோக்குவோம் வாவெனக் கெடுதிநே ரிடுமென்
றிட்ட மாயர வினைப்பயந் திட்ட வேந் திழையுந்
சட்ட மாயிதை நானாகாண் குவமெனச் சாற்ற
வட்ட மாமுலை விதிவழி மதிமயங் கினளால். (௧௩)

மீண்டு மாளிகை வந்தனர் கத்துருப் பெயராண்
*மாண்டி மைந்தரை யழைத்துறு செயலெலாம் வகுத்துப்
பூண்ட யங்குறும் விந்தைதோற் றிடப்புகழ் பரிவா
லீண்டி மையுறுத் திடுமெனப் புதல்வரு மிசைப்பார். (௧௪)

என்ன கூறினை யிதற்கியா மிசைகில மென்ன
வன்னை கேட்டக நொந்துவெஞ் சினத்துட எனில
மன்ன னுஞ்சென மேசெயன் மகத்திடை மாள்க
வென்ன மைந்தரைச் சபித்தன ளியைகில ரென்றே. (௧௫)

அன்னை யோதிய சாபத்திற் கஞ்சியோர் நாகந்
தன்னை யின்றவள் சேவடி தாழ்ந்தெழுந் தடியேன்
சொன்ன வாறுசெய் குவனெனச் சுவர்க்ககின் றிழிந்த
பன்ன ருட்பரி வாற்புறம் பற்றியின் றனவால். (௧௬)

பிறறை நாடனி லருக்கனைப் பயந்தபெய் வளையைக்
கற்றை யாயுள தோகையிற் கறுப்பினைக் காட்டிப்
புற்றி னுட்பயி லரவினைப் பயந்தபொற் றெடியுஞ்
சொற்ற சொற்படி தாதியார் தொழில்செயக் கொண்டாள். (௧௭)

நறும ணக்குழல் விரதையிப் பணிசெயு நாளி
லுறுமொ ரண்டமு முடைந்ததிற் கலுழன்வந் துதிக்க
மறுமை யின்பய னின்றடைந் தெனமன மகிழ்ந்தாள்
பெறுத லாவதோர் பேரெனன் மக்கடம் பேறே. (௧௮)

இன்ன வாறுமைந் தனைப்பெறும் விரதையை யெழிலார்
யினை கண்டெம் புழுங்கிந் பெற்றவிச் சிறுவன்
மன்னு மென்மகார் பணியினை மகிழ்வுட னியற்றப்
பன்னு வாயெனப் பணியினைப் பயந்தவன் பகர்ந்தாள். (௧௯)

நீதி யாகுநன் னெறிவழா விரதையன் சேயைக்
*காதை மேவுகா கோதரக் காதலர்க் கடிமை
பேதி யாதுநீ செய்பெனப் பெற்றதாய் மொழியை
யாதி வேதமென் றுணர்ந்தவ னவர்பணி புரிந்தான். (௨௦)

நாட்கள் பற்பல கழிந்தபி னம்பியு மீன்ற
டாட்க ளிற்பணிந் தன்னையே நாமிவர் தங்கட்
காட்ப ிஞ்செய லதனையெற் கறைகுவை யென்றான்
வாட்க ளுண்முன நடந்தவை வகுத்திட வுணர்ந்தான். (௨௧)

ஒன்றொர் நாளவர்த் சுமந்துட னும்பருந் தாவி
†யென்று வாழ்தரு பதிபுக ‡விரும்பைக னியாவந்
தன்று வெம்மையாற் றடித்துயிர் சோர்த்துடல் வெதும்பி
பொன்று வேதனை யுறுதல்கண் டம்மனை புலம்பி. (௨௨)

சிந்து வார்திரைச் செம்மலின் செய்யசீ றடியைச்
சின்தை யிற்கொடு செபஞ்செய மகிழ்ந்துதண் மாரி
சிந்தி னுன்மெலீ வற்றனர் தெரிந்தில ளாகு
யந்த வித்தகக் கலுழனை யடிமைகொண் டிருந்தாள். (உரு)

பின்னை யோர்தினம் பிரியமாய் கத்துரு மைந்தர்
தன்னை நோக்கியக் கலுழனோர்விரகூரை சாற்று
மென்னை வேண்டினு மிமைப்பினி லளிக்குதல் தாதி
யென்ன வேவல்செய் தாயிடர் தவிர்த்திடி யென்றான். (உச)

கத்து ருப்பெயர் மாதுதன் காதலர் களித்தே
சுத்த முற்றபுத் தமுதினைத் துய்த்திட வளித்தா
லித்தி னம்மும தேவலை யகற்றுது மென லும்
வித்த கன்மன மிசைந்தனன் வீரதைபால் வந்தான். (உரு)

எந்தை யெங்குளா னியப்புதி யிமையவர்க் கிறையா
மித்தி ரன்பதிக் கெய்தநல் லமுதெடுத் தீந்து
முந்து லிக்குறை முடிப்பினென் றுரைத்தலு முருகார்
கந்த மாமலர்க் குழலினுள் கருணைபூத் தனனே. (உச)

தந்த மாதன விலங்கலி னுந்தையார் கசிவான்
முந்து நற்றவ மாற்றினன் மொழிந்துள வமுதை
யிர்த மாரிலத்தெடுத்துநீ யெய்திடு மளவுந்
தொந்தி யிற்சும்ப பசுக்கிரை சொல்லுவன் கேட்டி. (உ௭)

இந்து வார்சடை யெம்பிரா னடிதொழு துளத்திற்
பந்த நீங்கிய தவர்பயி லிமயமால் வரையிற்
பந்தவேடரெண் ணிறந்தவர் பயிலுவர் பருகி
யந்த நல்லமு தேந்திவா வெனவிடை யளித்தாள். (உ௮)

கேட்ட பன்னக வையியுங் கேழ்கிள ரனைதன்
றாட்டு ணைக்கணை விழ்ந்தனன் சாற்றின ளாகி
சேட்டை யுதையாற் செறிதரு வரைகளுஞ் சிதற
வாட்டிச் கந்தமா தனவரை யடைந்தனன் வலியோன். (உ௯)

(வேறு.)

ஆங்கில னனுக்கியே யந்த மால்வரைப்
பாங்கெலா முணர்ந்தபின் பயந்த தந்தையார்
தாங்கிய பிபுருந்தவச் சாலை யெய்தியே
பூங்கழல் பணிந்தனன் பொருவின் மைந்தனே. (ரு)

வருகையின் முன்னரே மைந்தன் நன்வவி
பெருகிடு மாறெலாம் பெயர்ந்த மிந்தவ
னிருகையாற் றழுவியாங் கினிய வாசிடொற்
றுருகினுன் சிந்தையு முடனு மாமுனி. (௩௧)

வந்தவா றனைத்துமம் மாமு னிக்கிவன்
சிந்தையார்ந் திடும்படிச் செப்பி நின்றனு
மந்தணன் வாழ்த்தில் ல்முது வவ்வியே
யுந்திமீண் டிடவர முதவி னானரோ. (௩௨)

மைந்தநீ போதியென் றுரைப்ப மற்றவன்
கந்தமா தனகிரி கடந்தி மைப்பினிற்
சிந்தையி லன்பிலாச் சிதடர் வாழ்தரு
மந்தநல் விமவரை யடைந்து ளானரோ. (௩௩)

(வேறு.)

ஆறலை கள்வ ருந்தவர் தங்கட்
கூறுசெய் துட்ட ருவர்த்துழிவரயாற்
கூறிடு வஞ்சர் கொடும்பழி பாவ
மேறிய மெய்ய ரிருந்தனர் கண்டான். (௩௪)

கண்டிடு புள்ளர சுங்கனி வாய்நல்
லுண்டி கிடைத்தென வுள்ள மகிழ்ந்தக்
கண்டக ரைச்சிறு காலி நெமித்தே
யுண்டனன் வெம்பசி யோய்த்திட வன்றே. (௩௫)

ஆங்கொரு வனையயில் கால்கள னழலத்
தாங்கிய துயரொடு தரையிசை யுமிழ்ப்
பாங்கரின் மறைபலு நெனவொரு படிவந்
தாங்கி *யரிப்பகை தன்னெதிர் நின்றான். (௩௬)

பூசுர னுகிய புனிதனு மவனே
யாசறு தார்க்கிய னடியினை தாழா
தேசறு வானவர் தேய மடைந்தே
வாசவன் மன்றில் வதிந்தனன் மன்றே. (௩௭)

பொன்னவி ருஞ்சடை புங்கவர் சூதன்
றன்னிரு சேவடி தாழ்த்து வணங்கி
யென்னிவ னந்தனை னுகிய தெங்கட்
கண்ணை யோதென வத்தவ னேதும். (௩௮)

(வேறு.)

கரங்குல வியபைந் தடமும் வண்காவும் கணகவான் மாடமுஞ்
சிலவும், கிராடமா நகர்வாழ்ந்தனர் குலத்தோன் கிளர்மறை யாக
மஞ் சிறந்த, புராணமுற் றுணர்ந்தோ னீதியா சாரம் பொறைநிறை
யறிவுடை யவனித், தராதலம் புகழும் கீர்த்தியை வகித்தோன்
சனாதர நெனப்பெயர் தரித்தோன். (நகூ)

*பாம்புமுங் கழுவ மகல்புற வடிவகண் படிவமொண் டொடையின்
வரம்பை, காம்பெனுந் தோளி கற்பினிற் சாலி கல்வியிற் கலைமக
ளுணர்வி, லாம்பரி சுரைசெய் யமைச்செனத் தக்கா ளுருநடை
யினிலுந் மனையான், சாம்பலி பெனுமன் னான்குல மனைவி தன்னொடு
மினிதுவாழ் காலே. (சய)

அன்னவர்க் களவின் ருகிய நிதியுண் டாயினு மருமக வில்லாப், பன்
னருந் துயராங் கடலினு ளழுந்திப் பருவா லுற்றிடு நாளி, லுன்ன
ருந் தான தருமெண் ணிலலா வுஞ்ற்றிடு பருவமொன் றினிலேர்,
மின்னிடை வீங்கி முலைமுகங் கறுத்து மிளர்வயா வுற்றன ளன்றே.

பாற்கடல் வருந்தி விடமதை யின்ற பரிசெனச் சூதவின் கனியிற்,
ரோற்றிடு கிருமி போலுமோர் மைந்தன் ரோன்றவாங் கவர்கொளு
மகிழ்வி, னாற்றலை யென்றோ வுரைப்பதன் னவர்க ளருமையா யவன்
றனை வளர்க்கக், கூற்றென வளர்ந்தான் சுமித்திர நெனப்பேர் கூ
யழைத் தின்பினிற் குளித்தார். (சஉ)

களித்தினி திருக்குங் காலையி லின்ற காண்முனைக் கைந்தெனும்
பருவத், தனித்தவ னிறந்தா னன்னவன் மனைவி யாற்றல ளாகிரீர்
விழிக், களித்திட வறற்றித் துயருழந் தாவி துறந்தன ளன்ன
வன் றன்றை, யளித்திடற் குரியா ராருமில் லவனா யருப்பெறற்
றுன்பினி லாழ்ந்தான். (சக)

நாள்சில கழியச் சுமித்திர நென்பா னனிபெருஞ் செல்வவே
மாப்பால், வரப்புரை கண்ணார் மயக்கினுட் பட்டு வருந்திமுன் றந்
தைசே கரித்த, நீள்பெருஞ் செல்வ மனைத்தைபு முழித்து நேடிய
முற்பவ வினையாற், கோள்நிறை யுள்ளக் கொடியரைக் கலந்தே
குணழிவங் கதியின னானன். (சச)

பாம்பு-சர்ப்பம், அழுங்கு-ஆமை, அழுவம்-கடல், அகல்-அல்குல்,
புறவடி-பாதிம், கண்-நேத்திரம். பாம்பை ஒத்தது அல்குல்,
ஆமைபை ஒத்தது பாதிம். கடலை ஒத்தது நேத்திரம்.

தங்குல வொழுக்கர் தவறியா ருயிரைத் *தடிந்ததன், தடியினைப் பருகித், துக்கமா மயினைக் கெடுத்திடு மதுவைச் சோர்வற நுகர்ந் துகா மத்தான், மக்கையர் மேரக வலையினுட் சிக்கி வன்மன வேட ரைச் சார்ந்து, பொங்கிய காணிற் புகுந்தரு, ரிழைக்கும் புனிஞர்தங் குலத்தினுட் புக்கான். (சுரு)

போந்தவன் †சுவரர் தம்மொடு வளத்திற் போய்ப்புல விலக்கினை மாய்த்து, வாய்ந்தவிம் மிதசு கோத்திர முனிவன் மகிமையாய்த் தயி ர்த்திடா தனுகி, டாந்துதல் வேண்டு மதுவுட னிந்த மாமிசந் தனை பெயன விழியிற், காந்திடு சினமீக் குறவொரு சாபங் கழறுவ னின் னண மாதோ. (சசு)

பிடுறு மறையோர் தங்குலத் துதித்தும் பேரறி வொழுக்கமா சா ரங், கடுத லின்மிக் குறவரோ டணைந்து கொடும்பவத் தொழிலை மேற் கொண்டு, காடுறு தலினித் தசைமது துகருங் ‡கவுண்டன குவெனக் கலங்கி, மூடனா மடியேற் குறுபுலைத் தன்மை முடியுநா னோதெனப் பணிந்தான். (சசு)

பணிந்தவக் காலை யுளமகிழ் வோடு பகருவ னுட்சில கழியத், தணிந்திடாப் பசியால் விரதையின் மகனுஞ் சார்ந்துனை யுண்டியென் றெடுத்துக், கணந்தனி லயிலக் கண்டமும் றுருப்பங் கன்னறிட வுமிழவனவ் லேலை, யணைந்தவிச் சாப மகன்றுவே தியனா யுடைகுவை விண்ணுல கென்றுன். (சஅ)

அத்தவன் மொழியாற் புலமைவிட் டொழிந்தே லந்தனை னாகி விண் ணடைந்தான், இத்திற மவன்றன் செயலென முனிவ ரின்ப முற் றெம்பவ மறுக்கும், வித்தக முனம்ரீர் விளம்பிய காதை விரித் திடல் வேண்டுமென் றடியிற், பத்தியோ டிறைஞ்ச வேதனாற் பகிர்ந்த பண்ணவன் றிணையினி யுரைப்பான். (சக)

(வேறு.)

கதக்கொடுஞ் சரத்தாற் கொல்லுங் கெந்தொழி லியற்கை பூண்ட மதக்கொடுங் கசடர் தம்மை வரையறப் புசித்து மிக்க விசத்துறு தாதை யோடு விசுதையை நினைந்து விண்ணோர் பத்தினை புருவ துன்னிப் பறந்தன்ன பறவை வேந்தன். (சுடி)

தடி-மாமிசம். † சுவரர்-வேடர்.

‡ கவுண்டன்-புலயன்.

வாயுவு முட்கப பாணு வழிதிகைத் தஞ்ச வஞ்சாக்
காயமுற் சமனும் வென்றிக் கலைமதித் திவக டாணு
மேய்ப்பற் றலையி றைஞ்ச விரும்புவி நடுங்கத் திண்மைத்
தாயமென் சிறகர் விசி யமர்தம் பதியிற் புக்கான். (௫௧)

அக்கண மழுத்தைக் காக்கு மணிதிறற் காவ லாளர்
தொக்குழி யிருப்பத் தேவர் தொகுதியு மிமைபோற் காக்க
வக்கினித் திரளி னுய வரணிடை யமுதங் கண்டே
கைத்தொளப் புகுந்தா *னாகர் கடுஞ்சமர் புரிந்தார் மாதோ. (௫௨)
(வேறு.)

மழுவி னாற்சிலர் வண்கதை யாற்சில
ரொழுவி னாற்சில ரீட்டியி னாற்சிலர்
கொழுவி னாற்சிலர் கூர்ங்கணை மாரிகள்
பொழிவி லாற்சிலர் போர்புரிந் தாரரோ. (௫௩)

தென்றி சைக்கணிற் தேவரு மேற்றிசை
சின்ற திக்கு னிருபருங் கீழ்ப்புறம்
வென்றி யெண்மர் விபாகர ராதியோர்
சென்று விழச் சிறகசைத் தானரோ. (௫௪)

ஈது கண்டமுன் றிந்திரன் காண்முனோ
மோது வெஞ்சமர் முண்டு சரங்கொடே
கரீதி வீசக் கடுஞ்சிறைக் காற்றினாற்
போத நொந்து புறங்கொடுத் தோடினான். (௫௫)

தவள மால்வரை தாட்கொடு போந்தென
கவள முண்ணுங் கடத்தயி ராவதம்
பவள வாய்விந தைத்தரு பாலன்மேற்
†சவளம் விசிச் சமர்செய் தினைத்ததே. (௫௬)

ஒருவர் போன தொருவ ருணர்ந்திலார்
செரும லைத் தவர் சிந்திய பின்னரின்
கருவு நல்லமு தந்திக மும்வயிற்
பொருவி ற்தவன் பேரய்ப்புகுந் தானரோ. (௫௭)

நாகர்-தேவர்.

† சவளம் - ஈட்டி.

செந்த முற்பிழம் பொன்று செறிதலு

மந்த வானதி நீர்கொ டவித்தமு

* தந்த ரத்தி னணுகலும் வாளரா

†தொந்தம் காப்பச் சுடர்க்கண் சிவந்தனன்.

(௫௮)

வாள ராவிரண் டெந்தலை வாலுறத்

தாளி னாற்கிழித் தின்னுயிர்சாய்த்தபின்

மீளி மொயம்பன் விரும்பமு தந்தனைக்

கோளி லாக்கரம் கொண்டு களித்தனன்.

(௫௯)

அகல்வி சும்பி னடலுட னேகலும்

நகம றுத்தவ னண்ணிச் சகித்திலன்

இகலு டன்வயி ரந்தனை யேவினன்

ககப திச்சிற கோர்மயிர் காய்ந்ததே.

(௬௦)

அன்ன போதம ரர்க்கிறைக் கோதுவா

னுன்ன லாதெனை நீவந் தொறுத்தனை

முன்ன வன்பணி யும்முனி யங்கமு

முன்னி நெஞ்சி லுதவின னோர்மயிர்.

(௬௧)

ஏவு நிற்படை யேண்டனுக் கீந்திலன்

மேவி வைகுதி யென்று விருப்புடன்

றூவில் சீருடைத் தார்க்கியன் கூறலுந்

தேவர் கோணினைத் தான்றிரு மாலையே.

(௬௨)

(வேறு.)

நிறத்தபசுந் துகிறிகழப் ட்புதம மோங்க

நீண்டகரத் தைம்படையு நிலவு காட்ட

பொறுத்தசெழுந் துளவுவிரை கமழத் தீகேள்வி

பொருந்துகுழை யிரண்டுமிரு சுடர்களேய்ப்ப

வெறித்தகவுத் துவமணிமார் பிலங்க வண்டத்

திமையவரு மிருடியரு மிறைஞ்சி யேத்த

நெறித்தகரு டனுக்கெதிர்வந் துதித்து நின்ற

னீளுலகோ ரடியளந்த நீல வண்ணன்.

(௬௩)

அந்தாம்-இடை. † தொந்தம்-இரண்டு.

‡ பதுமம்-முடி. § கேள்வி-காது.

புடல்வயிரத் திண்டோள் தார்க் கியன்வ ணங்கி
 படிதொழுது நின்றிடலு மமரர் வேண்டக்
 கடைக்கடைந்தோ னீதுரைப்பான் கருணை யன்பாம்,
 கடைப்பிடித்த நெறிமுறையாற் கதியான் மிக்க
 மிடலுடையோ யுனைகர்வா ரிலையென் நெண்ணி
 மேவியுனைக் காணவந்தோ முனது ளத்தி
 னிடரொழியு நீவேண்டும் வரங்க ளெல்லா
 மீண்டளிப்போ, மெனமுனிசே யியம்பு கின்றான். (கச)

படியதனி நெறிமுறைமை படைத்து நின்றன்
 பதமலரி லன்போங்கிப் பன்னாள் வாழக்
 கீடிகமழந் துளவுடையோய் தருக வென்னக்
 களிப்பொடளித் தவனுரைப்பான் கருட னேயென்
 டிதரிக்கு முர்தியுமாய்க் கொடியு மாய்நீ
 யாகுகநின் னிகரொருவ ராகா ரென்றான்
 முடிமுதன னுறழ்வனப்பான் மகிழ்ந்தவ் வாய்மை
 முடிதரித்தா னிந்திரனு மொழிவ தானான். (கரு)

முண்டகத்தா ரணிமார்ப வென்னை முன்ன
 முன்னுனென் றறைந்தவித மொழிக வென்னத்
 துண்டமதி வேணியரற் கன்பு பூண்ட
 தூயதவக் காசிபர்க்குத் துணைவி யான்
 கண்டணிய மொழிவிரதை மைந்த னான்
 காரணத்தா லுனதனுச னுனெனென்று
 கொண்டனிகர் மேனியனு ருள்கொண் டோனுவ்
 கூறினான் போகமகிழ் கொண்டா னன்றே. (கக)

சுனையளித்தா ளதிதியுனை விரதை யின்ற
 னிருந்தாதை நமக்கொருந் தாக வெம்மூர்
 தனையனுகி வானவர்த முயிர்கொண் டிப்பாற்
 ருழியொடு மமுதேந்திக் சார்த னன்றோ
 வனமுடைகைய பறிவுடையை நெறிவ ழாத
 வளனுடைபையு னுக்குரைக்கும் வழியொன் றனடோ
 வினியவமு தெமக்கலது பிறர்பா லீந்தா
 விசையாமோ வெமக்கருளி யிசைசொ ளென்றான். (கங)

மகபத்சொற் செலிப்புதலு மகிழ்ந்தன் கார்தண்
மலர்க்கரங்குய் வயலேந்தே வாய்த்த வன்னை
யகமெலியுங் குறைதவிர்க்க வவள்பின் வந்தா
ளளித்தவராக் குழுவினருக் கமுத மீவா
னிகலுடன்வர் தனனென்டுசாற் நவராய்ப் பிழை
யெய்திடினு மெய்துகவிங் கென்னை யின்றாள்
சுகமதனிற் பணியியற்றிச் சுகமி ழுந்து
சார்ந்திருத்தலபிமதமோ சாற்றா யென்றான்.

(சு அ)

மலையனைய விருபுயத்தா னுரைத்த மாற்ற
மகபதிகேட் டோருறுதி வருக்க லானா
னலையமுதை பவர்க்களித்து னன்னை யோடு
மடிமைதவிர்த் திட்டபின ரந்த வான
நிலையமுதை யான்கவர்வ னவர்க்கெய் தாம
னீளமரர்க் காயிதையிற் றெறிசெய் பென்றா
னலையிலா வுவணனதற் கிசைந்து நன்றென்
றருள்புரிந்தான் போகிமகிழ்ந் தறைவ தானான்.

(சு சு)

அன்புடைபா யெனக்கினிய கேண்மை வன்மை
யாருயிர்நல் லனுசனிலை யான தாலே
யின்புறநீ வேண்டும்வரம் யாவு மின்னே
யீவனிசைத் திடுதிபெனக் கலுழன் கேட்டே
துன்பிழைத்த கருஞ்சுருண்மென் கூந்தற் செவ்வாய்த்
துவரிதழ்கத் துருவைதருஞ் சுதர்க ளெல்லாம்
பின்பெனக்கே யுணவாகிப் போகும் வண்ணம்
பேசுகவென் றடிதொழுந்தான் பிழையொன் றில்லான்.

(எய)

அந்தவிதம் வரமுதவி வாழ்த்தி வரனோ
ரகமகிழ்ந்தா ரச்சுதன்மீன் டடைந்தான் போகி
நந்திரமா யருவாகி வரப்புள் வேந்து
தாரணியி லடைந்தமுதற் தன்னைக் காட்டிப்
பந்தமுறுந் தாயேவ லகற்றி யிப்பாற்
பசுந்தருப்பை மிசையமுதைப் பதிய வைத்து
முந்தமுழு கச்சுசியா யருந்து மென்றே
மொழிந்தகன்று னன்னையுடன் மொய்ம்பின் மிக்கான்.

(எக)

அக்கணமே நீராட வனந்த னுதி

யாவமெலா மதலவரி யணைந்தாங் குற்ற
தக்கசுதைத் தகம்பதனைக் கவர்த்து வானிற்
சார்ந்தமரர் காப்பாக்கித் தருக்குத் துன்பின்
பக்கவரமீண் டமுதிலதாற் புலம்பி யுற்ற
புல்லினையப் புயங்கமெலாம் பொருந்த நாவா
னக்கவிரண் டாயதமு தேந்த லாலே
நற்புனிதர் தருப்பையுநண் ணியது மாணே.

(எஉ)

பின்ன்தரம்பன் னகவலரி யருள்சே ரன்னை
யடிதொழுது நிகழ்ந்துளவா றனைத்து மோதி
வனந்தருபைப் துளவணிந்தோன் மலர்த்தாள் போற்றி
மறையவனை யயின்றவெப்ப வாதை நீக்கக்
னம்பெறுவை சூந்தநகர் காண வேண்டும்
சுருணையுடன் விடையருளிக் காப்பா யென்றான்
மனந்தனின்மா யகிழ்வெய்தி வருத்த நீக்கி
வருவாயென் றன்னையிடை வழங்கி னுளால்.

(எங)

அவ்வுரைகேட் டகமகிழ்ந்தே யசை மெல்லா
மலைந்திடப்பொற் சிறகசைத்தா காய மேளி
கொவ்வைவிதழ்ப் பணிமொழியக் குவவுக் கொங்கைக்
கோற்றொடியா மலர்த்திருவைக் கூடி நானூர்
தெவ்வருயிர் செருத்திடுமால் சிறந்து வாழார்
திவனொளிகால் வைகுந்தஞ் சேர்ந்து வாச
மவ்வனகை விரதைதரு மைந்தன் சீர்சான்
மாயவனைப் பணிந்திதனை வகுக்க லானான்.

(எஃ)

உலகனைத்து மீன்றவனை யின்ற வந்தி
யுடையவனே யும்பரிடர் தவிர்ப்பான் வாரி
யுலையடுகு மந்தரமிட் டெகத் தாம்பா
லுயரமுதல் கடைந்தளித்த வுரவோய்வேத
நிலையுணரு மறையவனை யயின்ற தாலென்
டுநஞ்செய்திடப் புழுக்கமிக நிறைந்த வந்நோய்
பலகையு நான்மறையும் பழிச்சும் பாது
பங்கயத்தோ யகற்றிடெனப் பணிந்து நின்றான்.

(எடு)

(வேறு.)

விரைகமழ் துளவத் தாமம் வேயந்தவ ன்தனைக் கேட்டுத்
தரையினிற் றீமை யெல்லாஞ் சார்ந்திட விரந்தா ரேனுந்
திரைகட லுலகில் யார்க்குஞ் சிறந்தவர் மறையோர் மற்று
முரைதரு மாதி சைவ வுத்தமன் மிசைந்தா யந்தோ. (எசு)

உரமுறு முனது கண்ட முருப்பயிக்குடைந்து துன்ப
மருவிய வந்நோய் தீர மனயில் மாணங் கண்ணித்
திரிபுரை கேள்வன் பாங்கர் சேர்தும்ரீ வருக வென்னு
கரிசறு கலுழ னோடு தரியவன் கயிலை சார்ந்தான். (எஎ)

நெடியவன் கயிலை காக்கு நீண்முடி நந்தி யெம்மா
னடியினில் வணங்கி யுற்ற வனைத்தையு மொழியக் கேட்டுப்
படியினி லன்றி யிர்தப் புவமொழி யாது கன்னு
லடிபட விளவெ றிந்தோ யறைகுவன் கேட்டி யென்றான். (எஅ)

லகந்தரை யதனின் மிக்க வளங்கெழு தலங்க டம்மி
னிசைந்தரன் வீற்றி ருக்கு யிருந்தல மொன்றுண் டந்த
விசும்பள வுயர்ந்த கீர்த்தி விலாசகாஞ் சியின் லாது
பசுந்துள வணிந்தோ யிர்தப் படரக லாது கேண்மோ. (எசு)

அப்பதி யடைந்து நீயே ரம்மையோ டினிது வாழு
மொப்பிலா மாபூ ரேச னுயரடி யருச்சிப் பாயேற்
செப்பருங் கலுழன் கண்டத் தீயொழிந் தகலு மின்னே
யிப்பரி சியற்று கென்ற னிமையவர் வணங்குந் தாளான். (அய)

நந்தியில் வாறு கூற நான்முகன் றன்னை யின்ற
பைந்துழாய் மார்ப னுள்ளம் பரிவுடன் விடைகொண் டேத்திச்
சிந்துகுழ் புவி யி னந்தி செப்பிய விடத்தே நீத்தோன்
மைந்தனாக் கலுழ னோடு மகிழ்வுட னடைந்தா னன்றே. (அக)

பாடலி துகர்ந்தே யாறு பதங்கணற் றருதி கூட்டி
நீடிய பசுமென் றோகை சிலவெறி சுகமும் பூவை
யோடாளங் குயிலும் பண்ணு ரொலிகெழு கீத மேகதீந்
தோடவிழ் வீரசப் பூவின் றுணர்கெழு சோலை சேர்ந்தான். (அஉ)

ராம்மை-அழகம்மை.

† பாடலி-தேன்.

கோங்கரும் புதன மாடக் கொடியிடை துவண்டு வெரல்கத்
தேன்றுளி வெயர்வு சிந்தச் சிலீமுக மிசைகள் கூட்டப்
பூங்குயில் கழையிற் பாடப் புயனிறத் தவன்மு னின்ற
மாந்தளிர்க் கரத்தை நீட்டி வனமக ளாடி னுளால். (அ௩)

இந்நகர் திகிரி யேந்து மிறையவ னடைத லாலெத்
தொன்னக ரெல்லாம் போற்றச் சுகப்பய னடைந்தே னென்னி
ஷன்னல முறுவோர் யாவர் நானிலத் தெனப்பூ மாது
பொன்னிகர் பொரியைச் சிந்தல் போன்றன சோலைப் பூக்கள். ( )

நீலமகட் கேள்வற் கன்பாய் நிறைத்தகா வணம்போற் செவ்வி
நலமிகு மலர்ந்த சோலை நண்ணினோக் கினனவ் வேலை
சலமொழி தவத்தோர் பன்ன சாலைபு மகமுந்நாய
பொலனுல சுத்தோர் தங்கும் பொலிவுங்கண் டதிச யித்தான். ( )

(வேறு.)

அவ்வயின் வாழ்தரு மந்தணர் வாளை
ரெவ்வயின் மாதவர் வந்தடி யேந்த
நவ்வி விழித்திரு நாதன் மகிழ்ந்தே
நவ்வி கரத்தனை நாடினன் போனான். (அ௪)

வெற்றிகொள் வானவர் வேந்தம் ளணங்கப்
பற்றை விலக்கிய பண்ணவ ரோடுங்
கற்றை மயிர்ச்சடை கண்ணுதன் மூர்த்தி
குற்றமி லாதமர் கோயி லெதிர்த்தான். (அ௫)

அளந்திடு தற்கரி தாய்மறை நான்குந்
தளர்ந்து மெலிந்த தனிச்சுட ராகி
வளர்ந்து நிமிர்ந்துயர் வானிறை கின்ற
களங்கமில் சோதியை யன்பொடு கண்டான். (அ௬)

வந்திடுமீ யோடியார் மாதவ ருவண்
னிந்திர னுதிய சிபுரூழ் நியந்தே
மந்திர வித்தை வணங்கி வழுத்த
விந்தினர் நாயக னின்ன துதிப்பான். (அ௭)

(வேறு.)

ஆதியே யண்ட மனைத்து நிறைந்தொளிர்நுஞ்
சோதியே வாணோர் கொழுதேத்து மாதுமையின்
பாதியே யன்பருளப் பங்கயத்தில் வீற்றிருக்கு
நீதியே யுன்பெருமை யாரே கிழ்த்துகிற்பார். (௯௩)

சேலொத்த கண்ணா டிகைக்கத் திரையிலெழு
மாலத்தை நேரி லமுதா யருந்திடும்ப
ரோலத்தை நீக்கியரு ளுன்பெருமை யோதஞ்சூழ்
ஞாலத்துள் யாரே நவில வலனுடையார். (௯௪)

எண்ணரிய பல்லுயிரி லெங்கு நிறைந்துமறைக்
கண்ணரிய நுண்மை யணுவாய்த் திரிபுரத்து
நண்ணலரைக் காய்ந்த மூன்ற னகைத்தீறியிம்
மண்ணுலகில் யாரே மதிக்குந் திறமுடையார். (௯௫)

என்றே பலவா யியம்பித் துதித்திடலு
நன்றே யிவனுளத்தி னுட்டியவன் பெண்ணவான்
குன்றே பயந்தருள்பொற் கொம்பணியா டன்னுடனுள்
முன்றோன் றினமால் மொழிதுதியைக் காணெனலும். ( )

மாண்டகுசீர் முத்த மணியேய் முறுவனுமை
காண்டரலு முள்ளக் கனிலோ டத்சயித்தென்
னாண்டவனே யின்னே டருள்செய் திடுகல்வன்
வேண்டியவா றென்ன விளம்பித் தொழுதிடவும். (௯௬)

(வேறு.)

மறியும் வரண்மழு வுங்கரம் வயங்குற மதியும்
வெறிகொள் வார்சடை மீதினில் விளங்குறப் படத்திற்
பொறிநெ ருங்கிய பணியணி பூண்டிமை யோடு
மிறைவன் வானவ ரேத்திட விடையினில் வந்தான் ( )

அரிய ஈன்றிரு வடியினி லன்பொடு வணக்கிப்
பாவி நின்றனன் பசுமனும் பரிவுடன் மடிழந்து
விரவு பங்கயக் கைகளான் மெய்யெலகர் தடவி
வரைவின் மாமணித் தழிவிருத் தின்னணம் வகுப்பான். ( )

பகரும் வேதமா மொழிகளாற் பழுதிலா வன்பி
னிகரி லாதெனேத் துதித்தலி னின்னையார் நிகர்ப்பார்
புகரில் மொய்ம்பரீ புந்தியி லோர்ந்திடும் பொருளைப்
பகர்தி யென்றலு மீதெடுத் துரைத்தனன் பரிந்தே. ( )

சகந்த னின்மிரு மொய்ம்பினிற் சமயிலா விர்த
சுஞ்ந்த ராசன்மென் மிடற்றுறுந் தணிலிலாப் புழுக்க
மிகந்தி மெப்படிக் கருள்செய வேண்டுமென் றிரக்க
நகந்த ருங்கொடி நாயக னன்பொடு நயந்தே. (௯௮)

புரிமு லுக்கவிழ்த் தின்னிசை புரிந்துதா தனைந்து
வரிம துக்கொளுந் தாமரை மாலையன் மிடற்றி
னெரிய வித்தன னின் றுதொட் டாபிடைத் தவன
வரியி னையந்திடு மவன்றனை வாகன மாக்கி. (௯௯)

உரைசெ யும்பரு ரொத்துலா னுலவிய வுசிதப்
புரிசை சூழமித் தாலமா புரியிலெஞ் ஞான்றும்
விசைசெ யங்கருந் குழலிலக் குமியுடன் மேவி
சரச மோடிருந் திடுகெவன் றிறையவன் சாறமி. (௧௦)

நாட ரும்பர மாகிவிண் ணவர்தின நயக்கும்
வீட லில்லருஞ் சோதிலிங் கத்தினுண் மேவிச்
சேட னாதிய வறிஞருந் துதித்திடத் தேவ
ரேட விழ்த்தபூ மழைபொழிந் திடவினி திருந்தான். (௧௧)

இமிலு டைச்சின விடையவன் மொழியினுக் கியைந்து
சமயி கந்தவத் தற்பர னடியினிற் றுழ்ந்து
நிமல மார்திருத் துளவணி *நிறமுடைத் திருமா
னிமிரு மாமணிப் புரிசையின் வாயிலே நீங்கி. (௧௨)

வருண னுசையின் வாளிமுன் றோடிய தூரத்
தருண மாமுடி யச்சுத னமர்தன் பரவத்
தருணு மாமலர்த் தையலோ டணிபெறச் சார்ந்து
கருணை கூர்ந்தெழிற் ககபதி யுடனமர்ந்திருந்தான். (௧௩)

அவனை லக்ருமி நாரண னென்னவே யலைஞும்
புனியி லுள்ளவர் புகலுனர் பொன்னடி மலரைக்
கவினு றத்திரு மஞ்சன மாட்டினோர் கிருதும்
புவன பெரகமோட் சந்தனைத் தந்தவர்ப் புரட்பான். (௭௪)

இந்த மாக்கதை விசைத்தவர் கேட்டவ ரெவரு
மைந்தர் மாகிதி மனைமுதல் வளனெனார் துய்த்துப்
பைந்து முய்திருத் தாமமார் பண்ணவன் வாழ்வை
குந்த மேவியா நந்தவா ரிதியினிற் குனிப்பார். (௭௫).

திருமால்பூசனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௭௧௪.

தக்கன்பழிதீர்த்தசருக்கம்.

தாதலர் கோதை யிலக்குமி நாயகன் சரித மெனுஞ்சுவையார்
தீதறு தெள்ளமு தைச்செவி வாயில் தெவிட்டுற மாந்தியிறம்
பூதை யடைந்தன மேல்கிற விதிகதை புகலென நைமிசம்வாழ்
மாதவர் வேண்ட வரம்பெறு சூதன் வகுத்திவை யோ துவனால். (க)

மூங்கோரு நாடன தூரி லதீதர் முனிக்கண மும்பரவக்
கந்த மலர்ப்பிர மன்றவி சேழி கனம்பெற வைகினனா
லந்த பதத்தி லவன்றரு மைந்தரீ ரைவரி றக்கனவண்
வந்தர விந்த பதந்தனை நெஞ்சில் வழுத்தி னினுவினனே. (உ)

முன்னவ னாயம ரீக்கிறை யாய்திரி மூர்த்திக னுள்ளுயர்வாய்ப்
பன்னரு மெவ்வுயி ருக்குயி ராயமர் பண்ணவன் யாவனென
வன்னிற மேனிகொ ளத்தனும் யானு மருஞ்சம ராற்றுழியோர்
வன்னி சிலோச்சய மாகி வளர்ந்தவன் *வானுற வாழிறைவன். (ங)

என்றய னோதவொர் கன்ம யிழைப்பவ னிருதொழி லாற்று
மூகக், கென்றுமில் வன்மை யடைந்தமை யென்கொ லெனச்சுத
னேயிதுகே, னென்றிய பல்லுயி ரோடெமை வானவர் தொரு
தியை யிற்றிலழித், தென்று மிருப்பவ னன்றியு மெம்மு னிருந்திரு
தொழில்புரிவான். (ச)

எம்மொடு மொருவ னெனப்பெயர் தாங்கி யியற்றுவ னோர்
தொழிலைப், பொம்ம லுறும்முயிர் தோறு மரும்பில் பொருந்திய
வாசமென, வெம்மரு னாத னிருப்பன வன்மறை யாவு மெமக்
கருளச், செம்மைய தாயினி தோர்கன மல்தில் சிறந்தவ னெம்
மில்லோ. (ரு)

ஆதலி லன்னவ னேயிறை யாகு மருந்தனை சூழனுநாங்
காதலி லுன்னவ னுள்பெறு மடியவர் கருதிய தெய்துவராற்
சூதினை யன்ன முலைச்சயி லந்தரு தோகை யிடத்திலுறுந்
கோதி லரன்றனை யடைகுதி யென்றனன் குளிர்மலர் வாழ்குரிசில். (ரி)

வாஸ் உற-மேன்மைபொருந்த.

நாட்டமொ ரெட்டுடை நாயக னன்பி னவிற்தல் செவிபுக ளும்
பாட்டளி துதைமது *மதலை யணிந்திடு பரணிறை யெனவோர்ந்து
வாட்டயின் மானத வாகி யடைந்ததில் வருடமொ ராயிரமாய்
நாட்டமொர் முன்றுடை யானை யருந்தவ நாடி யியற்றினனால். (எ)

இன்புறு மானுமை யோடிட பத்தி விவரந்தரு ளெம்மிறைவர்.
தென்பெற வேண்டினை யோதுதி ளென்ன வெழிற்பத மலரடிவீழ்ந்
துன்பணி தேவர்க ளென்பணி செய்யவு முமைமக ளாகவுரீ
யென்புமரு காகவு மருள்செய வேண்டு மெனத்தொழு தோதினனால்.

அறுகறல் தும்பை யணிந்தவ னன்ன தளித்து மறைந்தபிலர்
நறைகெழு மாமல ரோன்புரி தக்க நகர்க்கர சாய்முல்லைக்
கிறையவ ளாகு ழீமறைக்கொடி வேட்டொ ரிரண்டு சகத்திரமாங்
கறையறு காணைய ரீன்றிரு பானெழு கன்னிய ரீன்றனனால். (சு)

அந்தமு வெரன்ப தணங்கினை ஸ்ராம னகங்களி தூங்கவளித்
திந்துவை நோக்கி யியம்புவ னோர்குறை யின்றி சமத்துவமாய்
சந்ததம் வாழுதி யென்றரு ளோடுரை சாற்றி விடுத்தபினர்
நிந்தையி லாதவ ரோடு கலந்து /நிகழ்த்தின னுழ்வலியால். (ஐ)

ஆர லதற்கினை யானுவர் மேன்மிக வாதரம் வைத்தவாழுத்
தார மணிந்த குயந்தமு விச்சக வம்பர முழ்கினனந்
பிரலர் கொங்கைய ரேனைய மாதர் பிதாழு னடைந்தினைச்
சீருற வோதி வருந்திமெய் வாடி திகைத்தமு தேங்கினரால். (கக)

அங்கு சினந்தமு தாகர னுக்கமு கார்கலை தேய்த்தொழியப்
பங்கமில் குணிலை தந்தன னைந்தொரு பதுகலை போயபினர்
தங்கிய வோர்கலை யோடுமை பாகனை சார்ந்து துதித்திடலக்
கங்கை தரித்தவ னும்முடி வைத்தினி கலைபெற வென்றனனே. (ஃ)

அவ்வர மேற்ற லவன்கலை முற்று மடைந்துபின் வானெழிலுந்
தெவ்வடு தக்க னெனுந்திற லோனிலை தேர்ந்து தனதுரையை
நவ்வி கரத்த னகற்றின னென்றுள நைந்தர னைக்கறுவி
யெவ்வயில் புலக முனிச்சொலி னாற்சின மின்றி யிருந்தனனே. (ஃ)

மதலை-கொன்றை. † மருகு-மருமுகன்.
முல்லை-கற்பு. § மறைக்கொடி-வேதவல்லி.
ஸ்ராமன்-சந்திரன். / நிகழ்த்தல்-நடத்தில்.

(வேறு.)

ஈது டிற்கு விருணிறப் பூதமேற்
பாதம் வைத்த பரனரு கேயுமென்
சீத வாண்முகத் தேவியைத் தக்கநன்
மாதெ னப்பெறு மாதவ மோதுவாம்.

(௧௪)

ஆலத் தோங்கு மருங்கயி லாயத்திற்
சீலத் தோங்கிய சிங்க வணையிசை
யாலத் தார்கள னூர்துறை போதுமை
சாலத் தாழ்ந்திவை சாற்றுதன் மேயினாள்.

(௧௫)

தேவ ரியாருந் திகைத்தழ நேயியின்
மேவி வந்த விடமயில் நாதனே
வோவ லின்றி யொளிருநின் மெய்வடி
வாவ ஷோதென வைம்முக னோதுவான்.

(௧௬)

நாம ஞபக் கிரியை நணுகிலம்
நேம வெப்பொரு ளாயு நிகழுவம்
வாம மாருரு வாயரு வாய்ப்பல
வேம நல்லுரு வாயு மியைகுலம்.

(௧௭)

என்று ரைத்த விறையடி தாழ்ந்துமை
யொன்று நம்முரு வென்றிலை யென்றீ
னுன்று பல்லுரு வுண்டெனச் சொற்றது
நன்று நன்றென நம்ப னவிலுவான்.

(௧௮)

மாதெ னாதரு னின்வடி வாமவை
பேத மில்லை யறியெனப் பேசலா
மாத லாவிங் கதுவென் வடிவமென்
ருத ரத்தொ டாரற்கெதி ரோதினாள்.

(௧௯)

உன்னை நம்மெதி ராயியந் தோதினாய்
கின்னு ளும்புவி நேரு முயிருளு
மன்னி யாங்கு மருவி யியற்றுவ
மன்ன தில்லெனி லாஞ்சடம் யாவுமே.

(௨௦)

காணு மாறுள தாயி னீ காண்டியென்
ருணும் பிபண்ணு மலியு மென் ருகிய
தாணு முன்முதற் ருனவர் தங்களுட்
டோணு நல்லுணர் விதல் துறந்தனன்.

(௨௧)

ஒப்பி லாவிறை யோர்கண மித்தகை
செப்ப மோடுறத் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும்
பற்ப லாண்டெனப் பட்டவர் தங்கடன்
றப்பி யேசுட மாயிருந் தாரரோ. (௨௨)

ஆய போதஞ் சனக்க ணரிநிறக்
காய மாமலர்க் கார்தரு மென்குழல்
வேயை வென்று வெருட்டிய தோளுமை
நேய மோடு நிகழ்த்துதன் மேயினான். (௨௩)

பொன்ன வாஞ்சடைப் புண்ணிய வென்பிழை
யுன்ன லாதுளத் தோங்குயிர் யாவையு
மின்னல் தீர வெழுப்பென் றடிதொழு
தன்னை வேண்ட வரனருள் கூர்ந்தரோ. (௨௪)

ஊழில் பன்னே ருருத்திரர் தங்களை
யீறி வீச நெழுப்ப வுவர்விரை
நாறு பூஞ்சடை நம்பரன் *றன்னைத்தான்
மாமில் பூசைசெய் மாநகர் வந்தரோ. (௨௫)

ஆர ணத்தின் முடிவி லமர்ந்திடும்
பூர ணப்பொரு ளேப்புனி தத்துடன்
வார ணப்புவி வாழ வருச்சனை
கார ணப்படி செய்திடக் கண்ணுதல். (௨௬)

ஈடி லாருயிர் யாவு மெழுப்பநற்
சேட னாதியர் சிந்தை தெளிந்துவா
னீடு மாமுடி நீள்கயி லாயமேற்
கூடி யீசற் பணிந்திவை கூறுவார். (௨௭)

(வேறு.)

அளவி றந்தநா ளறிவெலா மொருவியே சடமா
யாற்ற வேண்டிய கடனிகந் தெண்ணிற் திசைந்தேங்
களைக ணையவை யொழிந்திடக் கருணைகூ ரென்னக்
கருது மப்பவ மலைமக ளிடத்தினு தாரு
முளமெ விர்திடே னும்பதத் தடைதீர் நீரென்ன
வுரைத்து முப்புர மெரித்தவ னுமையெநற் றக்கீ
னுளம கிழந்திடு மகளென வாழுதி புவனும் *
றுனை மாமணஞ் செய்குது மெனவுழை வணங்கி. (௨௮)

தன்னைத்தான் பூசித்தீதலம்-திருவிடைமருதூர்.

தக்கன்பழிதீர்த்தசருக்கம்.

கஉரு

புரிமுறுக்கவிழ்த் தின்னிசை யளியின முரன்று
பூந்து கட்டுடைந் தரியவின மதுவுனு மூதிக
விரைக மழ்ந்த*வார்க் குவதமஞ் சரிபுனை தட்டேதூள்
விமல நாதனை யகன்றுமா மணியுநிக் திலமுங்
கரைக ளிற்றிரைக் கரங்கொடு வீசுகா ளிந்தி
கமல மேல்வலம் புரிவடி வாய்ப்பல நான்கு
கரிய மெய்ப்பரன் றிருப்பெய ருச்சரித் தமர்ந்தா
ளலகி லாவுயிர் களுக்குயி ராகுமெம் மன்னை.

அந்த வேலையி லரும்புகழ் மாசிமா மகத்தி
லலைகொ ள்ந்தி ரீரகுடைந் தாடவேற் றக்கன்
சந்த வார்குழ லாரணக் கொடியுட னணுநிக்
கருவொ ழிக்குமப் புனிதநீர்ப் படிந்துமீன் பொழுதி
லந்த மில்லவ னிடம்பிரிந் தவளொரு பாங்க
ரலரிஞ் மேல்வலம் புரியதா யிருத்தல்கண் டெடுக்கச்
சந்த மாரிளங் குழவியா யினண்மகிழ்ந் துமையே
சார்ந்த னள்ளென மறைக்கொடி தனிர்க்கரத் தனித்தான்

பின்ன ினழ்மிகப் பெருகுநன் மணிநெடுங் கொடிகள்
பெரிய மாகமீ தாடுமா டங்களாற் பிறங்குந்
தன்ன தூர்புகுந் திருந்தன னருந்திறற் றக்கன்
சீரு மாவல்லிக் கொளக்கொள ரியையுசி தமதாய்ப்
புன்னும் வேதவல் லியும்வளர்த் தெடுத்தனன் பரிவாய்ப்
பகரு மையையையர் தாண்டவ னிருந்தபின் பரம
னன்னர் மாமணஞ் செய்திடத் தவஞ்செய்வ லென்னு
நாரி கூறிடத் தந்தைதா யுளந்தனி னயந்தே. (௩௧)

பொன்னு லாமணி மாடமப் புரிக்கய லியற்றிப்
பொண்ணை யன்னசே டியரொடு மதில்விடப் பொருந்திப்
பின்ன ராண்டுசென் றிடத்தவம் பிரியமோ டியற்றப்
பேச மாழிரண் டாண்டுவந் தடையவம் பிகைசேர்ந்
துன்ன தம்பெறு தக்கமா புரியினி லுயர்வெண்*
†ஊபய ராசியை யூர்ந்தருள் பரன்மறை வவளு
புன்னமன்னவன் வாழ்தலத் தடைதலு மரிய
வன்ப ரென்றெதி ரெழுந்துபோய் வணங்கினி ளமலை. (1)

* ஆர்க்குவதம்-கொன்றை. † ஊழ்-ஒளி.

உபயராசி-இடபம்.

உமைமு கந்தனை யுருத்திர னோக்கியோர் பொருள்வேட்
 மென்னி டத்துவந் தேனெஃ தீவைபே லுரைக்க
 வமைவ னென்னவை யரிசிதர் மழைமதர் நெடுங்க
 ணம்மை நீவிரும் பியனுரை யஃதெனக் கிசைந்தா
 விமையி னிற்றரு வேனதை நவிறீ யென்ன
 விசைய வுன்னைநான் மணந்திடு மிச்சையா லிங்கு
 வமைதி போடுவந் தனமதை யகற்றிடே னென்ன
 வார ஞர்க்கட லமுந்திமெய் வியர்த்தெம தன்னை. (௩௩)

அமல மாகிய வள்ளைமீ தருமணங் கமழு
 மலர்ந்த காந்தள் வந் தணைந்தெனத் துணைச்செவி கரத்தா
 னிமலை மூடுபு குழுதவாய் திறந்தர வணியு
 நிருத்தன் மாமணஞ் செய்திடத் தவஞ்செயு மென்பா
 வமைவு ருமொழி புகன்றனை யாதலா லிவண்மிட்
 டகன்று போவெனக் கடிதுவை தொருபுற மகல
 வுமைம னுளன்மெய் வடிவினை யொருவரு முணரா
 துமையு ணர்ந்திடக் காட்டநீர் விழியுகத் தொழுதாள். (1)

ஆங்கு சேடிய ரனைவருங் கண்டுள மகிழ்ந்தே
 யரிய வேதியன் மாயமிக் கறிபவன் கொல்லோ
 யிங்கு நம்மிறை யவனெமை நோக்கிலா னென்னே
 யெனப்பு கன்றுசிற் சிலதிய ரவண்விரைந் தோடி
 தேங்கொ ளித்திரண் மணிமுடிச் சிறுவிதி முன்னஞ்
 செய்தி யாவையு மியம்பிடச் சிந்தையி லரனை
 ரோங்கு தன்னறி வாலறிந் தகமகிழ்ந் தரன்மு
 னுற்றடைந்தரு மன்றகளாற் பழிச்சியீ துரைப்பான். (1)

அலைகொள் வாரிதி சுலவுபே ரவனியி னுயிருக்
 கரிய தந்தையா மண்ணிலே யெனதுழா நகருக்
 கில்க நீரெழும் தருளுமென் றிசைத்துடன் படுத்தி
 யிமய மாமயி லுடன்கொடு வந்தரி யணைமீ
 துலக நாதனை யிருந்திடச் செய்தபி னுமையை
 வுளக்க ளிப்பொடு மறைக்கொடி புல்லிநீ ராட்டி
 யிலகு பன்மணிக் கலன்களிட் டெவ்வகை யுயிர்க்கு
 மிறைவன் பாங்கரவ் விளங்கொடி துணைநீடுத் தனளால். (1)

சுரும்ப ரற்றுபூங் குழலுமை சேர்தியின் பாங்கர்த்
 துலங்க வீற்றிருந் தருள்பொழு திமையவ ரயன்மால்
 நரும்பை வென்றசொற் கௌரியின் மாமணங் காண்பான்
 கடிது வந்தனைந் திறைஞ்சியே கடிமதுக் கொன்றை
 யரும்ப ணிர்தசெஞ் சடையவன் பாங்கர்வந் தடைந்தா
 ரடல்மி குத்துள தக்கனு மப்பொழு தெழுந்தே
 யிரும்பு னற்றளர்க் கரங்கொடு மறைக்கொடி விடுக்க
 விச னார்கம லக்கழல் விளக்கியேத் தினனூல். (௩௭)

அன்பி னோடருச் சனைபுரிந் தரன்கரத் துமையி
 னங்கை வைத்தென தரியமா தவத்தினின் வந்தென்
 கன்னி யாய்கலி தீர்த்திடுங் கௌரியைக் கடலின்
 கடுவடக்கிய கடவுணிற் களித்தன னென்னு
 சொன்ன மாழணிக் கரகரீர் விடுப்பவங் குறையுஞ்
 சுரர்வி ருப்பினிற் புகழ்ந்தனர் மகிழ்ந்தனர் துளிக்கு
 மின்மதுப்பொழி கொன்றையான் மறைந்தன னிப்பா
 லிமய வல்லியங் கெய்திய துயரியம் பரிதால். (௩௮)

கமல நான்முக னாத்திரு மகனிவை காணு
 கனலெ னச்சினந் தெழுந்திரு கரம்புடைத் தார்த்திங்
 கெமைம தித்திலன் மறைந்திழி பளித்தன னென்னு
 வெம்பிரான்றனை வசைமொழி புகன்றன னிப்பால்
 விமலை பண்டுபோன் மிகவெயில் விரியரண் மனையை
 வேையை வென்றதோண் மாதரோ டடைந்துள மெலிந்து
 வமல மூர்தவ மியற்றின னியற்றலு மெழ்ந்தெம்
 மனனை முன்னருள் விடையின்மீ தரனடைந் தனனூல். ( )

அரிய வற்கரி யான்விடை மேற்கொடும் பிகையை
 யடைந்த னுன்கள தபுதமா கிரியினை யப்பா
 லரிவை மாரிது தெரிந்தயன் மகன்புடை யடைந்திவ்
 வரிய செய்கையை புரைத்தலு மரன்றனை யிகழ்ந்து
 பெராருவி ற்க்கனந் நாண்முதன் மதித்தில னிருப்பப்
 புனித வானவ ரவையறிந் தறைகுவர் புரத்தை
 யெரிப டுத்திய கடவுளை யெண்ணலன் தக்க
 னிறத்தலை சத்திய மவைநாமக் குறுமென வெண்ணு. (௪௦)

(வேறு.)

பாடுக னும்மொழி யுமையையும் பரமனார் தனையும்
யூக மோடிசுழந் தாருயி ரோடுவ ருயந்தார்
சோக நீங்குதி யித்துணைச் சொல்லுவஞ் சூழ்ச்சி
யேக னோடுமை தன்னை நீ சென்றழை யென்றார். (சுக)

என்ற விண்ணவர் தங்களை யவனுற விருத்திக்
குன்ற வில்லிவாழ்ந்நிதக் குன்றினைக் குறுக
வென்றி சேர்க்கண நாதரம் மிறையினை வெறுத்த
வொன்று புன்மையோ யிறைமுனம் போகலென் னுரைத்தார்

சமழ்ப்பு டன்கிறு விதிதன திடத்தினைச் சார்ந்து
விமைப்பி லாதவிண் ணவர்களுக் கிச்செயல் விளம்பி
புமைக்கி டந்தரு சிவனை நீ ருன்னலீர் தொழலீ
ரெமைப்ப ரம்பொரு ளென்னவே தொழுதிரு மென்றான். (ஈ)

என்னசொல்லுகே னீசனை யிகழ்ந்தெவ ருயந்தார்
ரன்ன செய்தியை யிமையவர் கண்டவ ரலரோ
பன்னு தக்கனார் சொல்வழி தாமுடன் பட்டார்
முன்னை யூழ்தனை யாவரால் வென்றிட முடியும். (சுச)

அந்த மாமொழிக் கியைந்துவிண் ணவரெலா மகன்றார்
கந்த மாமலர்ப் பிசமனோர் மகஞ்செயக் கருதி
மைந்தர் தம்மை மான் முதற் சுரர் தமைக் கொடு வருக
வுந்தி வெம்மைகொ டக்கண்முன் னுரைத்ததை யுன்னு. (சுடு)

இறுதி யாருயிர்க் கெய்தினு மெய்துக வென்னு
வுறுதி கொண்டரன் வாழிச சிதக்கிரி புற்றுக்
கறையி லாகொளிர் நந்திமுன் விடுத்திடக் களத்திற்
கறையி ருத்திய கடவுளைத் தொழுதுளங் கசுந்தே. (சுக)

எந்தை கேளொரு மகமியற் றுவணவ. வெண்தி
நந்த வில்லருள் செய்கென மகிழ்ந்துயர் நந்தி
வந்தி டச்செய்வோம் போகென நான்முகன் வணங்கி
வந்து சத்திய வுலகினின் மகிழ்வுடன் வீதிந்தான். (சுஎ)

மிக்க மாமக மவன்செயத் தொடங்கலும் விண்ணோர்
தக்கனோடவ ணடைந்தனர் வேள்வியின் சாலை
செக்கர் வேணிய வேவலாற் சாரதர் செறிய
வக்க ணந்தனி னந்திவந் தடைந்தன னப்பால். (சுஅ)

காண ரும்புகழ் நந்தியின் வரவினைக் கண்டு
வாணி கேள்வனங் கெழுந்துகை குவித்துடன் வணங்கி
மாணு லாந்தவி சிருத்தினன் மனங்கொதித் தயன்சேய்
நாண மீக்கொளத் தனைமறந் தின்னண நவில்வான்.

(சக)

அலச வன்முன மணுகியிங் கிவனையா ரழைத்தார்
நிலவு லாமதி தவழுகயி லாயம்வாழ் நிமலன்
கலக மேசெய வந்திய நந்தியைக் கருதி
பலசிறப்பியற் றுவதழ கோவெனப் பகர்ந்தான்.

(ரு)

அந்த வாசகங் கேட்டய னன்புட னளித்த
சுந்த ரம்பெறு மைந்தனுக் கான்றிறஞ் சொல்லக்
கொந்து லாமலர்க் கோதைசேர் திருப்பயங் கொண்ட
சுந்த வேளனை யான்சிறு விதியிவை கழறும்

(ருக)

எள்ளு நீர்மைகொள் பித்தனா யிருந்திடு மீசன்
வீள்ள ரும்மகத் தவிபெற்ற குரியனே வேண்டாங்
கள்ளு லாந்திருத் துளவணி கமலைநா யகனுக்
குள்ளு வந்ததை யீதலே யுறுதியீ தல்லால்.

(ருஉ)

மாறு செய்திடி லுன்னையந் நேரமே மடிப்பன்
வேறு செய்கலை யென்னலும் நந்தியும் வெகுண்டு
ஒறு யர்த்தவின் றனையலா தெழின்மக முடிப்போர்
விறு சேர்முடி போகவென் றுரையது விளம்பி.

(ருங)

வந்த சரூதக் குழுவுட னந்தியெம் வள்ளல்
சந்த மார்பொழில் குழ்தரு கயிலையஞ் சயிலத்
திந்து சேகரன் றுடொழு தனைத்தையு மியம்பி
யந்த மார்திருக் கோபுர வாயிலை யடைந்தான்.

(ருச)

வேதன் யாகமுங் குலைந்தது விண்ணுளோ ரெவரு
மீதை யஞ்சியே மகஞ்செயா திருந்தன ரிப்பாற்
போதன் மாமகன் லேள்வியெய் வதற்குளம் பொருந்தி
திதி லாவிறற் கம்மியற் கூயிவை செப்பும்.

(ருரு)

யாக சாலையொன் றியற்றுதி யெனவதற் கியைந்து
நாதர் கீழ்மிய னமைத்தனன் கண்டுள நயந்து
வேக மாகிய வெஃற்றரை விளித்தடல் தக்க
*னேக னல்லது வேறுள தேவரை யெல்லாம்

(ருசு)

மன்னு மிவ்விடைக் கொணர்கென வணங்கின ரேகி
சொன்ன போதரி யாதிய வானவர் துன்னி
யன்ன வேள்வியை யடைந்தனர் மாலேவென் நடல்சேர்
மின்னி ருஞ்சடை ததீசிமா முனிவன்மே வினனால்.

(௧௭)

என்ன காரண மெங்களை யழைத்திசொல் லென்ன
முன்ன மேயெனக் கரும்பகை முக்கணைய் மூர்த்தி
தன்னை நீக்கியே யருமகஞ் செய்திடச் சமைத்தே
ன்னன் தற்குமை யழைத்தன னெனமுனி யறைவான்.

(௧௮)

முக்க ணையகன் பெருமையை முனிவனு மொழிந்து
செக்க ரஞ்சடைத் தேலனெத் தேவர்க்குந் தேவன்
தக்க வன்னவன் பகைகொடு மகஞ்செயச் சார்த
‘லொக்கு மோவுனக் கென்னனு மவர்க்கெதி ருரைப்பான்.

(௧௯)

கோல ஞாலமோ மியிரினைக் கொல்லுமோ கும்பித்
தோலொ டாமையி னோட்டினைச் சுமக்குமோ குலஞ்
சால வேந்துமோ பலிகொளச் சாருமோ சாதஞ்
சில மேவிய படைபெயனத் திரியுமோ தேவன்.

(௨௦)

நஞ்செ யிற்றட னாகம தணியுமோ நவையிற்
குஞ்சி மீதுவெண் டலையினைத் தரிக்குமோ குழையில்
விஞ்ச ருதசங் கணியுமோ விடமென வெறுக்கா
தஞ்ச மாலம தருந்துமோ வாதியா மணணல்

(௨௧)

ஈம மாடவு மொருத்தியைத் தலையிசை யிருத்தி
வாம பாகத்தி லொருத்தியை வைக்கவு மகிழ்ந்து
காம மோடுசந் ததியினை யினவுங் கருத்தி
னேம மாகவு நினைக்குமோ யாவுமா நிமலன்.

(௨௨)

என்று பற்பல வசைசொலக் கேட்டவவ் விருடி
வென்றி யாயதற் குரியகா ரணங்களை விளம்ப
நன்றி கொன்றவத் தக்கனுட் சினங்கொடு நகைத்துக்
கொன்றை யானுக்கிங் கவிகொடேன் போவெனக் கொதித்து. ( )

இந்து லாஞ்சடை பெம்பிரான் றீனையலா தியற்று
மிந்த மாமக மொல்லையி னழிகவென் றியம்பி
நந்து ளான்றனை வெந்நிடக் கண்டமா நலத்தோ
னெந்தை யாரடி யாருட னேகின்று னிருக்கை.

(௨௩)

(வேறு.)

மாசி லாத பெரும்பு கழ்த்தவ மன்னு மாமுனி சென்றபி
ஞ்சி லாவமு தாடை யாடக மார மற்றுள யாவையு
நேச மோடவ ராசை தீர்த்திட நீதி மாமறை யாவர்பால்.
விசி வேத னளித்தி டெஞ்சிறு விதியு மம்மக மாற்றினான். (சுரு).

அன்ன வாறு தெரிந்து மாடக யாழி சைத்திடு நாரத
மனன்னு மாமுனி வெள்ளி யங்கிரி யெய்தி கங்கை யணிந்தவெம்
முன்ன வன்றிரு முன்னர் வந்தடி முடிபு னைந்தவ னின்றலு
மென்றே யாளுடை யீச னோக்கி யிருங்க டற்புவி தன்னிலே. (சுசு)

இந்த நாணிகழ் கின்ற தென்னென விச வானவர் தம்மொடுங்
கந்த மாமலர் மீது னைந்திடு கடவு டந்திடு புதல்வனோர்
கிந்து சூழ்புவி தன்னி லிட்டி செயத்தொ டங்கின னென்னசே
லுந்து கண்ணுமை யாளொ முந்தர னுபய பதம் வணங்கியே. (சுஎ)

இறைவ யான்மக மாற்றல் கண்டிவ னெய்து வேன்வினடயருளொ
நிறையு மாதர வாலு ரைத்திட நீள்க டற்கடு வுண்டமைக்
கறையி டற்றான் விடைகொ டெத்திட கனக *மானம தூர்ந்துபின்
நறைம லர்க்குமுன் மாதர் சூழ்தர நாரி டயத்தனை நண்ணினான். (சுஅ)

கூற்றி னாவிது வாகு மென்றசொல் சூருதி தோய்கொடு வாளுடை
மாற்ற ருந்திறன் மான்ம கன்மகன் மகளை யோர்ந்திழி வாய்சொல்
ஊற்ற மோடுகை செய்து வெள்விடை யூர்தி யாணையு நிர்தையா
மாற்ற மோதிரீ போதி யென்று வகுத்து ரைத்தன னுமரே. (சுசு)

ஆங்க ரன்றனை நிர்தை கூறிட வம்மை யுட்சின மீக்கொடே
திக்க கன்றொளிர் வெள்ளி யங்கிரி சேர்ந்து முக்க ணருட்கடற்
பாங்க டைந்தவர் பாத மீது பணிந்து னைப்பொரு ளாயுளந்
தாங்கிடாவடல் தக்கன்வேள்வி தவிர்த்தல்செய்யென வேண்டினான்.

அம்மை கூறிய வாறு செய்திட வாறு கொன்றை யணிந்திடு
மெம்மை யாளுடை யான்ம னத்தினி லெண்ண லுந் திரு வார்த்துள
கெம்மை சேர்ந்துதல் விழியி னின்றொரு சென்னி யாயிர மோடுவந்
திம்மெ னப்பரன் முன்னு தித்தன னெழில்மி குத்துள பத்திரன். (1)

அந்த வேளையி லுலகை யின்றரு ளம்மை கொண்ட சினத்தினு
லைந்து நான்குதா றுங்க ரத்தொடு மாயி ரம்வத னத்தொடும்
வந்து தோன்றின டொய்யில் வெம்முலை வாகை சேர்தரு காளிபின்
சந்த மார்தரு வீர னுரயல் சார்ந்தி ருந்தன டாரமாய். (௭௨)

அன்ன காலையி லந்த காரியை யமல மார்தரு மமலையைப்
பன்ன ருந்திறல் வீர னுங்கு பணிந்தெ முந்தினி பணியெனக்
கென்னை பென்னலு மீச நெம்மை பிகந்தி மஞ்சிறு விதிமகந்
தன்னை யுற்றவி தந்தி டென்றுநீ தக்க வாறுரை சாற்றுவாய். (௭௩)

அளித்தி டானெனி லந்த வேள்வி யழித்த வன்றலை வீழ்த்தியே
களித்தி ருந்தபண் ணவர்களாவி கழித்து மீளுதி யெனறான்
சுளித்து ரைத்தவை கேட்டு வந்து சுடர்த்தொ டித்துவ ரின்னித
ழினைத்த துண்ணிடை காளி யோடு மிருங்கு றட்குழு வோடுமே. (௭௪)

தக்கன் யாக மடைந்து வாயலில் சரர தத்திறல் வீரரை
நிற்க வைத்தத னுட்பு குந்தட னீடு தக்க னியற்றுகீர்
மிக்க யாக முறுத்து நோக்கி வெகுண்டு வானுறு மேறெனக்
கொக்க ரித்தன னமர ரோடினா குணமி வானிவை யோர்த்தனன்.

(வேறு.)

வீரன்முக நோக்கிமலர் வேதனரு மயோன்
யாரையிவ னுற்றசெயல் யாதுரைநீ பென்னத்
தாரைவிழி கொள்ளுமைத னுதிறை விடுத்த
தீரனவி வாங்கவி தினத்திவ ணடைந்தேன். (௭௬)

தாவிலவி யீதியென சாற்றவு மழன்று
மூவுலகி லுள்ளவர் மொழிந்திடி னுமந்த
கோவிடைய னுக்கவி கொடுப்பதிலை யென்று
னுவிதரு வான்பரம னூர்க்கவித ராதே. (௭௭)

தக்கவறி வற்றவடல் தக்கனிலை சாற்ற
மிக்கவுணர் வுற்றதிறல் வீரனம ரர்ப்பார்த்
தொக்கசெய லோவிது வுமக்கென வுரைப்பச்
சொக்கலொ டிருந்துரைசொ லாமலவ னுற்றார். (௭௮)

உக்கிர னழன்றுதன தொப்புயர்வி லாத
கைக்கமல மேவிய கடுங்கதையி னுன்மா
யிக்குமுக னுமிவர் திணைத்தவனி விழ
வக்கண மெயிர்தன னமிர்தமர ரஞ்சி. (௭௯)

திசுந்தமதி லோடினர் சினம்பரவு தக்க
னகந்தளர்வு றத்தனிமை யாயவ ணிருந்தான்
சுகந்தனி லிருந்தவர் தவஞ்செய்தடை வெள்ளி
நகந்தனி லிருந்துவரு நாதனிலை செய்வான்.

(அய)

அக்கமணி மாலைபுனை யண்ணலை யிகழ்ந்த
தக்கனுயர் சென்னியை தடிந்தனலி லிட்டான்
றொக்கவிமை யோர்பல தீதித்திட விரங்கிப்
பக்கமுறு *மைத்தலை பதித்துயி ரளித்தான்.

(அக)

தறிதலை தனக்கமரர் தாவிமிக வேண்ட
மறிதலை யளித்தவுடன் மாணடி பணிந்தே
வறிதலை தராடுதனது வன்பழி யொழிக்கப்
பெறுதலை யறிந்துயழி பேசென விரந்தான்.

(அஉ)

மன்னாக மன்னபுய வாகைபெறு வீரன்
முன்னாக நின்றுதிருந் மொய்ம்பன் முகநோக்கி
சொன்னாக மீதுதுவ சங்களசை யும்தவெண்
கைந்நாக னுரணைய கச்சிவட மேற்கின்.

(அங)

தோடுறுசெவ் வாம்பலிதழ் துன்னுமர விர்தக்
காடுறு தடத்தினிற் கயற்குல முலாவக்
கோடுறுவெண் கோடுகுமி றும்பணைகொ ளம்பொன்
நாடுறுமி லேகர்மிக நாடுமவன முற்றே.

(அச)

திருப்பனசை யென்றொரு செழுந்தலம துண்டாங்
கிருப்பன்று மாமலர்கொ டேத்தினவர் தம்மைக்
கருப்பயிலல் நீக்கிசுரர் காணரிய விற்பத்
திருப்பவமை விக்ருமெம தீசன்மயூ ரேசன்.

(அரு)

அன்னவிதை வற்கய லயிந்திர திசைக்கண்
டுன்னலுறு மோர்கடிகை தூரமதி லன்ப
ரின்னறவிர் தாந்தோன்றி யீசெனனு நாம
மன்னுசில னுண்பெணி வார்பழி யகற்ற.

(அக)

ஞானமரு வும்பெரிய நாயகி யுடன் சிர்,
வானவர் தினம்பரவ வைகின னவண்போ
யுனமி லருச்சனை யுருற்றிதுதி செய்பென்
ருணையுரி பேர்த்தது னனித்தவ னிசைத்தான்.

(அஎ)

பின்னர்சிறு விதிதனது பிழையை யகற்றக்
கன்னல்வயல் சூழுமெழில் காஞ்சியை யடைந்து
பன்னதிக ஞஞ்ஞலவு பாலிந்தி யாடி
நன்னக மகட்கிறையை நாடின னடைந்தான்.

(௮௮)

சோதிமுடி வானவர் துதித்தடி வணங்க
வேதமனு வாதிபல வேதிய ரிழம்ப
மாதுமை தனக்கிட மகிழ்ந்தினி தளித்த
வாதிபயில் கின்றுழி யடைந்தனன் விரைந்தே.

(௮௯)

அளந்திடுவ தற்கரிய தாகி யயன்மாலுந்
தளர்ந்துடல் சலித்தவழ றுணுபென வேங்கி
வளர்ந்துயர நீடியகல் வானினிறை கின்ற
களங்கமறு சோதிபெதிர் கண்டன னுவந்தே.

(௯௦)

கதிபெற வடைந்தமர் கண்பெணி யும்னா
னகிமதி மிலைந்தசடை நாதன்மகிழ் வெய்த
விதிமுறையி னாற்*சபரி மிகவினி தியற்றி
விதியவ னளித்தசிறு விதியிவை துதிப்பான்.

(௯௧)

(வேறு.)

மாசார்ந் தறிவழிக்கும் வன்கருவச் சேற்றினிடைக்
கூசாமல் முழுகிக் குறைதலைய னானதன்றி
†தாசார்ந்து கெட்டேன் றலைவனாந் தாந்தோன்றி
யீசா கடைக்கணித்திவ் வேழைக் கிரங்காயோ.

(௯௨)

காயமா காயமெனக் காணு துணைக்காய்ந்து
பேயனே னென்னோ பிழைக்குடன்பட் டேனிர்தச்
சேயனேன் குற்றமெலாந் தீர்க்கவருள் சேர்பெரிய
நாயக்யை வாமமுறு நாதா கிரங்காயோ

(௯௩)

மாதா பிதாருவன் மற்றுமனை மக்களுநீ
யேதா னெனவுளத்தி லெண்ணு திடருழந்தேன்
வேதாவுந் தண்டுளப விண்டுவுங்கா ணுச்சயம்பு
நாதா கருணைசெய்திந் நாயேற் கிரங்காயேந்

(௯௪)

(வேறு.)

இவ்வணர் தக்க னிருகணீ ரரும்ப வெழிலுடல் வேர்க்கமெய்
நடுங்கச், செவ்வணத் தாலந் தழும்பிசொற் றளரச் சீருளங் கசிந்து
நின் றேத்த, மைவணக் குழலா டன்னுட னிறைவன் மால்விடை
மீதிவீர் தனுதி, யய்வண நின் றன் குறைதவிர்த் தனமென் றுறு
சிவ லிங்கமு ளுறைந்தான். (௧௩௫)

கன்னவி றிரடோ டக்கனும் வியந்து கருணையங் கடலெனு மர
ணை, மின்னெனு மிடையா டன்னொடும் பூசை விளங்குமா கமப்படி
முடித்துப், பின்னரட் டாங்க மாகவே பணிந்து பிஞ்ஞகன் றனை
விடை யேற்று, வுன்னருந் தக்க மாநகர் புருத்தங் குளமசிழந் தினி
துறைந் தனஞல். (௧௩௬)

தெரியலர் மகுடத் திரட்படு கழற்காற் றேனுநர் விரைகமழ் நறு
ம்பூந், தெரியல்வேய் தடந்தோட் சிறுவிதி பூசை செய்தவங் விறை
யவன் றன்னை, வுரைதரு மொழியாற் பழிச்சுனர் பூசை யுஞ்றுன
ரருச்சனை புரிந்தோர், புரைதவிர் போக மிம்மையிற் றய்த்துப் பொ
ருந்துவர் பரகதி மன்னோ. (௧௩௭)

உளைப்பணி வார்க ளெனைப்பணி தாவென் றோர்பெறு வரம்பெறு
தக்கன், மனச்செருக் கதனாற் சிவபெரு மானை மதித்திடா தவமதித்
தவினாற், றனக்குறு தலைபோய் தறிதலை யெனும்பேர் தான்பெறு
னுலகுளா ரெவரே, யுனற்கரும் பரணைப் பழித்தடி னுய்வா ருன்
டெனி னுரையவ முறுமால். (௧௩௮)

தக்கன்பழிதீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆசுதத் திருவிருத்தம்-௮௧௨.

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்கம்.

என்றுரை முனியை யிருடியர் வணங்கி யிருவினைக் குறும்பெறி
தவத்தோய், நன்றறி வில்லாத் தக்கன்மாக் கதையை நாங்கன்கேட்
டகமகிழ்ந் தனஞ்சி, ரொன்றிய தாச ரதியவ ணடைந்தே யோது.
மெம் பரசிவன் றன்னை, யன்றவன் பூசை புரிந்தமாக் கதையை
யறைகென முனிவனு மறைவான். (அ)

ஆதவன் குலத்தி னுதித்தவ னணிசே ரபோத்தியம் பதியினுக்
கரையன், நீதறு நாமந் தயரத னென்னச் சிறந்தவ னவன்றரு
புதல்வன், ருதவிழ் நறுந்தார்த் தசரதாத் மசனுந் தாய்மொழி
மதித்தடை யலர்காய், நீதிசே ரிளவ லொடுமனை யோடு நெடிபுகா
னகத்தினிற் பயினுள். (உ)

தலைகளை யிரண்டோ டைந்துநான் கென்னுந் தடம்புய மலையுள
வரக்கன், தொலைவிலா வடலி ராவணன் சோரத் தொழிலிறுந்
சேதையைக் கொடுபோ, யலைகடல் நாப்ப ணிலங்கைசே ருதலு
மரிவையத் தேடின ராகி, யுலைவிலா மனத்தோ டியர்தரு வனம்புக்
கொருங்குறத் தேடியுங் காணார். (ங)

அடல்கொள்கக் ரீவன் றணையடுத் தரிய வாருயிர்த் தோழனென்
ருக்கி, மிடல்கெழு வாலி யின்னுயிர் விய மீளிடெவங் கணையினை
விடுத்துக், கடல்புரை தருவா னரப்படை யுடனார் கலியடைத்
திலங்கையை யடைந்து, குடல்தலை சரியச் சென்னியி ரைந்து
கொண்டவ னுருயிர் போக்கி. (ச)

சேதையார் திருவைக் கொண்டவண் மீண்டுசிறந்துள வயோத்தி
யைச் சேர்ந்து, கோதிலாத் தனது தம்பிய ரோடு குலவிவாழ்ந்
திடும்பொழு தோர்நாள், தாதுலா மலர்மா விசையணி தடந்தோட்
டசாத ராமனார் சபையின், மேதையா யறியின் மிகுத்துள வமைச்சர்
மென்முக மெதிர்ந்திவை விளம்பும். (ரு)

பக்குவா பக்கு வங்களை யறிந்திப் படியென வுரைத்திடு மமைச்
சீர், தக்கவிந் நாட்டி லுறைதரு சனங்க டம்மிலிப் பொழுதுதா
னுரைக்கு, மக்கதை யுரையி னென்றுவாள் சங்கோ டாழிவிற் கதை
யிவை யொழிந்து, மொய்க்குமா புகழோ டயோத்திவிற் றிருந்
தோன் மொழிந்திட வவரிவை மொழிவார். (௬)

வந்தெறி சூடலை மலைகளா ல்டைத்து மதிளில்லக் காபுரி யழித்து
வெந்திற லரக்கர் குலத்தைவே ரறுத்து விண்ணவர் கோன்றலை யெ
டுப்ப, இந்திர சித்தைக் கொன்றிரா வணனை யிரைந்து தலையறுத்
துருட்டுஞ், சுந்தர வில்லிக் கெதிரிலை யென்று சொல்லுவார் தொல்
லுல குள்ளோர். (௭)

ஆங்கவ ரிவ்வா றுரைத்திடக் கேட்ட வரசர்கோ னவர்களை நோ
க்கி, நாங்களிந் நகரி னுட்டினிற் பிறக்கு நன்மையுந் தீமையுந்
கேட்டிடுத், திங்கவை யகற்றச் சிந்தனை செய்துஞ் செப்புமில் விரண்டு
நீர் கேட்ட, நீங்க ளெரன் றுக்குங் கூசலி ரென்ன நின்மல
கேட்டியென் றுரைப்பார். (௮)

மன்னவ னிராமன் மானபங் கத்தை மனத்தினை வைத்திலன்
வானோர்க், இன்னல்செய் தொழுகு மிராவணன் கொடுபோந் தடை
வீடா தீரறு திங்கள், தன்னெடு நகரி தனிற்சிறை வைத்த தையலைத்
தாரமயங்க் கொண்டு, பின்னையும் வாழ்கை பேரிழுக் கென்று பேசு
வார் பெருநிலத் துள்ளோர். (௯)

• புத்தியிற் சிறந்தோ ருரைத்திடம் வெஞ்சொற் புருதலு நிறத்தினி
லொளியே, றைத்தது போல வுளைந்துதன் சிந்தை தளர்ந்துபின்
மானபங் கத்தன், வித்தக விலக்கு மணன்றனைக் கூயிம் மெல்லியற்
சனகியைச் சான்றோர், முத்தியை விரும்பித் தவஞ்செயுஞ் சாலை
முன்விடுத் திவண்வரு கென்றான். (௧௦)

தசரத ராம னுரைத்திடுஞ் சொல்லைத் தடுத்திட மனமிலா
தவனாய், திசையெலர் மொளிகாற் றேரினிற் றமையன் றேறியை
யிருத்தி மாதவர்க, ளிசைவுடன் றவஞ்செய் கானகம் புகுந்தங்
கிணையிலவான் மீகியாச் சிரமத், தசைவிலாக் கற்பிற் சிறந்தவை
தேகி யரிவையை ழிடுத்தடைந் தனனால். (௧௧)

* அனந்தரத் தமைய னடியினை வணங்கி யருணிறை சனகியை யரிய வனந்தனில் விடுத்த வகையினை யிளவல் வகுத்திடக் கேட்டவல் வள்ளன், மனந்தனி லடைந்த துயரினைச் சொல்லும் வரம்பினை தாகுமோ நகர்வாழ், சனந்தெரிந் திதையந் தாங்கருந் துன்பஞ் சாரந்தவ னொருவின ரின்பம். (௧௨)

இவ்வண மிருக்கு மேல்வையி னொருநா ளொழிதவ வசிட்டனங் கணுசக், கைவணச் சிலையா லரசக்கரைக் காபந்தோன் கடிதெழுந் தடியினை வணங்கி, யுய்வணம் வந்தீர் வருகென வழைத்தங் கொளீர் மணி யாதனத் திருத்திப், பைவணப் பாந்தள் வாயின்மண் கேம் பட்டதொத் தடியனேற் கென்னே. (௧௩)

கம்பயி லெனது சிந்தைநொந் தறிவு கலங்கிவெந் துயர்பல் செறிந்தங், கெம்பியர் தடந்தோ ளொழுவலி குன்றி யென்மன ளுக்கமுந் திரிந்தே, யும்பருந் கிணையா வேங்கிட வென்றனுயர்ப்தி ளெமெலாங்குன்றி, யிம்பரி லுறைவ தென்னதை யடியேற் கியம்பென வருந்தவ னிசைப்பான். (௧௪)

தரங்கவார் கடல்குழ் தரணியி லுள்ளார் சாற்றிய புன்மொழி கேளா, யீரங்குவண் டினமா ரிணர்த்தொடை வேயந்தே யெழிலியைப் பழிக்குமென் கூந்தற், றிரங்கொண்முல் லையினிற் சிறந்தமை தினி யைச் செழித்தகான் விடுத்தவத் தீதா, லுரங்கிளர் வைர வேற்கர வள்ளா லுற்றுனை யடைந்தவிக் கொடுமை. (௧௫)

எனத்தவ முனிவ னிசைத்திடக் கேட்ட விராகவ னெழுந்தவ னடியைக், கனைத்துவண் டிமிருங் கடிமலர் தூவிக் கனிந்தமென் மொழியினுந் பழிச்சி, மனத்தினுன் வாக்கான் மதித்திடற் குரிய மாதவ வெனைத்தொடர் விழும், தனைத்தவிர்த் தாளென் றிரந் திடக் கேட்ட தவத்துயர் வசிட்டனீ திசைப்பான். (௧௬)

ஒலிதிரைக் கடல்குழு லகினிற் பஞ்சா யுதமொழித் துதித்திடு மரசே, வலிகெழு முனைச்சுழ் பவமொழிந் தகலும் வகையுள தெவையெயி னுரைப்பன், பலவினைத் தொடக்கூற் படருழந் தோரும் பவமகன் றிவெதற் குரிய, நலமலி புகழ் சேர் த்லமுள முநீர் ஞாலமே லந்நெடுந் தலத்திஸ். (௧௭)

(வேறு.)

உலக மளித்த வுமைமயிலி னுருவா யிருந்து பூசித்தா
ளலகில் புதழ்சேர் நந்திவரி யங்கமாய்நின் றருச்சித்தான்
சுலவு விழிவேற் கோகனகைத் துணைவன் பரிவாற் கைதொழுதா
ன்னிலுக் கமலத் தயன்பலநா னிருந்தே யெகினத் திடரொழித்தான்.

தந்தமலர்க்கந் பகவேந்தன் கருதும்பயன்பெற் றினிதுவந்தான்
சந்தமிறைதே ரோர்பனவன் றனதுகவல்தீர்ந் தருள்பெற்றான்
விற்தையிலங்கும் புயங்கொண்ட விறல்சேர்தக்கன் பவமொழிந்தான்
சிறந்தமகிழ்ந்தே யளவிறந்தோர் சேர்ந்தங்கரிய செயல்பெற்றார். (1)

பாரின்மாதுத் தரியம்போற் பரந்துவரும்ப் பாலாற்றின்
நீரத்திருக்குந் தூலநகர் சேர்ந்துகிவனைத் தெரிசித்தார்
சேரும்பவங்கள் கடைக்காலிற் செறியும்பூளை மலராகும்
விரிவதற்கு நிகர்தலங்கள் வேறுபுனியில் யான்காணேன். (உய)

(வேறு.)

அதினுறு பெருமை முற்று மறைந்திட ஆழிசெல்லு
ம்தியுறு மிராம வாங்கு வைகியப் பரனைப் போற்றி
யெதிருறு பலத்தை நீக்கி யேகுதல் கரும மாகுங்
கதிர்மணி வண்ணு வென்றான் கருவினைக் கடலை வென்றான். (உச)

*வீம்புசேர் முனிவன் கூற மெலிவொழிந் தடவி ராமன்
பூம்பொறை விமான மூர்ந்து போந்தவ ணிறங்கி யந்தக்
காம்புறழ் தோளி பங்கள் கழலினைப் பூசை செய்தே
யாம்பலம் போது வாயா லன்புறத் துதித்தான் மாதோ. (உஉ)

அன்புடன் றுதித்துப் போற்ற வரன்மிகக் கருணை யாகி
மின்பிறழ் மேனி யோமீம் விளங்குமான் மழுவி னோடு
மென்மிறு மீலை யோடு மென்னையா ளுடைய வையன்
முன்புற நின்றான் கண்டான் முரிவிற் நடக்கை வள்ளல். (உ௩)

சுசுடி

திருப்பனைசைப்புராணம்.

கண்டிடு மைய னுள்ளக் களிப்பினுற் றுதிசெய் தேத்த
வொண்டொடிப் பாக னன்பா லுரைத்தன னிராம நீமுன்
வண்டிவிழ் மலாப்பூங் கோதை மலர்த்திரு வனைய மாதைக்
கொண்டுபோய்க் காணில் வீட்ட கொடும்பழி யொழித்தோ ம்ப்பாஸ்

வளம்பெறு முன்றன் மாட மணிநகங் போதி யென்ன
வளந்திடற் கரிய வுற்ற லரக்கர்தங் குலத்தைக் காய்ந்தோ
னுளம்பெறு மகிழ்ச்சி பொங்க வொளிர்விமா னத்தி னேறித்
தளம்பல சூழ வையன் சார்ந்தன னயோத்தி மாதோ. (௨௫)

இராகவன்பாவமொழித்தசுருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௮௩௭.

மதனனருச்சவணச்சருக்கம்.

தன்னே ரில்லாச் சூதனிரு தானேப பணிந்து நைமிசர்க
என்னே யனையாய் கோதண்டராமன் கதைகேட்டகமகிழ்ந்தே
மின்னேய் வேணி யான்றனைவேள் மிகுந்த மகிழ்வா லருச்சிததுத்
தன்னே தகவு தீர்ந்தசெயல் சாற்றுகென்னச் சாற்றவனால். (க)

தீரஞ்சுமந்த புயமுடைய திறல்சேர் சூர னிழைத்தகொடுங்
கோரஞ் சுமந்த வானுலகக் கோமா னிடருந் றுற்றானாய்
நூரஞ் சுமந்த மலர்ப்பொய்கை நாட்டிற் றனது மனைவியொடும்
வாரஞ் சுமந்த வானவர்தம வருக்கத தொடும்வந் தடைந்தனனால்.

நீரார் புயல்தோய் விண்ணளவு நீண்டமேரு மலையதனைத், தாரார்
புய்வின் னவரிதைவன் சார்ந்தெம்மிறைவன் றனைக்குறித்துச், சீரார்
தவஞ்செய் திடுமமையந் தெளிந்தமுனிவர்க் கருள்செய்யுங், காரார்
மிடற்றுக் கண்ணுதல்செய் கண்ணு யிரத்தோ னெதிர்வந்தான். (ங)

வந்தார் தமைக்கண் டவரடியை வணங்கி வெஞ்சூர் தடிந்தெனது,
சிந்தா குலந்தீர்த் தருள்செய்யெனச் செப்பக் கேட்ட திகம்பரனெம்,
நந்தா விளக்கீர் மகனொருவ னாடியவுணக் குலமழித்துப், பைந்தார்த்
திணிதோட் பார்த்திவரின் பயந்தீர்த் திடுவ னெனமறைந்தான். (ச)

ஆங்குப் புனிகு னகன்றிடலு மமரர் கோமா னுளத்தார்வந்
தாங்கிக் கமல நிதிப்பொ குட்டிற் றங்கும் பிரமன் பாலடைந்து
திவ்கு பெறுசூர் புரிதுயருந் திகழ்கெஞ் சடையான் செப்பியதூந்
தாங்கு வயிர வாட்கரத்தோன் றுளிற்பணிந்து சாற்றினனால். (ரு)

போத னரிவின் னவரோடும் பொறிநா யகன்பா லடுத்தினை
யோத வரிநான் முகன்றனைப்பார்த் தொப்பில் பரமன் மாதவர்க்கு
வேத முடிவின் பொருட்குறியால் விரித்துக் காட்ட யோகுற்றான்
நாத னதனைத் தவிர்ந்திமவான் நங்கை தனைமா மணஞ்செய்தே. (சு)

அடலார் மகனைத் தருவனதற் கனங்கன்றனைக்க யனுப்புமென
மடலார் பனுமத் தயனமார் மருவ வெருபா விருந்தலைடுகள்
கடலார் முரசக் காழன்வரக் கணித்தா னந்தக் கணத்தின்மகட்
கடலார் படையோ னிளந்தென்றற் *கவரி யூர்ந்து வந்தனனால். (எ)

வந்த மதனை நோக்கியான் மருவும் யோக நீங்கிமலை
தந்த மகளை வேட்ப பினைகச் சாபத் தலர்மென் பூவாளி
சிர்தி வருக வெணக்கரத்தாற் செவியைப் பொத்தி சிவசிவமுனை :
றந்த மொழியை மறுக்கமல ரயன்ரு ளாறவே நெனவனங்குன். (1)

இந்த வசையைச் சுமத்தலினன் நீச னாற்சே ரிடரென்னுப்
புந்தி யினிற்றோர் திரதியொடும் புகழார் கும்ப முனிவரையின்
சந்த மளவி வருந்தென்றற் சயந்த மிசையூர் தரன்வாழ
மந்த மிகுவெண் கைலைமலை யடைந்து வணங்கித் துதித்தனனாள். (2)

ஆங்கு மதவேள் கரும்பைவளைத் தலரம் பேவ விரனந்தி
தாங்கு வெகுளி கொடுசேறத் ததையு மலர்வா ளிகள்வானிற்
றேங்க மதனன் வணங்க வுன்றன் சீரார் வரவே தென்ன நிகழ்ந்
தாங்கு மொழியக் கேட்டவிடை யண்ண லுவந்தி தறைகுவுனாள். (3)

பாதி மதியைத் தரித்தருளெம் பரமன் யோகத் திருத்தலினவ்
வாதி பெய்திறிற் செல்லற்க வணியார் மேலை வாயின்வழி
போதி பெணப்போந் தங்கரன்மேல் பூமென் வாளி தனைச்சிந்த
வேத முதல்வன் விழிதிறக்க வியந்தா னிரதி தோய்ந்தாடின். (4௧)

(வேறு.)

அந்த வேலை யிரதி காந்த னாகம் வெந்த வாறறிந்
திந்து வன்ன முகமு லர்ந்தி ருங்க ணீர்த தும்பவே
கந்து கத்த னத்தி ரண்டு கையி னுல றைந்துபின்
வந்து முக்க ணெந்தை பாத மலரில் வீழ்ந்த ரற்றினாள். (42)

பண்ணி சைந்த குதலை யின்சொல் பசிய கள்ளை யொன்றுயிழ்ந்
துண்மெ லீந்து பதைப தைத்து முன்று தேயு மாறுபோற்
பெண்ண ருங்க லம்ப தைத்து பெரிது நொந்து பொருமியே
துண்ணெ னுவெ முந்தல் வெந்தை தூய தாளி றைஞ்சியே. (43)

வேத மாகி முனிவர் காண வேத மோதும் விமலமா
மாதி யூய னுதி யாகி யப்பு றத்து மொப்பிலர்ச்
சோதி யாய்ச்ச யம்பர காச தோற்ற மாகி யிருவகைப்
பேத மாகி பின்ற ஞான பிரண வத்தி னுருவமே. (44)

அறிவி லாத சிறியர் தீமை யார்பொ றுப்பர் நீயலான்
மறியு லாவு பாணி கோப மாற்றி யுன்ற னருளினால்
வெறியு லாவு மதனி யற்றும் வினைபொ றுத்தென் கந்தாஞ்
செறியு சம்பொன் மங்க ளஞ்செ ழிக்க நல்கெ ளக்கெனா. (45)

தானே யேற்றி ரக்க லுந்த முற்கண் மேரு வில்லினான்
ஞான யோக நீங்கி யுண்ண யந்து நாம வேற்களைய்
வான மேவு யிமய மாதை மாம ணம்பு ரிந்துநின்
வேனி லானே யீது மென்ன விமைய வெற்பின் மேவினான். (௧௬)

இன்ன வாறு ரைத்து பின்னர் யோக மாச ரித்துவா
மென்ன மாத வர்க்கி யம்பி யிமய வெற்பி னுற்றிடுங்
கன்னி முன்னர் கடுவ டக்கு கண்டன் மூத்த வந்தன
னென்ன வேக வம்மை நோக்கி யிருக ரங்கள் கூப்பியே. (௧௭)

தொழுது நிற்ப வாத னத்தில் தோன்றல் மேவி நீதவம்
பழுது ழுது புரிதல் யாது பகர்தி யென்ன வன்னையும்
விழுது நேர்ச டைப்பி ரானே வேட்டல் வேண்டி னெனெனக்
கழுது கூளி யொடுந டஞ்செய் கடவு ளென்றி கழந்தரோ. (௧௮)

இன்று னைக்க லக்கும் வேள்வி யெண்ணி யான டைந்ததிங்
கென்று ரைக்க வெம்பி ராட்டி. யெரியெ முச்சி னந் தெதிர்
நின்றி டாது போதி போதி நீதி யற்ற வேதியா
வென்றி சைக்க விடையின் மீதி லிறைவ னாக நின்றனன். (௧௯)

காத லாகு மெம்பி ரானைக் கண்டு கைகள் கூப்பியே
பேதை தேர்ந்தி டாது ரைத்த பிழைபொ றுக்க வேண்டுமென்
நாத வென்ன விச னந்த நவையெ லாந்து தித்தவா
மந்து கொண்ட னந்த வத்தை மாற்று நானே வேட்டுதும். (௨௦)

எனவி யம்பி வெள்ளி வெற்பை பெய்தி யோகர் வாயிலா
வினிய சைல வேந்த னுள்ள மிசைவு கண்டு பனிவரை
புனித நெய்த மேனை பாத பங்க யங்கள் பூசியா
நனிக லன்றி ருத்தி மாதை நாத னேடி ருத்தினான். (௨௧)

மூகில் பூத ரத்த னீரை வள்ள லத்தம் விட்டரற்
காசி லாத வெனது மாத ளித்த நென்ற னன்பொனின்
மாச னிந்த மாய னாகி சுரர்க ளார்த்து வாழ்த்தினார்
பேசு நார தாதி யோர்பி றங்கு கீத மேத்தினார். (௨௨)

(வேறு.)

மறைமுடிச் கடவு ளுரைப்படிப் பிரமன் மங்கலச் சடங்குக
டொடங்கக், குறைவற நிறைந்த மங்கல னானைக் கோதிலாப் பரன்
கரங் கொண்டே, பறையறை முழங்கப் பார்ப்பதி யிடற்றிற் பட
ரொளி விரித்திடத் தரித்து, நிறைவலஞ் சுழிகொ ளமுல்வலங்
கொண்டு நிகரிலா ழரியனை யிருந்தான், (௨௩)

பின்னரெம் பிராணைப் பிராட்டியோ டயன்மால் பிறருளோர்
யாவரும் பணிந்தார், மன்னிய விரதி வணக்கிலே டன்னை வள்ளலே
யளித்தரு. ளென்ன, வுன்னினன் மதனன் றேன்றவெய் பரங்
ஞெளிரதிக் குருவனாய் மற்றோர்க், குன்னரு மருவ னாகுவென்றே
யோதிமா திரதிபால் விடுத்தான். (௨௪)

அந்தமா மதன னழல்விழிப் பரம னடியினை வணங்கிரின் நேத்தி,
யெந்தையே நின்ற னெழிறிரு மேனி யிளைத்திடச் சரந்தொடுந்
தலினால், வந்தவெம் பவந்தீர் வழியெனக் கருளி மனக்கவ லொழித்
தியென்றுரைக்க, கிந்துமா முடியோ னிரதிகா தலனுக் கின்னண
மெடுத்தினி தியம்பும். (௨௫)

கொவ்வைவா யுமையுங் கோலிறை யவனுங் கொண்டபா வந்தனை
யொழித்த, கவ்வையங் கடல்குழ் மாநிலத் துயர்ந்த கயிலையங்
கிரியினை யனைய, செவ்விய தால புரியெனப் புனியீற் சீருறு தலமுள
ததினீ, நவ்வி நோக் கிரதி யுட னடை குதியே னும்பழி யகற்றுது
மென்றே. (௨௬)

வேதநான் முகவ நெகினமா யளற்றின் விளங்குசெந் தாமரை
மலரின், மாதூர யகன்கு கரமதாய் முடியு மலர்ப்புதந் தேடியுங்
காணு, நாதனார் விடைதந் துமையொடி கயிலை நண்ணின னைங்
கணைக் கிழவன், ருதுலா மலர்மென் கோதையா ளிரதித் தையலோ
டளவளாய் மகிழ்ந்தே. (௨௭)

தென்றலந் தேருந் திகழ்மதிக் குடையுஞ் சிறந்திடு மகரகே நன
மும், வென்றிகொள் வேழ வியனெடுஞ் சிலையும் விரைமலர்ப் பகழி
யுங் கொண்டு, மன்றலங் குழலா ளிரதியோ டிரவி மண்டல முறு
மதில் புடைகுழ், குன்றலிந் செல்வத் தாலையம் பதியாங் கோநக
ரெல்லைவந் தடைந்தான். (௨௮)

ஆங்குபன் னதிக்கு மரசென விளங்கு யிலைகொள்பா லாற்றினிற்
குடைந்து, வீங்கணி புயத்தில் விரைகமழ் நறுந்தார் விளங்கிய விறல்
செயி யணங்கன், றாங்கெழி நனது மெய்யெலார் திகழ்ச் சாந்த
வெண் ணீற்றினைப் பூசிப், பாங்குறுஞ் சிகரக் கோயிலுட் புருந்து
பராபர மூர்த்தியைக் கண்டான். (௨௯)

சூழ்ந்தனன் றுதித்தான் றொழுதனன் பலகாற் றாயதன் புனல்
லர் கொண்டு, வாழ்ந்திடு மாணப் பூசனை புரிந்தான் வழத்தினுன்
முதலுந் தான்மேற், றுழ்ந்தன னுருகித் தடங்கணு னந்தத் தண்
புனல் சொரிந்திட லின்ற, னுழ்ந்தனன் பவத்தி லேயகாத் துன்ற னரு
ட்கரை சேர்த்தரு ளென்றான். (ந.ய)

உருகியிவ் வண்ண மனங்கனுந் துதிப்ப வுளமகிழ்ந் தெம்பிரான்
கருணை, பெருகிடச் செய்யப் பவளவாய் மலர்ந்து பெட்புறு மனங்
கவா வென்றங், கருகினி லழைத்தே யன்பரீ புரிந்த வருச்சனைக்
குக்கனை முன்பாற், பொருவறு பவமுந் தீர்த்தென் றுரைத்துப்
புராரிபின் னையுமிது புகன்றான். (ந.க)

அரியவித் தலத்தி னமதருங் குறியொன் றமைத்துன தணிகிளர்
நீகரம், பரிவுட னகல்கென் றினையிலி யாய பரம்பர னுரைத்தன
னதுகேட், டெரியிடு மீழுதா யுளங்ககிற் துருகி யிறையவற் பணிந்து
கிழ்க் திசையீ, நிருகணை விடுதூ ரத்தினி னல்ல விடமது தேர்ந்தக
முகிழ்ந்தே. (ந.உ)

அந்தரல் லிடத்தி லமரர்வான் பதிபோ லணிகந ரொன்றெடுத்
தனிகுழ், கந்தமென் கமலப் பொய்கையுண் டாக்கித் கறைமிடற்
றையனைத் துதித்துத், தொந்தம்விட் டகலத் தண்புன றேய்ந்து
துயவெண் ணீற்றினைத் தரித்துச், சிந்தையிற் பஞ்சாக் கரத்தையே
நினைந்து சிவலிங்க வருவமொன் றியற்றி. (ந.ங)

சயிலமா துமையைத் திரிபுரை யெனப்பேர் சாற்றியப் பானிடத்
தமைத்துத், தயிலமா னிடத்தைந் தையமு திழுது தண்கவைப் பா
றயிர் செழுந்தேன், வயலிலார்ந் தெழுசெங் கருப்பினல் விரதம் வ
புழம் பிழிந்தமென் சாறு, புயலன வியதேங் காய்ப்புனல் ச
புகலருந் தபனரீ ரிவற்றல்.

மறைமுறை பிறழா தொன்றன்டி னென்றாய் மன
புசை கமழு, நறைமல ரயன்மு ன்னையுங் காணு ந்ற
யாட்டி, நறியமென் வாசத் தேய்வையு மணிநீர் திரு
தரித்துக், கறையிலா தொலிருங் காழகக் கணை நேய
ளாற் புனைந்து. (ந.சு)

உரம்புமன வருக்கை யதிரச்
யனமும், வரம்பறப் படைச்
வோரெலார் துதிக்கத், திர
ந்துப சாரமு மியற்றி,
மோ டருச்சனை புரிந்

தேவர்க டேவே சின்மயப் பொருளே சிற்சுகக் கருணையங்
கடலை, பூவரு மயன்மால் புங்கவர் யாரும் புகலருந் துரியமெய்
ச்சுடரே, மூவருக் கரசாய் முனைத்தநின் மலனே முதறி வுடையநீட்
களனே, யேவரும் பணியு மிறைவனே யுகி வினையிலா நந்தனே
போற்றி. (ந௭)

எனப்பல விதமா யிருகணீ ரருமீப வினைக்காஞ் சென்னிசேர்த்
திதயம், பனிப்பொடு துதித்துப் பாதபங் கயத்திற் பணிந்திடப்
பர்மனார் மகிழ்ந்து, வனப்புறு மேனி யுமையொரு புறமு மதியணி
சடையுமுக் கண்ணுந், தனிக்கையின் மானு மழுவுமவண் கடுக்
கைத் தாருமே னூர்தியு மானுன். (ந௮)

மணிவிடை மீதின் மறைபுகழ் பெருமான் வந்தெழின் மதனன்
முன் றேன்றித், துணிபெயு நீசெய் பூசனைக் குகந்தோந் தொலை
விலா நின்னகர்க் கினிரீ, யணிகிள ரிரதியோடடைந் தானு வார்வமோ
டடைதெயன் றறைந்தே, உணிவுறு மிலிங்க மதனிடை மறைந்தான்
சம்பரா ரியுநக ரடைந்தான். (ந௯)

நலங்கிளர் மதனன் செய்நக ரதனை நல்லமா நகரமென் றுரைப்
பார், புலங்கொளு முள்ளத் தன்னவன் பூசை புரிதலான் மதனநா
யகனென், றிலங்குறு புவிபோ ரியாவரும் புகலவ் விறைவனைப்
பூசனை யியற்றின், மலங்கெடுத் தொழியாப் பலந்தொலைத் துயர்ந்த
வாழ்வுபெற் றேங்குவ ரென்றான். (ச௦)

மதனானருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-அ௭௭.

இயமனருச்சவணச்சருக்கம்.

களங்கமிலா வுள்ளத்தோ னிவ்வாறு கழறுதலும்
 லுளங்கொணையி சாரணிய மாதவரு மகிழ்வொங்கி
 விளங்குமத னன்கதைகேட் மனமியமன் வினைநீர்ந்தே
 யுளங்கனிகூர்க் தவைபுரைத்தி யெனச்சூத னுரைக்கின்றான். (க)

வற்கலையாய் மாங்குடுத்த வண்டவமார் மிருகண்டன்
 முற்கலமா முனிசெய்தவ முதிர்ச்சியினால் வந்துதித்த
 பொற்கலையா மணிப்பணிகள் பூண்டறலை நிகர்குழலா
 *லற்கலையெய் மருத்துவதி யணங்கினைவேட் டினிதிருந்தான். (உ)

இருந்தபொழு தெச்சமிலா வின்னலினுன் மனைவியுட
 னருந்தவன்கா சிவையடைந்தே யணிகளர்க்கக் கையிற்குடைந்து
 திருந்தியசெஞ் சடைப்பரனைச் சிந்தனைசெய் தரியதவம்
 வருந்தியிருந் தருமதலை வரம்பெறவேண் டினன்மன்னே. (ங)

அருந்தவமோ ரியாண்டியற்ற வழங்கரத்தோன் வரந்தரலவ்
 விருந்தவன்முன் றோன்றியுன தெண்ணமொழிந் திடுகெனலும்
 பொருந்தியவேர் மகவையருள் புரிகவெனப் புரமொரித்தோன்
 முருந்துறழ்புன் னகைபுரிந்தே மொழிந்திடுதன் மேயினால். (ச)

தியகுண மதம்பாவஞ் செறிதலுட னறிவின்மை
 யேயுமுடம் வெதிரமுடை யிருவிழிநோக் கிலனாகி
 யாயவய தொருநூறு மரும்பினியி லுழப்போனாய்
 நேயமுட நொருபுதல்வ னீகுதுமோ. நெமிந்தவத்தோய். (ஊ)

கோலவனப் பிற்சிதந்து குறைதலிலா வடிவமுட
 னேலுறுவன் பினிகளின்றி யெம்மிடத்தி லன்புளனாய்
 காலமுமெண் ணிரண்டுபெற்றுக் கலைகன்பல பயின்றவல்ல
 பாலகனைத் தருதுமொகின் னெண்ணமெவை பகர்தியென்றான். (ஈ)

இருமைதரு தவத்துயர்ந்த விருபிறப்போ னிவையுன்னி
 †புரமுயிர்வா முண்டுகுறைந் திருந்தாலும் புலமையிசுத்
 தொருகுழைநீ லாக்கையனா யுமதிடத்தி லன்புநிறை
 தருமகவை வேண்டினன்யான் சசிதரவெற் கருளென்றான். (எ)

இன்னவகை மனத்துணிவா னிசைத்திடலு மரனுனக்கு
நன்மிபெறு காதுலனை நல்கினமென் றருள்புரிய
நின்றதவ முனிபோற்றி நேபமுடன் காசிகந
ரொன்றியசுற் றத்தவரோ நெறந்திருந்தா னுறைநாளில். (௮)

கடனிலத்திற் றுயர்நீங்கக் கருதரும்புண் ணியமோங்க
வடன்மிதுமா தவருய்ய வருட்சைவந் தழைக்கவுமை
யிடமுடையோன் கிருபையினு லேமனழிந் திடவன்னுன்
றுடியிடைகா தலியுதரத் தோர்கருப்பந் தோன்றியதால். (௯)

(வேறு.)

தப்பறு வலத்தில்பொறை தாங்குகவை நீங்கி
மெய்ப்புறு புளிக்கறியின் மேலுளம் விரும்பி
செப்புறு வயிற்றினிடை சேர்மதலை யேமன்
றுப்புறுதல் வாயிடுவ துண்முவகை தோய்ந்தாள். (௧௦)

இத்தகை மருத்துவதி யெட்டுடனி ரண்டா
வைத்தமதி பின்செல வயாவுட னுனேந்தே
சுத்தநல வோரையில் சுபக்கிரக மெல்லா
மொத்தபொழு தோர்மக வுயிர்த்தினி னுவந்தாள். (௧௧)

காரொலி யெனப் *பவன னுந்துபி கலிப்பப்
பேரொலியி னுசுபல பேசின ட்ரஜிதர்
நீரொலிசெய் மாகட் நெடுந்தரையு ளோர்க
ளோரிலரில் வாறென வுவப்பினை யடைந்தார். (௧௨)

தண்டதர னுக்கிடது தார்புயமு நீற்றுத்
தொண்டரடி யார்வலது தோளுமினி தாடக்
கண்டவனை நோக்கியிரு கண்டன்மகிழ் வாய்மார்க்
கண்டனென வேபெயர் கணித்தன னிலத்தே. (௧௩)

மாசிலொளிர் வான்மதியின் மைந்தன்வளர் போதிற்
பேசுமறையின்படி பிறங்குவினை முற்றுந்
தேசுந் நிரப்பிதெளி வாயகலை யெல்லா
மாசுந் வுணர்த்தவர னுதியென வோர்ந்தான். (௧௪)

(வேறு.)

கங்கைமதி சடைப்பரனை யிறைஞ்சி யன்னுன்
காற்பதுமந் தொழுமடியார் காலிற் றுழந்தே
யிங்கிதமார் குாவனைமுன் வணக்கஞ் செய்தங்
கேதமறு முனிவர்தமையேத்தி யின்ற
மங்களமா கியமேலோர் மாசில் பாத
மலரிணைசென் னியிற்குடி மறையின் மேலாய்த்
தங்குமுத லாச்சிரம வெழுக்கந் தன்னிற்
சார்ந்தனெனண் ணரும்பிறவி தன்னை நீப்போன். (௧௫)

இந்தவித மாகவவ னியலுங் காலை
யெண்ணிரண்டாண் டிசைந்திடலா லிணையி லாத
மைந்தனைநோக் கித்தமது வடிவு சோர்ந்து
மனமுருகி யெரியிலிடு மெழுகை பொத்துத்
தந்தையுமின் றிடுமனையு முளம் வேறுகித்
தனித்தனியே விம்மிவிம்மித் திகைத்துச் சால
வெந்துயராம் பெருங்கடலி னிளையே மூழ்கி
விழிதுயிலா திரவுபக லுணைந்து நொந்தார். (௧௬)

அங்கதனைத் திருமதலை கண்டாங் கின்றோ
ரடியிணையிற் பணிந்தவரை யணுகி நீவிர்
சங்கையதாய்ப் பருவரலுற் றேங்கு கின்ற
தன்மைதெரிந் திடவடியேற் குரையு மென்னப்
பொங்குமுட னம்மொழியுட் கொண்டு மைந்த
புகழ்பெறவே நீயிருக்க நம்பால் வேறே
பங்கமுறந் துயர்குறுகி மெலிவ துண்டோ
பரன்பதுமத் தாடொழுவோய் பகரக் கேண்மோ. (௧௭)

இணர்கடுக்கைத் தாரணவோ னுனக்கு மேனா
ளீரைந்தோ டாறுவய தீந்தா னன்னாட்
புணர்தலினு லுளத்தவலங் கொண்டோ மென்னப்
புகலவவர் முகநோக்கிப் புழுங்கல் வேண்டா
முணர்வுதரும் பரம்பரனைப் பூசித் தேத்தி
யுலம்பொருதோ ணமனாற்றல் கடந்து சீர்த்தி
கொணர்வனென வேதுக்கள் பலவுஞ் செப்பிக்
குரைசுழலிற் றுழந்துவிடை கொடுமி னென்றான். (௧௮)

கருவொழிக்குங் கான்முனையை யணைத்துப் புல்லிக்
 கருதருமும் றுயர்நீங்கிக் கனித்துப் பெற்ற
 யிருகு ரவர்விடையளிக்க வீச நென்னு
 மினையிலியி னருளுமன்புந் துணையாய்ச் செல்லப்
 பொருவறுமுள் ளத்தின்மிக மகிழ்ச்சி பொங்கப்
 பொள்ளெனவவ் விடைவிட்டுப் பெயர்ந்துபோகித்
 திருமணிகள் றிகையெனும்பேச் செப்பா நின்ற
 செம்பொன லயம்புக்கான் றிறலின் மிக்கான். (கக)

அனன்மெழுகாய் மனமுருக விழியானந்த
 வருவிதர வரன்கோயில் வலஞ்செய் தீசன்
 முனமணைந்து பதமலரை முடியிற்குடி
 முனிபுதல்வன் நென்புலத்தி னொருசா ரெய்தித்
 துனிவகல வரனுருவங் கண்டு பன்னா
 டோடவிழு நறுமலராற் றுயபாத
 நனிமகிழ்வி னருச்சித்துத் தொழுதி ருக்கால்
 நாவரத் துதித்திருக்கு நாளினோர்நாள். (௨௧)

நசனுமவ் வழியெய்தி யெமைநீ யன்பா
 யேத்திடுபூ சனைக்குவந்தே மினையோய் நீயும்
 பேசுகவேண் டியபெறுதற் கென்னத் தேவன்
 பிரசமல ரடிபோற்றிப் பிதாம கன்மான்
 மாசின்பெரும் புகழுடைய தேவர்க்கெல்லா
 மாதேவ னாகியநின் மலனே காலன்
 பாசமதி லடியனேன் சிக்கா துய்யும்
 படிநேர்வந் துதவென்னப் பரிந்தி ரந்தான். (௨௨)

அஞ்சலையஞ் சலைநீயந் தகனுக் கென்னா
 வடிமுடியிற் சேர்க்கவுமிக் கார்வம் பொங்கி
 யுஞ்சனநா னினியென்ன வோத வோத
 முறுவிடமுண் டோன்மறைந்தா னந்த வேலை
 பிஞ்ஞகனீந் திட்டவய தெண்ணி ரண்டும்
 பின்செல்ல வானிடைமா லிசைகொண் டொல்லி
 மஞ்செனவோர் யுமதுதன் றோன்றி மைந்தன்
 மாபூசை கண்டணுநா நகன் றுபோனான். (௨௩)

அந்தவிறற் றாதன்விரைந் தியமன்பாத

மடைந்தமரர் புகழ்தருமெம் மிறைவ கேட்டி
யுந்தனுரைப் படிசென்றேன் காசி தன்னி

லுமாபதியை மார்க்கண்ட னருச்சிக் கின்று
னெந்தவிதத் தினுமவன்பா லெய்த வொண்ணு

தேக்கமுட னனல்கண்ட புலிபோ லஞ்சிச்
சிந்தைதளர் திங்குணைவந் தடைந்தேனென்னச்

செப்பவதைக் கேட்டழல்போற் சினமீக் கொண்டான்.()

கற்படிதோ ணமன்றனது பாங்கர் மேவுங்

காலனெனு மமைச்சொடுந் கரிய நீல
வெற்படிகொண் டெனவிளங்கு மேதி மீதில்

வேழமென வெரிந்புகுந்து வீரர் சூழ
விற்படுபொற் கவிதைமுடி மேனி முற்ற

விளங்குகரத் தினிற்பாச தண்ட மேந்தி
பொற்படியுள் எவரநடுங்கக் காசி முதூர்

போந்தரனைப் பூசைசெயும் புதல்வந் கண்டான். (உச)

மைந்தவுளத் தென்னினைந்தாய் யாது செய்தாய்

மறுக்கமுடி யாதூழின் முறையி மீசன்
றத்தொசுலு மிதையறியா தீசன்பாத

தாள்பூசை பவம்போக்கு மன்றிப் பாச
முந்தவிலக் கவும்வலதோ படைத்துக் காத்து

முடித்திடுமுத் தேவருணைக் காத்திட் டாலு
முந்தனுயிர் கொண்டன்றி மீளேன் றிண்ண

மொல்லையென்பின் வருகவென வுரைத்தான்மன்தோ. ()

காதலனாக் கதுகேட்டு மறவி கேளாய்

கடவுளடி யார்க்குறுதி யில்லை யோர்சார்
சாதலடை கினுநின்பாற் சாரார் வெள்ளிச்

சயிலமுடை குவரவர்தந் தன்மை கேட்டி
தாதவிழு மலர்ப்பிரமன் றுவலத் தாமன்

றருபிழை வி லுறைமகவான் சுரர்க டம்மை
யாதரத்தி னொடுமதிபார் வினையினிங்கி

யருளினிப் வீடிம்மை யனிடகு வாரால்.

(உச)

அவர்பெருமை யறியாம லகிதை தார்போ
 லகத்தினினைத் தனையாங்கல் வடியார்ச் சார்ந்து
 சிவபூசை செயுமென்ற னுயிர்க்குந் தீங்கு
 செயரினைத்தா யிவையெல்லா முன்ன லிக்குத்
 தவருறுமிங் ககன்றிடுதி யென்னக் கேட்ட
 தண்டதர னிருவிழிதீ யெழச்சி னந்தே
 யிவனிலைமை யறியாது பாசம் விசி
 யீர்த்திடலுற் றுனதுபோ தினைபசெய்வான். (2௭)

இலையுணர்ந்த மைந்தனர னடியை யேத்தி
 யினைபடிநீ முலைப்பிரியா திருந்தான் வாணோர்
 தவமுனிவன் மகனிற்றா நெனவை யுற்றார்
 தருமனிமூத் திபொசங் கழுத்திற் சார்ந்து
 மவலமிலா மார்க்கண்டன் முன்ன ரீச
 னடைந்துரின்பால் வருதுன்பந் தீர்க்கின் றும்நீ
 கவலையுற லெனமொழிந்து சினந்து வாமக்
 காலிலு ளதத் தானடுவன் கார்போல் வீழ்ந்தான். (2௮)

வீழ்ந்திடுபோ தபனாதி னிண்ணோர் வாழ்வு
 வீடுற்ற தெனமருண்டார் வேலைஞாலம்
 போழ்த்தனதா னையுமுறும் பகடு மேங்கிப்
 பொள்ளெனவீழ்ந் திறவுற்ற புனிதன் பாதந்
 தாழ்த்ததுபோ துயிர்காப்பா னரணுண் டேமன்
 சாரந்தெமையென் செய்வனெனச் சந்தப் பாவி
 னாழ்ந்தபொருட் டிதிபலசெய் மைந்தற் காணுஉ
 வரியயனுங் காணுதான் மகிழ்ந்து ரைப்பான். (2௯)

மைந்தவெமை நீமுந்து வழத்தல் செய்த
 மாசறுபூ சைக்குளத்தின் மகிழ்ந்தோ மத்தா
 லந்தமிலா வாயுணினக் கனித்தோ டுமன்னு
 வறைந்திலிங்கத் திடை யடைந்தா னனைப காலை
 புந்தியினி லரணுருவை யுன்னி நீங்கிப்
 புணரியினீர் விழியுருக்கப் புஷம்பி வந்த
 தந்தையனை தாடொழுது தாழ்ந்தா னன்னார்
 தழுவிடனைத் துளமகிழ்வு சார்ந்தார் மன்னோ. (௩௦)

(வேறு.)

இங்குதருணங்கண் மேய விரவிசேய் நிகரி ராம
லிங்கபூ பனைய டைந்த விரவலர் வறுமை யெல்லாம்
பங்கம தடையு மாபோற் பார்புகழ் மறையோன் சைய
மங்கைபா கன்று னேத்த மாய்ந்தது விதியு மாதோ. (௩௧)

அன்னவன் நனக்கு மிக்க வஞ்செயு மியம னாவிப்
பின்னம தடைத்த லாலீப் பெருங்குவ லயத்தின் மீது
மன்னுபல் லுயிர்க ளோங்கி மாய்விடப் பான்மை யாலே
பன்னரும் படியின் மங்கை பரம் பொரு தயர்ந்து சேர்ந்தாள். ()

பின்னரும் கயிலை மேலிப் பிஞ்ஞக னடியிற் றுழந்தே
யென்னிடர் தவிர்க்க வானி யிறுக்குமற் தகன்செய் தீமை
யுன்னலை பொறுத்தன் னேனுக் குயிரளித் தருடி நீரிந்
கென்னுரை மறுத்தி டேலென் றிணையடி வணங்கி வேண்ட. (௩௩)

அந்தக வெழுத வென்னு வமலநா யகன்செவ் வாயான்
முந்தருள் புரித லோடு முடிந்தகூற் றுவனெ முந்து
வந்தனன் கமல பாதம் வணங்கின னினது செந்தா
ளெந்தனன் மேனி தீண்ட விடரகன் றுய்ந்தே னென்னு. (௩௪)

போற்றின னவனை மூன்று புரமெரித் தவனு நோக்கிச்
சாற்றுவ னீறு கண்டி தரித்தெமை நினைபு மன்பர்
தோற்றிடிற் பணிந்த வர்க்குத் துயர்செயா தின்சொற் கூறி
கூற்றுவ நீங்கு கென்னுக் குழகன்வாய் மலர்ந்தா னன்றே. (௩௫)

என்றிறை மொழிய வேம னிணையடி தொழுதுன் பாத
மொன்றிய மனத்தி னான்மே லோர்ந்திடா தெறிந்த பாசஞ்
சென்றுநிங் மேனி மீதுஞ் செறிந்தன வதனு லுற்ற
வன்றிறற் பவத்தை நீக்கு வாயெனப் பரமன் கூறும். (௩௬)

தோடுறு கமலத் தோடு துளிமதுக் குலனை யாம்பற்
காடுறு கமல வாகிக் கயலினங் குதித்தங் காட்க்
கோடுறு தவளக்கோடி குயிறுந்தண் பணைகுழற் தம்பொன்
னுடுறு மமரர் தாமு நாடுந்துண் மர நாடு. (௩௭)

நிறம்பயின் முந்தூல் பெற்றோர் நீதிமா மறைதூல் கற்றோர்
திறம்பயி லரீசர் வாசச் *சேரகத் தாமர் டுகொங்கைப்
பறம்பயி னெடுங்குட் செவ்வாய்ப் பார்மகள் புதல்வர் முன்னு
வறம்பயில் குடிக டென்றுமீமந்தனுட் டகத்தி னுப்பண். (௩௮)

கடுசு

திருப்பனைசைப்புராணம்.

புன்றலைக் கரிய செங்கட் புரிமருப் பெருமை வாயான்
மன்றலைக் கமழும் வாவி மலர்பல மேய்ந்து வாவித்
துன்றலைப் புனல தார்த்து சுரந்துற் சொரியுந் தீம்பால்
கன்றலைத் துண்ண லூட்டிக் காஞ்சிமா சிழலிற் றுஞ்சும். (௩௧)

அரும்புறு கமலச் சூழி யதனினின் நெழுந்து வானே
சரும்புறு மலர்த்தணை சோலைச் சூதந் தனிகள் சிந்துங்
கரும்புறு வேலி சூழ்ந்த கழனி யிற் கதிர்ச்செஞ் சாலி
தரும்*பொறி முத்தந் தங்குந் தாலமா நகரொன் றுண்டால். (௪௧)

அத்திருத் தலத்தின் மேனா ளனங்கனா லருச்சித் தேத்தும்
வித்தகக் குறியைப் பூசை விதிப்படி புரியி னாங்குன்
சித்தசஞ் சலத்தை நாமே தீர்க்குது மென்னத் தாலும்
பெற்றமீ திவரு மீசன் பிரியமோ கிரைத்தான் மன்னோ. (௪௧)

ஆங்கது கேட்ட கால னர்வமோ டெழுந்தே யந்தத்
தீங்கறு தலத்தை நாடித் தெரிந்தடைந் தனங்கள் பூசை
பாங்குற வியற்று மெங்கள் பரமனைக் கண்டா னந்தந்
தேங்குறப் பூசித் தேத்தி சித்தமொத் தினைய கூறும். (௪௨)

ஆலமா மரத்தி னீழ லருமறை முதனா லெல்லாஞ்
சீலமா முனிவ ரானோர் தேறவே யருளிச் செய்த
வாலமா மதியைத் தாங்கும் வளர்ச்சடை முதலே கோட்டுப்
பாலமா னேந்துஞ் செங்கைப் பாலலோ சனனே போற்றி. (௪௩)

(வேறு.)

என்றுபல துதிகன்புகள் றிட்டெருமை யேறேறு மியமன் மீட்டு,
மன்றினடித் திபொத மலரடியைத் தொழுதிடலு மலைமா னோர்பாற்,
றுன்றமழு மான்கரமுந் தொடுகடனஞ் சயில்களமுந் துலங்கு
மாற்பி, னின்றசைவெண் புரிது லுந் துலங்கமழ ளிடையீது நிமலன்
வந்தான். (௪௪)

கந்தமலர்த் தார்புனையுங் காலன்மிசை யழலேந்தி கருணை கூர்ந்து
முந்தவுண்கைப் பாசமென்மே லெறிந்ததனூல் வரும்பாவ முழுது
மின்னே, னைந்தகலச் செய்தன்னென் றுதரத்தோர் ரெரத்துமலை
நங்கை பாகன், சுந்தரமாஞ் சிவலிங்கக் குறிகரந்தான் சுரம்மலர்க்
கீழி னூரால். (௪௫)

* பொறி-பொலிவு.

அந்தவீறை யவனைமுன மனங்கனும்பின் னியமனுமா யருச்சித்
தேத்த, வந்தமெயர் மதனூந்த கேசனென ஊர்கடல்குழ் வையத்
யுள்ளீரர், சந்தமுறப் புக்ல்வரந்தத் தற்பரனைப் பணிந்துபின்பு
*தண்ட மேந்தி, நந்தலின்மேற் றிசைவழிகொண் டிரிணந்தே
விசைதூர நடக்கு.மேல்லை. (சக)

விண்ணகடு கிழித்தோங்கி ளீளங்குநெடுங் கொடிமதிலும் விமல
மாய, தண்ணொளிபொன் மணிகுயிற்றுஞ் சந்தமிகுங் கோபுரமுஞ்
†சயம்பு வாலும், பண்ணரிய தூபியுமென் பதுமமலர்த் தடமுமுடை
ப்பனிவர் போற்றுங், கண்ணுதல்மா யூரேச நாதர்கிண கரங்கண்டு
களித்தா னன்றே. (சஎ)

கொங்கலர்மா மதுப்பிலிற்றுங் கோதையர்குங் குமரீரைக் குழைத்
துச் சிந்து, மங்கலமா மறுகேகி வளர்நெடுங்கோ புரக்கோயில்
வதிந்து வாணேர், தங்கடலை வணைச்சுழந்து தாழ்ந்துபல துதிமறை
யாற் சாத்திப் போந்து, குங்குமமார் தனஞ்ஞாப் பூங்கோதை நாய
கன்வீரழ் கோயில் புக்கான். (சஅ)

துங்கமறை யவன்முன்னர் தொழுதேத்துங் காளத்திச் சுடர்க்
கொழுந்தைப், பங்கயனே முதலாய பண்ணவருக் கருமருந்தைப்
பணிமென் சீதிக், கங்கைபொலன் வேணியின்மேற் கவின்காட்டுங்
கண்ணுதலைக் கண்டு தாழ்ந்து, மங்கலமார் துதிபுகன்று விடை
யேற்றுத் தம்பதியின் மன்னி னுலை. (சக)

தண்டமேந்தி-இயமன்.

† வ-அம்பு.

† சயம்பு-பிரமன்.

இயமனருச்சனைச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௯௨௬.

விரபத்திரச்சுருக்கம்.

சூதன் புகன்ற வாசகமாஞ் சுவைசே ரமுதைச் செவ்வாயார்
போத வயின்று வியப்பெய்திப் புனித முனிவர் சூதனிரு
பாதந் தொழுது நமன்காலை பகரக்கேட்டோ மினிவீரன்
றீதில் காலை தெரிமினெனச் சிந்தை மகிழ்ந்து செப்புவனாள். (க).

(வேறு.)

பொன்னி னாய பொருப்பின் மரகத
மென்னு நீள்கொடி மேவிய போலெம
தன்னை யோடு பறிவரி யானென்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை. (உ)

தேவன் வாழ்தரு சீருடைத் தாதலின்
மேவு நான்மறையும்விரி ஞாஸமுந்
தாலின் மாதவஞ் செய்திடத் தங்கிய
மாவ றந்திரண் டெள்ளதை மானது. (ங)

ஓங்கு மாகயி லாயத்தி னுச்சிமேற்
தேற்கு சோதிச் செழுமணி யொன்பதாற்
பாங்கு றச்செய்த பண்பியன் மண்டபந்
தாங்கு சந்திர காந்தத் தளவிசை (ச)

மீதி ளங்கதிர் கோடி விளங்கல்போற்
சோதி யீசித் துளும்பி வளங்கொள்கிங்
காத னத்தி லரனுமை யாளுடன்
வேத வோசை நிகலுந் திருந்தனன். (ஊ)

(வேறு.)

அந்த வமையத் தம்புயக்க ணரியு மலர்மீ துறைவோனுங்
கந்த மலர்மென் கண்ணிபுனை ககனத் திறையு மெண்டிசையிற்
சந்த முறவா மெண்மருந் தகைசேர் பதினோ ருருத்திரரு
நந்த லீலாப்பன் னிருசுடரு நவசித் தருமெண் வசுக்களொடு. (ஈ)

போத முறுமோ ரெழுவருஞ்சீர் பொலியுஞ் சனக னாதியரா
மேத மறுநான் முனிவரரு மிணையிற் கருட கின்னரருங்
கத மறைகம் புருடருமேர் கிளருஞ் சீர்சா லுரகருந்
*சாத மருவு விஞ்சையருஞ் சார்ந்தே யாநீதத் துதித்தனரால். (ஏ)

ஆங்கேர் திருநா யகன்மீதி லையன் சார்ந்தம் புயன்மேற்கை
பாங்கா யமைத்துப் புரந்தரன்செம் பதுகப் பாதம் வருடவொளி
நீங்கு கிலங்கா தித்தன்மதி நீள்சா மரைவி சத்தனவன்.
தேங்கா நந்தத் தோட்டப்பை சிறப்பா யிடவங் கமர்காலே. (௮).

இசைநா ரதனத் தன்சபையி னிடஞ்செல் லமையந் தெரிந்துணுழைந்
தசையா மனத்தி னன்பினைந் தடிதாழ்ந் தெழுந்து காஞ்சென்னி
மிசைசேர்த் தவனி யுறுநீதி வீளம்ப மனத்தி னினைடி முணர்
திசை*யா சிசையான் றெரிந்துவந்த செய்தியதனைச் செப்பென்றான்.

விண்ணே முதலா முலகனைத்தும் விதித்தோன் பீதாம் பரனெற்றிக்
கண்ணார் கடவு ளுனதாணைக் கடவா திருந்து முத்தொழிலும்
பண்ணு விருப்ப ரெனினறியாப் பதமு முளதோ பாரினிடைப்.
பெண்ணு யானு யலியாயிப் பேதங் கடந்த பெரியோனே. (௯).

என்னத் துதித்து மண்ணுலகி னெழில்சேர் விவாச காஞ்சிக்கோர்
மன்ன வச்சி ராங்குதப்பேர் மருவப் பெற்றோன் *காகோளி
தன்னீ முலின்முகு குடைபிழற்றத் தங்கு மருகன் றனைத்தேவென்
றுஞ்ஞ வருக மதத்துறைவோ னொருவ னுளனங் கவன் றன்னால். (10)

(வேறு.)

இனிய வேத வொழுக்கமு மாகமத் தேய்த நீதியுங் குன்றிய
தாற்சடை, புனித நீரைத் தரித்திடு மண்ணலே புவனி மேனின்
பெரும்புகழ் பொன்றியுன், னினிய பத்தியு மஞ்செழுத் தோசையு
மெய்யி னீறு மிலங்கிய கண்டியு, மனிதர் பாலின் றியற்பச் சமனெறி
மல்கிச் சைவ முகமை மறைந்ததால். (௧௨).

விடத்தை யொத்த வசரர் விபுதரை வெருட்டல் போலச் சமணர்
மிகையிறற், குடத்தி லிட்ட விளக்கென நிற்புகழ் கூறு மன்பர்
சுவலையத் துண்மறைந், தடக்க மாகி யிருக்கச் சமணரே யரிய
குன்றின் விளக்கது போலவே, திடத்த ராகியத் தென்றிசைச்
செம்மினர் செப்பும் வேத சிவாகமச் செய்திபோய். (௧௩)

அந்த கார மடைந்துன் னடியவ ரஞ்செ முத்தை யறையவு
மஞ்சியே, வெந்த நாளிற் றுயர மொழிவமென் றிங்கு கின்றன
ரேமுல காளிரீ, யந்த மண்ணி லணைந்தச் சமணரை யாழ்த்தி மூவீத
மானரின் பத்தியே, வந்தி மெப்படி செய்துன் மகிமையே மல்கி
யனிபர் வளர வுருளினன். (௧௪)

*ஆசுடை-விஸ்திரம்.

† பதம்-பொருள்.

காகோளி-அசோகம்.

அறந்த வாத முனிவர்க் கிறையவ னாகு நாரத மாமுனி வேண்டி
நற், றிறந்த வாத நிருமலன் புன்னகை செய்து விரன் றிருமுக
நோக்கியே, *மறந்த வாதநின் பன்னியே டேகியாழ மைக்க ருந்
கடற் பாரகஞ் சேர்த்தெழி, னிறந்த வாதவெண் பூதி வீழிமணி
கீபம மோடணி யச்செய் வதற்குமுன். (கரு)

(வேறு.)

வச்சி ராங்கத மன்னினைத் திருத்தியுன் வயமாக்
கிச்சி வச்சம யத்திற மிதுவெனத் தேற்றிப்
பொச்ச மிக்கரு கச்சம யத்துறு பொய்யி
விச்சை வைத்தழ லேலிட ருறுமென வியம்பி. (கசு)

அணைய வன்ரனே ட்நக நுறைதரு மாக்க
டனையுந் சைவர்க ளாக்கியூர் தமமையும் புதுக்கி
நன்கொள் கூந்தலின் னொகி யொடிவ ணைடைதி
பெனனி ளம்பியே விடைகொடுத் திருந்தன னெம்மான். (கசு)

அவ்வரை செவிப்ப டாழு னடிபணிந் தணிசி ரத்திற்
றிவ்வி யமுடியுந் தோளிற் சிறத்தவொண் டொடியுந் கையிற்
றெவ்வரை வாட்டும வாளுந் சிங்கத்தி னுரியின் கச்சஞ்
செவ்விய மலர்ப்ப தத்திற் றேற்கொலிக் கழலும் பூண்டு. (கசு)

நஞ்செனக் கருநி றத்த காலிரு பூத முத்தின்
விஞ்சிய குடைக ளிகக வீரர்கள் கவரி வீச
வஞ்சியர் நடிக்கக் காளம் வாயிலவைத் தூதப் பேய்கள்
கஞ்சுகி மாக்கள் வீரங் கழறவந் திரத முரந்தான். (கசு)

அண்டரு மறுக வாய்விட் டதிரந்திடு பம்பை வேயின்
விண்டிடு நாதஞ் சங்கம விணைதப் பட்டை பேரி
மண்டொலி தலண்டை கண்டா மணியொடு சின்ன மார்ப்பு
வெண்டிசை போர்ப்பத் தூளி யெழுந்தன பூத வெள்ளம். (உய)

மழைதவழ் குடுமி வேய்ந்த மலைகளு மணம்பொ திந்த
தழைவிரி வனமுந் தூய தடம்பல கடந்து மன்னன்
பிழைதவிர்த் தின்ப விட்டைப் பெரிதுவந் தளிக்கச் சீர்சா
லழகிய தானை மூது ரடைந்தன னடல்சேர் விரன். (உச)

அடைந்தவ ரார் வார வதிர்ச்சியை யருகர் கேட்டு
மிடைந்தன ரெதிர்து நீவிர் வெள்ளெ லும் பணிந்தோ னன்பு
தொடர்ந்துளீ ராகை யாலித் தொன்னக ருறநீ தென்னு
மடங்கலை யனந்த மேதி மறித்தபோன் மறுத்தா ரன்றே. (உஉ)

மறித்தவ ராக்க னூறி மாயையிற் பொருந்திப் பங்கி
பறித்தவர் தடைக்கு நாழும் படுவதோ வெனவுள் ளுன்னிச்
செறுத்தவர்ப் பழித்தீ சன்வாழ் சினகரம் புருந்தார் கண்டங்
கறுத்தவ னளித்தாற் கெண்ணுங் கருமங்கை கூடா துண்டோ. (1)

நதிவ ணிருக்க முன்ன ரெதிர்ந்தடல் குறைந்த கோளர்
புதிசா தனங்க ணீக்கிப் பொய்ச்சம யத்து ளாழ்ந்து
மேதினி காக்கும் வைவேல் வேந்தன தடியி னைஞ்சித்
தீதற நடந்த யாவுந் தெரித்தனர் விரித்து மனனோ. (௨௪)

புடிற்றொழுக் குடைய வஞ்சப் பாதக ருரையைக் கேளாக்
கடற்புவி புரக்கும் வேந்தன் கதுமெனச் சினந்து தீய
வடற்படை மருங்கு சூழ வமணமா சகன்றான் போன்று
மிடற்றினில் விடத்தை வைத்தோன் மினிருமா லயத்துட் புக்கான்.

ஆயபோ தமைத்தாங்கா தனத்தினி லடியர் சூழந்
காயுமா தவன்போன் மேவுங் கணகழல் வீரன் நன்னைப்
பாயுடைப் பாசிப் பல்வாய்ப் பாதக னெதிர்ந்து நோககிக்
காய்சின வுரைகள் புண்ணிற் கடவுவேல் போற்பு கன்றான். (௨௫)

சாம்பலை நுதலிற் பூசஞ் சமுக்கநின் னூரும் பேரும்
பாம்புரிப் புரிஷச சூழிப் பதிவரு செயலுந் தேற
மேம்பட வுரைமி னென்றான் மிக்கபத் திரைக்குக் கேள்வன்
கோம்பிய ளினத்தி னோடு கொற்றவற் குரைப்ப தானான். (௨௬)

சீவரப் போர்வை தாங்குந் திறலுடை நிருப நம்மாந்
யானும் அகழுவ் கைலை யாம்புறச் சமயந் தன்னின்
மேவிய வீரர் தம்மை வெறுத்திடும் வீர னென்பேர்
தேவியைப் பாகம் வைத்தோன் றிறமுனக் கறைய வந்தேன். (௨௭)

என்னவுக் கிரன்சொல் கேட்ட வினையின்பூ பதிகொ தித்துப்,
புன்னகை புரிந்தே யாரும் பொருந்திடா வென்புந் தோலும
பன்னக முங்கொக் கிர்க்கும் பன்றியின் கோடு மாமை
வென்னிலா ரோடுந் தீண்டா வெண்டலை முதலா வின்னும். (௨௮)

அசுத்தமாய் பொருளை நல்ல வணியெனக் கொள்ளும் பித்தன்
வசத்தனா கியரீ பெஞ்முன் வந்தவ னியம டூரும்
நிசுத்தினை புரைப்பே னென்ன னேரினழ சசுத்தை மத்தன்
நசித்தலி லோர்வா ளிக்கு நவீற்றுவுதேபக்கு மென்றே. (௨௯)

காய்சினத் தறுகண் வேழம் காவல னுரைத்த மாற்றம்
வேயினைப் பழித்த மென்றோன் விரிதன் கொழுநன் கேளாத்
தியினு மிகக் கொதித்துச் சிந்தைநொந் துருத்து விம்மிக்
காயழ நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினன் சிறிது மாதோ. (௩௧)

அதுபொறு தழுவீழ் பட்ட வந்தளி ரென்ன வாடக்
கதுமெனப் புரத்தில் வெப்பங் கதுவுவா ருயிர்விட் டேகும்
விதமென வயர்ந்தா னாங்கு வீரர்மந் திரிமுன் னானோர்
மதிமிக மாழ்கி யந்த மன்னனை யுபச ரித்தார். (௩௨)

மின்புயிர்த் தரிய தேகப் பெருந்தழ லாற்றா னாய்வெள்
ளென்பர வாரம் பூண்ட வினையில்வி ரன்பூர் தாளுக்
கன்புடை யவன்போ லண்மி யச்சமுற் றுநந் தத்தோ
டின்புட னடிய ரேத்து மெழிலினை யடியிற் றுழந்தே. (௩௩)

தொடுகடற் புலியை யாண்டு துயர்தரு நரகத் தாழப்
படுமென தறிவுக் கேற்ற படியினை யில்லா நின்னைச்
சுடுமொழி பலவாச் சொல்லித் துன்புறச் செய்தே னந்தோ
டுகடுவதன் முன்னர் புத்தி கெட்டிட லியற்கை யாமால். (௩௪)

அறிவினா தடியேன் செய்திங் களைத்தையும் பொறுத்து நாயேன்
குறைகணித் தின்ப மோட்சங் கொடுத்திடுஞ் சைவ மல்லாற்
பிறந்தொரு நெறியிற் செல்லாப் பேரறி வளித்து யர்ந்த
மறைவழி பொழுதும் நீதி வகுத்திடுன் றடியிற் றுழந்தான். (௩௫)

அடிபணிந் தரசன் வேண்ட வகமலர்ந் தருளி யன்றோன்
முடிமுதற் பரிசு மெல்லா முளரிமா மலர்க்க ரத்தாற்
றடவியல் வெப்ப நீங்கத் தணித்தய முகத்தைத் தக்கன்
முடியணி முகமா வைத்தோன் முதல்வனுக் குரைப்ப தானான். ( )

(வேறு.)

மரவிச தம்பசு பதங்களா முகமுயர் வாம
மேவுசை வம்வை ரவமிதற் கியைந்தவெழ் வேதந்
தாவு பஞ்சராத் திரம்பட் டாசாரியஞ் சமண
மோவு புத்தமீ மாஞ்சைலோ காயித மொவ்வா. (௩௬)

ஆன விங்கிவற் றுட்புறச் சமையத்தி லடைந்தே
யின மாங்கொலை செய்ச்சொன தேவென விசுழ்வை
வான நாடடைத் தாச்செயி னோமமும் வசையோ
ஆன ருந்திடக் கொன்றிட இலமக்குமொவ் வர்தால். (௩௭)

நீவி சக்கொலை செய்திட வின் றுகொ னிலையென்
 ரோவி ஷாப்புழு மலநிறை பாண்டமா மூடல
 மேவு மாருயி சலையாப் பிணியினுன் மெலியி
 ரோவ கல்லிரோ சனமதை நுங்கிடு காலே.

(௩௯)

உங்க டங்குட ரையுமுனே கிழித்ததி லுழன்று
 தங்கி வர்ப்புழுக் களையெலாம் வேறுபா சனத்தி
 னுங்கி யேயிருந் திடவுண் வளித்துபின் னாகரும்
 பொங்கு சம்பிர தாயமுன் டாமெனிற் புகல்வாய்.

(சௌ)

புன்ம யிர்த்தொகை கருப்பையி லேய்தரப் பொருந்தும்
 பின்ன ரும்பெறு மங்கதிற் புழுவெனும் பேணுண்
 டன்ன தற்கெனப் பங்கியைப் பிடுங்கிடி லவைக
 ளென்ன வுண்டுசீ வித்திடு மெனவதை யெடுத்திர்.

(சௌ)

பொருந்து நின்ருர வர்களெழு மூவரும் புனியில்
 வருந்தி நந்தம் தன்னையர் வயிற்றினை வகிர்ந்து
 குருந்து மைந்தரா யுறுவரங் கவர்களைக் குருவாய்
 திருந்த வைத்துநீர் செப்புல தத்திராத் தியரோ.

(சௌ)

அளவி லான்மகோ டியையெலாம் புரப்பதற் கமையப்
 பளகு பல்லுயி ராகுவ னெனினுங்கள் பரமன்
 பிளவு கூரிய வாய்ஞரண் டமதெனப் பிறந்தா
 லுளப கிடுக்க வுண்பது புற்கொலோ வுரையாய்.

(சௌ)

யோனி வாய்வழி வருவது திதென வுணர்ந்தே
 யின் ழாருடல் வகிர்ந்துது வாரொனி னீன்ற
 மானெ ிங்கண னாயிர்கெடும் பழியினுல் வருத்த
 மான தீநர குறுவரோ கடவுள ராவார்.

(சௌ)

வானி லூடெழு மதியுடல் கைவர வளர்ந்த
 தேனு லாங்கனி படுகினை யரசிங்கிழ செறிந்தோ
 னீன மொன்றிலா நிர்ச்சிந்த னெனினும் திறைவன்
 ஞான மோமெறும் பிடுகணு ளெவ்வணம் நவின்ருன்.

(சௌ)

அரிய நான்குபூ தழும்புணர் பேதமே யல்லா
 லுருவி னுக்குயிர் வேறிலை யென்றுநீ ருரைப்பிர்
 இரவி னிற்றயி லும்பொழு தன்முகத் தேறு
 முரவைப் பூசித்தின் பேதமு முறிந்ததோ வறையாய்.

(சௌ)

உருவ மும்முயி ரும்பிறி தில்லையென் றுரைப்பீ
ருருவ மிக்கிருந் திடெம்பொழு துயிர் துறந்துளதான்
மருவு மிக்கிதன் றிறத்தினை யோர்ந்திடிந் தன்னொ
வுருவ மும்முயி ரும்பிறி தேனென வுணர்வாய். (௪௭)

(வேறு.)

இவையெலாங் கேட்ட மன்ன நெந்தையே யால நீழற்
றவமுறு முனிவர் மூன்றே சங்கரன் கூடு நீட்டைக்
கெவைமுதற் கார ணந்தா னீசர்க்கு மேலு மீச
னவனுளன் போலுந் தேவர்க் கா தியன் னவனா கானே. (௪௮)

என்றுரை மாற்றங் கேட்ட சிம்புளா மிறைவ னக்கு
நன்றறி வென்ப தில்லா நவையுறுஞ் சமட கேண்மோ
லொன்றுநோய்க் காம ருந்தை யொருவயித தியன்கை வைத்தல்
தன்பிணி தனக்கா வேரவித் தாரணி தனிது ளார்க்கோ. (௪௯)

ஆட்டுவா னுடிக் காட்டல் போலுமென் றறியாய் நன்னா
லாட்டுவா னேதல் போலென் றுணருவை யொழிவி லீனங்
காட்டிய *பிடுக வேத மெனும்பெயா கணிப்பை யாயின்
†மாட்டிய குறைகொள் வேத மாமென மருவு மன்னா. (௫௦)

என்றெம தையன் கூற்ற கேந்தல்வாய் திறவா னுகி
யொன்றுறு மூமர் போலு முற்றவ னுறைதல் கண்டு
பின்றையே சைவ மென்னப் பேசுமெம் மார்க்க மின்ன
தென்றுரைத் திடுவ கேட்டி யெனவுரை செய்யு மெந்தை (௫௧)

பூகவ திருவெண் ணீறு புனை தல்கோ மணியா மீச
ஸைலைந் தெழுத்தை யோத வவன்டி யாரைப் போற்ற
லேசிலாப் படிசும பாண மெனுமிலிங் கம்பூ சித்தல்
மாசிலாச் சிவதம் பந்தம் மருவுதல் ஸசவ மாமால். (௫௨)

விபர்த்தல்கண் ணீர்த்த தும்பல் வியந்துட லங்கம் பித்தல
நயத்துமெய் நடுக்கல் வாழ்ந்த னாததழு திருத்தல் கண்ட
மயிர்த்திடப் பருத்தல் சிந்தை யுன்செய் வெண்ணி யெண்ணி
வுயிர்த்திட லாங்கு ணங்க னுடையவு டிய ராவார். (௫௩)

சிலையி யவர்க வில்லாத் தேயம் தன்னாள் மிக்க
நவவடி விலிங்க பூசை நாடிடா துணவு கொள்ளார்
தவவடி வுடைய வின்பர் தம்மைவிட் டக்கூர் வரட்டும்
பவமறுத் தானு மென்கள் பரனடி யவர்க டாமே. (௫௪)

வீரபத்திரச்சூகம்.

அழமவென வலறக் கேட்டோ ராருயிர் கொன்ற ருந்தார்
சமமெனச் சிவனோ டெண்ணி வேறொரு தெய்வஞ் சாரா
நிழல்விடைத் தருமத் தெய்வ மெனவெணிப் பூனை செய்வார்
நமசிவ யச்சோ கம்பா வணியினி னாடக மிப்பார். (௧௧௧)

திருமறை நாள்கும் பாதஞ் செழுஞ்சுட ரம்பு லிச்சண்
மருவிய வுடலந் தேவர் மறிக்குழுவா லெந்தெ முத்தாம்
வெருவுறு கொம்பி ரண்டும் விதியரி சாணந் தாண
மருவுறு வில்லா விச னும்பகத் தன்சொ ருபம். (௧௧௨)

அடியர யுள்ளார் கால யருங்கடன் முடித்த பின்னர்
கடி கொணர் கொண்டு நன்கு கால்கள்வால் முகங்க மீஇக்கொண்
வடியினன் மலர்க றீயி யருச்சினத் தூப திப
மொடியிலா தியற்று வாரக னுறுதியைப் பயப்ப தேரந்தோ. (௧௧௩)

இவ்வகை யியற்றல் சைவ மிதனினுஞ்சிறந்த வீர
சைவமென் றெவரும் போற்றுள் சமயமுண் டதனிடத்திற்
கொவ்வைவாய்க் கயனை மெக்கண் கோற்றொடி யுனையின பங்க
னவ்விய மகன் வுள்ளத் ததிவிருப் புண்ட னுமரல். (௧௧௪)

எனவயினி னதிகம் வீர சைவம தென்னப் யாயி
னவையறு சைமும் யாமும் வேறென காட்டங் கொளனாந்
துவிதபா வணியி லாதத் துவிதமார்க் கத்திற் சேர்த்தப்
புனியினி லங்க லிங்கப் புணர்ச்சியைப் பொருத்து மாதோ. (௧௧௫)

(வேறு.)

விலங்கு பக்கி யென்பி லாக்கை விரிம ராம ரம்புணை
மிலங்கு பன்ம யற்கி டஞ்செ யிழியு டம்பெ டாமலே
வலங்கொள் ளானி டப்பி றப்பிஸ் வந்து திப்ப னுயின்வண்
டலங்க டோறு முன்செய் நற்ற வத்தி னுற்ற லாகுமால். (௧௧௬)

மானி டத்து தித்தும் நல்ல வண்மை தங்கு மரபினித்
ருனு தித்த லரிது மஃது சாரி னல்லொ முக்கமாந்
ஞானி யாவு தரிது மிக்க ஞானம் வந்த பிப்பினு
யின் முள்ள சமய ரீத்தி லிங்கி யுவு தரித்தோ. (௧௧௭)

ஆயி னுக்க தெத்தனோ யகற்று தற்க தன்கனோ
மேவு பாற்க நந்த ருத்தி மிக்க ணகி கொழித்தல்போ
லாவி யுள்ளி ருக்கு மெங்கி ளாமல நாத னங்கையி
லோவு மாற ளித்து பின்னு முன்னி ருத்து டாரியன். (௧௧௮)

ஓது கின்ற காக நோக்கி ரண்டி னுள்ளு மோர்மணிப்
பேத மின்றி யுழலு கின்ற பெற்றி போலு மங்கையி
ஓது னுட் புறம்பெ னச்சொ ளவையி லீரி டத்தினு
மேத மின்றி யேபொ ருந்து மென்று ளங்கொ ளேந்தலே. (௬௩)

உணர்வெ னச்சொல் செச்சை யொன்றி லோது பத்தி யாந்தொடர்
புணர்த ரச்செய் தேவை ராக புணர்த வத்தி ரத்தினிற்
ஊனாக கெக்கை யோனை வைக்குந் தூய்த மைந்த நெஞ்சினு
ஊணர்வு தங்கும வீர சைவ முற்ற பத்த னுகுமால். (௬௪)

அருளெ னுங்க வந்த மாட்டி யாரந்த சாந்த மாம்வரை
மருவு சாந்த னிர்தி யங்கு மாகி லிர்தி பங்களாம்
விரைவொ டார்பு னைந்து பிக்க *மேதை யாகு மமுதினைப்
பாம னுக்க ளிப்போ †னைவர் பரவு வீர சைவனால். (௬௫)

அன்ன வீர சைவ ருக்க ருத்தி யிச்சி லுண்டவர்
கன்ன டிப்ப ணிரக ளோர்க டங்க ளோவ லாற்றுவோர்
பன்னு தேவர் ஸுனிவ சாதி யோர்நி தம்ப ணிரத்திட
ம ணி லாந்து நென்று நான்கு மறைக ளோது மாலரோ. (௬௬)

அரனை யங்கை ளாத வைத்த கத்து வேறு தேவரைப்
பரமெ னப்ப னிர்தொ ளாந்து பாத கத்த ராவரால்
சாண ருக்கோர் சாதி பேத முண்டெ னுஞ்சுழக்கர்துன்
மாண வேதனைக்கு ளாகி மாய்வர் திண்ண மீதரோ. (௬௭)

தின்ன வீர சைவ மார்க்க மென்று வீர ளோகலும்
பன்ன னீது கீகட்டு பினம னததி னாவ மிக்கெழுந்
பென்ன மாத வககண் முன்ன மேழை யேனி யற்றினே
னென்ன மாம லர்ப்ப தத்தி னைஞ்சி யீது ரைப்பனால். (௬௮)

நார சிங்க மங்கு கிடபுள் நாம முற்று ளாய்சரண்
கோர தாங்கி யுடபர் காத்த†கோக்க ளாத னேசரண்
சார தங்க ளொண்ணில் கோடி தங்கி யேவல் செய்திடுந்
தீர் வகக விங்க சைவ தீக்கை செய்ய வேண்டுமால். (௬௯)

(வேறு.)

என்று பணிந்திடு மன்ன வனைக்கணி னேய்தரு தீக்கையொடு
பின்றலி லாச்சிவ தீக்கைகள் செய்தபி னேபெரு மான்புகலுங்
குன்றுறழ் தோளுடை மன்னவ நின்னகர் கூடிய மாக்கடுவரை
மொன்றிய பூதி யணிந்துவர் சைவ லெழுந்ந் விருத்துவையால். ( )

* மேதை-அறிவு. † கியர்வோனோர்.

‡ கோக்கனாதன்-பசுபதி.

மன்னலு மன்னக ருள்ளவர் தங்களை வம்மி வெணக்கவித்
தோன்னிலை பெறுகிவ திக்கை தொடங்குதல் துணிபெனு வேறு
தூலும், முன்னவ னாரரு னைப்பெறு நுதியரு முரிகில் வேந்தனாரை,
தன்னை யிகழ்ந்தில ராதலி னும்மொழி தட்டில் மென்றனரால். (௭௧)

அன்னவ ரோடர தனமுடி வேந்த னடைந்தெம தடிகளடி
முன்ன ரிறைஞ்சி யிலர்க்கருள் திக்கை முடித்திட லேதுணிபா
மென்னலும் வீர னீசைந்தவர் பிடை யிரிந்தக ளும்படிசெய்
துன்னரும் வீரசை வப்படி திக்கை யுஞற்றி விடுத்தனனால். (௭௨)

அந்தகர் வாழ்தரு வோர்க்குப தேச மறைந்தவி னுக்கிரனும்
மன்னவ் கேளுன தின்னக மின்கண் மழுங்கின தேவருறை
நன்னய வாலய மன்னதை சிற்ப நவீன்ற திறத்தினரா
லுன்னத மாக வியற்றுதி பென்ன வுரைத்தினு மோதுவனால். (௭௩)

நித்திய மோடுகை மித்திய மாதிய நிகரறு பூசையுட
னுத்தம மாமறை வித்தக சாற்பிர மோச்சவ முந்தனா
தித்தரை யேகர்புக முச்செய் தரும்பய னெய்தியகி னுபகத்
தேர்த்துபினத்துவிதப்பொருளேரடினிதொன்றுவை யென்றனனால்.

அவ்வரை கேட்டக னைந்தடி காளும தடியினை ஊருவிரிவத்
தெவ்வண முய்குவ னென்றடி தாழு மிறைக்கருள் செய்தடலோ
டிவ்வல காளு மிருந்திற லோயெம தின்னுரு வங்கண்டே
யெவ்வமில்பூசைசெய்யென்றெழில் கைலையெய்தினன்வீரனரோ.

கன்னலி ரோளுடை மன்னவ னெஞ்சு களிப்பொ டெழுந்திமயப்
பொன்னி ருந்தித லைப்புணர் பூண்முலை பூவை மனோகரனும்
பன்னரு மெம்மபூ ரேசனை யொல்லையில் பரிசன ருடனனுகி
முன்ன மனைத்தெறு தாளினை சென்னி முடித்து வழத்துவனால். ( )

(வேறு.)

படிமுழு தானுய் பேரற்றி பசுங்கொடி பாகா போற்றி
துடிமழுக் கரத்தாய் போற்றி துவளும்வார் சண்டைய் போற்றி
சடிலவெண் பிறையாய் போற்றி தவளவெண் ணீற்றாய் போற்றி
யடிகடு முடிவு மில்லா வுத்தனை போற்றி போற்றி. (௭௪)

பைம்போன்மால் கவரைய் வில்லாப் படைத்தருள் பாடுன போற்றி
வம்புலா மலர்க்கண் மால வாளியென் றெடுத்தாய் போற்றி
திம்புளாய் நார சிங்கச் செருக்கொழித் தவனை போற்றி
கம்பமால் களித்துறக் காய்ந்த கடவுளே போற்றி போற்றி. (௭௫)

போதமாய்ப் போதங் கட்டும் பொய்யிரு ளில்லா விர்து
 வந்திரியார்தங் கட்டி ன்ருநநற் பொருளாய் நான்கு
 வேதனைய் வேதநீதுள்ள விரிபொரு ளாகி யைந்து
 பூதமாய்ப் புனியை யாக்கும் புனிதனே போற்றி போற்றி. (எக)

(வேறு.)

என்னுத் துதித்தேத்தி யேந்தல்மனே வேகமுந்தம்
 பின்னாக்குந் தூதர்தமை விட்டே பெருஞ்சிற்ப
 நன்னா லுணர்ந்தவரை நாடியழைத் தேநகரும்
 பொன்னு லய்யும் புரிகென்று னுங்கவரும். (அடி)

நாடினார் நதியதன்னை பாலகழி
 பிடுசோ நாஞ்சிற்பெருமதி லுய் யானமும்ப
 ரேடுகம் லோனதனும் செய் யோங்கலொளி யார்சிகரி
 யாடுசீ லைக்கொடிசே ராடாங்கு பிடுகையும. (அக)

முன்னகரு-கடல்மாட மூரிப் பெருங்கெருவுஞ்
 சன்னலமை யாட்டமன்ன சத்திரங்க ளுஞ்சுதுக்கஞ்
 கொன்னாணி யாவிழைத்த சோபானக் கூவலகரு
 மன்னமுறைந் திடுதடமு மரியுளர்சோ லையுமைத்தார். (அஉ)

நுனடினிகுண் முன்னாக நாற்றுங் கடைவிதி
 பளமகற்றும் வேத பட்டார கர்விதி
 தவயிற்றும் நீதகோர் தமனியப்புக் கில்லரையர்
 குவடனைய தோள்வணிகர் கோமா ளிகையியற்றி. (அங)

நான்காங் குடியினர்க ணல்விதி வானரோயு
 மான்புண்ட தேர்யாணை மாத்தங் கிடுகிலயங்
 கானரோய் மலர்மலை காலாட் படைவீரர்
 மீன்போன்ற கண்மாதர் மேவுமனை யுஞ்சமைத்து. (அச)

என்னு யகன்மே விடமாங் கருவிடு
 மன்னக்குஞ் சோதியந்த ராணமாத் தண்டபமுந்
 தனனே செழிலமை சார்தனியு மேரிடப்
 நன்னு யகர்க்கணிசேர் நன்னிலய முஞ்சமைத்தார். (அடு)

ஏரம்பன் கந்த நெழில்தெய்வ யானைவள்ளி
 வாரம் பனைத்திருத்தோள் வலவைவடு கந்தண்டி
 ரூரன் மதினிரிஞ்சன் சொல்லுநொன் பான்கிரகம்
 விரஞ்சே ரிள்ளோர் விளங்கா லபடுமெத்தார். (அக)

தண்ணப்ப னுக்கருள்செய் காளத்தி நாதருக்கும்
வண்ணமலர்ப் பூங்கோதை வாய்நதுளனா னம்மையர்க்கும்
பண்ணவர்போற் றும்வீர பத்திரற்கும் மாவுடையு
கண்ணனுக்கும் கதிர்மதிதோய் கனகாலயங்கண்டார். (௮௭)

வானுயர்கோ புரந்தாபி வாரெயில்பொன் கொடித்தம்ப
மீனமிலாப் பலிபீட மீசனுமை யேரம்பன
காணுலவுந் தாரணியுங் காங்கேயன தண்டியிவர்
தானிவருந் திருத்தேரிச் சகங்கனிக்கச் செய்தனரால். (௮௮)

கண்டான் விழுந்தான் கரமுநுழ்த்தா னுசியின்மே
லெண்டோளந் கேற்றதென வெண்ணி மனமுருகிப்
பண்டா விடுந்துதிகள் பண்ணித்தன மெய்மறதி
கொண்டான் பினுமுணர்வு கூடுதலு மெனசெய்வான. (௮௯)
(வேறு.)

அருமறை தெரிந்த வந்த னாளரார் சுபதி னக்தி
விருமையும் பயக்கு மீசற கெடுததவா ஸ்யததி னோடு
திருவுறை நகர்க்குஞ் சாந்தி செய்துந் குடிக னேற்றி
யருவுரு வில்லா விச னுமுதற் றேனர்க் கெல்லாம். (௯௦)

ஆகம விதியிற் கும்ப மமைத்தபி டேகஞ் செய்தே
வாகைசோ நித்திய ஸ்நமித் தியமொடு வழுவில் பூசை
யேகநா யகன்மு னாய விதைவருக் கியற்றி மூடேதார்
பாகனுக் கனிலி ழூவுழ் பண்ணின னிணையி லாதான். (௯௧)

குற்றமில் வச்சி ராங்கக் குரிசிலு முலக மாண்டு
கறறையஞ் சடைதோய் வீரக் கழலுடை வீரன் புரதம்
பெற்றனன க்டல டுக்கும் பெருந்தவ முடையோ டென்ன
மறறடம் புயத்துச செவ்வேண் மகிழ்வுட னினகததுப் பின்னர். (௯௨)

அற்றைநான் முதலா பந்த வுணர்நக ததனின் மேவு
கறறைவா சடையிற் றிங்கட் கண்ணிலேய் திருப்பு லீசன்
நற்றவப் பலத்தா லன்மி நயமுடன் போற்று வாராதந்
குற்றம தொழித்து முத்திகொடுத்தினி திருப்பன் மாதோ. (௯௩)

ஆதலி னவன்வாழ் தேய மனைத்தினு மதித் மென்னுப்
பாதலத் துன்றிப் போகர் பண்ணவர் முனிவர் சித்த
ராதர வாகப் போற்றி மத்திருப் பதிக்கு நாம்
மோதுவர் தச்சம் தீரக் கினைப்பனிப் பெய்நீக் கெண்மோ. (௯௪)

(வேறு.)

நந்த லீலம்யூ ரப்புரி புலிப்புரி நகராள்
ருந்த வேலுடை வச்சிராக் கதப்புரி குலவுஞ்
சந்த மார்தரு விலாசகாஞ் சிப்பெயர் சார
வந்த தாலையம் பதிபனைப் புரியினும் வகுப்பன், (கூடு)

போதில் வாழ்விதி புரமயிந் திரபுரம் புகழ்கொள்
நீதியில்கிற விதியெனும் பெயர்நிலை நிற்க
லோது தக்கமா புரிகலி யாணமா முறையுள்
சோதி லிங்கமா புரமதின் விரிவையுஞ் சொல்வாம், (கூச)

(வேறு.)

கார்தரு சுருண்மென் கூந்தற் சனைபுரை மதா ரிக்கண்
தார்தரு குவவுக் கொங்கைச் சங்கரி யவிற்க லாப
மார்தரு மயிலாய்ப் பூசை யாற்றின ளாணை யன்ன
சீர்தரு செயலின் மாயூ ரப்புரி யென்றே செப்பும், (கூச)

தத்துவங் கடந்து நின்ற சும்பல மூர்த்தி தன்னே
டொத்தவெண் ணிடப தேவ னுழுவையி னுருவாய்ப் பூசித்
தத்தன தருனைப் பெற்றரு னாதலாற் புனியூ ரென்றே
யுற்றன பாச மைந்து மொழித்துமேற் கதியைச் சார்வோய், (கூஅ)

மெச்சுமா மகுடம் பூண்ட மேதினி யாசர்க் கெல்லா
முச்சித மாண மான்தே ரூர்த்துல களிக்குங் கொற்ற
வச்சிராக் கதப்பேர் மன்னன் வகுத்தபி னன்ன கர்க்கு
வச்சிராக் கதவைப் பென்றே வந்துக்குல தணிதொ ளுமம், (கூக)

பூஞ்சடைப் பரமன் கண்ணைப் பொத்திய பாவந் தீர
வாஞ்சையி னுமைபூ சித்து வரம்பெறு சிறப்பி னோங்குங்
காஞ்சுமா நகரைச் சார்த்து கவின்பெறு தலின்வி லாச
காஞ்செயன் னெருபே ரியாருங் கழறுவ ரன்ன கர்க்கே, (கூ)

லேலையம் புலியி லோங்கல் வியநக ரதனிற் றெங்கு
கோலயீர் துப்புற் றுளிப் பனையிவை கூடி யொன்றாய்ச்
சாலவே நீடித் தொக்குந் தன்மையி னுரைப்ப சான்றோர்
தாலமா நதர மென்றுந் தனிபுனைப் பாசை யெய்தும், (கூக)

வட்டவாய்க் கமலப் புத்தேள் வடிவுடைப் புரிபா மன்னங்
கெட்டவான் சிறக ருற்றுக் கிளர்தரத் தெளர்த்த ரேசன்
மட்டவிற்பா தம் போற்றி வதிந்திருத் தனிநு லவ்வுந்
கி... னர் வாணி கேள்வ னிருக்கையென் றிருநி லுத்தேதார், (கூஉ)

அந்நர வரம்பை மாத ருநகிருந் தேவல் செய்யச்
சுந்தரி யுடனே வந்து சுரர்பதி காதல் கூர்தன்
ஊமீந்தனுக் காசிச் சின்னாள் வசித்தலி னும தேய
மிந்திர புரியென் பார்க ளிருந்தவக் கிழமை யோனே. (௩௩)

திக்குகள் புகழுஞ் சீர்த்திச் சிறுவிதி துயரந் தீர
முக்கணன் மழுமான் செங்கைமூர்த்தியைப் பூசித் தேத்தித்
தக்கவான் சிறப்பி னோடு சார்தலாற் றுறவோ யின்னுந்
தக்கமா புரியென் றந்தத் தலத்தினுக் கமைந்த தன்றே. (௩௪)

வெயிலிழைக் கருங்கா ரைம்பால் வெண்ணகைத் துவர்வா யையை
மயிலுரு வகன்று நல்ல வடிவடைந் துற்ற ஞான்று
சயிலவில் லுடைய ஞான சங்கரன் மணந்த வாற்றா
லெயில்கவி யாண மாபு ரென்றனர் கவிவ லோரே. (௩௫)

ஆதியிற் சுயம்பாயித் தோன்றி யடியவர் பிறவி நீக்கு
மாதவன் குரவ னாதி வானவர் பணிம யூர
நாதனார் வடிவின் காந்தி நானிலம் போர்ப்பக் கண்டு
சோதிலிங் கப்பேர் சாரச் சொற்றன ரப்ப திக்கே. (௩௬)

இத்தகைத் திருநா மத்தோ டிரிந் கூற்று வானோர்
சித்தர்சா ரணர்க ளேத்துஞ் சிறப்பொடு திரிலோ கத்தும்
வித்தக முடைய தாகி விளங்கிடு மருணி றைந்த
முத்தர்கள் பரவுஞ் சீர்சான் முனிவரீ யறிதி யென்றே. (௩௭)

குருதியைப் புரைசெஞ் சூட்டுக் குக்குடம் வலனு யர்த்த
பரிதியை நிகர்த்த வைவேற் பாணியங் கருணை மூர்த்தி
யுரைசெயக் கும்ப யோனி யுளமகிழ் வோடு திவ்ய
திருமரை யிகக்குஞ் செய்ய சேறடி பணிந்து நின்று. (௩௮)

ஐம்புல னையுமொன் றுக்கி யகத்தழக் ககற்றி யன்பு
பம்பிய சிந்தை யாரப்,பாலனை செய்து வாயால்
நம்பன்மந் திரத்தை யோதி நாண்மலர் கரத்தாற் றாவி
வம்பவிழ் கடம்பற் கீரெண வகைவழி பாடி யற்றி. (௩௯)

இருணிறத் கருமென் கூந்த லேவிழிக் கனிவாய் முல்லைத்
திருநகை யிடைக்குக் துன்பஞ் சேர்தரப் புளக முற்றுத்
தரனவெண் கோவை யாரீந்த தனத்தியர் வடிவேற் கந்த
னிருமருங் கமருங் தெய்வ யானைவுள் ளியையும் வாழ்த்தி. (௪௦)

தளடி

திருப்பனைசைப்புராணம்.

திறமிகு ரூர னாதித் திருந்தலர் செகுத்து விண்மீ
துறுபவ ரிடுக்க ணீக்கு முத்தமக் குருவே போற்றி
யறவர்கொண் டாடுந் தாலே யம்பதி மான்மி யங்கேட்
பெறுபிற விப்பே றுற்றே னுன்னடித் தொழும்ப னேனே. (ககக)

விம்மிதம் பலலாய்த் தோன்றி விளங்கும்ப பதியைச் சார
வெம்மையாண் டடிமை கொள்ளு டெந்தையே விடைதா வென்ன
மும்மைதேர் முனியு லோபா முத்திரை யோடு தாழ
வும்பிகைப் பயந்த செவ்வே ளாருளின னகம கிழந்தே. (ககஉ)

வீரபத்திரச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆசுத் திருவிருத்தம்-க௦௩௮.

அகத்தியன்பூசவணச்சருக்கம்.

ஞ்சுநிப் பரிசு சொற்ற போதுதாய் வனத்திற் றுன்னு
மாதவர் மகிழ்ந்து கேட்டு மலரடி வணங்கி விரன்
காதையைப் புதன் றீ மார்க்குங் கடல்துக்ந் தவன்செய் பூசை
யோதுதி லைய வென்றார் மற்றவ னுரைப்ப தானுன். (க)

(வேறு.)

அந்தரத் துயர்திருத் தணிகை யார்த்தநங்
கந்தனைப் பிரிந்தொரு கணமும் வாழ்கலாச்
சிந்தனை யுடையவன் றிருப்பு லீசனை
வந்தனை செய்தடி வணங்க வெண்ணியே. (உ)

அருந்தவன் குறினெடி ல்ணைந்த தாமென
சுரிசுழற் கனிமொழித் துணைவி பின்வர
விரிதரு பாலைபா தவம்வி ளங்கிய
சுரநனீ ரோடையுந் தொலையச் சென்றோ. (ங)

பாலேநீர் வேட்டவர் பான்மையாமெனத்
தூல்மா நகரினைச் சார்ந்து தான்களி
கூலவார் க்டலினுட் குளித்து நேர்வளஞ்
சீலமார்ந் திலகுதன் றேவிக் கோதுவான். (ச)

செறிமலர்ச் சோலையைச் சேரு மில்லென
கிறையவெண் குருகினஞ் செய்யி னுள்ளமின்
குறிவரக் கவர்ந்துதாங் கொண்டு போவதை
மறிநிகர் விழிமட மாது நோக்குவாய். (ஊ)

பரியெரி கதிர்மணிப் பசும்பொற் கின்ணநீர்
பருகுதல் போன்றசூற் பணிநை மாரமார்
தருவய நெற்கதிர் தாழ்ந்து தாமரை
விரிதரு வாயீடை விளங்குந் தோற்றமே. (ஈ)

முழங்குவண் டின்மிசை முரன்று தேனுண்
ஸ்முங்குதீண் கழமலர் வகித்து விண்ணவர்
பழங்கவர் விரும்புதண் பாத லங்களை
தழங்கெலிச் சிறுடித் தந்தயல் கண் டிடாய். (ஏ)

வான்முக ிரிஞ்சிட வளர்ந்த தண்டலைத்
தேன்மரங் களைக்கொடி சேர்ந்து சுற்றின
கூன்படு முதியவர் கொண்ட மெய்யின்மேற்
றோன்றிடு நரம்பெனச் சொலற்க மைந்ததால். (௮)

கிள்ளையுங் குயில்களுங் தே சாலமும்
விள்ளரு மலர்த்துகண் மேய்ந்த தென்றலுங்
கள்ளவிர் சினைதொறுங் காண மேவலா
லெள்ளலில் மாரன்பா சறையை யேய்க்குமால். (௯)

வித்தகர் மகிழ்ந்துளம் வியக்குஞ் சோலைவாழ்
தத்தையும் பூவையுந் தாவி லாப்பர
முத்தியை யடியவர்க் கருளு மூர்த்தியின்
சுத்தபஞ் சாக்கரஞ் சொல்லல் கேட்டிடாய். (10)

தொன்மரம் பாசிலை யுதிர்ந்து தோன்றிய
மென்றளி ரோடிவண் விளங்கு நீர்மைசீர்
துன்றிய பசும்படா மொருவித் தூசிலா
வென்றிகொள் செம்படாம் விரித்தல் போலுமே. (11)

கழையையுங் கந்தையு முறிக்குங் கார்நிறப்
புழைநெடுங் கரத்துயர் போத சுத்துவார்
கழலுடைக் காவல ரயர்வு நீக்குமிப்
பொழிலினார் மண்டபப் பொலிவு நோக்கிடாய். (12)

வானவர்க் கருள்செயு மமையம் வந்ததா
லூனமி லடியரை யோடி வாவெனத்
தானழைத் திடுவபோற் றயங்கு றுண்கொடி
மேனிமீர் கோபுர மிளிரல் கண்டிடாய். (13)

குழகிவெண் மதிவடங் கிடந்த குங்குமத்
தெழில்வரை யனையதோ ளினைஞ் சொள்ளொளித்
குழைபொரு செல்விழிக் குவவுக் கொங்கையர்
விழையொடு பயின்றிடும் விதி நோக்கிடாய். (14)

(வேறு.)

என்று கூறிதன் மனைவியை மகிழ்வுசெய் தின்ப
மன்றல் விதியைக் கடந்துபோய் விழியினார் மதனைக்
கொன்ற வெம்மையாள் பரனுறுங் கோயிலைக் குறுகிக்
குன்றி னைக்குறு கென்றலு னாரற்றொழுக் குயித்தே. (15)

தன்னின் முழுகுநர் பவவினை தனித்தெழுந் தோற்றி
மின்னும் வானிடை யெழுந்துபோம விதமென விரைந்து
*தென்னி றப்பிர மரமது வுண்டுளர் தெவிட்டி
யின்னி சைப்புயின் நேகலர் தீர்த்தம தெநிரந்தே. (கௌ)

தூம மென்குழற் றைபந்தொடித் துவரிதழ்த் துணையோ
டேம மாய்விதி முறைபடிந் திருகர முகிழ்த்து
வாம மார்கிரம் வைத்தணி சினகரம் வலமாய்
நேம மோடுவந் தானிடம் வதிந்தன னீத்தோன். (கௌ)

சிறுசு கோதய மறுபல நிற்குணத் தெளிவார்
தத்து வந்துரி யஞ்சயம் பாகிய சத்து
சித்தொ டின்பமு லஞ்சக மாமெனச் சிறந்து
கர்த்த னாயெழுஞ் சோதிபை முன்னுறக் கண்டான். (கௌ)

கண்டு விழ்ந்தெழுந் திருவிழி நீர்த்துளி கால
விண்டு சொன்மொழி தழுதழுத் திடவுடல் விதிப்பக்
கொண்ட வன்புரு வாய்க்குறு முனிமகிழ் குளித்து
வண்டர் நாயகர்க் கருச்சனை செய்துஃ தறைவான். (கௌ)

(வேறு.)

தோகையிள மயிலுருவம் கொண்ட வையை சுந்தரியா யிருந்திட
ச்செய் தவனை போற்றி, வாகையிசு புவிவடிவ நீக்கி நந்தி வள்ள
லென வாழுவார் தந்தாய்போற்றி, பாடுகனுஞ்சொ லவிராணி யின்ற
மைந்தன் பிடுத்துயர்தீர்த் தின்னருள்பா லித்தாய் போற்றி, கோக
னகக் குரிகிலுள மகிழ வன்னக் குறைதவிர்த்தேர் வடிவமுறக் கொ
டுத்தாய் போற்றி. (உய)

மணிநிறவண் ணப்பெருமான் பணிந்து வாழ்த்த மையறுதார்க்
கியன்றுயர் மாய்த்தாய் போற்றி, பணிபணியெம் பெருமவுளைச்
சிறந்த தோடு பழித்தவிலல் தக்கனிடர் தொலைத்தாய் போற்றி,
குணிகொளிரா கவனஞ்ச்சித் தேத்த வன்னேன் குறையனைத்துங்
கெடுத்தகுணக் குன்றே போற்றி, பிணியவிழந் தாரளக விதி
கேள்வன் பெரும்புசை கொண்டிழை பொறுத்தாய் போற்றி. (1)

கரும்பகடு ரியமனறை துதிக்கேட் டானாக் கவலையென டொழித்து
வருட் கடலே போற்றி, அரும்பவிழ்தா ரணிவச்சி சங்க தச்செய்
யரும்பணி கொண்ட கமகிழா னந்த போற்றி, சுரும்புமுால் கடி
மலர்ப்பூங் கரிய கூந்தற் சுந்தரியை யிடத்திருத்தூந் தூபு போற்றி,
யிரும்புவிழி லுளவியுடிக ளெல்லா மோங்க வெழுந்தபெருஞ் சோதி
மய வினையே போற்றி. (உஉ)

விவாகச்சூகம்.

நைதலிலாச் சூணையுண் ணடிமுனி வரோத்தி
மைதவழ்நீண் மலயமதில் மாமுனிசேர்ந் தமையறிந்தோம்
மெய்தவனே பெழிற்பரமன் விமலசவுந் தரியைமணஞ்
செய்ததிறத் தீனையெமக்குச் செப்புநென வவனுரைப்பான். (க)

மாதேவ னுணையினுன் மஞ்ஞவடி வானவுமை
தீதேது மில்லாமற் றேங்கியதன் கங்கையினுற்
போதாலை யானனைப் பூசைபுரிந் தத்துவித
நாதாவெ னச்சொலிமெய்ஞ் ஞானமது பெற்றமரந்தாள். (உ)

ஆகாததோ டிந்தவித மம்பிகையாள் பூசைசெயச்
சீதநகி மதிவீனையுஞ் செஞ்சடையோன சிந்தைமகிழ்ந்
தேதமறு மந்திறத் தெழிலோங்க வெள்ளேற்றின்
மீதமர யோகியாமென் மேற்றுதிப்ப முன்னடைந்தான். (ங)

ஆசையுடன் பூசித்த வங்கயற்க ணம்மைமுனம்
நேசமுட னினறிடவந் நேரிழையுட் களிகூர்ந்து
*மாசைநிறச் சேவடியா மாமலரைத் தொழுதேத்த
விசுனிநங் கருணையினு லியம்பினனோர் மாற்றமரோ. (ச)

முன்பெனது மொழிகொண்ட முரணெழிந்த தினியுள்ளை
மன்புலவர் ஞானியரிட மாநகரிற் காண்டாரவே
யின்பமாமென் பனிமொழியா யிருமணஞ்செய் குவனென்ன;
வன்பருளத் துறைபரம னறைந்தனன்மா துளமகிழ. (சு)

அம்மென்மர கதிறத்தாட் கிவையுரைத்து வருகிருந்த
கொம்மைமுலைத் திருநாகன் கொதறுசீர் முகநோக்கி
யிம்மலைமா மகடன்னை யிண்டெழிலார் மேடமதி
தம்மில்வரு நன்மகத்திற் றுமணஞ்செய் திடுவோமால். (ஈ)

பரிந்ததற்காங் காரியம்நீ பாரெனெனம் மிதையியம்ப
விரிந்தகுல்லைத் தாரணியும் விண்டுசிவ கணங்களைக்கூட
யரிந் கரிர மாலையர்க்கு மம்பிகைக்கு மணஞ்செயுரை
புரிந்தரிய தேவரிவண் புகவழையி னெனவிடுத்தான். (ஏ)

திசைக்கதிபர் வானவர்விஞ் சையருநகர் தினகரன்மு
னிசைக்கிரதம் காந்தருவ ரியக்கர்மல ரவன்முதலோர்
நசைப்புதழ்சேர் வைகுந்த நகரினுளார் கயிலாய
மிசைப்பயில்வோ ரியாலர்களும் விரைந்துயர்தம் குற்றனரால். (அ)

பானலங்கண் வெரிநழ்மென் பனிமதிவாண் முகநரந்தப்
பூநிறையுங் கருங்கூந்தற் பொற்றொடிப்பாற கனிகளபத்
ஞானமிலாக் கொங்கைமுக நெஞ்சநிறக் காயாம்பூ
மேனியன்சொற் படியாங்கு விண்ணவர்கம் மியனினைந்தே. (௯)

விலைவரம்பு கண்டறியா மிக்கொள்சேர் மணியான்விண்
டலையிலெழு மொருதேரடி தீர்ணிதரை புற்றனபோற்
*நெலையிலணி மண்டபமுஞ் சுந்தரத்தண் ணித்திலத்தார்
பொலிவுடைய காவணமும் புகழ்பெறவே இருமித்தான். (10)
(வேறு.)

இலகும்பல வளமோங்கிய வெழிலாத்தரு நகரு
மலகன்றுயர் நிறைவீதியு மழகேய்தர வருணங்
குலவுந்நவ மணிமாலைகள் கோத்தெங்கணு மிடுவார்
நிலவும்மதி காந்தங்களி னீண்மேடைகள் வளைவார். (௧௧)

வாழைக்கழை பூகத்தரு வானம்பொர நடுவார்
தாழைப்பன சததிங்கனி சரமாயவ ணிடுவார்
கூழைப்பட வீதித்தலை குளிர்சந்த மிறைப்பார்
மாழைப்பது மைகடேரினில் மன்னும்படி வைப்பார். (௧2)

வாசப்பனி நீராற்றரை மணமாடுமழு கடுவா
ரேசற்றகல் யாண்பபொடி யாற்றோலம் தடுவார்
வீசப்புது மணமாடலர் தொடைஞான்றிட விடுவார்
தூசுக்கொடி சோதிப்பரி துகணிக்கிட நடுவார். (௧௩)

அங்கிக்கதி ராந்திபம தணியாக நிறைப்பார்
வங்கத்தொளி வாட்டும்முளை வண்பாலிகை வைப்பார்
துங்கக்கம லஞ்சேர்தரு தூய்தார் நிறை கும்பந்
தங்கத்தினி ன்ண்மேவிதிகை தன்மீதமர் விப்பார். (௧௪)

தேமென்குழ லார்த்தம் வருணக்கொடு சேர்வார்
பூமன்றுதி நதிபாலியில் போயாடுவர் குழும்
யேமந்திகழ் தருஞ்சலி லேறிக்களி கூவார்
வாமந்தழை பூவம்மனை மகிழ்வோடினி தெய்வார். (௧௫)

மின்பாய்மணி யாரப்பணி மிளிர்மாழுலை யணிவா
ஏன்பாய்வினை வோரும்வினை யாடல்வினை புரிவார்
பொன்பரந மின்னரிதும் பூதெங்கணு நாடித்
தென்பாலுறு வேதண்டமி தென்பார்தனி யென்பார். (௧௬)

(வேறு.)

வேலைகு மூலகரும் விண்ணி னாடருஞ்
சிலபா தலத்தருஞ் சிவனம ணத்தினுக்
கோலவே மனமகிழ்ந் திண்டி வைகிய
தாலமா நகர்வளஞ் சாற்றற் பாலதோ. (௧௭)

வந்தது மேடநன் மதியின்மாமக
மெந்தையே மணத்தினுக் கெழுக வென்றுமுன்
தந்தியைப் புறந்தவன் சாற்றச் சங்கரன்
*மந்திரி யானன மகிழ்ந்து நோக்கினான். (௧௮)

நோக்கலு முனமயன் மாலு நோக்கொண
யாக்கையின் மணிப்பணி யகற்றி வாரிசப்
பூக்கையின் மணிப்பணி புனைந்து மண்டபச்
சேக்கையி னமர்தரச் செய்திட் டானரோ. (௧௯)

எழின்மணக் கோலமோ டிறைவ னீடிலா
விழைமணி மண்டப மேவி வைகிட
கிழல்முடிக் கதிரிரு ணீக்கிச் சோதியம்
பிழம்பிபழ வெயில்விகப் பெருகிற் றாலரோ. (௨௦)

அண்டர்க்குத் தருவரோ டருக்க ரம்புலி
பண்டரு விஞ்சையர் பரவு தாபதர்
விண்டொடு பனிமலை வேந்த னாதியோர்
மண்டப சிறைத்திட வந்து மொய்த்தனர். (௨௧)

நாரண னேவலி நளின மங்கையு
மாரணன் அணைவியு மடைந்து மால்வரைக்
காரண மாதுமை கரங்கொண் டாடகப்
பூரணப் பிழைக பொருத்தி னாரரோ. (௨௨)

வாசனை பெண்ணெயால் வசந்த மாட்டியோ
ரோசனை கமழ்பொடி யுடம்பிற் பூசியே
யாசறு கங்கையே யாதி ட்புட்கரத்
தாசையோ டம்பிகைக் கமைய வாட்டினார். (௨௩)

தரையெலா மதித்தொரு தந்துக் கோதினும்
புரையிலாக் கோசிகப் புனித வாடையைப்
பரையரை யழகுறப் பார்த்து டுத்திடுமுன்
விரைகுழற் ககிற்புகை விளங்க ஶூட்டினார். (௨௪)

(வேறு.)

சடிகமழ் புழுகு நானங் கலந்துமைக் குழற்கு லீவி
முஷுவனைர் திசைகள் வண்டு முரனறிடு மொலியல் சூடி
சடிகையோ டிலங்கு திங்கட் சுடர்ப்பிறை கவினச் சாத்தி
புடிக ருறங்கர்ப் பூர்ப்பட்டன் னுதவி லார்த்து. (௨௫)

மகாமென் செனியிற் றேறும் வாளியும் பிறவும் பூட்டிப்
புகரறு தரளத் தொங்கல் பொருந்துமுக் கணிபு னேந்து
நிகரறு மரைக்க ரத்தி னிறைமணிக் கடகத் தோடு
பகரெழிற் சூட கப்பொற் பணியினை மிலைந்து யாதோ. (௨௬)

மூழுமதி நிலவு காது முத்துசெம் மணிமா லீலங்
கழிபெருங் கிரணத்துப்பு கலந்தவங் கியைக்கைப் பூட்டிப்
புழுகவிர் சாந்த நானம் பூதரத் தனத்திற் பூசிச்
செழுமையாய்த் தொய்யி றீட்டிச் சிறந்தகச சுதன்மேல் வீக்கி. ( )

மாழைநன் வடமுஞ் சோதி மணியணி வடமு மாரக்
கேழுறு வடமுங் கொங்கை கிளர்தரப் புணைந்து மஞ்சுங்
காறொளி மணியிற் செய்மே கலையணி யிழைம ருங்கிற்
ருழுற வனைந்து சேர்சால் சரோருகத் திருச்செந் தாட்டே. (௨௭)

தண்டையோ டிலை வாரக்குஞ் சதங்கைபாடகமு மார்த்துத்
தண்டுறழ் மென்றோண் மேன்முற் தானபின் போக்கிச் செஞ்சேற்
கெண்டைநேர் விழிக்கு மையைக் கிளர்தரத் தரித்து மேலார்
துண்டவெண் பிறைந்து தற்குத் தூயசுந் தூமுந் தீட்டி. (௨௮)

செப்பரும் பரமா னந்தச் சிவன்மன மகிழ வெங்கு,
மொப்பனை யிலீலா வெங்க ளுமைசவுந் தரிக்கிப் பாரி
இனாப்பனை யியற்றி மிக்க வொளிகிள ராடி காட்டிக்
கப்டர தீப மேற்றிக் கண்மிச்சி வொழித்தா ரன்றே. (௨௯)

(வேறு.)

இப்பரி செழிற்கொடி யிடைக்களு ரிழைக்குங்
பொற்கிரி யெனுந்தள பொம்மன்முலை மாணர்
செப்பரிய பாரதி செழுந்திரு மடந்தை
கைப்பரிசு காட்டியுள் கனித்தனர் கனிப்பால். (௩௦)

அந்தூர்க டம்மெழி ளுருங்கொடி யினார்கள்
சிந்துரமி லங்குறுதல் சித்தர்மட வார்கள்
கந்தருவர் பன்னியர்கள் காமரு மியக்கர்
தந்திருவ னார்களிரு தாடொழுது குழ. (௩௧)

தாம*சி குரத்திரதி தாழ்விலயி ராணி
சாமரை யிரட்டச்சுவி சாலிகுடை தாங்கப்
பூமகளு நாமகளும் பொற்கைமல ரேந்த
மாமணி பொன் மண்டப மருங்குகொடு வந்தார். (௩௩)

வெங்கனல் கொழுந்துபடர் வேள்ளியிடை யிட்ட
துங்கமுறு மேடெரி கடாவகைபுரிந்தோன்
மங்கல மிலங்குதொடை மாலையணி வோனெஞ்
சங்கரன் வலத்திலுமை தன்னையமர் வித்தார். (௩௪)

(வேறு.)

இணையறுமக் காட்சியையங் கிருந்தவர்கண் டகமகிழ்ந்துள் ளிறு
ம்பூ தெய்தி, கணையலரங் கசனவடிவங் கரியாகக் கனல்கிழியிற்
கடிந்த நாதன், துணைவனெனப் பெறவிநதச் கரிசுழலங் கயற்கண்
ணித் துவர்வாய்ப் பூமென், பிணையணையாள் செய்ததவப் பேறெ
னைத்தோ வெனவெயிததுப் பேசாநின்றார். (௩௫)

எறும்புமுத லெறும்பிவரை யாயவுயிர்க் குயிராகு மிறைவ னார்
வங், தறம்பலவு மியற்றுமெழிற் சில்லோதிச சவுந்தரியா மமுதன்
னோத், திறம்பெறமா மணமுடித்தற் குரியவையாத திகழ்கலினம்
றிருவா ரிந்தப், புறம்பெறுமிந் நகரியற்றும் புனிததவப் பயனெ
ன்னோ புகழி யென்பார். (௩௬)

கற்றவர்த முளக்கோயிற் கனிவொடினி தாந்ந்துல்கைக் காக்க
வெண்ணிக், கீகற்றவராற புரம்பொடித்த கண்ணுதலின் தடியையிரு
கண்ணிற்காணப், பெற்றபெருஞ் சிறப்பதறை பெருமபுவியி னமை
பபோலப் பேரா னந்த, நறவவஞ்செய் தவரினியநர்சுரரி லுண்டு
கொலோ நவிலி ரெனாரா. (௩௭)

விடைத்தரும மூர்த்தியிம. விண்டுவினிற் சுரர்முனிவர் வியந்து
காண, நடத்தியவப் பெருங்கடியை நரர்மகிழ்ந்து கண்டுவகை நயப்ப
தாகப், படத்தரவின் சுமையாமிப் பாரிலியற் றிடக்கருணை பாலித்
தானென், முடித்தலையி லிணையடியை முடித்தருரைத் துடைத்தரு
ளிம் முதலவ னென்பார். (௩௮)

அந்தவமை யத்தனிக ளாருந்தியுவட் டெடுக்குமது வமைந்த வா
னச், செந்தருவுஞ் சுபிமணி செழித்தவிரு நிதியுமவுண் செய்நதெ
மையன், சிந்தைமகிழ் மணத்தினுக்கார் திறமுதவ மாத்ளர்கள் சிற
ந்த வேத, மந்திரமா னதையியம்ப மறைக்கிழவுன சடங்கனைத்து
மகிழ்வாய்ச் செய்தான். (௩௯)

சோதிடத்தின் றுறைதேருஞ் சுரர்குருநன் பணவோரை துன்னிற்
 றென்னப், *போதகநே ரிடையவரைப் புண்ணியங்கேட் டினிதெழு
 ந்து புகழ்சேர் தோளி, லாதவன்போ லுத்தரிய மரையசைத்தம் மட
 ம்மீலையாளாற் கூலிக், கோதறுமென் டடியிருத்திக் குவித்திருக்
 குஞ் செந்நெலின்மேற் கொண்டு வைக. (சய)

.பிறங்குளரம் புயமீது சிகர்காந்த ளலர்க்தென சிருத்த னாமெம்,
 †பிறங்கலுறு மரங்கமேற் றேரிமய வல்லிசயம் யேன னைத்துப்,
 பிறங்கலென லுளரிளமென் முலைத்துவாவாய் மேனையரும ிபிசிதம்
 விட்டான், கறங்குவுயர் நிலத்தோர் துந் துபிமுழக்கிக கற்பகப்பூக்
 கவிழ்ச்சுது சின்னார். (சக)

(வேறு.)

வாசமுறு மாமலர் வதிந்துறை விரிஞ்சன்
 நேசமுட னாகம நெறிப்பகவி ினேயம
 மாசிலெழு தாலுவினு மாந்திட விடுப்பத்
 தேசுற வகிரத்துட னெழுந்தன செழுந்தி. (சஉ)

ஆயுன ராம்பையர்க ளாமமுத தேதம்
 பாடினர் பரிந்திருவா பண்ணவாக ளார்வங்
 கூடின ரராவென குறித்தனர்கை சென்னி
 சூடினர் மணச்சுவைக டெய்தனர்க் களித்தார். (சங)

ஆதிமறை நான்குட னருங்கருவி யோதை
 மாதிர முறும்படி வலத்தறிந் ரார்ப்ப
 சோதிதரு மங்கல வடந்தனை தொடுத்தான்
 பாதிமதி சூடிய பரன்மன மகிழ்ந்தே. (சச)

பின்முனது பன்னியொடு பேயுட னடிப்போன்
 கன்றுதலில் லெண்பொரி கரங்கொடொளி யார்வந்
 துன்றிய செழுஞ்சுடர் சுனைத்திட வளித்து
 வென்றிமறையோர்கொள் வெறுக்கைபல விர்து. (சரு)

காக்குழல் சவுந்தரிதன் கைம்மலர் பிடித்துத்
 தீர்த்தனவ னுரமுல் சிறந்திட வலஞ்செய்
 தாரத்தியுட னையபத மமய்யி லமைத்துச்
 சீர்த்திகொ ளாருந்தி செழும்படி வு காட்டி (சசு)

பணச்சுமை கொள் பாரினிவை பண்பினொழு கற்கே
 மணத்தினியல் யான்வயு மறைப்படி முடித்தா
 னீணர்க்குமுல் கறுத்தியழி யாளிரதி யேற்பத்
 கணத்திலுமத னைத்தரு கட்டற்கருணை வள்ளல். (சஎ)

போதகம்-யானை. † பிறங்கல்-பெருமை. ‡ சவம்-கை-

* பிசிதம்-நீர். † நேயம்-நெய்.

(வேறு.)

பூரண கருணை நாட்டப் புண்ணியன் நனக்கு மிந்தத்
தாரணி யாவு மீன்ற தாய்சுவர் தரிக்கு மீழல்
வாரணி முலையார் தேவ மடந்தையர் தொடிமென் கையா
லாரண மொழியா லேத்தி யாலம தெடுத்தார் மன்தோ. (சஅ)

காண்டரற் கரிய நோன்றாட் கடவுடந் தடைந்த கோல
மீண்டடைந் தனமென் றேமா *லிந்தசர ரூக ரானோர்
வேண்டிய வணம்பு சித்தார் விளங்கிழை யுமைமா ளீன்ற
மாண்டகு மிருவர் செந்தர மரைமல ரடியிற் றுழந்தாள். (சக)

மன்றலுக் கடைந்தோ ரெல்லா மகிழ்வுறச் சுரபி நின்ற
சொன்றியு மறுவ கைத்தீஞ் சுவையமு தளிக்கத் தாரு
கன்றலில் வரிசை நல்கக் கரியவ னினிமை கூறக்
கொச்சையஞ் சடையோ னும்பூந் கோதையு மகிழ்தர ரன்றே. (ச)

இவ்வகைத் திறத்தான் மன்ற லெழில்பெற முடிந்த பின்னர்
தெவ்வர்தம் புரம்பொ டித்த தேவனுஞ் சுகந்த நாயு
மவ்வகை கூந்தல் வாட்கண் மரகத வல்லி யுஞ்சீர்
கவ்விய நகரிற் கோலங் காட்டிடக் கருணை கொண்டார். (ருக)

இமையவர் பரவு முக்க ணெம்பிரா லிமில்க ருங்கோ
டமையுமெவள் விடைமீ தேறி யமாந்தன னிளமென் கொங்கை
யமையுறழ் திணிதோண் மென்சொ லையிர் மழைம தர்க்க
னுமைசெழுஞ் சூட்ட னத்தி னுற்றனன் மகளிர் சூழ. (ருஉ)

தேவதந் துமியொ லிப்பல் லியத்திரள் திரையி னூர்ப்ப
வேவருந் துதிசெய் நார தாதியர் கீதம் பாட
மாவெழி லதனின் மிக்கூர் வசிகிலோத் தமைமா ரோடு
கோவையங் கனிவாய் மாதர் சூழுவெலாம் நடனஞ் செய்ய. (ருங)

கன்னர ரியக்கர் நாகர் கிளரெழின் மகளிர் கூடி
நன்னய விசைகள் பாட நாகர்கோன் பிரம்பு கொண்டு
சன்னதி விலக்கச் சீர்சால் தனஞ்சய னிருநீ யோட்ட
நன்னிலைச் சனகனாதி ஞானிய ரோத்தி யம்ப. (ருச)

கடர்மணி மோலி வேயந்த சுர்பல நெருங்கிச் சூழத்
தொடர்கரி கலிணப் பாய்மாத் துன் னுமப் பனைசை முது
ரிடர்தரு பிறவி நோய்விட்டிரிதரத் தொழுந்தொழுமபர்
படர்கெய்த் தருளு முக்கட் பண்ணவன் வலமவர் தானல். (ருரு)

*ஆல்லிய மறுமிக் கோலத் தூய்மையை வாணு னோரும்
நல்லிய லுறுமெய்ஞ் ஞான நாகரும் புலியு னோரும்
ஆல்லியம் பூசித் தேத்தவ் வளமிகு பதியோ ருங்கண்
ட்டல்லகண் டங்க ளெல்லா மகற்றின் ஞர்வ முற்றார். (௫௬)

தூய்மணி மாட விதி சூழவந் தகன்று வானத்
தேய்த்ருஞ் சிகரி வாயி னெய்திடக் குழைத டாவிப்
பாயரி மதர்நெ டெங்கட் பாணையிர் பலநங் கூடி
யோய்தலில் மீணவாழ்த் தோத வுழைசுர னுவகை கூர்த்தே. (௫௭)

துகளு று மணியி னாற்செய் சொன்னமண் டயத்தி இப்ப
ணிகரிச்செங் காத னத்தி னிமலையோ டமர்ந்தாங் குற்ற
ககபதி விரிஞ்ச னாதிக்க டவுள ரவர வர்க்குத்
ததவிடை யளித்தா னந்தஞ் சார்ந்தினி திருந்தா னன்றே. (௫௮)

சூலபா ணியனார் வைகிச் சுகமண மூடித்தற் காமத்
தாலமா நகரின் மேன்மைச் சரிதையை யெண்ணில் கோடி
காலமா யுரைத்திட் டாலுங் கடைபெற லருமை யாமிஞ்
ஞாலமே லதற்கொப் பான நகர்பிறி திலையென் றோர்வீர். (௫௯)

ஆகையா லதனின் மேவி யமர்ந்தவெங் கருணை மூர்த்தி
யோகையாம் புராண காதை யுரைத்தவர் கேட்டோர் முத்திப்
போகமாம் பொருளைத் துய்த்துப் புனிதராய் வாழ்வர் நீரவ்
வேகமார் தலத்தி னெய்தி யிறைவனைத் தொழுதி ரென்றான். (௬௦)

(வேறு.)

அன்னையின்மெய்த் தவம்வளர்க்கு மருட்டுத
னறைந்தமொழி யழுத மாந்தித்
தன்னிகரில் லாதொனிரந் மிசத்தறிஞ்
ரெம்முளமார் தகளி யொன்றப்
பின்னயிலா விச்சரிதை யெனுஞ் சுடரைப்
பிறங்கவைத்துப் பிறவி மாய்த்தி
ரென்னவுரைத் திணையடியி லிறைஞ்சிடவு
முனிவ் னுந்த னிருக்கை புக்கான். (௬௧)

சீலமுனி யகன்றதற்பின் நிர்வளர்ரை
மிசவனத்துச் சிறந்தோ ரியாருந்
தாலவனத் தினிலடைந்து தண்ணமுத
நதியாடிச் சனக னாதிக்க

கடிசு

திருப்பனைசைப்புராணம்.

காலவிரூக் கத்தடியி லமர்ந்தருள்பா
லித்தவெம தையன் பாதக்
கோலமலர் முடிதரித்துக் குறைவறுநன்
முத்தியினிற் கூடி னூரால்.

(கஉ)

(வேறு.)

வேதநூற் றுறைகள் வாழி விளங்கூந் தவங்கள் வாழி
நீதிமா மகங்கள் வாழி நீதிநூல் வல்லோர் வாழி
போதவிண் ணுலகு வாழி புணரிசு மூலக மெங்கு
மாதமும் மாரி பெய்து வண்மையோ டினிது வாழி.

(கஉ)

வேதிய ரொழுக்கம் வாழி வெற்றிகொள் மன்னர் வாழி
நீதிசேர் செங்கோல் வாழி நீணகர்ப் பனைசை வாழி
பாதிபி னருளி னாலந் கமர்ந்துறை மாக்கள் வாழி
யோதிய புராணம் வாழி யுன்னரு மடியார் வாழி.

(கச)

பூதிருக் திராக்கம்வாழி பூண்பவ ரென்றும் வாழி
கோதிலாச் சைவம் வாழி குருவரு ணிறைந்து வாழி
தீதிலைத் தெழுத்தும் வாழி சிறந்தனா னியர்கள் வாழி
ஆதியின் சரிதந் கேட்டு மன்பினர் வாழி வாழி.

(கரு)

(வேறு.)

இதமுறு சகாத்த மூவறு சதத்தோ டியையுமை யைந்தினிற்
றிகழுந், துதிபெறு சோப கிருதெனு மாண்டுத் துலாமதி யதனி
லிப் பனைசைப், பதிபுரா ணக்கா தையைவிட மயின்று பண்ணவர்
துயர்தவிர்த் தாண்ட, நதிமதி புனைந்த நம்பன் மாயூர நாதனார்
கருணைகொண் டிரைத்தேம்.

(கக)

விவாகச்சூக்க முற்றிற்று.

பாயிரமுட்படச் சூக்கம். கக-க்குத்திருநீருத்தியீக்ககௌ.

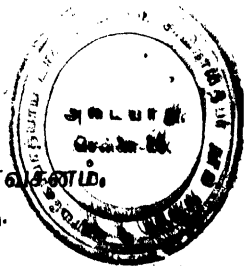
திருப்பனைசைப்புராண முற்றிற்று.

கணபதி துணை.

திருப்பவணசைப்புராணவசனம்.

நைமிசாரணியச்சுருக்கம்.

ஒருகாலத்தில் நான்முகத்தெய்வமாகிய நாயகனிடத்துச் சிலமுனிக்கணங்
களைடைந்து அவர் பொன்னடிகளைப்பணிந்து புகலுவாராயினார். ஐயனே! இது
கூறும் நாங்கள் பற்பல சிவதருமங்களைச் செய்துவந்தோம், இனியரிய சைவ
தவங்களைச்செய்து அனேக வேள்விகளை விதியினோம்பி யாங்கள் வாழத்
தகுந்த ஒரு வனம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். இத
னைக்கேட்ட பிரமன் சிவத்தியானஞ்செய்து ஒரு தருப்பையினை யெடுத்து
நெடியாகவளைத்துப் பூமியிலுருட்டி இஃதோடிநின்ற வனமே நீங்கள் வாழத்
தகுந்த தபோவனமாகுமென்றார். முனிவர்கள் அந்நேயியின் பின்பு
டர்ந்து விரைவாகச் சென்று அது தங்கியவிடமே நைமிசாரணியமெனக்
கூறுதி அவ்விடத்திலேயே சிலநாள் தவஞ்செய்து அநேக முனிக்குழங்
கங்கூழ ஒரு சத்திரமாகஞ் செய்து முடித்து மகா சந்தோஷசித்தராய்
வதிந்திருந்தனர். பின்பு அவ்விடத்திலொருநாளையதினம் வேதவியாசர் மா
ணிக்காகிய சூதாமுனிவர் விபூதி ருத்திராட்சவலங்கிருதராய்ப் பஞ்சாட்சர
நாவினராய் எழுந்தருளியவந்தனர். உடனே முனிபுங்கவர்கள் தரிசித்தெழுந்து
நீடோடியும் எதிர்கொண்டு வணங்கி யழைத்துவந்து பல் வுபசாரியயற்றி
யொரு ஆசனத்தின்மீதி லெழுந்தருளச்செய்து சமீபத்திலிருந்து கைகுவித்
துக் கேட்பாராயினார். சிவபுராணமனைத்துந் தேர்ந்த முனிபுங்கவரே! சில
வாண்டுக்டு முந்தித் தேவரீர் வாராணசியென்னும் காசிப்பதியில் புராண
கதைகளை எங்களுக்குச் சொல்லியபோது கயிலாயத்துக்குச் சமானமானது
இந்தக்காசியும் காஞ்சியுமென்றருளிச்செய்தீர். அந்தக்காஞ்சிக்கு இஃதுருளோ
சதூரத்தில் விலாசகாஞ்சியென்றொரு தலமுண்டென்றாகத்தீர். அத்தலத்
தின் திவ்விய சரித்திரத்தை யின்று கேட்கு மிகுந்த வாசையுள்ளோம். கிரு
பைபுரிந்தருளவேண்டுமென்றவுடனே சூதமுனிவர் தனது பரமாசாரியாகிய
வியாசமுனிவரைத் தியானித்து ஆசையு மன்புமிக்கொண்டு சொல்லுவாராயி
னர். கேளுங்கள் நைமிசாரணியவாகனே! நீவிரேட்ட விலாசகாஞ்சியின்
மான்மியம் வியாசமுனிவரார் சொல்லப்பட்ட பதினெண் புராணங்களுள்
சிவபுராணப் புகழ்ந்துரைக்கும் புராணம் பந்து, அதனுள் முதன்மையாகிய
பிரமாண்ட புராணத்துள் உத்தரகாண்டம் கைலாயசங்கிதையிலுள்ளது
அதை யெடுத்துச் சொல்லுவேன். பூர்வத்தில் அந்த விலாசகாஞ்சியின் மான்
மியத்தைத் தணிகையின்கண் சண்முகக்கடவுள் அகத்தியமுனிவருக் குரைத்
தனர். அவ்வித்தியமுனிவர் வியாசமுனிவருக்கோதினர். அவரும் அன்புடன்
எனக்குரைத்தனர். அகித யாம் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேனென்று பின்
னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார். 'சிவபிரான் இப்பூதலத்தின்கண் நெழுத்தரு
ளுந் சிவதலம் அறுபத்தேட்டாகும் அதினும் மேன்மைபொருந்தியதலம் பதி

றாகும். அதினுஞ் சிறந்ததலம் கிந்து அதாவது காசி காஞ்சி காளத்தி சிதம் பரம் மதுரை. இவ்வவந்தினுஞ் சிறந்தது காஞ்சி. அந்தக் காஞ்சிக்குச் சமானமானது நீங்கள் வினாவிய விலாசகாஞ்சியாகும். அந்த விலாசகாஞ்சியில் பாஸி மாந்தியென்று ஒரு ஆறுண்டு. அதன் மகிமையை எம்மால் உணரக்குந்தாமன்று. மேன்மைதங்கிய தேவர் முனிவர் சித்தர் அரசராகப்பிறந்து வாழ்ந்தாலும் பலனில்லை. அந்த விலாசகாஞ்சியில் ஈ சிதல் புல் பூண்டு கிருமியாகிய இழிந்த பிறப்பாகச் செனித்தாலும் முத்தியின்பத்தையுடையும். புலியும் மயிலும் பூசித்த சோதிலிங்கப்பெருமானை வழிபடுவோர் இகபாசுகத்தைப் பெறுவார்கள். அந்தச் சிவலிங்கப்பெருமானை உமாதேவியார் கந்திதேவர் மறையவன் இத்திரன் பிரமன் விட்டுணு தக்கன் இராகவன் மன்மதன் இயமன் வீரபத்திரன் அகத்தியன் முதலானோர் பூசித்துத் தங்கள் தங்கள் இட்டரித்திகளையடைந்தார்கள். அத்தலத்தின் மகிமையை முன்னம் அகத்தியனுக்கு முருகக் கடவுள் சொல்லியிருக்கிறாரென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய சூதமுனிவரை முனிவர்கள் வணங்கி சுவாமி! முருகக்கடவுள் அகத்தியருக்குச் சொல்லவேண்டிய காரணம் யாதோ அதைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்ட சூதமுனிவர் சொல்லத்துடங்கினார். சாம்பவமூர்த்தியினது அருள்வழி நோக்காலுண்டா சிவவிட்சாரணியத்தை அகத்தியமுனிவனடைந்து அங்குள்ளவிம்மிதங்களைப் பார்த்து நிற்குந்தருளத்தில், அவ்வனத்தில் தவஞ்செய்யும் பாரத்புராச முனிவர்கண்டு அகத்தியமுனிவனே! நீ கிளைத்துவந்த காரியங்களை யிவ்விடத்தில் தடையற விண்ணம்பஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று சொல்லவே அகத்தியர் முனிவாதரே! இயகவருக்கு மினிமையான தமிழிலக்கண முணுகுமாறு வந்தேன் அதை அருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கவே, ஓ முனிவனே! நீ கருதிய விலக்கணம் கயிலாசவாசாகிய கடவுள்லலது உலகத்திற்கொல்ல வல்லவரொருவருமில்லை. ஆதலின் நீர் கைலைக் கெழுந்தருளல் வேண்டுமென்று கட்டலாயிட்டருளினார். அது கேட்ட முனிவன் வணங்கி விடைபெற்றுத் தனது மனைவியாகிய உலோபாமுத்திரையோடு சன்ஸிதியிற்சென்று சாகஷ சங்குழப் புறப்பட்டுக் கைலைக்குச் செல்லத்தணிந்தனர்.

நைமிசாரணியச்சுருக்கமுற்றிற்று.

உ

திருக்கைலாயச்சுருக்கம்.

ஸ்ரீ மகாகயிலாயத்தினுச்சியில் கோடிசூரியப்பிரகாசமாக யொளிவீசும் உவரத்தினமயமான மண்டபத்தில் பக்தானுகூரகாரணமாக அரிப்பிரமாதி தேவர்களும், முனிவர் இயக்கர் கந்தருவர் கின்னார் கிம்புருடர் முதலானவரும், ஒவ்வொரு பக்கங்களினின்று அரசராக சிவசங்கர மகாதேவரென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோவழிக்கவும், ஸ்ரீ உமாதேவியாரோடு சாம்பவமூர்த்தியானவர் இரத்தின சிங்காதனத்தில், வீற்றிருக்குஞ்சமயத்தில் அகத்தியமுனிவர் உலோபாமுத்திரையோடு சன்ஸிதியிற்சென்று சாகஷ

பூங்கா நமஸ்காரஞ்செய்தெழுந்திருந்து அஞ்சலியஸ்தராய்நின்று பின்
அனேகதோத்திரங்களை வீணையிலவைத்துக் கானம்பண்ணிக் கண்களிலானந்த
பூங்கம்பெருக மனமுருகித் ததேகத்தியானியாய் நிற்குந்தருணத்தில் பரம
சிவன் கடாகுபித்தருளி, அகத்தியமுனிவனே! நீ வேண்டியதை விளம்புவா
யென்ன, அகத்தியமுனிவர் பத்தியோடுபணிந்து சுவாமி! தமிழிலக்கண முண
ரவும் இக்கயிலையிலிருந்து உமாதேவியாரோடு வீற்றிருக்கும் நின்றிருவோலக்
கத்தை சதா தெரிவிக்கவும், எண்ணினேன். அவ்வாறஞ்செய்யவேண்டுமெ
ன்று பிரார்த்தித்தநிற்க, அச்சொற்கொங்கி அவ்வாறே தமிழிலக்கணங்களைப்
பொதித்தருளி இவ்விலக்கணத்தைப் பக்குவமாடைந்த மாணவருக்கு உபதே
சித்து 'விர்த்திசெய்ய பூலோகத்திற்குச் செல்லுவாயென்று பரமசிவன் திரு
வாய்மலர்ந்து பின்னுஞ் சொல்லுவார். மாதவனே! வந்தகிரியானது மேருவு
டன் பகைத்திறுமாந்து அண்டமுக்கட்டையளவி சூரியன் சந்திரன் முதலா
கிய கோள்கள் தங்கன் தங்கன் கதிகளில் செல்லவொட்டாமல் இடையூறியற்றி
நிற்கின்றது. அதன் மன அகங்காரத்தையுட்கி அதற்குத் தென்றிசையில்
செழித்தோங்கிய தண்டகாரணியத்தில் முனிவர்களுக் கிடக்கண்புரியும் துஷ்
டர்களாகிய வில்வலன் வாதாவியைக்கொன்று பின்பு தென்தேசத்திற் சிறந்
தோங்கிய பொதியமலையைச் சேர்ந்து தவத்தைச் செய்திருப்பாயென்று
கட்டினையிட அகஸ்தியர் மீளவும் வாழ்த்தி கர்த்தனே! தேவரீர் உமாதேவியா
ரோடு வீற்றிருக்குந் திருக்கோலத்தை இடைவிடாமற்றரிசிக்கும் வைபவத்
தைவிட்டுப் பூவுலகத்திற்கு நான் எவ்வாறு செல்லவேனென்று விண்ணப்
பஞ்செய்தார். அப்போது பரமன் முனிவரை யருகழைத்து அருட்பார்வை
யளித்து மாதவனே நீ இப்போது தரிசிக்க விரும்பிய நமது சொரூபம் சகன
வழுவமாகும், உண்மைச்சொரூபம் நிஷ்கனவடிவமாகும். ஆதலின், அந்தநிஷ்
கனவடிவை யுணர்வேண்டின் மண்ணுலகத்தைச்சார்ந்து சித்தசுத்தியடைந்து
யோகாப்பியாசம் பயின்று ஞானத்தைப் பெறுதல்வேண்டும். ஆதலின், நீ பூவு
லகத்திற்கென்று தேவர்கள் போற்றுகு சிவதலம் பவவற்றினுஞ் சிறந்ததாயும்,
நாம் மனத்திலுவகை மென்மேலுமுண்டாக வுதித்தருளுந் தலமாயும் உன்
விலகுகாஞ்சியில் ஓரிலங்கந் தாபித்துப் பூசித்தேத்திப் பின்பு பொதியமலையி
யிறங்கி ஞானத்தால் கமதுண்மையருவை யுடையக்கடவாய் என்று கட்டளை
யிட்டருளினார். அதுகேட்ட முனிவர் வணங்கி வாய்புகைத்துநின்று தேவரீர்
திருவருட் பெருக்கினும் பணித்த எவலை அத்திருவருள்கொண்டு முடிப்
பேன் எனமிட்டும் வணங்கி கருணையங்கடலே! கடல்குழந்த பூவுலகத்தில்
சிறந்தோங்கிய அவ்விவாகாஞ்சியின் மான்மியத்தை தருவாய்மலர்ந்தருள
வேண்டுகென்ன, அதுகேட்ட சிவபிரான் முனிவனே! நீ வினாவிய தலத்தின்
மகிஷமையை தனிகைமலையிலெழுந்தருளிய உமது பரமாசாரியனாகிய சுப்பிர
மணியுக்கடவுளினிடத் துணர்வாயென்று ஆஞ்ஞாபித்தனர். அதுகேட்ட
வகத்தியன் * உலோபாமுத்திரையுடன் பரமனை வணங்கி விடைபெற்று சீட
வருக்கெங்கேகுழ கைகையைவிட்டு நீங்கிப்பூவுலகத்தை யடைந்தனர்.

திருக்கைலாயச்சுருக்க முற்றிற்று.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சுருக்கம்.

நிலவுலகத்தையடைந்த அகத்தியமுனிவர் உலோபாமுத்திரையோடும் கூர்மவரை திருக்கேதாரம் விருபாகும்மானதேசுத்திரம் துவாரகை காளிந்தி முதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ் செய்துகொண்டுவரும் வழியிலே காசிப் பதியைக்கண்டு கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து வீதியை வலம்வந்து விசுவேசப் பெருமான் ஆலயத்தையடைந்து கண்களிலே நீராறுதொழுகப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து துதித்துத் துண்டிவிடாயகன் விசாலாக்ஷியம்மை முதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து விசுவேசர் சந்நிதியையடைந்து திரும்புகுசனமாட்டி மலர் கொண்டருச்சித்தேத்திச் சிலநாள் கழித்துப் பரமசிவனை வணங்கி விந்தமலை யையடைந்த அதன் நிலைமைகளை மதித்து வானத்தை யளவிநிற்கும் ஓ விர்தமே! கேட்பாயாக, பரமனருளின்படிக்குப் பொதியவரையைச் சேர்ந்திருக்க வந்தனம். ஆதலால் உன் னெல்லையைக்கடக்க நீ சிறிது வழிகாட்டுகவென்று கூவச் சொல்லுவதை விர்தகிரிகேட்டு நகைத்து ருரிய சந்திரர் முதலியோருக்குஞ் செல்ல வழிகொடாத யான் உனக்குஞ்சி வழிகொடுப்பேனா! வந்த மார்க்கத்தைத் தேடியோடிப் போவாயென்று சொல்லியவோகை செவியற் கேட்டமாதிரத்தில் கோபஞ்சொலித்து நகைத்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மனதில் தியானித்து, தனது ருரிய கரத்தை அம்மலையின் உச்சியில் வைத்துப் பாதலத்தைச் சேரும்படிக்கழுத்திப் பின்பு தனது மனைவியோடும் முனிக்குழாங்கன்முது தண்டகாரணியத்தை யடைந்தனர். அந்த வனத்தின்கண்ணுள்ள மலைச்சாரலில் ரிஷிகளை இம்சை செய்துகொண்டிருக்குங் கொடியவராகிய வில்வவன் வாதாவி யிருவரும் அகத்தியர் வரவைக்கண்டு இந்த முனிவன் ஆதிபர் கடல்நீரையுண்டு தேவேந்திரனால் நம்முலத்தவரைக் கொல்லுவித்த பாதகனாகும். இவனை மடக்கி விருந்திட்டு இன்று இவன் பிராணனை யொழித்துப் பழியையுந் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று யோசித்தவர்களாய் தம்பியாகிய வாதாவியை ஆட்டினுருவாக்கி, மூத்தவனாகிய வில்வவன் தபோதனர் வடிவுகொண்டு கும்பமுனிக்கெதிர்தென்று வணங்கி எளியேனாகிய தொண்டன்வசிக்கும் பன்னசாலை யிதோவிருக்கின்றது. அது பவுத்திரமாகக் கிருபையுந்மெழுந்தருள்கவென்று மீட்டும் பணிந்துவேண்ட, அகத்தியமுனிவர் பாதகன் கொண்ட குதையறியாமல் அவன்செய்யும் உபசாரத்திற் கிரங்கி அவன் பன்னசாலைக்கெழுந்தருள, உடனேபாதகன் தருப்பாசனத்தை விரித்து வீற்றிருக்கச்செய்து அருக்கியபாத்திய ஆசமனங்கொடுத்து கரங்களைக் கூப்பி அடியேன் கிருதார்த்தனாகும்படிப் போசனஞ்செய்து சேஷப்பிரசாதந்தந்து போவீர்கென்று கேட்டுக்கொள்ள அதற்கிரங்கி கும்பமுனிவர் சம்மதித்தனர். தட்சணம் பாதகனாகிய வில்வவன் அகமுக மலர்ந்தவனாக தடாகத்தில்முழங்கி மடைப்பள்ளியை மெழுகிட்டு சன்னசம்பா அரிசியினற் சாதஞ்சமைத்து அறுவகை ருசிபதார்த்தங்கனமைத்துத் தம்பியாகிய ஆட்டைத் தூரத்திப்பிடித்துக் குறுமுனிவனெதிரிலி இருகூறாக வாளினாற் கண்டித்துத் தோலைப்போக்கி உறுப்புகளை வெவ்வேறுக்கி பாடிசங்களை அரிந்து

சேர்த்துச் சம்பாங்கூட்டி பொரியல் குழம்பு வறல் சுண்டல் விதங்களாகச் சமைத்துப் பின்பு அகத்தியமுனிவரை யழைத்துப்போய் பீடத்திலேற்றி வுழையிலையைப்பார்ப்பி அன்னம்படைத்து முறசொல்லிய சறிவகைகளை இலைமுற்றிலும் நிரப்பி அமுதுசெய்தருள்கவென்று வேண்ட அகத்திய முனிவர் மனங்களித்துப் பூர்த்தியாகவுண்டு கைகால் சுத்திசெய்து ஒரிடத்தி லிருக்குந்தருணத்தில், இதுதான் சமயமென்றெண்ணிச் சண்டாளனாகிய வில் வலன் முன்னம் பிரமதேவன் அனுக்கிரகஞ்செய்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து அப்பா தம்பி வாதாவி! சேக்கிரத்தில் வெளிவருவாயென்றழைத்த சத்தந்தைக டேட்டு முனிவன் வயிற்றில் ஆட்டினுருவம்பெற்று, அண்ணா! இதோ வந்து விட்டேனென்று சொல்வதை அகத்தியமுனிவர்கேட்டு, இது கொடிய இரா ணுதா வஞ்சகமென்றறிந்து திருநீற்றைக் கரத்திலுள்ளி வாதாவி சேர்னாவி யாகக் கடவையென்று பரமனை நினைந்து வயிற்றைத் தடவியபோது உதராக் கினிகொளுத்த அப்பாதகன் மலமாயவிட்டான். இக்காரணங்களை வில்வலன் தேரிந்துகொயித்துப் பழயவடிவகொண்டு தண்டமொன்றெடுத்து முனிவரை மோதிக் கொல்லவருவதை அகத்தியர்கண்டு தருப்பையைக்கிள்ளிப் பாசபத மந்திரத்தை யுச்சரித்துப் பிரயோகித்தமாத்நிரத்தில் தம்பியைப்போலவே வில்வலனுஞ் சாம்பலாய் விழுந்தான். பின்பு அகத்தியர் கோபந்தெளிந்து அல்லனத்தைவிட்டு உலோபாமுத்திரையோடும் முனிவர் கூட்டத்தோடும் ஸ்ரீசைலம் திருவேங்கடம் திருக்காளத்தி திருவாலங்காடு முதலிய தலங்க ளைத் தரிசனஞ்செய்துகொண்டுவரும் வழியிலே சீபூரணக்கிரியாகிய தணிகை மலை எதிர்ப்பட ஆராமையால் நமஸ்கரித்துச் சரவணப் பொய்கையில் ஸ்நா னஞ்செய்து பஞ்சாஷுரத்தை யுச்சரித்து அழகிய திருநீறுதரித்து பசுவைக் கண்டு பாய்ந்தோடும் கன்றுபோல சுப்பிரமணியக்கடவுள் சங்கிதியை விரைந் தடைந்து, வீரவாகுதேவரால் முருகக்கடவுள் வீற்றிருக்குஞ் சமயததையுணர் ன்று காய்க்கையினையடுத்து, நெஞ்சநெக்குருக, கண்களி லாணந்தபாஷ்பஞ்சொ றிய, அட்டாவக் பஞ்சாங்கத்துடன் வணங்கிப் பலவாறாகத்துதித்து, அஞ்சலி யஸ்தராய் நிற்கும் முனிவரை சுப்பிரமணியக்கடவுள் கடாக்கித்தருளி யரு கணுத்து, அகத்தியமுனிவனை, நீ நினைத்துவந்த காரியத்தைத் தடையற விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று சொல்லவே, அகத்தியர், சுவாமி! உம்முடைய திருவருளினால் சகல புருஷார்த்தங்களையும் பெற்றிருக்கின்றே னாயினும், தமது சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதாவது, சிவதலம் பலவற்றினுஞ் சிறந்தோங்கிய விலாசகாஞ்சியின் மான்மியத்தை ஸ்ரீ கைலாசவாசகாகிய சிவபிரான் உமதிடத்திற் சென்றுணரும்படிக்கு ஆக்ஞா பித்தனர். அதை அடியேனுக் கனுக்கிரகஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருளில் வேண்டுமென்றுகேட்க சுப்பிரமணியக்கடவுள் அப்பதியின் மான்மியத்தைச் செவிச்சமுதாநத் திருவாய்மலர்ந்தருளினவென்று ஸைமிசாரணிய முனிவர்க ளுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

அகத்தியன்யாத்திரைச்சருக்கமுற்றிற்று.

சீமாயுரச்சுருக்கம்.

சிவஞான தபோதனராகிய ஸாமீசாரணிய முனிவர்கள் பொன்போன்ற சடையையுடைய சூதபுராணிகர் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்தெழுந்து சுவாமீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கதைகளைச் சிவஞானந்தமாகக்கேட்டு மனக்களிப்படைந்தோம். ஆயினும் உமாதேவியார் மயிலுருவாகி அந்தத் தலத்தையடைந்து தனது சயவடிவை யடைந்தாளென்றுரைத்தருளினீர். அதை விரித்துச் சொல்லவேண்டுமென்று முனிவர்களேகேட்க சூத் முனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! நூறு கற்பத்திற்கு முன் திருக்கயிலாயமாகிய வெள்ளியங்கிரியில் இரத்தசிகந்தானத்தில் உமாதேவியாரோடு பரமசிவன் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது அவரது சேவையைக்காண அரிப்பிரமாதி தேவர்களும் முனிவர் சித்தர் குருடர் சாந்தருவர் முதலானவரும்வந்து அவரது திருவோலக்கத்தைக்கண்டு ஒவ்வொருபக்கங்களினின்று அரசரசிவசிவ கங்காதர சங்கர மகாதேவனென்று ஹதித்து நமஸ்கரிக்க துப்புருநாரதர் யாழிசைக்க வாணகுரன் குடமுழாவாசிக்க பானுகம்பன் சங்கொலிமுழக்க சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாட சிலர் பரமன் புகழைப்பாட்ட இருக்குந்தருணத்தில், உமாதேவியாரோடு பரமசிவன் உற்சாகமாக உத்தியான வனத்திற்குச்செல்ல உத்தேசித்து அம்மலையினருகில் எக்காலத்தும் தேவர் மனிதர் முதலிய எவருக்கண்டு களித்துத் தம் போகங்களை விழித்து வெறுக்கச்செய்யும் அழகியமலர்கள் பொலிந்து விளங்கும் அனேகவிரூட்சுங்களும் அல்லி தாமரை முதலிய புட்பங்களில் நிறைந்துள்ள தடாகங்களும் பவலித் மிருகங்களும் நானுவிதபட்சி சாலங்களும் இம்புலன்களையுமொடுக்கி உணவொழித்து காற்றையேபுசிக்குங் கெவிரதக்கொண்ட முனிவர்களுமுடைய உத்தியானவனத்திற்குத்தனது சேவைகாணவந்த தேவர் முனிவர்கள் குழு கந்திதேவர் முன்செல்ல அனேக வைபவத்துடன் உமாதேவியாரோடு வென்விடையின்மீதேறிவந்து அங்குண்டாகிய விநோத வைபவங்களைபெய்லாம் உமாதேவிக்குக் காண்பித்து அவ்விடத்தில் பரமனாலும் புகழ்ந்து சொல்லுதற்கரிய இரத்தினமயமான ஒப்பற்ற ஒரு மண்டபத்தைச்சார்ந்து அதன் மத்தியிலமைத்துள்ள கேளிதற்பத்தின்மீது இலக்குமியும் சரசுவதியும் உபசாரஞ்செய்ய உமைமயம்மையோடு பரமசிவன் மகிழ்கூர்ந்து வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது பார்வதியார் பரமேசனை வணங்கி சுவாமீ எவ்விடத்திலுங்கண்ட நியாத மலர்களும் மிருகங்களும் பட்சிக்கட்டங்களும் தடாகங்களும் இந்த வனத்தில் கண்டவர்களுடைய கண்ணையும் மனத்தையும் கிரகிக்கத்தக்கதாய் விளங்குகின்றது யாதோவென்றுள்ளத்தில் ஐயுற்றேன், அது ஒழிய அடியாளுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருள விரும்பினேன் என விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டனன். கயிலாசவாசராகிய கடவுள் அவ்வினாவிற்கு விடைதனது ததேதத்தியானியாய் யோகஞ் சாதித்திருந்தனர். அந்நயநிந்த உமாதேவியார் மீட்டும் விடையின்மீதேறி அவ்வணச்சிறப்பைக் காணச் சென்றான். அவ்விடத்தில் மலர்கள் நிறைந்து மிக்த உன்னதமாய்விளங்கும் தடாகக்கரை

ழில், இந்திரன்முன்னர் அரம்பையர் ஈடிப்பதுபோல் அழகிய மயிலானது
 நெகைவிசித்தாடும் நடனத்தைச் சந்தோஷமாகப் பல நாழிகை செல்லப்
 புள்த் திருந்தனர். அதன் மருங்கில் பொன்போலும் வரிகளையுடைய ஓர் புலி
 விளையாடல் செய்துகொண்டிருப்பதை விடையானது மனக்களிப்புடன்
 ,கண்டு சந்தோஷித்திருந்தது. அப்போது கயிலையாளி யோகம்நீங்கி, அருகிரு
 ந்த கிரிராசுபுத்திரியையும் வெள்விடையையும் காணாமையால் நிகழ்ந்ததை
 யுணர்ந்து கோபங்கொண்டு தேவர்களோடு கைலையையடைந்து சிம்மாசனத்
 தில் வீற்றிருந்தனர். பின்பு தேவதேவன் நீங்கியதால் அவ்வனம் காமத்தால்
 தவத்தையிழந்த முனிவரைப்போலும் மங்கலநாணிழந்த மங்கையரைப்போ
 லும், டிபாலிவீழ்ந்திருந்தது. அதைக்கண்ட இருவரும் சங்கைகொண்டு பரம
 சிவன் சமுத்தருளிய விடத்தைச்சார்ந்து அவர் அங்கில்லாமையைக்கண்டு
 பயந்து கைலையையடைந்து சிவபிரானைப்பணிந்து துதித்துநிற்க அவ்விரு
 வரையும் கோக்கி, நீவிர் என்னைவிட்டுநீங்கி வனத்திற்சென்று மயிலினது
 நடனத்தையும் புலியினது விளையாட்டையும்கோக்கியிருந்தீராதலால், பூலோ
 கத்தில் மயிலாகவும் புலியாகவுஞ்சென்று அப்பாவத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளு
 வீர்களென்று கட்டினையிடுதலும், இருவரும் மிகவும் பயந்து நடுங்கி திருவடி
 களில்வீழ்ந்து பணிந்து கிருபாசமுத்திரமே! நாயிர்கடையேம் அறிவிலாது
 செயிற் பிழையைப் பொறுத்தருளி இந்தச்சாபம் நீங்கத் திருவருள்புரிவீராக
 என்று பிரார்த்திக்க பெருமான் திருவுளமிரங்கி நீவிர் சென்று பூவுலகத்தில்
 பிரளயகாலத்தினுமழியாத காஞ்சிமாநகரத்திற்கு வாயுதிக்கில் ஐந்துருரோச
 தூரத்தில் கைலையினும் மேலாகிவிளங்குந் தலமொன்றுண்டு. அதற்கு மேற்
 குத்திசையில் புஞ்சேச்சாநெழுந்தருளியிருக்கும் காவிரிப்பாறை, வடக்குத்
 திசையில் புன்னகேச்சாநெழுந்தருளியிருக்கும் நென்மலி, கிழக்குத் திசை
 யில் முணிகண்டிச்சா நெழுந்தருளியிருக்கும் திருமாற்பேறு, தென்கிழத்
 திசையில் வராடேச்சா நெழுந்தருளியிருக்கும் தாமல் ஆகிய இந்தத் தலங்க
 ளின் மத்தியில் ஒரு திவ்விய திருநகரமுள்ளது. அது தேவர் முனிவர் புக
 முத்திக்கது. அந்தத் தலத்தில் என்னைப் பூசுத்தால் சிலநாள்க்குள் இப்பாவம்
 நீங்கும் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பின்பு உமாதேவியார் மயிலுருவ
 டைந்து பூர்வ உணர்ச்சியின்றிப் பூமியில்வசிக்கும் பறவையைப்போலதேன்று
 ளிக்கும் மலர்கன்நிறைந்த சோலைகளுமும் அழகிய அந்த நகரைச்சேர்ந்து
 அங்குள்ள ஆறு மலை வனம் விருகும் மதில் கோபுரம் மண்டபம் கொடி
 முதலிய இடங்களிற் சஞ்சரித்து வயல்களிலுள்ள செல் புல் முதலியவை
 யுண்டு அழகிய மாளிகையின்மீது தங்கி பறவைகளுடன் ஆகாயத்திப்பீற்றி
 வீதிகளில் உலாவி சிலநாள்கழித்துப் பின்பு ஒருநாள் செந்தாமரை நிறைந்த
 சிவகங்கையையுடைந்து அதிலுள்ள சலத்தையுண்டது. உடனே பூர்வ உண
 ர்ச்சிவந்தது. மயில் சிவபிரான் தந்த சாபத்தை நினந்து சிவவீங்கியிருக்குந்
 தானத்தைத்தேடிச் சிங்கம் மனத்திலன்புகொண்டு திருமஞ்சனமாட்டி அருச்
 சித்தேத்தி திருவடியில்வணங்கி நிற்கும்போது பரமசிவனருளால் மயிலுருவம்
 நீங்கி மிக்க சவுந்தரநுடைய பெண்வடிவம் வந்தது. உடனே கொஞ்சிலன்பு

பெருக விழிகளில் கீர்சொரிய கால்களைச் சிரமேற்குவித்து சோதிலிங்கப் பெருமானைப் பலமுறை பணிந்தெழுந்து ஈந்தெழுத்தையும் அகலாதுச்சரித்துப் பலவலவிதமாய் துதித்து அன்புமயமாய்நிற்க, சிவபெருமான் அத்துக்கியைத் திருச்செவியிலேற்றருளி மிகவுமகிழ்ந்து மான்மழு திரிநேத்திரம் காளகண்டத்துடன் இடபவாகனத்திலெழுந்தருளிவந்து உமையம்மைகளிக்கத் திருவருள்பாலித்த மலைமகனே! உன் துதியைக்கேட்டு உள்ளங்களித்தேன். இனி நீ வேண்டும்வரம் யாது என வினாவியவழி, எளியானது மயிலுருவை யொழித்ததுபோல் இததலத்தில் உன்னை பருச்சிக்கும் அடியாரது ஆணவப் பிணியை யகற்றவும், இத்தலம் காஞ்சியை யதெதிருத்தலின் விலாசகாஞ்சியெனப் பெயருண்டாகவும் விரும்பினேன் என வேண்டிக்கொள்ள, பெருமான் நீ நினைத்தவண்ணம் அருள்செய்தேன். அன்றியும், மயிலுருவகன்றநீன் வடிவம் மிகக வனப்புடன் இருத்தலால், உனக்கு சவுந்தரி என்று பெயரையுமளித்தோமென்றுரைத்து அம்மையார் நீக்கிய மயிலுருவத்தைக் கடைக்கண் சாத்தி சோதிலிங்கத்தில் மறைந்தருளிநாள். பின்பு அன்பரது துயரையகற்றும் அம்மையார் களிகூர்ந்து அச்சிவலிங்கத்தின் இடப்பக்கத்தில் வதிந்திருந்தனர். இப்பால் பரமசிவன் கிருபாவீட்சணியத்தால் உமையம்மையார் நீக்கிய மயிலின் உடலில் பாக்கு தெங்கு ஈந்து பனை தாளிப்பனை ஆகிய ஈந்து தருககள் உண்டாயின அந்தத் தருவின் நீழலில் சவுந்தரவல்லிநாயகியாரும் மாயூராதேசசாரும் வீற்றிருந்து பததிசெய்யும் அடியவருக் கணுக்கிசைஞ் செய்திருந்தனா. உமாதேவி மயிலாகப்பூசித்த காரணத்தால் அச்சிவபிரானை மாயூராதனென்றும் பஞ்சதருக்களாகிய பனைகள்கூழ்ந்த காரணத்தால் அப்பதியைப் பனைசையமபதியென்றும் உலகர் கூறுவொன்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

சீமாயூரச்சுருக்கமுற்றிற்று.

உ

திருப்புலிச்சருக்கம்.

சைவாசாரதல்லியர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிகரைமீட்டும் வணங்கி உமையம்மை மயிலுருவாகப்பூசித்த கதையைக்கேட்டு மனங் களிகூர்ந்தோம். இப்பரல் இடபநத்தி புலிவடிவாகப்பூசித்த கதையையும் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினாள். கேளுங்கள் முனிவர்களே! திருக்கமலையிலே சிவபெருமான் இடபநநதிக்குத் தந்தருளிய சாபத்தினால் புலிவடிவாகிப் பூதலத்தையடைந்து காடு மலை பாலை நெய்தல் மருதம் முதலிய விடங்களிற் சுஞ்சரித்து ஆங்காங்குள்ள மிருகம் பட்சி மனிதர் முதலிய யாவரையுங்கொன்று அதம்செய்தழித்துப் பலநாள் திரிந்துகொண்டிருக்கும் போது பரமசிவனருளிய சாபம் நீங்குங்காலம் சமீபித்ததால், மாதேவியார் பூசித்த சோதிலிங்கப்பெருமானெழுந்தருளிய வாசனைவீசும், மலர்கணிநிறந்த

பொழிலாற்குழப்பட்ட விவாகாஞ்சியை யோர் தினமடைந்தது. அடைந்த
வுடனே பரிசுவேதியிற்பட்ட இரும்பானது அவ்வருவமாரிப் பொன்னுவது
பேரூல, முன்னுண்டாயிருந்த தற்குணங்கள்மாறி கல்வி அறிவு ஒழுக்கம்
பெற்றை சாந்தம் கருணை அன்பு முதலிய நற்குணங்களைப் பொருத்தியது.
பின்பு அந்தப் புலி இந்தவிடத்திலுள்ள விம்மிதம் யாதோவென்று தேடிப்
பார்க்கும்போது ஒரிடத்தில் குரங்குகள் கூழாங்கல்லை யிலிங்கமாகவைத்துப்
பூசைசெய்வதையும், ஒரிடத்தில் தடாகத்திலுள்ள நீரை யாளிகள் தங்கள்
துதிக்கையால் உறிந்து யானைகளுக்கு ஊட்டுவதையும், ஒரிடத்தில் பெரிய
புலிகள் தங்கள்மூலைப்பாலை மாண்களுக்கருத்தி பசிபோக்குவதையும், ஒரிடத்
தில் பச்சை ஒணுன் பசிக்கு மயில் இமை தேடிக்கொடுப்பதையும், அந்த மயி
லுக்கு பீரம்பு தன்படத்தால் நிழல்செய்வதையும், அந்தப்பரம்பை கிரிப்பினை
பாதுகாப்பதையும், ஒரிடத்தில் கிள்ளையின் குஞ்சுகள் சூரியகிரணத்தால் மெலி
வதை ராசாளிகண்டு தன்சிறகைவிரித்து நிழல்செய்வதையும், அந்தராசாளியின்
சிறகிற்கு சங்கிலிநீரைமொண்டு பூனை வாயினுற் றெளிப்பதையுங்கண்டு உள்
ளத்தில் அதிகவியப்படைந்து இவ்விடத்தில் இன்னும் என்ன அதிகசயமிருக்
கிறது பார்ப்போமென்று குறித்துப்பார்க்குங்கால், பனைவிருட்சத்தினடியிலே
சொல்லுதற்கரிய சோதிலிங்கப்பெருமான் இருக்கப் புலி கண்டது. கண்ட
வுடனே அடியற்றபனைபோல் பூமியில்விழுந்தெழுந்து, ஆனந்த வெள்ளத்தில்
மூழ்கி, கண்களில் ஆனந்தவெள்ளஞ்சொரிய சரீரம்புளகாங்கிதமாய், தேவ
தேவனைத் திருமஞ்சனமாட்டினினைந்து, சிவகங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து, அந்
நீரைக்கொண்டு அபிடேகஞ்செய்து வாசினமிருந்த மலர்களால் அருச்சித்து,
மதுரமிருந்த கணிவர்க்கங்களைப் பறித்து, சுவாமி திருமுன்னர்வைத்து நிறை
தித்தது. பின்பு அரும்பானது வண்டுக்களாலாங்கிண்ட அப்பெயர்மாரி மல
ரெனும் பெயர்வந்ததுபோல பரமசிவன் அருணைக்கால் புலியுருவகன்று
இடபவுருவம்வந்தது. உடனே ஆகந்தக்கொண்டு பரவசமடைந்து நின்றது,
அதுகண்டசிவபிரான் நந்தியின்மீது கருணைகூர்ந்து மான் மழு திரி நேத்திரம்
களகண்டம் சதுரப்புஜத்தோடு சிவலிங்கத்தினின்றுந்தோன்றி உமாதேவி
யார் இடப்பாகத்தில்விளங்க, பரமசிவன் பிரத்தியட்சமாகி, நந்தியே! நீ வேண்
டும் வரமியாதென்றவுடனே நந்தியெழுந்து சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்
கரித்தது தற்பாளைப் பலவாறுகத்துதித்து, ஐயனே! பெனது சாப்பிணி
யின்றொழிந்தது. தேவரீரருளால் ஒருகுறைவுமில்லை; ஆயினும் உனது திருவடி
யையவிட்டு நீங்காதிருக்கும் வர மெனக்கேல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க,
தேவாதிதேவனாகிய சோதிலிங்கப்பெருமான் அகமகிழ்ந்து அங்கனமேயாருக
வென்றருளிச்செய்து, பின்னுஞ்சொல்லுவார். இந்தத்தலத்தைச் சார்ந்தவர்கள்
இட்டசித்திகளை எளிதிற்பெறுவதால் இதை சிவதலமென்று தேவர்கள்
சொல்லுவார்கள். அதல்லாமலும், அம்பிகை மயிலுருவாய் என்னைப் பூசித்த
தால், உலகத்தவர் மாயூரேசனென்றுரைப்பார்கள். நீ புலியாயிருந்து பூசித்த
தால் இன்றமுதல் எனக்கு திருப்புலிசெனென்று பெயர்வழங்குமென்று திரு
வாய்மலர்ந்து சிவலிங்கத்தில் மறைந்தருளிவருவென்று கைமசாணிய முனி
வர்களுக்குச் சூதபுராணிகள் கூறினார்.

திருப்புலிச்சருக்கமுற்றிற்று.

திருக்காளத்திச்சுருக்கம்.

சிவஞானச செல்வர்களாகிய நாயகாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணி களை மீட்டும் வணங்கி இடபதேவன் புலியருவாகிப் பூசித்தகதையைக்கேட்டு மனம் குதுகலமடைந்தோம். இப்பால் காளத்திநாதன் சரித்தரையும் தேவீர் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்கு சூத முனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! பாண்டி நாட்டிலே இராமேச்சரமென்றொரு நகரமுண்டு, அதுதன்னை அடுத்தவருடைய பாவப் பெருக்கை தீய்ப்பட்ட பஞ்சபோலச்சிதைக்கும் சிரேட்டமுன்னது என்று சூதமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதுகேட்ட முனிவர்கள் ஊனத்தில் ஆசங்கைகொண்டவராகிப் பலதரம் அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து நின்று, 'ஐயனே! நீர் சொல்லிய நகரத்திற்கு இராமன்பெயரும் ஈசன்பெயரும் கலந்துவரவேண்டிய காரணம்என்ன? அதை அடியேங்கட்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று அஞ்சலித்து நின்றசமயத்தில் சுசிலமுடைய சூத முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். அயோத்திமாநகரை யரசாட்சிசெய்யும் தசரதருமாளுகிய ஸ்ரீராமன் தனது சிறியதாயார்சொல்லே வேதவாக்கியமாக மதித்துத் தம்மனைவியோடும் தந்தம்பியுடனும் காட்டிற்சென்று சஞ்சுரிக்கும் நாட்களில், அரசுக்குகிய இராவணன் கள்ளத்தனமாய் சீதைகையைக்கொண்டு பெரிய இலங்கையில் அடைதலும், இராமலட்சுமணர் சீதைகையைத்தேடி அலை கின்று மனதுடன்வருத்திக் காடெங்கணுந்தேடிச் காணாதவர்களாய் சுக்கிரீ வணர் சினேகங்கொண்டு அவன் தமையனாகிய வாலியோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றியடைய வன்மையில்லாது ஒளித்திருந்து ஒருகளை அவன்மேற் படும் படியெய்து அவ்வாலியைக்கொன்ற வானரசேனைகளால் கடலில் அணுகட்டி, இலங்கைக்குப்போய் இராவணனையுங்கொன்று சீதைகையை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்தியாபுரிக்குச் செல்கின்றபோது, அந்தரமாரக்கத்திற்கெல்லும் தனது விமானம் செல்லாது நின்றுவிட்டது. அப்போது இராகவன் மனக்குவலை கொண்டு தனது குலாசாரியராகிய வசிட்டமுனிவரது உபயதிரவடிகளைச் சித்திக்க சடைமுடி முப்புரிநூல் தண்டுமண்டலந்தாங்கி அரசனுக்கெதிரே ஊந்தார். அந்த ஆசிரியனைக்கண்ட இராமன், அவர் திருவடியில் வணங்கி 'ஐயனே! என்ன விமானம் செல்லாதிருக்குங் காரணத்தை அடியேனுக்குத் தெரிவித்து மேல்கடப்பதற்கு ஓர் சூட்சியையும் சொல்லவேண்டுமென்று வேண்டி, திரிகாலக்கியானியாகிய வசிட்டமுனிவர் சொல்லுவார். இராமனே! விபூசாதாரத்தானாகிய இராவணனைக்கொன்றதனால் உனக்கு பிரமகத்தி பாவம்வந்தது. அது சிவலிங்கப்பிரதிட்டை செய்தாலல்லது ஒழியாது; ஆகையால், இவ்விடத்தில் நீ ஒரு சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து வழிபட்டி, பிறகு உனது நகரத்திற்குப் போவாயென்று கட்டளையிட இராமமூர்த்தி விமானத் தோடு பூமியிலிறங்கி அவ்விடத்து மனமகிட்சியுடன் ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்து சித்தசஞ்சலத்தை யொழித்தனன். அந்தக் கார

ணத்தினால் இராமேச்சரமென்று விளங்கியது. என்று கூறிய சூதபுராணிகரை மீட்டும்பணிந்து, ஐயனே! நீர் கூறியது கேட்டு ஐயந்தெளிந்தோம்; மேல் நடக் குந் கதையைக்கேட்க விரும்புகிறோமென்ற முனிவரைப்பார்த்து சூதர் சொல்லுகின்றார், கேளும் முனிசிரோட்டரோ! அந்த நகரத்திலே ஆதிசைவப் பிராமணகுலத்திலவதரித்து நான்குவேதம் ஆறுசாத்திரம் முதலிய கலைகளைப் பயின்று சந்திரசேகரக்கடவுளை சதா அருச்சிக்கும் நியமம்பூண்டு அறிவு அருள் அடக்கம் சிவபத்தி முதலிவைகளே ஒருவடி வெடுத்தாற்போன்ற சொரூபாகரென்னும் வேதியன் ஒருவனிருந்தான். அவன் கல்வி அறிவு ஒழுக்கத்தோடு நற்குண நற்செய்கையமைந்த கசிலையென்னும் மனைவியுடன் கூடி இல்லற தருமங்குறையாது செய்துவாழ்ந்திருக்கும்நாளில், நமக்குமுத்தி வழியைக் காட்டுதற்குப் புத்திரனில்லையென்று வருந்தித் துயரடைந்த மனமுடையவர்களாய் அளவிறந்ததிரவியம் ஆடை ஆபரணமுதலிய பொருள் தளிருந்தும் என்னத்திற்கென்று தங்களுள்ளத்தில் வெறுப்புடையவர்களாகிப் பரமசிவனைச் சிந்தித்திருந்தனர். அந்தச் சமயத்தில் மிக்க தரித்திரமுடைய ஒருவனுக்கெதிரில் பணப்புதையல் கிடைத்ததுபோல குற்றமற்ற அகண்டா னந்தனென்னும் ஓர் ஐழனிவர் அவன்வீட்டிற் கெழுந்தருளினார். அடியவர் பத்தியிற்சிறந்த சதிபதிகளிருவரும் அவரையெதிர்ப்பட்டுப் பலமுறை பணிந் தெழுந்த ஆதனத்திலிருத்தி ஐயனே! அடியேங்கனது சிறுகுடிவாக்கு நீர் எழுந்தருள நான்கள் என்ன தவஞ்செய்தோமோ என்று உபசாரஞ்செய்து தங்களுக்குறையை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர், அகண்டானந்தர் அன் பனே! சிவஸ்தலங்களிற் சிறந்தோங்கிய தென்கயிலாயத்தி் லெழுந்தருளிய காளத்திநாதனை அன்போடு அருச்சித்தவர்களுக்கு இஷ்டகாமியங்களென் லாம் எளிதிலடையக்கூடும். அத்தலத்திலே சித்திபெற்றோர் பிரமதேவர் சிலந்தி யானை பாம்பு கன்னியரிருவர் நக்கீரதேவர் சிவகோசரியார் வசிட்ட முனிவர் அகத்தியமுனிவர் கண்ணப்ப நாயனார் முதலாக அளவிறந்தோ ருண்டு ஆசிலால் நீவிர் வருடந்தோறும் அத்தலத்தையடைந்து மாசிமாதம் வரும் சிவராத்திரி தினத்தில் நாகலிங்கப்பெருமானைப் பூசைசெய்வீராயின் உங்களை மனோஃஷ்டம் நிறைவேறுமென் றுரைத்தருளினார். அதுகேட்ட மறையவன், மனக்களிப்போடு அந்தவார்த்தையை வேதவாக்கியமாகக்கொண்டு வருடந்தோறும் தவறாது தானும், தன் பத்தினியுமாகத் தென்கயிலையு யடைந்து சிவராத்திரியில் நாகலிங்கப்பெருமானை அருச்சித்துவர, சிவராஜைக் குப்பின் பரமபதியாகிய சிவபெருமான் கருணையினால் தன்பத்தினி் கருப்ப ழுடைந்து பத்துமாதமும் பூரணமானபோது சிவராத்திரி தினம் சமீபித்தது. உடனே சொரூபாகரன் தன்மனையோடு தென்கயிலைக்குச்செல்லப் பிரயா ணப்பட்டு, குற்றமும் கெல்வேலி திரிசிரபுரம் ஆவடுதுறை கடலூர் ஆரூர் முறைக்காடி சீர்காழி விருத்தகிரி சிதம்பரம் ஒத்தூர்காஞ்சி முதலிய தலங்களை வணங்கி தாமல் என்னுந் தலத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளிய வராகேச னைத்தரித்துப்பரவீ, புறத்தேவுந்து வீதியிலுள்ளவரைக்கண்டுபெருங்கருனை வள்ளாகிய சிவபெருமானார்ந்தருளுந் தலம் எங்கே உள்ளதென்று வினாவு; அவர் சொல்லுவாராயினார். பிராமணைத்தமனே! மூன்றுக்கடிகை நூரத்தில்

திருப்பனைசைப்பதியென்றொரு தலமுண்டு. அதில்வழிமார்க்கந் தவறியாவது ஒருவனடைந்தால், அவ்ஊடமாசித்தியையும் அடைவானென்று சுருதி கூறுகின்றது. அவ்விடம்சென்று உன்கருத்தை முடித்துக்கொள்ளக் கடவையென்றனர். கேட்ட வேதியன் அவரிடம் விடைபெற்றுப் பனைசையம்பதியை யடைந்து பஞ்சதாலவிருட்சத்தின் நீழலில் அம்பிகை மயிலுருவாய்ப் பூசித்த மாயூர நாதனைக்கண்டு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்தெழுந்த அபிடேகம் அருச்சினை ஆராதனை முதலியவை முடித்து அவ்வாலயத்தைவிட்டு வெளியேவந்து வடக்குத்திசையிலுள்ள ஒரு அம்புலிசை தூரத்தில் தங்கியிருந்தனர். அப்போது குரியன் அஸ்தமனமாயினான்; எங்கும் இருள் நிறைந்தது. அவ்விரவில்சுசீலையென்னும் மாதானவன் கருப்பவேதனை மேலிட்டு அகிலலோகநாயகனாகிய சிவபெருமானருளினால் ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்று சந்தோஷித்தான். பின்பு குரியனுடையமாயினான். அதைக்கண்டவேதியன் மனங்களிகொள்ளாது நமதுவிசைத்திற்குப் பங்கம்வந்ததே யென்று சிந்தித்து மெய்மறந்து நிற்கும்போது சிகாணத்தியென்று பெயர்பெற்று வினங்கும் திவ்வியதலத்திலே திருவருளையே திருமேனியாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் அவ்வந்தனனது சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியைநோக்கி ஆட்கொண்டருளத் திருவுணங்கொண்டு சிசுழிகை திரிபுண்டரம் எக்ஞோபவீதம் உருத்திராக்ஷகண்டிகை முதலிய சின்னங்கள்வினங்க வேதியர் திருவுருவந்தாங்கி எதிரிலெழுந்தருளினார். அவரைக்கண்ட சொருபாகரன் அடிபணிந்து ஆதனத்திலிருத்தி தனது மனக் குறையைச்சொல்லித் துக்கிக்க வேதமூர்த்தி திருவுளமிரங்கி அன்பனே நீ கவலைகொள்ளற்க மனங்காணமேயன்றி இடங்காணமல்ல ஆபத்திற்குப் பாவமில்லையென்று அறிஞர்கூறக் கேட்டறியாயாவென்று முன்னம்நடத்திய அடியார்களின் சரிதங்களைக்கூறி இந்தக் க்ஷேத்திரம் காஞ்சியென்னும் வாரங்கியத்தில் எழுத்து விசேடத்தால் விலாசகாஞ்சி யென்னும் சிறப்பினையடைந்தது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து இந்தச் சிவராத்திரி தினத்தில் விதிப்படி பூசைசெய்வாயாகில் சிவபெருமான் கிருமையகூர்ந்து காட்சிகொடுத்தருளுவார் இது காளத்திராதன் கட்டிரையேயென்றுணரக்கடவாயென்றுசொல்லி மறைந்தருளினார். வேதியர் திசைகளைநோக்கிப் பெருமானைக்காணுமையால் பெண்ணே! இங்கே மறைபுவராய் வந்தவர் இறையவராகு மென்றுசொல்லி, இத்தலத்திலே நம்மை யாட்கொள்ளும் காளத்தி நாதரே வேதியராய் நணுகியது சாலன்று என்று என வியந்தும், அத்தோ முதல்வன் அணுகப்பெற்றும் முத்தியின்பம் பெறாமல் மணிபெற்றிழந்த ஸுறிஞனையும் அமுதம்பெற்றிழந்த அறிவிலாதவனையும் நிகர்த்தோமே யென்று என்று துன்புற்றும் மயங்கினின்று, பின்பு இத்தலம்மிக்கசிறப்பினையுடையதென்று அருட்பெருமானே வினக்கி யருளப்பெற்றோம் நமக்கு என்ன குறையெனத் தெளிந்து பாலி நதிக்கரையில், கிழக்கு முகமாகச் சிவலிங்கப் பெருமானையும், தெற்குமுகமாக நூரணப் பூங்கோட்டையையும், சிவபெருமானுரைத்தபடி பிரதிட்டைசெய்தனன் உடனே குரியனும் அஸ்தமயமாயினான் அதன்பின்னர் அலிகூதியிலே ஸ்காணஞ் செய்து திருவெண்ணீரணிந்து உருத்திராக்ஷகாண்டிகைப்பூனைந்து பஞ்சாஷ்டாங்கனை யுச்சரித்துச்

சுந்நிதியையடைந்து கமஸ்கரித்து திரு எண்ணெய்க்காப்பும் திருநெல்வித
காப்பும் திருமஞ்சள்காப்பும்பட்டுப் பஞ்சகவ்வியத்தாலும் பஞ்சாயிரத்தாலும்
பஞ்சாலும் தயிராலும் தேனாலும் இளநீராலும் கரும்பினி ரத்தாலும்
அபிஷேகம்செய்து பீதாம்பரமுடுத்திப் பூமாணசாத்தித் தூபதிபங்காட்டி
திருவமுது நிவேதித்துப் பலமுறை பிரதக்ஷணஞ்செய்து அனவிடப்படாத
வன்பினுலேதுதித்துப்பரவசப்பட்டுநிற்க, அச்சிவநிசியில்காணத்திராதன் மான்,
மழு சதார்ப்புஜ காளகண்டராயத் திரிநேத்திரதாரியாய் இடபவர்களுடராய்
ஞானப்பூங்கோதை சமேதராய் விநாயகமூர்த்தி முருகக்கடவுள் திருமால்
பிரமன் முதலிய தேவர்கள்முது எழுந்தருளி, திருவருள்சார்த அத்தனனே
நீசெய்த பூசையனைத்தும் அங்கீகரித்தனம். உனக்கு வேண்டிய வரம்யாது
விண்ணப்பிப்பையேல் தந்தருளுவேம் என வினாவு, வேதியன் பத்தியிற்பணி
ந்து அத்தனே! உம்மை யான் சதா பூசசெய்யவும் தேவரீர் இந்த தலத்தில்
வீற்றிருக்கவும் உம்மை அன்புடன் அருச்சித்த அடியவர் இஷ்டநாயியங்களை
யடையவும் உமது திருவடியில் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் விரும்பி
னேன். அவ்வாறான்கவென வேண்டிக்கொண்டனன் முதல்வனார் மறைமய
னே நீ விரும்பியவண்ணமளித்தனம். இவ்விடத்தில் நாயிருப்பதற்குத் தக்க
பீடி ஓராலயமியற்றி சிலகாள் சுடபோகங்களை யனுபவித்தபின்னர் நமது
திருவிடிமைய யளிப்போமென்றுரைத்து இலங்கத்தில் மறைந்தருளினார். அவ்
வாறேஅந்தனன் ஆலயமியற்றித் திருக்காளத்தியப்பரைச் சிலகாள் பூசித்துத்
தன் பத்தினியோடும் புத்திரனோடுத் தனது நகரையடைந்து வாழ்ந்திருந்த
னன். ஞானும்பிகை சமேதராகிய திருக்காளத்தியப்பரும் தன்னை அருச்சித்
தேத்திய அடியார்களுக்குப் போகமோஷங்களை அனுக்கிரகித்து அத்தலத்
தில் வீற்றிருந்தனனென்று கையிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர்
கூறினார்.

திருக்காளத்திச்சருக்கமுற்றிற்று.

இந்திரன்புசுனைச்சருக்கம்.

சிவாதுபூதிமாண்கனாகிய கையிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவரைச்
சேவித்துக்காளத்திராதன் கதையைக்கேட்டு, களித்தனம். இப்பால்இந்திரன்
சரித்ததையும் அடியேங்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டிமென்று. வினா
விய முனிவருக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்க
ளே! அயோத்திராமாகையரசாஷிசெய்யும் தசரதமகாராஜாஎன்பவர் ஒருவர்
இருந்தார். அவர் நெடுகாசாய் புத்திரரில்லையெயென்கிற மனக்கவலையுடைய
வராய் க்லைக்கோட்டு முனிவரை வருவித்து அவரால் புத்திரகாமேட்டி
யாகஞ் செய்வித்தார். அந்த யாகத்தில் ஒரு பூதம் தங்கத்தட்டில் பிண்டத்
தைத் தலையிற்றுகவென்று கொடுத்துவிட்டு அந்த யாகத்தில் மறைந்துவிட்
டது. பின்னர்க்கைக்கோட்டு முனிவர் ஆன்னைப்பின்படி அவ்வாறென அரண்

தன் மனைவியர் மூவருக்கும்ளித்து களித்திருக்குநாளிலே அப்பிரசாதபஸத்தி
 னால் மூவரும் கருப்பமுடையவாகி கோசலை ஸ்ரீராமனையும், கைகேசி பாத
 னையும், சுமித்திரை இலக்ஷ்மணனையும் சந்துருக்கனையும்பெற்றுச்சந்தோஷ
 சாகரத்திலே மூழ்கியிருக்கும்போது, விஸ்வாயித்திராமுனிவர் வேண்டுகோ
 ளால் இராமமூர்த்தி இலக்ஷ்மணனுடன்சென்று தாடகியைச் சம்மரித்து
 முனிவர் யாதத்தை முடிப்பித்து கல்லாயிருந்த அகலிகையைப் பெண்ணாகச்
 செய்துமிலையையடைந்து வில்லமுறித்துச் சிதாபிராட்டியைத்திருமணஞ்
 செய்து தன் பத்தினியோடு அயோத்திமாநகரை யடைந்தனன். அவர் வர
 வைக்கண்ட சக்கரவர்த்தி அன்புமீக்கொண்டு இராகவனுக்கு இளவரசுபட்டங்
 கட்ட உத்தேசித்திருந்தான். அந்தச்செய்தியைக் கைகேசியறிந்து வஞ்சகங்
 கொண்டு இராகவனைக் காட்டுக்குப்போக்க நினைத்துத் தன் கருத்தைத்தெரி
 வித்தான். அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட இராமமூர்த்தியானவர் சிறியதாயார்
 வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யக்கருதி மனைவியும் இலக்ஷ்மணனும் உடன்
 வரச்சென்று சித்திரகூடபர்வதத்தையடைந்து ஓர் பன்னசாலையில் வீற்றி
 ருந்தனர். அவ்விடத்திலே இந்திரகுமாரனாகிய சயந்தனென்பவன் பிராட்டி
 யாரது வடிவழகைக்கண்டு மயங்கி காமவசத்தால் காக்கைவடிவங்கொண்டு
 ஆம்மையாரது அழகிய தனத்தைத் தன் கால்நகத்தினாற் கீறினன். அதைக்
 கண்ட இராமமூர்த்தி கனல்பெருகக் கண்கள் சிவந்து சினமிக்கும்பு ஒரு
 தருப்பையை மந்திரித்துப் பிரயோகஞ்செய்ய, அது பிரம்மாஸ்திரமாகி அக்
 காகஞ் செல்லுமிடங்கொல்லாம் விடாது பின்பற்றித்தூர்த்த யாவரும் அஞ்ச
 லென்று அபயஸ்தந்தராமையால் காகஞ் சோர்வடைந்து ஸ்ரீராமபிரான் திரு
 வடியிற் தஞ்சமென்றடைந்தது. அதைக்கண்ட இராகவன் இந்த அஸ்திரத்
 திற்கோர்கண்ணைக் கொடுத்துவிட்டு அசரனாகி இவ்வனத்தில் சஞ்சரிக்கக்
 கடவையென்று சபிக்கப்பட்டு அசரனாகி வனத்தில் உழன்று இறந்தான்.
 இந்தச் செய்தியெல்லாம் இந்திரனறிந்து தனது பத்தினியுடன் கைலையை
 யடைந்து நந்திதேவர் பாதச்சதைவணங்கி புத்திரனடைந்த துன்பத்தை விண்
 ணப்பித்தனன் நந்திதேவர்திருவருள் சுரந்து, இந்திரனே! நீபூவுலகில்தாலமா
 புரியையடைந்து மயிலும் மலியும் பூசைசெய்த சிவபெருமானே வழிபட்டீந்
 திருவருளைப் பெறுவையெல் இத்துன்பம் நிவர்த்தியாகப் பெருவதன்றி முத்
 தியையும்பெறுவாயென்றுரைக்க, இந்திரன் அதை அங்கீகரித்துத்தன்மனைவி
 புத்திரனுடன் தாலவனமடைந்து சிவகங்கையில் ஸ்ரானஞ்செய்து சோதிலிங்
 கப்பெருமானைக்கண்டு அபிஷேகஞ்செய்து பீதாம்பரமுடுத்தி கற்பகமலர்
 மாலைசாத்தி தூபதீபங்காட்டித் திருவழுது நிலேசித்து பலமுறை பிரத
 ஷ்ணஞ்செய்து வணங்கி வாழ்த்தித் தேர்த்தரித்துநிற்கையில், இந்திரன்மேல்
 கருணைகூர்ந்து பெருங்கருணை வன்னலாகிய சிவபெருமான் பார்வதிசமேதராய்
 இடபவாகனத்தின்மீது வந்து காட்சிகொடுத்தனர். இந்திரன் ஆனந்தபாவுச்
 மாகி அடியற்ற பனைபோலக்கீழே பலமுறை விழுந்தெழுந்து அடியின்
 உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என் புத்திரனுக்குண்டாகிய குழைபினைத் தீர்த்தருள
 வேண்டுகெண் ஆடியாடி ஆராமையுடன் வணங்கிநிற்கக்கண்ட அகிலலோக
 ஈயகன், இந்திரனே! நினது அன்பினுக்கண்டு மகிழ்ந்தோம் உனது புத்திர

ஐங்கு இராகவனுல்கிடைத்த சாபத்தை ஒழித்தருளினேன். இனி உன் பத் தினியோடும் புத்திரனோடும் சென்று உனது நகரத்தை யடையக்கடவாயெ னத் திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தருளினர். பரமபதியாகிய சிவபெருமான் ப்ரீத்தியக்ருமானதிலுல் ஆனந்தபூரிதலுய் தான் பூசித்த சிவபெருமான் திருக் கோயிலுக்குத் தென்மேற்குத்திசையில் மூன்று அம்பு லீசைத் தூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கப்பெருமானைத் தாபித்துப் பூசித்துத் தனக்கு முன் அருணவொளி யாகவீந்து காட்சித்தந்தமையால் அருணாசலேஸ்வரனெனத் திருநாமஞ்சூர்த்தித் தன் பதியையடைந்து சுகமாக வாழ்ந்தனன். அச்சிவலிங்கப்பெருமானை வழி படுவோர் இந்திரனுலகடைவரென நாமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூத புராணிகர் கூறினர்.

இந்திரன்பூசனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

உ

பிரமனருச்சனைச்சருக்கம்.

சிவபத்த சிரோமணிகளாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதபுராணிக ளது உபயதிருவடியில் வணங்கி தேவேந்திரானது சரித்திரத்தைக்கேட்டு சந் தோஷித்தோம். இப்பால் பிரமதேவரது சரித்திரத்தையும் தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினர். கேளுங்கள் முனிவர்களே பிரமதேவர் சத்தியலோகத் திலே ஒரு பகல் நாளதர் முதலிய முனிவர்களும், இந்திரன் முதலிய தேவர்க ளும் கைகட்டிவிற்கவும், கந்தருவர்கள் யாழிசைபார்ப்பவும், அரம்பையர்வெண் கவரிவீசவும், பொற்பிரம்பேந்திய கஞ்சகிகள் முன்னேறின்று இவர் இன்னா ரின்றொன்று காட்டுங்கால் வணங்குபவர்கட்குத் தக்கவாறு அருன்பாலித்துக் கொண்டு ஆயிரமிதழ்ந்தாமரை யாசனத்திலே அரகிருந்தனர். அவ்வேளையி லே பாற்கடலமுதமும் பனிமதிக்கலைகளும் ஒருருக்கொண்டாலொத்த சரஸ் வதியும் தன்ஞயகேளுமிதிருந்து சந்தோஷித்திருக்கும்போது, பிரமதேவர் வாகனமாகிய அன்னமானது மானதவாலியையடைந்து அங்குள்ள அன்னப் பறவைகளைச்சீறி தனது மூக்கினாலும் கால் நகத்தினாலும் கொத்திப் பெரிய துன்புறுத்தெய்தது. அதுகண்ட கங்காதேவியானவள் சகியாதவளாகி தன் னுடைய அலையாகிய கரங்களால்மோதிச் சிறகினைஒடித்து வருந்தினமையால் அன்னம் பொலிவுருன்றி மனத்தளர்வுடன் பிரமன் முன்னேவந்தடைந்தது. அதைநோக்கி அன்னமே றீ இவ்வாறானதற்குக்காரணம் யாதெனவினாவு, அன்னம்மிகவும்வருந்திவணங்கிநடந்ததைக்கூறக்கேட்டபிரமதேவர், அவ்வன் னத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு இத்துன்பத்தை கெளரி சமேதராகிய சிவ பெருமானிடஞ்சென்று நிவர்த்தித்துக்கொள்ள வேண்டுமெனத் துணிந்து கயிலாயத்தையடைந்து தன்கையிலிருக்கும் அன்னத்தைநோக்கி அன்னமே! அகிலலோகநாயகினை நாம்காண்பதற்கு இக்கயிலாயத்தைத்தாவல் பூண்டிருக்

கும்பத்திதேவரது அனுனஞ்முன்னம் வேண்டியதென்று அருளிச்செய்தனர். அதைக்கேட்ட அன்னம் அவரது திவ்விய திருவடியில்வணங்கி எமது தலைவனே அப்பெருமானது பிரபாவத்தை யானறியத்திருவருள் பாலிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிய அன்னத்திற்குப் பிரமதேவர்சொல்லுவார், முன்னொரு தினத்தில் இவ்வெள்ளியங்கிரியில் சகலதேவரும் புடைசூழ்ந்து துதித்து நமஸ்கரிக்கப் பரமசிவன் உமாதேவியாரோடு இரத்தின சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர். அப்போது நாரதமுனிவர் அச்சன்னிதானத்தையடைந்து வீணை பாடி நமஸ்கரிக்குந்தருணத்தில் பரமசிவன்கடாகூபித்தருளி நாரதமுனிவனே! நீ நினைத்துவந்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து கொள்ளலாமென்று சொல்லவே நாரதர், சுவாமி! தமது திருவருளால் சகல புருஷார்த்தங்களையும் பெற்றிருக்கின்றேன். ஆயினும் தமது சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்துதிக்காவ தாவது மோகுவேதுவாய் விளங்குகின்ற பூலோகத்தில் தமது திருவாக்காவருள்செய்த வேதாகமங்களெல்லாமாறி தமது பாதபத்தியையும் தமது சின்னமாகிய விபூதி ருத்திராகுங்களும் மாறி யெங்கு மொளிமழுங்கிச் சமண சமயமானது இருன்போலெங்கும் நிலைத்து வியாபித்திருக்கின்றது; எம்போலிகளான தமதடிமைச் சைவர்களெல்லாம் தமது பஞ்சாகார மந்திரத்தை யுச்சரிக்கவு மஞ்சிமறைந்து இத்துயர் நீங்குவ தெக்காலமோவென்று எக்க மடைந்திருக்கின்றனர். எவ்விதத்திலாவது அக்கொடியருண்டரை நச்சஞ்செய்தற்குத் தேவரீர் திருவுளத்தெண்ணினு லதுவே போதுமானதென்று பிரார்த்தித்து நிற்கவே, ஓ முனிவனே! யதார்த்தத்தைச் சொல்லினை, அவ் விடையூறு னையதக்கவன் இந்நந்தியே. இந்நந்திக்கும் எமக்கும் யாதொரு பேதமுயில்லை அந்நந்தியே பூலோகத்தில்வந் தச்சமணரை யழிப்பன் அதற்காக நீ சஞ்சலப்படவேண்டுவதில்லை. நமது சைவமும் விளங்கு மென்றருள் செய்ய, அப்போது உமாதேவியார் பரமசிவத்தைநோக்கி நமது சிவகணந்களுக்குள்ளே இந்நந்தியைப்புகழ்ந்து சொன்னகாரணம்யாதோவென்றுகூற, கேட்பாய்பார்வதி! முற்காலத்தில் பருப்பதமென்னுஞ் சேகசலபர்வதத்தில் நிருதிதிக்கில் சலாதரனென்னும் பெயருள ஒரு முனிவன் சிதேந்திரியனாய் மூன்றரைக் கோடிவருஷம் நீரையும் காற்றையுமுண்டெவித்து தவம்பல். னினான் அப்போது அவனுக்கு நாம் பிரத்தியக்ஷமாய் நின்று நீ விரும்பின வற்றைக் கேளென்றுசொல்ல, அவனும் வணங்கி சுவாமி உம்மைப்போலொரு புத்திரன்மாத்திரம் வேண்டுமென்றிரங்கிநிற்க யாமுமவனிடைத்தருளால் அவனது பத்தியையுநோக்கி கேட்டபடி தருவோம் எனக்குச்சமானமான இரண்டாஞ்சம்புவென்று சொல்லப்படும் இந்நந்தியேயுனக்குப் புத்திரனாகவருவன் என்றருள்செய்துநந்திதேவனையுநோக்கி, நீயிந்தச்சிலாதரரிஷிகேட்டபடியின்பிரயாசவேண்டும் அல்லா விட்டால் நாமேபோய் பிறங்கவேண்டும் என்று சொல்லினோம். அப்போது நந்தியும் நமது குறிப்பின்படி அச்சிலாதரரிஷியினிடத்தில் அயோனினுகை வவதாஞ் செய்தனன். இந்நந்தி அந்த ரிஷியினிடத்திற் பிறந்தபோதே நமது பாதத்திலன்பும் உடன்பிறந்து சிவபாத துவமே முலைப்பாலாகவும் குருத்யானமே உண்ணத்தக்க எண்ணெயாகவும் வேதங்களே ருதலைச்சொற்களாகவும் சிவாசாரமே தனது இளமைக் கோட்

பூடாகவும் இருபையே தேதமாகவும் பிரணவமே ஆருயிராகவும் நமது பாதங்
களிற் பத்தியுடன் குருரமான தவங்களைச் செய்யவே, அப்போது அரிபிரமதி
தேவர்கனெல்லாம் நடுக்கமடைந்து, இதென்ன வாச்சரியம்? இக்குழந்தைப்
ப்ரூவத்தில் கொடியதவஞ் செய்தற்குக் காரணம்யாது? நமது பதவிகளை
விரும்பினனோவென்று நினைத்து எம்மிடத்தில்வந்து நமஸ்கரித்து சுவாமி!
•நந்திதேவர் தவஞ்செய்யுங் காரணம் தமது திருவுளத்துக்குத் தெரியவருமே
அதனை எமக்கருள் செய்யவேண்டுமென்று வருந்தி நின்றார்கள். நாம் அவர்
களைநோக்கித் தேவர்களே! உங்களுடைய இழிவான பதவிகளை யெவ்வளவு
மிச்சிக்கமாட்டான். உம்மையும் நோக்கமாட்டான். எம்மைக்குறித்தே அந்நந்தி
தவஞ்செய்தின்றான். நீங்கள் நமதுபின்னேவாருங்கனென்றழைத்துக்கொண்டு
நந்தி தவஞ்செய்யுமிடத்துக்குப்போய் உனக்கு வேண்டியவற்றைத்தருவோம்.
தவமொழிந்துகேட்பாயென்ன, அப்போது தவத்துதவிட்டெழுந்து நமஸ்கரி
த்து நின்று சுவாமி! பிரமவிட்டுணுக்களின் பதவியை நான் வேண்டுகேன்.
தேவரீரது பாதபத்தி நியமந்தவரது நிற்குநிலையொன்றே யடியேன் விரும்
பினது. அதைத் தந்தருள்வீரென்றிராந்தற்கு, அப்போது அவனன்பிற்கு
மகிழ்ந்து நமது கைகளாற்றழவி நந்தியே! உன்னிடத்தன்பால் பரிசிக்க
வேண்டி முன்னமே வாசனமாகக்கொண்டோம். என்று சொல்லிப் பூத
கணங்களுக்குத் தலைமையும் சர்வஞ்ஞத்வமும் கொடுத்தோம். ஆதலால் இந்த
நந்தி நமது கணங்களுக்குள் சிறந்தவனென்று உமாதேவிக்குத் திருவாய்
மலர்ந்தருளியதை யான் கேட்டறிந்தன நென்று பிரமதேவர் சொல்லினர்.
அதைக்கேட்ட அன்னம் மிக்க ஆர்வமுற்று இந்த நந்திதேவரது மகிமைகளை
யிப்போதுதான் தெரியலானேன். இனி என்னுடைய குறைகளைச்சொல்லி,
இன்னலை யொழிக்கவேண்டுமென்று வேண்டுகிறீர், பிரமதேவன் நந்தி யெம்
பெருமான் திருமுன்னரடைந்து திருவடியிற்பணிந்து அன்னத்தின் குறை
பாடுகளைச் சொல்லவே நந்திதேவரும் மனமகிழ்ந்து கூறுகின்றார். கேட்பாய்
பிரமனே! கடல்குழந்த பெரிய நிலவுலகின்கண் போய் விலாசகாஞ்சிபை
யடைந்து கூந்திராகுடனாகிய சோதிலிங்கப்பெருமானை வணங்கி இனிதுடன்
பூசைபுரிந்தால் அன்னத்தின் சிறகிழந்த நித்தை நீங்கும் என்று திருவாய்
மலர்ந்தனர். அதுகேட்ட பிரமன் அவரைப்பணிந்து விடைபெற்று மிக்க
மகிழ்வோடு அன்னத்தையேந்தி விலாசகாஞ்சிபையடைந்து விதிப்படி சிவ
பெருமானைப் பூசைசெய்து சிரமேற்காங்குவித்து எட்டுக்கண்களினும் ஆனந்
தவாரியொழுக்கத் தோத்திரஞ்செய்திருந்தனன். இவ்வாறு துதிசெய்த பிரமன்
மீது கருணைபுரிந்து இடபவாகனத்தின்மீது பார்வதிசமேதராய்வந்து காட்சி
கொடுத்து பிரமனே! உனது துதியைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து உன் அன்னத்
தின்சுவையை யொழித்தருளினோம். இந்நகரத்தில் ஒரு சிவலிங்கபிரதிட்டை
செய்வாயென்று மறைந்தருளினார். அதைக் கேட்ட பிரமதேவர் கலிகூர்ந்து
பணிந்து வெளிவந்து திருக்கோயிலுக்குத் தென்திசையிலீ அரைகடிகை
தூரத்தில் ஒரு சிவலிங்கநீதைப் பிரதிட்டைசெய்து சிவாகமத்திற்கூறிய
முறையாற் பூசைபுரிந்து தன் பத்தினியுடன் அன்னத்தின்மீதேறி தனது
சத்தியவிலகத்தை யடைந்தனர். அப்பெருமானை விரிஞ்சேசனென்று உலகி
லுள்ளவர் உரைக்கின்றனரென்று சூதபுராணிகர் கூறினார்,

பிரமனஞ்ச்சனைச்சருக்கமுற்றிற்று.

திருமால்புசனைச்சுருக்கம்.

சிவபஞ்சாக்ர நாலினர்களாகிய ஸைமிசாசனியமுனிவர்கள் சூதபுராணி கரைவணங்கி நமஸ்கரித்து சுவாமி! பிரமதேவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லினீர் திருமால் சரித்திரத்தையுந் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று வேண்ட சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! மரீசபுத்திர னாகிய காசிபமுனிவனுக்கு மனைவியரான விநதை கத்துருவை ஆகிய இருவ ரும் புத்திரப்பேறடையக் கருதி கணவனை னேக்கி அரிய தவஞ்செய்தனர். அப்போது காசிபமுனிவர் பிரத்தியக்ஷமாகி மனைவியரே! நீங்கள்வேண்டுமவர மியாதென்றவுடனே, அவனொழுந்து சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்துநமஸ்கரித்து விநதை இரண்டு புத்திரரும் கத்துருவை தூற்றைந்து புத்திரரும் வேண்டு மென்று விண்ணப்பித்தனர். அதைக்கேட்ட காசிபர் அவ்வாறே கருப்பா தானமளித்துத் தன் தவச்சாலையை யடைந்தனர். பின்பு அவ்விருவரும் அனேக நாளாய்க் கருவைச்சுமந்து விநதை இரண்டு முட்டைகளையும் கத்து ருவை தூற்றைந்து முட்டைகளையும் பெற்றார்கள். இவ்வகளில் கத்துருவை யின்ற முட்டைகளில் ஆதிசேடன் தக்கைன் முதலிய தூற்றினாலு பிள்ளை களும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தனார்கள். அதை விநதை கண்டு சகியாதவளாய் தானின்ற முட்டை இரண்டில் ஒன்றை உடைத்தனர். அதில் எல்லா அவ யவமுங்கூடி கால்மாத்திரங்கூடாமல் ஒருவன் தோன்றி தன் தாயைச் சினந்து எனது அவயவம் முற்றமுன்னம் முட்டையை உடைத்து என்னை முடவ னுக்கினை யாதலால் உன் தங்கையாகிய கத்துருவைக்குத் தாதியாகக்கடவ தென்று சாபமிட்டனன். அந்தச் சாபத்தைப்பெற்ற தாயார் கிலேசமுற்று வருந்தினள். அதைக்கண்ட புத்திரன் கிருபைகூர்ந்து ஓ அம்மணி! இதோ விருக்கிற முட்டையில் எனது சகோதரன் பிறப்பான். அவனாலே உன் சாபம் நீங்கும். இந்த முட்டையைப் பின்னஞ்செய்யாதிருக்கவேண்டுமென்று கட் டனையிட்டு தான் அருண்ணென்னும் பெயரைப்பெற்று, சூரியனுக்கு சூரதி யாய் அமைந்தான். பின்பு ஒருநாள் விநதை கத்துருவை யிருவரும் தங்கள் தங்கள் சகிமாரோடு கடற்கரைக்குச் சென்று அங்குள்ள விரோதங்களைப் பார்த்திருக்கும்போது அவ்விடத்தில் உச்சை சிவமென்கிற வெண்ணைக் குதி னையைக் கண்டார்கள். இவர்களில் விநதை தன் தங்கையோடுக்கி இதோ விருக்கிற குதிரை சுத்த வெண்மையாயிருக்கிறதென்று சொன்னாள். அதைக் கேட்ட கத்துருவை வாற்புறத்தில் கிஞ்சித்து கறுப்பிருக்கிறதென்றான். ஏன் பொய்கூறுகிறாய் நன்றாய்ப்பாரென்று விநதைசொல்லினாள். அதைக்கேட்ட கத்துருவை சகோதரி நீ கூறியபடி இருந்தால் உனக்குப் பணிப்பெண்ண யிருக்கிறேன் நானுரைத்தபடி இருந்தால் நீ யெனக்குப் பணிப்பெண்ண யிருக்கிறாயாவென்றான். விநதை ஒத்துக்கொண்டு அக்குதிரையை நெருங்கிப் பார்ப்போம் வாவென்றழைக்க கத்துருவை நாம் வந்து வெகு நேரமாயிற்று நாளையதினம் பார்ப்போம் வாவென விநதையும் ஒத்துக்கொண்டு இருவரும்

தமதிருப்பீடம்வந்து சேர்ந்தார்கள். பின்பு கத்துருவை தன் பிள்ளைகளை யழைத்து நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி குதிரையின் வாற்புறத்திற் கிஞ்சித்து கறுப்புண்டாக்குவீர்களென்று கட்டளையிட்டனன். அதுகேட்ட புத்திரர்கள் தாயே அச்செய்கைக் குடன்படோமென்று மறுத்து, உடனே கத்துருவை கோபங்கொண்டு ஜெனமேஜெயமகாஜன் செய்யப்போகிற யாசத்தில் நீங் களெல்லாம் மடியக்கடவதென்று சாபமிட்டான். இதைக் கேட்ட புத்திரர் களிலொருவன் அச்சாபத்திற்குப் பயந்து அக்குதிரையின் வாற்புறத்திற் கிஞ்சித்து கறுப்பு தோன்ற ஒன்றியிருந்தான். மறுநாள் கத்துருவை விந தையை யழைத்துக்கொண்டு அக்குதிரையிருக்கிற வீடத்திலவந்து ஒசகோ தரி! இதோபார் குதிரையின் வாற்புறத்தில் கறுப்பிடுக்கிறதென்று காண் பிக்க விநதையும் சரிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டு அவளுக்குப் பணிப் பெண்ணாக அவளிட்ட வேலையைச் செய்துவந்தான். சிலநாள் சென்றபின்பு விநதையுயிர்த்த மற்றொரு முட்டைக்குப் பருவகாலம்வந்து தானே விரிந்தது. அதில் மிக்க ஆற்றலையும் தேககாங்கியையுமுடைய கருடனுதித்தனன்.

அப்புத்திரனைக்கண்ட கத்துருவை மனம்பொருதவளாய்சகோதரி! உன் புத்திரனை எனதுபுத்திரர்களுக்கு எவல்செய்யப் பணித்தியென்றான். அதைக் கேட்டவிநதையும் அப்படியே கட்டளையிட கருடனும் அவர்கள் குற்றேவலைச் செய்துகொண்டிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள் ஆதிசேடன் முதலானோரைப் பார்த்து உங்களுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேளுங்கள். நானதைக்கொண்டு வந்து தருகிறேன். எங்களுடைய அடிமையை நீக்கிவீடவேண்டுமென்று விரயமாய்வினவ அவ்வார்த்தையைக்கேட்ட ஆதிசேடன் முதலானோர்கள் கலுழனே! நாங்கள் சுகப்பட தேவாமுத்தத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் உன் கருத்து நிறைவேறுமென கலுழன் அதற்குச் சம்மதித்து தன் தாயிடம் வந்து நீடந்தீ சங்கதிகளைச் சொல்லி ஒ அம்மா நான் தேவாமுத்தத்தைக் கொண் டுவர் ஆசீர்வாதஞ்செய்து என் தந்தையிருக்கிற இடத்தையுஞ் சொல்லவேண் டுமென்றுவினவ, விநதை கலுழனைப்பார்த்து மகனே! உன் தந்தையாகிய காகி பர்ணந்தமாதனத்தில் தவஞ்செய்கின்றார். நீ அமுதங் கொண்டுவருமளவும் உனது பசிக்குரைசொல்லுவன் கேட்பாயாக. இமயமலைச்சாரலில் மகா பாத கர்களாகிய அனேகம் வேடர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் புசித்து தேவா முதங் கொண்டுவருவாயென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தான். உடனே கலுழன் மகிழ்ந்து கேசரிமார்க்கமாயெழும்பி கந்தமாதன கிரிமையடைந்து தன் தந் தை தவஞ்செய்யும் ஆசிரமத்தைச்சேர்ந்து அவரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்தான். உடனே காகிபர் கருடனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி வாரித் தழுவி அப்பா மகனே! நீ வந்தகாரண மென்னவென்றுவினவ கலு ழன் அடிமைத்தொழில்நீங்க அமுதங்கொண்டுவரத் தங்களிடத்தில் வாப்பிர சாதம்பெறவந்தேனெனக் காகிபர்கேட்டு மகிழ்வடைந்து நீ சிறந்த ஆற்றலைப் பெற்று அமுதங் கொண்டுவருக்கடவதென் றருளிச்செய்தார். அதைக்கேட்ட கலுழன் அவரிடத்தில் விடைபெற்று வஞ்சகராகிய வேடர்வாழும் இமய மலையைமுடைந்து அவர்களிருக்கக்கண்டு அவர்களைத் தன் பசிதீர ஒவ்வொரு

வராக அனேகரையெடுத்து விழுங்கிப் பின்பு ஒருவனை விழுங்கும்போது தன் கண்டத்தைக்கட்டு வருத்த, உடனே கருடன்தயருற்று அவனைக் கீழே யுமிழ்ந்தான். பின்பு அவன் வேதியர் வடிவந்தாங்கி யெதிரேநின்று கழும ணுடைய திருவடிகளிற்பணிந்து தெய்வலோக்குசென்று தேவேந்திரனுடைய சபையிற் பொருத்தியிருந்தனனென்று சூதபுராணிகர்கூற, அதைக்கேட்ட முனிவர்கள், அவர் திருவடிகளில்வணங்கி சுவாமி! அவனுக்குவேதியர்வடிவம் வந்தது யாதோ? அதை அடியேங்கட்குத்தேரிவிக்கவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவார்.

கிராமாநகரத்திலே அந்தணர் குலத்திலே அறிவு பொறை ஒர்ப்பு கடைப்பிடியென்னுங் குணங்களமைந்த சனாதனென்பவன் ஒருவன் திருந் தான். அவன் அச்சம் நாணம் மடம் பயிர்ப்பு என்னுங் குணங்களையுடைய சத், பிற்சிறந்த சாம்பலியென்னும் மனையிடன் வாழ்ந்திருந்தான். பின்பு அநேக நாள் புத்திரானில்லாமல் அனேக தானதருமங்களைச்செய்து பாலசமுத்திரத் தில் விடம் பிறந்ததுபோலும் நல்ல கனியிற் புழு சனித்ததுபோலும் ஒரு புத்திரனைப்பெற்று சந்தோஷசாகரத்திலேழுழ்கி நானொருமேனியும் பொரு தொருவண்ணமுமாக வளர்த்து, சுயித்திரனென்னும் நாமதேயமிட்டுக் களித் திருந்தனர். அப்புத்திரனுக்கு ஸிந்தாவதாண்டில் தன் தந்தையாகிய சனாதரன் காலகதியாலிற்றந்தான். அவன் மனையிசண்டு சகியாதவளாகித் தானும் உயிர் துறந்தான். பின்பு சுயித்திரன் தன்னைப் பாதுகாப்பவர் இல்லாமையால் சிலநாள் துன்பமடைந்து பின்பு செல்வச் செருக்கினால் காமாதாராய் தன் திரவியமெல்லாம் பரத்தையருக்குக் கொடுத்துத் தரித்திரனாகி துன்மார்க்க மடைந்து கொலை களவு செய்யும் வஞ்சகருடன்கூடி குலாசாரந்தவறி காட் டிற்சென்று மதுமாமிச பக்ஷைஞ்செய்து திரிந்துகொண்டிருக்கும்நாட்களில், ஒருநாள் அவ்வனத்தில் தவஞ்செய்திருக்கும் சுகோத்திரமுனிவரையடைந்து அவரது மகிமையை யறியாது என் கையிலிருக்கும் இந்த மதுஷையும் மர்யி சத்தையும் நீ புசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லினன். அதைக்கேட்ட முனிவர் சினங்கொண்டு அடா துன்மார்க்கா! நீ வேதியர்குலத்திற் பிறந்தும் ஈசூர வொழுக்கமின்றி இவ்வாறுரைத்தாய். ஆகையால் நீ வேடனாகிப் பிழைத்தன்மை யடையக்கடவாயென்று சாபமிட்டனர். அதற்குப் பயந்து அவரை வணங்கி சுவாமி! இச்சாபம் நீங்குங்காலம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வேண்டி னான். உடனே முனிவர் கருணைகூர்ந்து பிள்ளாய்! நீ அஞ்சேல்: சிலநாள் கழிந்தபின்னர் விடையின் புத்திரனாகிய கருடன் உன்னையெடுத்து விழுங் குவன், அப்போதவன் கண்டத்தில் வெப்பம் உண்டாகி உன்னை உமிழ்வான். உடனே இச்சாபம்நீங்கி வேதியவடிவந்தாங்கி விண்ணுலகடைவாயாக வீன்று அனுக்கிரகித்தனர். அதனால் வேதியர் வடிவந்தாங்கி விண்ணுலகடைந்தான் என்று சூதபுராணிகர்கூற நாய்சாரணிய முனிவர்களுக்கேட்டுப் பேராணந்த மடைந்து தேவரீர் இவ்வற்புத சரித்திரங்களையெல்லாம் இசைத்தருளினீர். இனி முன்சொல்லிய சரித்திரத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டுமென்ற முனிவ் ருக்குச் சூதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினார்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! கலுழன் அக்கசடர்களை விழுங்கிப் பசிதீர்ந்து அமுதத்தைக்கொண்டவர உத்தனித்து, தன் தாய்தந்தையரைத் தியானித்து உலாவெழும்பி வாயுதேவன் பயங்கொள்ளவும், சூரியசந்திரர் திகைத்து அஞ்சவும், பூமி நடுங்கவும், கரோமான காற்றை யிறகினால்விசி மகா உக்கிரத்துடன் வந்து அமுதமிருக்கும் இடத்தை யடைந்தனன். அப்போது அந்த அமுதத் திற்குத் காவலாளராயிருக்கின்ற தேவகணங்களும் இந்திரகுமாரானுய சயந்தனும் ஔராவதமும் தேவேந்திரனும் தங்கள் தங்கள் கையிலுள்ள ஆயுதங்களைக் கலுழன்மீதெறிந்து எதிர்த்து அட்டகாசஞ்செய்து நின்றார்கள். கலுழன் கண்டு நகைத்து தனது சிறகினால் அப்படைகளையெல்லாம் சிதறடித்து நகத்தினாலும் மூக்கினாலும் அவர்களை வாட்டிப் புறமுதுகிட்டோடும்படிச் செய்து அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மீருந்த மகிட்சியுடன் கேசரி மார்க்கத்திற் சென்றான். இந்திரன்கண்டு இனி நம்மால் இக்கலுழனை வெல்ல முடியாதென்று ஆலோசித்து ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைப் பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து தியானித்தனன். அப்போது வைகுந்தத்தைவிட்டு கலுழன் முன் மகாவிஷ்ணுவானவர் பஞ்சாயுதபாணியாய்த் தோன்றினார். கலுழன் கண்டு உடனே சரிந்தாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பலவாராதத் துதிக்க திருமால் மகிழ்ந்து, கலுழனே! உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுவனே! எந்நாளும் தங்களிடத் தன்புள்ளவரையிருக்கக் கிருபைசெய்யவேண்டுமென்றுகூற அவ்வாறே வரங்கொடுத்தேன்; இனி நீ நமக்கு வாகனமாகவும் துவசமாகவும் இருக்கவேண்டுமென்றனர். கலுழன் மகிழ்ந்து அப்படியே ஆகிறேனென்றுசொல்ல அப்போது தேவேந்திரன் கலுழனைப்பார்த்து இந்த அமுதத்தைப் பூவுலகத்திற்குக் கொண்டுபோவது தருமமல்லவே யென்று சொல்ல அதற்குக் கலுழன் தாய்பணியைத் தவிர்த்துக் கொண்டுபோகும் அமுதத்தைத் தடுப்பது உமக்கு ஞாயமோவென்றுகேட்ட, அதைக்கேட்ட இந்திரன் இந்த அமுதத்தைக் கொண்டுபோய் உங்கள் அடிமையை நீக்கிக் கொள்ளுங்கள். பின்பு நான் ஒரு மாயஞ்செய்து அமுதத்தைக் கொண்டுபோகிறேனென, கலுழன் அதற்குச் சம்மதித்தனன். பின்பு திருமால் வைகுந்தத் திற்கெழுந்தருளினார். இந்திரன் அருவருவாய்ப் பின்றொடர்ந்துவர, கலுழன் அமுதத்தைக் கொண்டுபோய் கத்துருவையிடத்தில்கொடுத்து தங்கனடிமையை நீக்கிக்கொண்டு இதைச் சுசியாய்ப் புசியுங்கொன்றுசொல்லித் தன் தாயிடம்போய் சேர்ந்தனன்.

கலுழன் கூறியபடி ஆதிசேடன் முதலானவர்கள் ஸ்நானஞ்செய்யச் சென்ற சமையத்தில் இந்திரன் அமுதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தன் னுலகடைத்து சந்தோஷித்திருந்தனன். பின்பு கலுழன் தன் தாயைவணங்கி நிகழ்த்தையெல்லாம் தெரிவித்துத் தாயே என் கண்டத்தினிடத்துண்டாகிய வெப்பவாழையை யொழிக்க நான் வைகுந்தஞ் செல்லவேண்டியிருப்பதால் நீ விடைதரல் வேண்டுமென்று வேண்டினன். அதைக் கேட்ட தாயானவன் சந்தோஷித்து விடைகொடுத்தருளினன். உடனே கலுழன் கேசரிமார்க்கமாகச் சென்று வைகுந்தத்தையடைந்து ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு

வணங்கி தன் கண்டத்திலுண்டாகிய வெப்பவாதனை யை நீக்கி யருளவேண்டுமென்று கேட்டனன். திருமால் கலுழனை நோக்கி கலுழனே! நிலவுலகத்திலுண்டாகிய மனிதருக்குள் சிறந்தோர் மறையவர். அவரினும் சிறந்தோர் ஆதிசைவர். அந்த ஆதிசைவப் பிராமணனை நீ விழுங்கியதால் உனக்கு இத்துன்பமுண்டானது. இதனைப் பரமபதியாகிய பரமேசுவல் ஒழிக்க வேண்டும் வாருமென்றழைத்துக் கயிலாயத்தை யடைந்து நந்தி யெம்பெருமானைக் கண்டு வணங்கித் தங்கள் குறையனை விஞ்ஞாபனம் செய்யு, நந்திதேவர் கேட்டிக் கிருபைகூர்ந்து முகுந்தனே! உலகத்தில் மிக்க சிறப்புவாய்ந்த விலாசகாஞ்சி யென்றொரு தலமுண்டு. அதில் கருணா நிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமான் சுயம்பு மூர்த்தியாய் சிவலிங்க வுருவாய் சவுந்தர நாயகி சமேதராயெழுந்தருளி இருக்கின்றார். அவ்விடம் சென்று அவரைப் பூசித்தால் கலுழன் கண்டத்திலுள்ள வெப்பநோய் நீங்குமென்று கட்டளையிட்டனர். உடனே திருமாலானவர் விடைபெற்றுக் கலுழனை யழைத்துக்கொண்டு அவ்விடம் சென்று நந்திதேவர் உரைத்தபடி அவ்வருட் பெருமானைக் கண்டு வணங்கிப் பூசித்து வாழ்த்திப் பலவாறாகத் துதிசெய்ய, அப்போது சவுந்தர நாயகி சமேதரான ஸ்ரீ மாலுரேசர் மானும் மழுவும் கரத்திலிலங்க, இளம்பிறை முடிமிசை விளங்க, நாகாபரணம் மார்பில் துலங்க, உமாதேவியார் இடத்தினில் தோன்ற, வெள்ளிய இடபவாகன மேற்கொண்டு திருமாலுக்குத் தரிசனங்கொடுத்து அவனைப் பார்த்து முகுந்தனே! நீ செய்த பூசையாலும், தியான யோகத்தாலும், மூலமந்திர செபத்தாலும் நாம் மகிழ்ச்சியெய்தி வந்தோம். இனி நீ உன் கருத்தை விண்ணப் பிப்பிப்போல் தந்தருளுவோமென வினாவ, திருமால் அன்புடன் வணங்கி, அத்தனை பட்டிராஜனாகிய கலுழனுடைய கண்டவெப்பத்தை ஒழித்தருள்கவென வேண்டிக் கொண்டனன். முதல்வனார் முகுந்தனே! கலுழன் கண்ட வெப்பத்தை யொழித்தனம். இன்றுமுதல் அக்கண்டத்தில் வெண்மைநிறம்தோன்றும். ஆகையால் இக்கலுழனை வாகனமாகக்கொண்டு தேவரும் கண்டு வியக்கும் இத்தாலமா புரியில் இலக்குமி சமேதனாய் எந்நாளும் வீற்றிருக்கக் கடவாயென்றுரைத்து சோநிலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். அவ்வாறே திருமாலும் அவ்வாலயத்திற்கு மேற்றிசையில் மூன்று அம்பு விசை தூரத்தில் தேவர்கள் போற்ற இலக்குமி யுடன் சேர்ந்து கலுழனோட மார்ந்திருந்தனர். அத்திருமால் இலக்குமி நாராயணனென்று இவ்வுலகத்தவர் உரைக்கின்றனரென்று கைமிகச்சாணிய முனி வருக்குச் சூதபுராணிகர் கூறினார்.

திருமால்பூசனைச் சூக்கமுற்றிற்று.

தக்கன்பூசனைச்சருக்கம்.

சிவபூசா தூர்த்தார்களாகிய கைமிசாரணிய முனிவர்கள் சூத புராணிகர் நூலடியில் வணங்கி, சுவாமி! பூதீ வைகுந்தவாசாகிய திருமால் சரித்திரங் பட்டக மகிழ்ந்தனம். இனி தக்கன் சரித்திரத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! சத்தியவுலகத்தில் தவத்தர் தேவர் வருக்கங்கள்சூழச் சபாமண்டபத்தில் இரத்தின மயமாயோங்கிய சிங்காதனத்தின் கண் பிரமன் வீற்றிருக்கும் போது, அவன் பிள்ளைகளி லொருவனுன தக்கன் பிதாவை நோக்கி திரி மூர்த்திகளினுயர்ந்தவனாய், தேவாதி தேவனாய் பிறப் பிறப் பில்லாதவனாய்ச் சராசரங்களைத்தினும் பொருந்தி நடிப்பிக்கவல்ல மூலகாரணக் கடவுளைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்றுவினாவு, பிரமன் நகைத்து, குமாரனே! விண்டிலும் யானும் நாம் நாம் பிரமமென் நகந்தையுற்றுப் போர்புரியுங்காலத்தில் அக்கினி மூலையாய் எமது மத்தியிற்றோன்றி பரத்துவ நிச்சயத்தைத் தெளிவித்து, இரட்சித்த பிதாவாகிய பரமசிவனான மூலகாரண னென்று திருவாய்மலர்ந்தனன். அது கேட்ட தக்கன் பிதாவை வணங்கி விடைபெற்று மானத வாஸியையடைந்து பரமசிவனைக் குறித்து ஆயிரவருடம் அரிய தவத்தைச் செய்தனன். பரமசிவன் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகனத்தின் மீது உமையவள் சமேதனாய் காட்சித்து உன் தவத்தை மெச்சினோம். நீ வேண்டும் வரங்களைக் கேளென்றருள, தக்கன் திருவடியிற் பணிந்தெழுந்து சுவாமி! தேவரீரை வந்திப்பவர அனைவரும் என்னைப் பணிந்து போற்றவும், உமையம்மை யெனக்கும் புத்திரியாகவும், நீர் மருமகனாகவும் வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, தண்ணளியனாகிய பரமசிவன் உன் கருத்தின்படி தந்தோமென்றறைந்து மறைந்தனர். பின்பு தக்கன் மகிழ்சிறந்தவனாய் தன் பிதாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட தக்கமா புரியிற் பிரவேசித்து கற்பிற் சிறந்த வேதவல்லியென்னுங் சுன்னிகையை மணந்து இரண்டாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றுப் பின்பு இருபத்தேழு பெண்களைப் பெற்று அவர்கள் வணப்புக்குத் தகுதியாயிருக்குஞ் சந்திரனுக்கு வதுவைசெய்து மருமகனை நோக்கி உன் தேவியார் அனைவரையும் அபேதமாகத்தழுவிக் களித்திருப்பாயெனச் சொல்லி அனுப்ப அவ்வாறின்னி கார்த்திகை ரோகணி யாகிய இருவரையும் கூடிச் சுகித்திருப்பதைத் தக்கன் மற்றவரால் கேள்விப்பட்டுச் சந்திரன் மீது கோபங் கொண்டு தினமொருகலையாகக் குறைந்துபோகக் கடவதென்று சபித்தனன். அவ்வாறே சந்திரனது கலைகள் தினமொன்றாகத்தேய்ந்து ஒருகலையிருக்கும் போது உமாபதினியயடைந்து தன்குறையை விண்ணப்பித்துத் துதித்தனன். அச்சுந்திரனுக்கிரங்கி அவ்வொருகலையினையும் தன்னது திருமுடியில் தரித்து இனி உன் கலைகன்வளரக்கடவ தென்றருள் செய்தனர். பின்புசந்திரன் தன திடஞ்சென்று தன் செய்கையினை நடத்தியிருந்தனன். இக்காரணத்தைத் தக்கனறிந்துகோபித்து நாளிட்டசாபத்தைச் சிவனோ தடுக்கவல்லவனென்று

கறுவினன். உடனே புலகர் கூறியவார்த்தையைக் கேட்டுச் சினந்தவிர்ந்திருந்தனன். இது நிற்க இப்பால் உமாதேவியார் தக்கனாக்கு மகளாகத் திருவவதாரஞ் செய்த திறத்தினைக் கூறலும், கேளுங்கள் முனிவர்களே யென்று ருத புராணிகர் கூறுவதானார். கிருபாமூர்த்தியாகிய பரமசிவன் திருக்கயிலாயத்திலே சகலதேவரும் போற்ற ஆதனத்தில் வீற்றிருக்கும்போது பராசத்தியானவன் திருவடிகளிற் சேவித்து கர்த்தனே! உமது ஒப்பற்ற நிச்சயவுடிகளை உணர்த்தவேண்டுமென்று வினாவ, பரமனருளிச்செய்வதாயினார். பெண்ணே! கேட்பாயாக, உருவக் குணம் செய்கை முதலியவைகள் ஒன்று மில்லாமலும் எங்கும் நிரஞ்சனமாகியும் அமர்ந்திருப்போமென் றருளிச்செய்தனர். அதைக் கேட்ட சுந்தரியானவன், சுவாமி! தேவரீருக்கு ஒருருவமுமில்லையென்றருளினீர் பின்பு பற்பல உருவமும் உண்டென்றகாரணம் யாதென்று வினாவ, பரமேசன் பெண்ணே! அவையாவும் நமது அருள் வடிவமாகு மென்றறி வித்தனர். அதைக்கேட்ட புவனேஸ்வரி ஆனால் அவையாவும் எனது வடிவமாகு மென்று மறுத்துக்கூறினாள். அதைக்கேட்ட சர்வலோக சரணியானுதிய கட்டிவுள் பெண்ணே! உன்புகழை நமது சன்னிதானத்திற் பெருமையாகவியந்து கூறினாய். மாசற்ற வுயிர்கடோறும் உலவி அவைகள் துளிகுபெறச் செய்வதை நீங்குவோமாயின் அசைவற்றச் சடமாயிருக்கும். மேலும் உன்னிடத்தும் யாம் பொருந்தாத காலத்து உனதுயிரும் உணர்ச்சி பெருது. அதனைக் காட்டுவோம் குறிப்பாயறிந்து கொள்வாயென்று திருமால் முதலிய உயிர்களினுள்ள உணர்வை ஒருகணம் நீக்கினார். தேவாதி தேவனான பரமசிவன் தமதருட்டிற்றதினை நடாத்தலின்மையால் ஆவிகளைத்தும் அளவற்றயுகம் சடமாய் ஒலியம்போல் உணர்வற்று நின்றன. இச்சொக்கையைப்பார்ப்பதியார் கண்டு ஈடுபெருகி யிரக்கமுற்றுப் பரமனைச்சேவித்து சர்வாந்தரி யாயியநங் தேவரீரிருப்பதை யறியாது பேசிய அடியான் பிழையினைப்பொறுத்தருளிப் பழையபடியே ஆத்தமனோடிகளை அளிக்கவேண்டுமென்று அம்மையார் பலதரம்சேவித்துப் போற்றி நின்றனன். கர்த்தன் திருவுளயிரங்கிப்பதினோருருத்திரர்களுக்கு முந்தி உணர்வுண்டாக்க, அவர்கள் படைப்பு மல்குவதாகத் திருவிடை மருதூரிற் சென்று பரமசிவனை ஆகமவிதிப்படி பூசித்துத் தந்தனர். கடவுள் அப்புகையை விரும்பி சகல சீவராசிகளையும் எழுப்ப உடனே வின்னவர் தபோதனர் என்கர் முதலிய யாவரும் வெள்ளியக் கிரிக்குப்போய் பரமனைச்சேவித்து தேவரீர் அனுக்கிரக மில்லாது அறிவுழிந்து ஈடுபெருகவும் சடமாய்ப் பலத்தினுழந்தோம். அதற்கு நிவாரணங் கட்டினாயிட வேண்டுமென்ப்போற்ற, சிவபிரானிரங்கி நீங்கள் உணர்வுழிந்து வேதவொழுக்கமாறி இருந்ததினால் அடைந்தபாதகம் உமையவனைச் சேரும். இது முதல் உங்கள் ஈடுதிகளில் வருவின்றி நடந்துகொள்ளக் கடவீடுள் றனுக்கிரகித்த விடை கொடுத்துப் பின்பு சகதீசன் உமையவனை நோக்கிப் பெண்ணே! சீவராசிகளெல்லாம் சடமாயிருந்தபாவம் உன்னைச்சார்ந்தது. ஆகையால் நீ தக்கன் மகளாகத் திருவவதாரஞ்செய்த வாழ்க்கடவை. பின்பு நாம் வந்து உன்னைத் திருமணஞ்செய்த இவ்விடம் அழைத்த வருவோமென்றருளிச் சம்மதித்த விடைபெற்று உடனப்போல் விளங்குங் காளிந்தி நதியுள்ள தாமரை மல

சின்மீது வலம்புரி வடிவுகொண்டு பஞ்சாக்கரத்தைச் செயித்து அனேக காலம் அம்மையார் தவஞ்செய்திருந்தனர். அப்படி இருக்குங் காலையில் ஒரு நாள் மாசமகத்தில் ஸ்நானஞ்செய்ய தக்கன் தன் பத்தினியுடன் காளிந்நி நதியைச் சேர்ந்து அகில் மூழ்கி வரும்போது பராபரை தாமரைமலரில் சங்குருப் பெற்றிருப்பதைக்கண்டு களித்து கரத்திலேந்தியவுடன் மகா அழகு வாய்ந்த குழலியாய்த்தோற்ற தேகபரவசனாய் தன்தேவி கரங்களிற் கொடுக்க அவன் பரிந்துவாங்கி தேகம் பூரித்துத்தழுவி முத்தமிட்டு கொங்கைகளிற் சுரந்த பாலையூட்டி தன் மாளிகையை யடைந்து வேதவல்லியானவன் உலக மாதாவை வளர்த்து வந்தனர். இவ்வாறாக அம்மையார் வளர்ந்து ஐந்தாண்டு நிறை வெய்தியபின் தமக்கொருபாகமான. சிவனைச்சேரத் தவஞ்செய்யக் கருதி தநீய் தந்தையருக்கறிவிக்க அவரும் அதற்கிசைந்து இரத்தின மயமாகிய ஒரு கண்ணிகாமாடஞ் செய்வித்து, அம்மா! உன் கருத்தின்படிக்குத் தவஞ் செய்யுப் போகலாமென்று அளவற்ற பாங்கியரைக் கூட்டியானுப்பினான். இப்பால் ஈஸ்வரி பரமசிவனைக்கருதி அரிய தவங்களைச்செய்து வருகின்றபோது சிவபிரான் பிரத்தியக்ஷமாகி பார்ப்பதியினுடைய தவவுறுதியைச் சோதித்து நல்ல சுபஒரையில் வீழ்ந்நு பிரமனாதிப சகல தேவர்களும்வாழ்த்த, திருமண முடித்து சடுதியில் மின்னலை ஒத்து மறைந்தனர்.

அதைக்கண்ட வுமையவன் துன்பக்கடலினுள் மூழ்கி கலியாண மண்ட பத்தை நீங்கி முன்போல அரிய தவங்களைச் செய்திருந்தனர். அப்போது பராபரன் மாண்முடி திரிநேக்கிரம் காளகண்டம் சதார்ப்புஜம் முட்புரிதால் விபூதி தூளிதராய் இடபவாகனத்தில் தோற்ற, லோகநாயகி தெரிசித்து மணக்கோட்டம் நீங்கி ஆனந்த வாரியில் திளைத்து பரமனைப் பலவாறு சேவித்துப் போற்றினன். பின்ன தேவியினிடத்துப்பரிவாய்த் தனது திருக்கரத்தை நீட்டியெடுத்து வெற்றிபெற்ற விடையின்மீது தமது வாமபாகத்தில் இருத்தி கணநாதர் சூழ்ந்து போற்ற திருக்கயிலாயத்தை யடைந்து எதாப் பிரகாரம் தமது ஆலயத்தில் உமாபரமேஸ்வரமூர்த்தமாய் வீற்றிருந்தனர். இக்களீணைத்தைக்கண்ட தக்கனானவன் கோபித்து விழிகளில் அனற்பொறி சிதறப் பெருமூச்செறிந்து தன்னை வணங்குந் தேவர்களைப்பார்த்து விண்ணவரே! காளகண்டன் ஆதியில்வந்து நமது பெண்ணை விவாகஞ்செய்து மறைந்தனர். இத்தினம் கன்னன்போல்வந்து என் புத்திரியை மயக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். இது எவர்களுக்காவது அடுக்குமா? ஆகையால் ஏன்னை மதியாத பித்தனை இன்றுமுதல் நீங்கள் துதிக்கவும் சேவிக்கவும் வேண்டுமெனில் யென்று கட்டினையிட்டுப் பின்பு ஒரு யாகஞ்செய்யக்கருதி மயனை அழைப்பித்து வேத விதிப்படி யாகசாலை நிருமிக்கக் கட்டினையிட, அவன் செவித்துப்போய் அவ்வாறே யாகசாலை யமைந்தனன். அதைத் தக்கன் கண்டு மகிழ்ந்து தூதரையழைத்து சிவன் தவிர விஷ்ணு பிரமனாதிபான தேவர்களையும் முனிவர்களையும் வேள்விக்கழைத்துவரக் கட்டினையிட்டனன். அவர்கள் வணங்கிச் சென்று அவ்வாறே தெரிவிக்க விஷ்ணு முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் அந்த யாகசாலையை வந்தடைந்தனர். அப்போது தீட்சி

முனிவர் தக்கனைப்பார்த்து, எவ்களையழைத்த காரணம் யாதென்று வினவ, சிவனுக்கு அவியில்லாமல் ஒரு யாகத்தை முடிக்க யெத்தனித்து உங்களை வீரவழைத்தெனென்று கூற, அதைக் கேட்ட தத்சிரிவியானவர் பரமசிவத்தினது குணதீசயங்களையும் பரத்துவ நிச்சயங்களிற் சிவவற்றையும் விவரித்து உரைத்தவைகளைக்கேட்ட தக்கன் நகைத்து, நீ சொல்லிய மேலான பரம், பன்றிக்கொம்பு புலித்தோல் ஆமையோகி நாகம் வெண்டலை இவை முதலிய இழிவுள்ள வஸ்துக்களை யணியமோ? சுடலையிலாமோ? விஷத்தையுண்ணுமோ' பிட்சையேற்குமோ? தாமதகுணத்தைப் படைக்குமோ? என்று பற்பலவாக இகழ்ந்து கூறி அந்தச் சிவனுக்கு இந்த யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் தரமாட்டேன் போவென்று கூற அதைக்கேட்ட முனிவர் கொதித்து, பரமசிவத்தை யிகழ்ந்து செய்யும் உன் வேள்வி யழியக்கடவதென்று சபித்து அளவற்ற தவத்தர் இருமருங்கினும் சூழ்ந்துவர தமதாசீர்மத்தைச் சேர்ந்தார் பின்பு தக்கன் அனுமதியில் அவ்விடத்திலிருந்த வேதியர்களுக்கு ஆடையா பரணம் பொன் முதலான சோடசமகாதானங்களைக் கொடுத்து தக்கன் அந்த வேள்வியை கடத்தினான்.

அதை நாரதராயின்று திருக்கயிலைக்குப் போய்க் கார்த்தனைத்தொழுது ஐபாற்றி சுவாமி! தேவாரை யிகழ்ந்து புத்தியில்லாத தக்கன் வேள்வி நடத்துகின்றான் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதைக்கேட்ட பராபரமனம்பூரித்து அதனைக்கண்டிவர விரும்புற்றுப் பகவினவணங்கி, என்பிதா செய்கின்ற யாகத்தைப் பார்த்துவர விடைதந்தருளுமென்று கேட்க, பரமன் பரிவாய் போய் வருகவென்று விடைகொடுத்தருளினார். கௌரி அதைப்பெற்று கனகவிமானத்தி லெழுந்தருளி தோழிப்பெண்களுடன் தக்கன் யாகசாலையை அடைந்தனள். அதைப்பாதகனுாவன் கண்டு கோபித்து இக்காரியத்தைக் குறித்து உனக்குச் சொல்லியனுப்பின துண்டோ? நீ வரவேண்டிய தென்னை போவென்று வெறுத்துப்பேசியீசனையும் பழியுரையாடினன். அதைக்கேட்ட பராபரை கோபங்கொண்டு பரமசிவனை விலக்கி யாகத்தை நடாத்தும் உனக்குத் தகுதியாகிய தண்டம் விரைவிலுண்டாகக் கடவதென்று கொடிய சரபத்தை யிட்டுவிமானத்திலாரோகணித்து சேடியர் போற்ற திருக்கயிலையையடைந்து கார்த்தனைச் சேவித்து, சுவாமி! தக்கன் அடியேனை வெறுத்த தல்லாமலும் தேவாரைப்பலவாக நிர்த்தித்தும்பேசினான். ஆதலால் அவன் செய்யும் வேள்வியையழிக்கத் திருவுள்ளங்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டினான். அப்பொழுது எமது கார்த்தன் பரமேஸ்வரியின் அன்புக்கிரங்கி அவனெண்ணப் படியே முடிக்கத் திருவுள்ளங்கொண்ட மாத்திரத்தில் துதல்வியியில் ஆயிரஞ் சிரங்களோடு வீரபத்திரதேவர் உதயமாய் பரமனைத்தொழுது நின்றார். அத்தறுவாயில் உமையவளது கோபாக்கினியினால் ஆயிரஞ் சிரங்களோடு பத்திரகாளி வெளிவந்து வீரபத்திரர் மருங்கினின்றார். அவ்விருவரும் கார்த்தனையும், பிதாட்டியாரையும் வணங்கி சுவாமி! யேது காரியத்திற்காக அடியேங்களைப் படைத்தீர்! அதனைக்கட்டலாயிட வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். அப்போது பரமன் அவர்களை நோக்கி நம்மையுன்றித் தக்கனென்பவன் வேள்வி நடாத்த

திஞ் சாலையையடைந்து அவிர்ப்பாகத்தைக் கொடுத்தால் வாங்கி வருவீர். தடுப்பானாயின் அவன் சிரத்தைக் கண்டித்து யாகத்தையும் அழித்து மீளக் கட்டீவோன்று அருளிச்செய்ய, உடனே வீரபத்திரர் காளியோடும் அனேக பூதகணங்களோடும் அதிசங்கிரமாக வந்து தக்கன் யாகசாலையை யடைந்து, பூதத்தலைவரை வாயில்களினிடத்தில் காவலாகவைத்து பத்திரகாளியுடன் உள்ளே பிரவேசித்து ஆர்ப்பரித்து நிற்க, தக்கன் வீரபத்திரரைப்பார்த்து நீ யாவன்? இவ்விடம் வரும் காரணம் யானென்று வினாவ, வீரன் நகைத்து யான் சங்கரன் குமாரனாகும். அவர் கட்டளையின் படிக்கு நீ செய்யும் வேள்வியில் அவிர்ப்பாகத்தை வாங்கிப்போக வந்தேன் தாமதஞ் செய்யாமல் தரக்கடவா யென்று கேட்க சிவனுக்கு இவ்விடத்தில் அவிர்ப்பாகம் கிடைக்கமாட்டா டென்று தக்கன் மறுத்தான். அப்போது வீரபத்திரதேவர் பக்கத்திலிருந்த தேவர்களைப்பார்த்து இவன் பரமனாகக் கவிகொடாமல் இடக்குப் பேசுவது உங்களுக்குச் சம்மதமோ வென்று வினாவ, அதைக்கேட்ட தேவர் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் ஊமைகளை ஒத்திருந்தனர். இதனைக்கண்டு வீரன் கோபித்து கண்களிலே தியெழுச்சிநிப்ப பற்களைக்கடித்துக் கரத்தி லிராபின்று கதையை கிழுகிறென்று சுழற்றி கேசவன் பிரமன் இவர்கள் மார்பில்மோதி மூர்ச்சை யாகிவிழ்ச் செய்தனன். அதைக்கண்ட தேவர் பயந்து திக்குகளி லோடினார்கள். அதைத் தக்கன் கண்டு வாடிப் பின்பு தயிரியம்விடாது கேட்கமும் வாளை யுங் கரத்திற்பற்றிக் கொக்கரித்து. எதிரில் வந்தான், அதை வீரன் கண்டு கோபித்து வாளினால் அப்பாதகன் சிரத்தைக்கண்டித்து யாகத்திலிட்டனர்.

அப்போது தேவர்கள் கர்த்தனே! புத்தியில்லா திகழ்ந்த தக்கனை வரவழைத் திராக்கவேண்டுமென்று துதிக்க வீரபத்திரர் கிருபைகூர்ந்தவராய் அலிக்குக் கண்டித்திருந்த ஆட்கத்தலையை யதிற்பொருத்தி யெழக்கடவா யென்று வுடன் பரமசிவத்தை யிகழ்ந்தவர் இப்படிக்காவனென் சகலருக்கும் உணர்த்து விதுபோலத் தக்கன் தலையை யசைத்துக்கொண் டெழுந்து வீரபத்திரர் பாதத்தில் வணங்கி சுவாமி! அடியேன் அறியாதுசெய்த இந்தப்பிழையை யெழிழிக்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்று வேண்டி வீரபத்திரர் கடவுள் பிரசாபதியினை நோக்கித் தக்கனே! பூமியின் கண்ணே பனையையம்பந் யென்றொரு தலமுண்டு. அது காஞ்சிமா நகரத்தினுக்கு வடமேற்கே ஒருகாது தூரத்திலுள்ளது. அப்பதியில் தன்னிகரில்லாத சோதிலிங்க மூர்த்தியாகிய மாபுரேசர் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்றனர். அக்கடவு ளுக்குச் சீழ்த்திசையில் ஒருகடிகை தூரத்தில் சிவபிரான் பெரிய நாயகி சமேதராய் தார்தேரன்றியீசுரென்னுந் திருநாமங்கொண் டெழுந்தருளி அன்பர் வீனைகளை அகற்றுங் கருணாநிதியா யிருக்கின்றனர். அக்கடவுளை அருச்சித்து வணங்கி நினதுபழியை யொழித்துக்கொள்ளக் கடவையென்று கட்டளையிட்டனர் அனைத் கேட்ட தக்கன் அனேக தோத்திரங்களுடன் சாணமடைந்து விடைபெற்றுத் தாலவனமடைந்து அவ்விடத்தில் எழுந் தருளியிருக்கும் பச்சிளங் கொடியாளுடன் சுயம்புநாதேச்சாரைக் கண்டு பல தரம் அண்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்தெழுந்து வேத விதிப்படி

கடவுளைப் பூசித்து கங்காத்ரா சங்காளா கண்ணுதலோய் கயிலையாளி கதை மீடற்றோய் என்னைக்காப்பாற்றயா வென்று தோத்திரஞ்செய்து அஞ்சலி த்து நின்றசமையத்தில் கருணாநிதியாகிய கடவுள் பார்வதி சமேதராய் இட பாருடராய் தக்கன் முன்வந்து சிறுவியே! நினது தோத்திரங்கேட்டு மகிழ் ந்து உனது குறையை யொழித்தோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி சுயம்பு லிங்கத்தில் அயிகஞ்ஞமாயினர். தக்கன் குறைதவிர்த்து வியப்படைந்து அப்பா னைப் பலவிதமாய் பூசைசெய்து வணங்கி விடைபெற்றுத் தன் நகராஞ் சேர்ந் திருந்தனன். அப்பமனைப் பூசித்து வழிபடும் அடியவர்கள் இகபர சாம்பிராச் சியத்தை எளிதிலடைவார்களென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூத புராணிகர் கூறினார்.

தக்கன்பூசனைச் சருக்கமுற்றிற்று.

இராகவன்பாவமொழித்தசுருக்கம்.

செவஞான் சம்பன்னர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் குதபுராணி கரைவண்ணங்கி நமஸ்கரித்து சுவாமி! தக்கன் சரித்திரத்தைக்கேட்டுச் சந்தோஷித்தோம். இனித் தாசாநியின் சரித்திரத்தையுக்கேட்க விரும்புகின்றோம். அதையும் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டுமென்று வேண்ட குதபுராணிகர் சொல்லுவதாயினார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! சூரியகுலத்திற் திருவவதாரஞ்செய்து அயோத்திமாநகரத்தையாளும் தசரதமகாராஜனுக்குப் புத்திர லும் திருவவதாரஞ்செய்த இராமமூர்த்தியானவர் சிறியதாயாஃ வார்த்தையின் படி தம்மனைவியோடும் காட்டிற்சென்று சஞ்சரிக்குஞ் சமையத்தில், இராவணன் கள்ளத்தனமாய் தோபிராட்டியைக் கொண்டுபோய் இலங்கைக்குற் றேர்க்க அதையறிந்து இலங்கையையடைந்து இராவணனைக்கொன்று தன் மனைவியைமீட்டு அயோத்திமாநகரத்தையடைந்து அரசசெய்துவரும் நாட் களில் ஓர்நான் இராமபிரான் தம்பியர் மந்திரி பிரதானிகள்கூழ்க் கொலுவீற் திருக்குஞ்சமையத்தில் மந்திரிகளேநோக்கி; அமைச்சர்கள! நமதுநாட்டிலுள் ளவர்கள் நமது செங்கோலைப்பற்றி யாது புகல்கின்றனர். அதைச் சொல்லு வீர்களென்று விஞ்ஞ, அதைக்கேட்ட மந்திரிமார்கள் அவர்பாதத்தை வணங்கி சுவர்மி! தேவர்களுக்கிடுக்கண்ணெய்யும் இராவணனைச்செய்தத் உமக்கு யாங் கும் எதிரில்லையென்று பூவுலகத்தவர் புகழ்ந்து சொல்லுகின்றன றென்று கூற இராமபிரான் மீட்டும் மந்திரிகளேநோக்கி நமது நாடுநகரங்களிலுண்டா கும் நன்மை தீமைகளைக்கேட்டு தீங்கினையொழிக்கச் சிந்தையும் நியோந்தேன். ஆகையால், நீங்கள் கேட்டவைகளைச் சிறிதும் அஞ்சாமல் சொல்லவேண்டிய தென்று கட்டளையிட்டனர்.

பீன்பு மந்திரிகள் வணங்கி சுவாமி! அரக்கனாகிய இராவணன் கொண்ம
போய்த் தன்னகரில் சிறைவைத்திருந்ததையலைத் தாரமாகக்கொண்டு தேவரீர்
வாழ்க்கைபுரிவது பேரிழுக்கென்று பேசுகின்றார்களென்று கூறினார்கள்.
அதைக்கேட்ட அரசர் குரிசில், அந்தவார்த்தை நியாயத்தானெனத் தெளிந்து
தன்னு சகோதரனாகிய இலக்குமணனையழைத்து தம்பி! சேதையைக்கொண்டு
போய் முனிவர் தவஞ்செய்யும் வனத்தில் வீட்டு வாடுவென்று கட்டளையிட்ட
னர். உடனே இலக்குமணன் தமையன் சொல்லைக்கடக்க மனமில்லாதவனாய்
சீதாபிராட்டியாரை இரத்தத்திலேற்றி மாதவர்கள் தவஞ்செய்யும் காணகமடை
ந்து வான்மீகமுனிவரது ஆச்சிரமத்தில்விடுத்து தன்னு அரண்மனையையடை
ந்து தமையன்றிருவடியில் வணங்கி மைதுலியைக் காட்டில்விட்டுவந்த சங்கதி
யைத் தெரிவித்தான். அதுகேட்ட அரசர் பெருந்தவையும் அந்தகரத்திலுள்
வாங்கரும் மிக்க துயரத்திலாழ்ந்திருந்தனர். அத்தருணத்திலே விபூதிருத்தி
ராகும் தண்டகமண்டலத்துடன் முனிபுங்கவராகிய வசிட்ட முனிவர் அவ்
வீடத்திலெழுந்தருளினார். உடனே அவ்வரசர் பெருமா னெழுந்து அவரை
யெதிர்ப்பட்டிப் பலமுறை பணித்தெழுந்து ஆதனத்திலிருத்தி, '3யனே!
அடியேனது மனம் ஆரவின்வாயிற் பட்ட தேரையைப்போலக் கலங்கி வருந்து
கின்றது. எனது சகோதரர் நோன்வலியுங்குன்றி இருக்கின்றன. எனது நக
ரத்தினு வளங்களும் குறைந்தன. இது காரணம் தெரிவித்தருளல் வேண்டு
மெனப் பிரார்த்திக்க, திரிகாலக்கியானியாகிய வசிட்டமுனிவர் திருவுள் மிர
ங்கி கேளும் அரசனே! நீ பூவுலகத்தவர்கள்கொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு
கற்பிற்சிறந்த சீதாபிராட்டியைக் காட்டிற் கொண்டுபோய் வீடுத்தனை. ஆத
லால், உனக்கு இந்தக் கொடுமை வந்தடைய லாயிற்றென முனிவர் கூற,
உடனே பஸ்கால் வணங்கித் துதித்து பயபத்தியோடுநின்று சுவாமி! அடியே
னுக்குற்ற இவ்விடத்திரும் உபாயத்தை அனுகிரகஞ் செய்ய வேண்டுமென
வினயத்தோடு வினாவினன். அது கேட்ட முனிவர் அன்பனே கடல் சூழ்ந்த
வுலகின்கண் சிறப்புற்றோங்கிய சிவஸ்தலங்கள் பலவற்றினும் புகழ்வாய்ந்த
பனையம்பதி யென்றொரு திருநகரமுண்டு. அதில் பஞ்சதால விரூட்சத்
தின்தீர்த்திழ கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற்பெருமான் சயம்பு மூர்த்தியாய் சிவ
லிங்கவருக்கொண்டெழுந்தருளி இருக்கின்றனர். அக்கடவுளை உமையம்மை
யார் நந்திதேவர் திருமால் பிரமன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்
களும் பூசித்தும் துதித்தும் வணங்கியும் தங்கள் தங்கள் குறைகளை யொழித்துப்
போகமொட்சங்களை அடைந்தனர். ஆதலின் அவ்விடஞ் சென்று அச்சோதி
லிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து நினது குறையை நீர்க்கிக்கொள்ளுவா யென்று
கட்டளையிட்டனர். அதுகேட்ட இராமபிரான் களி கூர்ந்து அவரை வணங்கி
விடைபெற்று புட்பவமானத்தில் ஆரோகணித்து அத்தாலமாகநகரின் யடை
ந்து சிவபெருமானைக் கண்டு மிக்க ஆவலுடன் பூசித்துப் பலமுறை பிரதத்
சணஞ் செய்து வணங்கி வாழ்த்தித் தோத்திரஞ் செய்ய, ஸ்ரீ மாயூர நாதர்
கோடிகுரியப்பிரகாசமாய் மான்முகரத்தில் விளங்க இளம்பிறை முடியிசை
துலங்க மார்பில் நாகமாகிய உபவீத்ததுடன் சிரமாலையசையத் தரிசனங்
கொடுத்து அவனைப்பரிசுது இராகவேனே! கற்பிற்சிறந்த உனது மனைவியை

நீ காட்டில்விடுத்த பாவத்தை நிவர்த்தித்தோம். இனி உனது நகரத்தையடைந்து வாழ்க்கடவா யென்று கட்டளையிட இராமபிரான் களி கூர்ந்து விடைபெற்று விமானத்தி லாரோகணித்து அயோத்திமா நகரத்தினை யடைந்துக் கூகமாக வாழ்ந்திருந்தன ரென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூத புராணிகள் கூறினர்.

இராகவன்பாவமொழித்தசருக்கமுற்றிற்று.

உ

மதன்னருச்சனைச்சருக்கம்.

சிவராஜ்யோகியர்களாகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் ஒப்பற்ற சூத முனிவரது உபயதிரவடிகளிற்பணிந்து சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராகவன் சரிதத்தைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்தோம். இப்பால் மன்முதன் சரித்திரத்தையும் உரைத்தருளவேண்டுமென்று குறையிரக்கச் சூதபுராணிகள் சொல்லத்தொடங்கினார்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே! மிக்க புஜபலபராக்கிரம முடைய சூரபது மன் கொடுங்கோல் செலுத்தித் தகாத பணிவிடைகளைக் காட்டிச் செய்யச் சொல்லும் உபத்திரவத்தினால் பொன்னுலகத்தை விட்டுத் தேவருடனே இந்திரன் மகமேருச்சாரலை யடைந்து சிவபிரானே நோக்கிப் பலநாளரிய தவங்களைச் செய்தவரும்போது சனகாதிமுனிவருக்கு யோகாப்பியாசஞ் செய்யும் பிஞ்ஞகர் கிருபையுற்று இடபவாகனாடராய் வந்து தரிசனந்தந்தனர். இந்திரன் சுவாமியைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியாய் சேவித்துப்போற்றி அடியாரிடராய்க் கற்றும் அனாதாகுகரே! தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. ஆயினும் சூரபதுமன்செய்யுங் கொடுமைகளை ஒருவகையாகச் சொல்லிமுடியாது. ஆகையால் தினம்மீது கிருபையுற்று அவனைக்கொன்று எங்கள் சிந்தாஞ்ஞத்தத் தீர்த்தருளவேண்டுமென்று. போற்ற அவனைக் கையமர்த்தி தேவராஜனே நீ வருந்தவேண்டாம். இன்னும் சிலபோதில் நம்மிடத்தி லுதிக்கப்போகின்ற, குமாரனால் உங்கள் துன்பங்களினத்தும் நீங்கிச் சுகத்தி விருப்பீர்க ளென்று சில தேறுதலைசொல்லிப் பூதநாயகன் மறைந்தருளினார். இந்திரனும் சந்திரசேகரன் வாக்கியத்தை நினைந்து நினைந்து களிப்படைந்து தேவர் களுடன் மனோவதிப் பட்டணத்திற்குப்போய் சபா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவரைக்கண்டு வணங்கித் துதித்துச் சூன் செலுத்துங் கொடுங்கோன் முறையினையும் முக்கண்ணன் மொழிந்த செய்தியையும் லிங்கநாகச் சொல்லி யினி^௧ நானும் தேவர்களும் பிழைக்கும் வழியையக் கட்டளையிட வேண்டுமென்று வணங்கி வண்ணப்பஞ் செய்தனன். அதுகேட்ட பிரமனிரங்கி, இந்திரனே! நீ நினைத்தவண்ணம் முடிப்பதற்கு மகாஜிஷ்ணுவடன் கலந்து பேசி நடத்தவேண்டும் வாகுமென்றதைத்து தேவர்களுடன் ஐவருந்த

மடைந்து திருமாலைக்கண்டு வணங்கி நடந்த செய்திகளை யுரைத்தனர். அப்போது திருமால் யோசித்துப் பிரமனை! பஞ்சபாணனாகிய மன்மதனை வேண்டிப் பரமசிவத்தினிடத்திற் கண்புபூராயின் அவன் முயற்சியினால் அான் லோகத்தினைநீங்கிப் பார்வதியைக் கலந்து ஒரு குமாரனைத் தருவர். அவரால் உமது குறைகளைத்தும் நீங்கி வாழலாம் என்று முருக்தன் திருவாய்மலர், பிரமன் கேட்டுச் செலவுபெற்றுக்கொண்டு மனோவதிப் பட்டணத்திற்கு வந்து மன்மதனை வரவினைத்தன்.

அதனை யுணர்ந்து தென்றற்றேரி லாரோகணித்துப் பரிவரங்கள் சூழ்ந்து போற்ற மனோவதி நகரைச் சேர்ந்து பிரமனை வணங்கி தேவரீர் என்னை வரவுழைத்தகாரண மென்ன வென்று கேட்க, பிரமன் மன்மதனை அருகில்லைத்து ஒ மன்மதனை! திருக்கலைக்குப்போய் மோனத்திலிருக்கும் சிவ பெருமான்மீது உன் பாணங்களைச்செலுத்தி விகாரமுண்டாக்கிப் பர்வதாஜ டுத்திரியைக் கூடும் வண்ணம் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்ல, அவ்வாக்கியத் தைக்கேட்ட லட்சுமி குமாரன் கைகளாற் செவிகளைப் பொத்தி உள்ள மெங்குந் தகிக்கப்பட்டு வருந்திக் கிலேசமடைந்து ஒ பிதா மகனே! நீரென்ன சொன்னாலும் பரமசிவத்தை மாறுகொண்டு பாணங்களைச் செலுத்தமாட்டே னென்று சொல்ல, நான்முகன் கோபித்துப் பார்த்து, அடாபயலே! கொடிய சாபங் கொடுப்போமென அதைக்கேட்ட வேனிலான் அதிக விசனப்பட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்து இந்தப் பிரமதேவனால் சாபமேற்றுத் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி யழிவதைப் பார்க்கிலும் தீனதயாநிதியாகிய தாண்டவ மூர்த்தியினால் மாண்டு சாம்பலாய் விழுந்த போதினும் மீள்ப் பிழைக்கவும் உதவுண்டு எனத்துணிந்து கிளிகள்பூண்ட தென்றற்றேரின்மீது இரதிதேவியுடன் ஆரோகணித்துப் பல ஆடம்பரங்களுடன் திருக்கலையையடைந்து நந்தி தேவரிடம் விடைபெற்று மேற்குவாயிலின் மூலமாகச்சென்று கருப்புவிண்ணு வளைத்து சூரும்புகளாகிய நாணேறிட்டுப் பஞ்சபாணங்களையும் பரமசிவத்தின் மீது பிரயோகித்தான். அப்பாணம் கர்த்தன் தேகத்தில் தாக்கியமாத்திரத் திடுக்கெற்றிக் கண்ணினைத்திறக்க மன்மதன் உடலங்கரிந்து சாம்பலாயினன்.

கணவன் முடிந்ததைக்கண்ட இரதிதேவியானவள் மனங்கலங்கியறிவுழி ந்த பத்பலவாகப்பிரலாபித்து, ஈசனுடைய திருவடியிற்சேவித்துப்பதிபிச்சை தரவேண்டுமென முந்தானையையெந்தி யிரக்க ஒப்பற்ற பரமசிவன் யோக நீங்கி அவனிடத்தில் கிருபைகூர்ந்து பெண்ணே! நீ புலம்பவேண்டாம் இமய வரையில் கௌரியை நான் பாணிக்கிரகணம் செய்கின்றகாலையில் உனது மணவாளனாகிய மன்மதனை யெழுப்பித்தருவோமென்று கட்டளையிட அது கேட்ட இரதியானவன் இமயமலையை யடைந்திருந்தான். பின்பு சனகாதி நால்வரைப்பார்த்து முனிவர்களே! நாம் காட்டியுவாரே மோனநிஷ்டையினைப் பெறுவீரெனத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்தனுப்பிப் பின்னர் விருத்தவேதியர் வடிவந்தாங்கி இமயமலையில் தவஞ்செய்யும் பார்வதியின் மூன்னமடைந்து தவநிலயின் உறுதியையுச் சோதித்துணர்ந்து தனது நிசவடிவைக்காட்டி நின்

றனர். இவ்வாறு காட்சித்த தன் கணவனைக்கண்டு பராபரையானவன் பூரீயில்விழுந்து சேலித்து எமதாண்டவனே! தேவரீருடைய திருவிளையாடல்களையறியாது அறிவீனளாகிய நாயினேன் சுலபமாகவெண்ணி யிகழ்ந்துபேசிய குறைபாடுகளைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று வருந்திநிற்கப் பாமேசுவரர் களித்தவராய் இமாசலபுத்திரியே! கேட்பாயாக நீ முன்னம் பேசியதையெல்லாம் தேரத்திரமாகக்கொண்டனம். இனி நீ தவஞ்செய்யவேண்டியதில்லை உன்னைத் திருமணஞ்செய்ய நாளையதினம் வருவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்து கயிலையையடைந்து சத்தரிவிகள்குழலமாய் பவ்வராஜனைச் சம்மதப்படுத்தி தனது பரிவாரர்களுடன் அனேக வைபவத்துடன் விஷபத்தின் ரீதேறிப் பவ்வராஜன் மனையில்வந்திருந்நினர். அப்போது பவ்வராஜன் பத்தினியாகிய மேளுதேவியானவள் பாமனைப் பாதுகைசெய்து பார்வதியாரை ஆடையாபரணங்களாலலங்கரித்து அழைத்துவந்து லோகநாயகனிடப்புறத்திலிருக்கச்செய்தனன். அத்தருணத்தில் பவ்வராஜன் தனது புத்திரியாகிய பார்ப்பதியார் திருக்கரத்தினைப் பாமசிவத்தின் கரத்திலவைத்து ஐயனே! அடியேன் அரிதித்பெற்ற பெண்கொடியை தேவரீருக்குப் பாரியாளாகத் தந்தேனென்று தாராதத்தஞ்செய்துகொடுத்தனன். பின்பு பரமசிவன் ஆஞ்ஞாப் படி பிரமன் மங்கலசடங்கை ஆரம்பித்து திருமங்கலியத்தைப் பரமன்சையிலளித்துப் பார்வதிதேவியின்கழுத்தில் தரிப்பித்து வேதவியிப்படி பூரணாகுதி செய்தவுடன் அம்மையப்பன் அக்கினிவலம்வந்து விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள்போற்ற சகல வைபவத்துடன் சகலருங்கண்டானந்தமடைய ஈஸ்வரியோடு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

அத்தருணத்தில் தன் கணவனைப் பறிகொடுத்து தவக்கோலங்கொண்டு துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருந்த இரதிதேவியானவன் திருமுன்வந்து திருவடிகளில்வணங்கி கர்த்தனே! இங்குள்ளவரைப்போல அடியாளும் கசிக்கத்தக்கதாக மங்கலியபிட்சை தந்தாளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அதைக்கேட்டு ஈசன் மன்மதன் வருவதாக திருவுளத்தில் நினைந்தனர். அக்கணமே மன்மதன் கருப்பு வில்லைக் கரத்திற்பற்றி அங்ஙனம் தோன்றினான். அவனைப்பார்த்து மன்மதனே! உன் மனைவிக்குமாத்திரம் உருவமாகவும் மற்றவர்களுக்கு அருபமாகவும் இருந்து உன் பணிகளைச்செய்து வருவையென்று திருவுளம்பற்றி இரதிதேவியுடன் வாழ்க்கடவையென்று விடைதந்தபோது மன்மதன் உமா பரமேஸ்வரரை வணங்கிப் போற்றிக் கர்த்தனே! உமது அருமைத் திருமேனியின்மீது தாக்கும்படி அடியேன் சார்தொடுத்தலினால் உண்டான பாவத்தைத் தீர்க்கும்வழி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று வேண்ட தேவதேவன் திருவுளமிரங்கி அனங்கனே நீ அஞ்செல் கௌரியின் சாபத்தையும் நந்தியின் சாபத்தையுமொழித்துப் புனிதமாக்கிய தாலமா நகரமென்றொரு தலருண்டு. அத்தலத்தில் உன்மனைவியுடன் சென்று இந்தப் பாவத்தை யொழிக்கக்கடவதென்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அவ்வணங்கன் அவ்வாறே அத்தாலமா நகரத்தின் எல்லையையடைந்து அங்குள்ள கூரநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து திருநீறு தரித்துப் பக்கத்திலுள்ள சிகரங்களோடுகூடிய திருக்கோயிலுட்கென்று பரமனாகிய

மாபூரேசரைக்கண்டு பரவசங்கொண்டு வலம்வந்து துதித்து வணங்கி பரிசுத்த மாகிய குளிர்த்த நீரையும் மலமையுங்கொண்டு அந்த சோதிலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து இரண்டு கண்களினின்றும் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிய நின்று ஐயமே! யான் பவக்கடலில் வீழ்ந்தேன், என்னை யிரகழித்து உனது திருவரு ளென்னுங் கரையிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று குறையிரந்தனன். அப்போது எமதிஹவராகிய மாபூரேசர் திருவுளமகிழ்ந்து ஓ மதனனே வருகவென்று தமதருகிலழைத்து அன்பனே! நீ செய்த வழிபாட்டிற்கு மனமகிழ்ந்தோம் உன்னிடத்துண்டாயின ஒப்பற்ற பாவங்களும் தொலைந்தனவென்றருளிச் செய்து பின்னும் திருவாய்மலர்ந்தருள்கின்றார்.

அருமையான இத்தாலமாபுரியில் ஓர் சிவலங்க பிரதிட்டை செய்து உனது நகரத்திற்குச் செல்வாயென்று கீட்டலையிட்டனர். அவ்வாறே விழைவரைப்பணிந்து அன்புமிகுந்து அவ்வாலயத்திற்குக் கீழ்த்திசையில் நான்கு அம்புலிசை தூரத்தில் பரிசுத்தமாகிய நல்ல இடத்தைத் தேர்ந்து அவ் வீடத்தில் அமராபதிக்குச் சமானமாய் அழகிய ஓர் நகரமியற்றி வண்டுகள் நிறைந்த தாமரை மலர்கள் நெருங்கிய தடாகம் ஒன்று உண்டாக்கி சிவபிரா ணைத்தோத்திரஞ்செய்து தனது அஞ்ஞானத்தொடக்கு விட்டொழிய அத் தடாகத்தில் நீராடி தூய்மையான திருவெண்ணீற்றை யொளிவிளங்கத் தரித்து இதயத்தில் வேறென்றும் கருதாமல் பஞ்சாக் கரத்தைத் தியானித்து சிவலங்கப்பெருமான் திருவுருவம் ஒன்று செய்து பர்வத ராஜ புத்திரியை திரிபுரசுந்தரியெனத் திருநாமந்தரித்து அப்பரமசிவன் இடப்பாகத்தில் எழுத் தருளச்செய்து திருஎண்ணெய்க்காப்பும், பஞ்சகவ்வியம் பஞ்சாமிர்தம் நெய் பால் தயிர் தேன் கருப்பஞ்சாறு முப்பழச்சாறு இளநீர் சந்தனக்குழம்பு தபன நீர் முதலிய இவற்றாலும் ஆகம் விதிப்படி அபிஷேகஞ்செய்து பீதாம்பர மணிந்து சந்தனந்தரித்து பூமாலேசாத்தி தூபதீபங்காட்டி திருவமுது நிவே தித்து பலமுறை பிராத்சணஞ் செய்து வணங்கிப் பலவாறாகத் துதித்து நிற்க சிவபிரான் மன்மதன்மீது கிருபை கூர்ந்து பொண்போல் விளங்குந் திருமேனியினிடத்தில் உமாதேவி ஒருபாகமாகவும் இளம்பிறை வாழும் சடைபூடனும் வாசனேகமழுங் கொன்றை மாலையுடனும் மான்முடி தரித்த திருக்கரங்களுடனும் வெள்ளிய இடபவாகனத்தின்மீது வெளிவந்து காட்சி கொடுத்து அன்பனே! நீசெய்த வழிபாட்டிற்கு மனமுவந்தோம். அன்றியும் உனது தீவினைகளெல்லாம் விட்டொழிந்தன. இனிமேல் நீ உன் மனைவி யுடன் சென்று உனது நகரத்தில் அமர்ந்திருக்கக்கடவையென்று திருவாய் மலர்ந்து சாந்தரூபமாகிய சிவலிங்கத்தில் கரந்தருளினார். மன்மதனுந் தனது பட்டணத்தைச் சார்ந்தான். மதனனாலேற்படுத்திய நகரத்தை நல்ல நக் கொன்றும், மதனன்பூசித்த காரணத்தால் மதனேச னென்றும் யாவரும் கூறுவார்கள். அச்சிவலிங்கப்பெருமானை யாரேனும் பூசித்தால் தீவினைகள் நீங்கி மேலான பேரின்பவாழ்வு பெற்றோங்கவென்று கையிசாணி ய முனி வர்களுக்கும் சூதபுராணிகர் கூறினர்.

மதனனஞ்சனச்சருக்கமுற்றும்.

இயமனருச்சனைச்சருக்கம்.

—♦—

சிவத்தியானபாராகிய கைமிசாரணிய முனிவர்கள் மனமகிழ்ச்சி யுதிசரித்து குதபுராணிகரை வணங்கி சுவாமி! மதனன் சரித்திரத்தைக் கேட்டுப் பாவசமடைந்தோம். இனி இயமன் சரிதையை உரைத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க குதபுராணிகர் சொல்லத்தொடங்கினான். கேளுங்கள் முனிவர்களே! தவசிரேட்டராகிய மிருகண்டு மகாமுனிவரானவர் முற்கால முனிவர் புத்திரியாகிய மருத்துவதியென்னும் மாதினை மணந்து கிரகஸ்தாசீர்மத்தை நடாத்திவரும்நாளில், புத்திரப்பேறில்லாமையைக் குறித்து வருந்தி காசிப் பட்டினத்தைசுயடைந்து கங்காநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபிரானைத் தியானித்துப் புத்திரப்பேற்றை விரும்பி ஒருவருடன் தவஞ்செய்தனன். அவன் பத்திக்கிரங்கி புரதகனரான தேவதேவன் ரிஷபவாகனருடரா யெதிர்வந்து, அவனை நோக்கி, தபோநிதியே! உன் மனோபீஷ்டத்தைச் சொல்லுவாயென்றான், சகலவே தயாபரமூர்த்தியே! புத்திரப்பேற்றை யளித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பரமன் திருவுளம்பற்றுஉள். முனிவனே! தற்குணயிக்குத்துச் சற்றும் நல்லறிவின்றி ஊமை கடன் குருடு முடமுமாய் தூறு வயதைப்பெற்றுப் பிணிகளிலுழன்றலையும் பிள்ளை வேண்டுமோ? அல்லது ஒப்பனையற்ற வனப்பினையுற்றுப் பிணிகளின்றி நம்மிடத்துப் பத்தியுடைத்தாய் பதினாறு வயதுபெற்றுப் பல கலைகளையுங்கற்றுத் தவவலிமையிற் சிறந்திருக்கும் பாலனைப்பெற விருப்பமோ? யாதோ? உன் எண்ணத்தைக் குறியெனக் கேட்க, தவசிரேஷ்டரானவர் அதைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, ஐயனே! வயது குறைந்தாலும் பேரறிவாளனாய்த் தேவரீரிடத்துப் பத்திவினங்கும் குமாரனாயே அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்க, பரமன் களித்து முனிவனே! நீ நினைத்தபடிக்கு ஒரு புத்திரனை யளித்தோமெனத் திருவாய்மலர் மிருகண்டு மகிழ்வுடன் வாழும்நாளில் சிவபிரானனுக்கிரகத்தினால் தனது தேவி வயிற்றில் கருப்பமுண்டாகிப் பத்துமாதங்களும் நிறைவெய்தி நல்ல சுபகரமானகாலத்தில் அதிக சவுந்தரமுடைய ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது.

அதைக் கண்ட முனிவரானவர் மனமகிழ்ந்து அப்புத்திரனுக்கு மார்க்கண்ட நென்னுந் திருநாமம் தரித்துப் பின்பு செய்ய வேண்டிய சடங்குகளையெல்லாம் குறைவறமுடித்து வித்தியாரம்பமுஞ் செய்து கலைகளனைத் திணையும் தெளிவெய்த வாசிப்பித்து முற்றிய காலையில், எவைக்கும் மூலகாரணன் சிவபிரானென்றறிந்து பெரியோர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும் அவர்களால் போதிக்கப் பட்ட நன்னெறிகளைச் சிரவணஞ் செய்தும் தாய் தந்தை உரைப் பாது காத்தும் பிரமசரிய ஆசார வொழுக்கங்களை மனனுஷ்டித்தும் வருந்தருணத்தில் பதினாறும் வயது பிறந்தது. அப்போது தாய் தந்தையர் புத்திர கொமணியைக் கண்டு மனவருத்தங் கொண்டு தனித் தனிப் புலம்பிப் பிரலாபித்தனர். அதைப் புத்திரன் கண்டு பயபத்தியுடன் அவர் பாதங்களிற் சேவித்து நீங்கள் மிகவும் நடுக்குற்று அழுவினீர். இத்தற்கொரு ஏதுவையும்

கண்ணேன், விசனத்தை யொழித்து உங்களுக் கடுத்த துயரத்தினை யருளிச் செய்வீரெனப் போற்றினன். தாய் தந்தையர் குமாரனை வாழ்த்தி எமது கையினே! யாங்கள் நெடுங்காலம் புத்திரனில்லாமையால் பரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தோம். அப்பொழுது சுவாமி வந்து உன்னை யனுக்கிர கித்துப் பதினாறு வயது சென்று முடிவிலிற்ப்பா யெனவுச் திருவுளம் பற்றிப் போயினர்.

அவ்வருஷம் இன்றையதினம் பிறந்த காரணத்தில் உன்னை யிழக்கப் போகின்றோ மென்னும் மனவருத்தத்தினால் துன்ப முற்றிருக்கின்றோ மென்று சொன்ன தந்தை முகத்தை நோக்கி, அந்தனே! இதற்காக இரங்க வேண்டாம் சர்வலோக சரணணியானாகிப் புகுத்தேத்தி யமதன் டனையைக் கடந்து வருவே னெனத் தேற்றி அவர்களிடம் விடை பெற்றுத் திருமணி கன்றிகையென்னும் ஆலயத்துட் சென்று விஸ்வேசரைப்பணித்து அம்வாவயத்தில் தென்பாரசத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்து வருகையில் சிவபிரான் எழுந்தருளி அன்பனே! உனக்கு வேண்டிய லாங்களைத் தருவோம் கேளென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். உடனே சிரத்தற் காங்குவித்துத் தேவாதேவனே! அடியோன் எம்பாசத்தி லகப்படாமல் மாண காலத்தில் எழுந்தருளிக் காத்தருள வேண்டு மென்று பலவாறாகத் துதிக்க பிள்ளாய்! காலனுக்குச் சிறிதேனும் அஞ்சலை அஞ்சலை யென்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தனர். அதன் பின்னும் பழையபடியே சிவலிங்கத்தைப் பூசனை வழிபாடு செய்து வரும்பொழுது பதினாறுவயது பூரணமாயிற்று.

உடனே காளமேகம்போன்ற ஒரு யமதூதன் அவ்விடத்தில் வந்து அவர் பூசனையைக் கண்டு இவருயிரைப்பற்ற நம்மாலாகா தென்று யோசித்து எம்புரம்போய் தமது தலைவனைக்கண்டு வணங்கி இறைவனே! அந்த மார்க் கண்டன் பரமசிவத்தினை இடை விடாது பரிமனமலர்களா லருச்சிக்கின்ற னன். அந்தப் பூஜாபல வல்யினால் அவனிடம் நெருங்கவும் படாமல் அஞ்சி வந்தேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதைக் கேட்ட இயமன் கண்களில் அனுப்பொறிசிறைக் கோபித்துப் படைவீரர்குழ மந்திரியாகிய காலன் அரு கில்வரக் கறுத்த எருமைக் கடாவின் மீதாரோ கணித்து கரத்தில் பாசதன் டந்தாங்கி காசிமாநகரத்தில் ரிஷிபுத்திரன் பரமனை வழிபட்டிருக்கும் இடத் தைச் சேர்ந்து மார்க்கண்டனைப் பார்த்து பிள்ளாய்! நீ யென்ன காரியம் செய்தாய். ஊழ்வினைச் சம்பவமும் சிவபிரான் கட்டளை நியதியும் ஒருவரால் அழிக்கப்படுவதோ? நீ செய்யும் பூசனையானது பாவத்தைப் போக்கும் எனது பாசத்தை விலக்குமோ? முத்தொழிலை நடத்தும் திரிமூர்த்திகளே உனக் குத் துணையானாலும் உன்னுலியைக் கொண்டன்றி மீளேன். ஆதலால் பயங் கொள்ளாமல் ஓன்னுடன் வருவாயென்று கூற, அது கேட்ட மார்க்கண்டன் ஓமறவியே! 'சிவனடியார்களுக்கு எக்காலத்தும் முடிவில்லை ஒருகால முண் டாயினும் வெள்ளிகூர் கிரியைச் சேருவதல்லது உன் பதவியை யணுகார்கள். அவ்வடியாருக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கும் என் பிராணனுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைத்து வந்தாய். இவை உன்பிராணனுக்கும் உன் அரசுரிமைக்கும்

கேடுகாலம் நேர்ந்தது. இச்சந்நிதானத்தை விட்டுப் புறம்பே போவென்று சொல்ல அதைக்கேட்ட இயமன் அதிக கோபத்துடன் பாலன் சுழிபத்திற் போய்தன் கரத்திற் கொண்ட கால பாசத்தைச் சுழற்றி யெறிந்து அடிந் திருக்கண்டத்தில் மாட்டிச் சிவலிங்கத்துடன் வலிக்கத் தொடங்கினான். அத் தருணத்தில் மார்க்கண்டர் சற்றும் மனமினையாமற் சிவலிங்கத்தைத் தழுவித் துதித்திருந்தனர். அப்பொழுது சிவபிரானேழுந்தருளி பத்தனே! நீ அஞ் சலை யெனத் திருவாய்மலர்ந்து திரிபுரதகனராகிய பரமன் கோபித்து வீர கண்டையணிந்த இடது திருவடியைநீட்டி யுதைத்தனர். உடனே அடியற்ற பனையைப்போல இயமன் பூமியில் விழுந்திறந்தனன். அதைக் கண்ட மார்க் கண்டர் என்னுயிரைக் காத்திரட்சிக்கச் சிவநாதனிருக்கின்றார். உருத்து வந்த கூற்றுவுவென்னை யென்ன செய்யலாமென்றுசொல்லி வேதவாக்கியங் களிஞல் பலவாறு கர்த்தனைப் பாடித் துதித்தனர். அப்போது பரமசிவன் சிறுவன்மீது கிருபைகூர்ந்து குழந்தாய்! நீ நம்மைப்போற்றிச் சிறந்த பூசனை நடாத்தியதால் என்றும் அழிவில்லாத ஆயுளை யுனக்களித்தோ மென்றருளிச் செய்து அவ்விவிலங்கத்துள் மறைந் தருளினார். பின்பு மார்க்கண்டர் பேரானந் தக் கடலின்மூழ்கி வெளிவந்து தன்னை நினோந்து எங்கியிருக்கும் தாய் தந்தை யரைக் கண்டு வணங்கி அவர்கள் கொண்ட துயரத்தை மாற்றிச் சுகமாய் வாழ்த்திருந்தனர்.

இப்பால் மார்க்கண்டரைத் துன்பஞ்செய்த இயமனிறந்ததால் பிறந் துள் அசாசரங்களுக்கு நாசமில்லாமல் பெருகச் சுமை மிகுத்ததைப் பூமி தேவி தாங்கப்படாமல்வாடி ஸ்ரீ காளகண்ட மூர்த்தி யெழுந்தருளிய திருக் கயிலாயமடைந்து தேவதேவன் பாதாரவிந்தங்களில் வணங்கி சுவாமி! சீவ ராசிகள் அழிவின்மையால் பாரஞ்சுமக்க என்னால் முடியவில்லை. அடியாள் பொருட்டு இயமன்செய்த தீமையைப் பொறுத்தருளி அவனை யெழுப்பித் தரவேண்டுமென்று வேண்ட சிவபிரானிரக்க முற்று எமதருமனே! வாவென் றழைக்க தூக்கத்தில்நின்றும் எழுந்தாற்போல மீளத்தோன்றி பரமன் பாதங் களிற் பன்முறைவணங்கி உமது திவ்வியதிருவடி அடியேன்மீது தாக்கூலால் யான் உய்ந்தேன் உய்ந்தேன் என்று வணங்குந் தருமனைத் திரிபுரதகனர் கருணைகூர்ந்து உனக்கின்னுங் கட்டளையிடுவ தென்ன வென்றால், பரிசுத்த மாகிய விபூதி ருத்திராட்ச மணிந்த நமதடியாரைக் கண்டால் பத்தியுடன் பணிந்து போற்றிப் போகக்கடவாயென்று திருவாய் மலர்ந்தனர். அதைக் கேட்ட இயமன் அவரது பொற்பாத கமலங்களிற் நெழுது வாழ்த்தி சுவாமி! தேவரீர் திருமேனியின்மீது யான் பாசமவீசிய பாவத்தை யொழித் த்ருளவேண்டு மென்றிரங்கிக் கேட்டனன். இயமனை நோக்கி பரம சிவன் காலனை! பூமியின் கண்ணே தொண்டைமா நாட்டில் தர்ஸநாகர மென் றொரு தலமுண்டு. அதில் முன்னம் மதனனால் அருச்சித்தேத்திய நமது குறியையடுத்துப் பூசிப்பையேல் உனது சித்தசஞ்சலத்தை யொழிப்போ மென்றனர். அவ்வுரையைக்கேட்ட இயமன் பரனிடம் விடைபெற்றுச் சந் தோஷசித்தனாய் அப்படியை யுடைத்து அனங்கன் பூசித்த அரனைக்கண்டு

அன்புடன் பூசித்து ஆரண்மொழியால் தோத்திரஞ்செய்து அஞ்சலித்துநின்ற
 சீமையத்தில் காமதகனனாகிய கண்ணுதல்மூர்த்தி இடபவாகனத்தின்மீது
 திழிநேத்திரம் சதுர்ப்புஜம் காளகண்டத்துடன் பார்வதி சமேதராய் இயமன்
 முன்வந்து காலனை! நினது தோத்திரங்கேட்டு மகிழ்த்தோம். என்மீது நீ
 பாசம்வீசிய பாவத்தையும் ஒழித்தோம் இனிச்சுகமாய் வாழ்க்கடவாயெனத்
 திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சிவலிங்கத்துள் அயிச்சுமாயினர். தேவர்கள் புட்பவரு
 வும் பொழிந்தனர். அச்சிவபெருமானே மதனனும் அந்தகனும் பூசித்த கார
 ணத்தினால் மதனந்தகேசனென்று உலகத்தார் கூறுகின்றனர். அச்சிவலிங்
 கத்தின் மேற்றிசையில் நான்கம்புவிசை தூரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மாயு
 ரேசனைக்கண்டு துதித்துப் பணிந்து அதன் வடதிசையிலெழுந்தருளிய
 காளத்திசரையும் பணிந்து துதித்து விடைபெற்றுத் தன்னுலகஞ் சேர்ந்தி
 ருந்தனென்று குதபுராணிகர் நைமிசாரணியமுனிவர் களுக்குச் சொல்லினர்.

இயமனஞ்ச்சனைச்சுருக்கமுற்றிற்று.

உ

வீரபத்திரச்சுருக்கம்.

சிவத்தியானபராகிய நைமிசாரணிய முனிவர்கள் குதமுனிவர் புகன்ற
 இயமன் சரிதமாகிய வழுதத்தைச் செவியாகிய வாயினாறுண்டு களித்து அம்
 முனிவரது திருவடியிற்பணிந்து தேவரீரது திருவாக்கால் வீரபத்திரக் கட
 வுள் சரிதத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்றுகேட்கச் குதபுராணிகர் கூறுகின்
 றார். கேளுங்கள் முனிவர்களே! சர்வஜீவதயாபராகிய சாம்பவமூர்த்தி கயி
 லாயத்திலே ஒரு பகல் திருமால் பிரமன் இந்திரன் திக்குப்பாலகர் கின்னார்
 கிம்புருடர் முதலிய சகல தேவரும் வணங்க அவர்களுக்குத் தக்கவாறு அருள்
 பாலித்துக்கொண்டு நவரத்தினமழுத்திய சிங்காதனத்திலே அரசிருந்தனர்
 அவ்வேளையிலே இசைக்கியானந் தேர்ந்த நாரதமுனிவர் அச்சபையை
 யடைந்து சிவபெருமானைக்கண்டு சேலித்து நின்றனர்.

கடவுள் அம்முனிவரை நோக்கி அன்பனே! உனது வரலின் செய்து
 யை யுரைப்பாயெனச் கட்டளையிட உடனே முனிவர் வணங்கி சுவாமி!
 தேவரீருக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. ஆயினும் மண்ணுலகத்திலே
 விலாசகாஞ்சி யென்னும் பதியிலே வச்சிராங்கத நென்பவன் ஒருவு னிருக்
 கின்றான். அவன் அரசர் குலத்திலே பிறந்தும் அருகக் கடவுளைத் தெய்வ
 மாகக்கொண்ட புத்தசமயத்தை யடைந்து தமது பாதபத்தியையும் சிவசின்
 னங்களாகிய விபூதி ருத்திராகுத்தையும் மறந்து இருக்கின்றான். அதனால்
 அவன் நகரத்தில் சமண சமயமானது இருன்போல் எங்கும் வியாபித்து
 நிறைந்திருக்கின்றது. எம்போலிகளான தமதடிமைச் சைவர்க ளெல்லாம்
 தமது பஞ்சாகுரத்தை யுச்சரிக்கவும் அஞ்சிமறைந்து இத்தாயர் நீங்குவ தெக
 காலமோவென்று ஏங்குகின்றனர். அக்கொடிய சமணமதத்தை நாசஞ்செய்

தற்குத்தேவரீர் அருள்செய்யு வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்து நிற்க, அம் போது சுவாமி, வீரபத்திரர் முகத்தை நோக்கி உனது பத்தினியுடன் பூலேக் கத்திற்குச் சென்று வச்சிராங்கத நென்னும் அரசனைப் புத்தசமயத்தில் நின்று நீக்கி சைவசமயத்தைப் போதித்து அவனால் அவ்வுரி லுள்ளவரையும் சைவசமயத்தவராக் கி அவ்வுரையும் புதுக்கிவருவா யென்று கட்டளையிட வீரபத்திரரும் மனமகிழ்ந்து அஷ்டடாங்க நமஸ்காரம் பண்ணி விடை பெற்றுக் கொண்டு அனேக பூதகணங்கள் சூழ தனது பத்தினியுடன் தேரிலேறி பூமி யின்கண்வந்து தாலமாநகரத்தை யடைந்தனர்.

அவ்வீரனது வன்மைகளை யெல்லாம் புத்தர்கள் கண்டெதிர்த்து நீங்கள் யுசேதனமாகிய எலும்பை யணிந்தவனுக்குத் தொண்டு புண்டவ ராக்கையால் இப்பதியில் வரக்கூடா தென்று ஒரு சிங்கத்தைப் பல எருமைக் கீரட்கள் தடுத்ததுபோல் தடுத்தார்கள். வீரன் அத்தடையையிற் தனது சேனையுடன் பாரசிவனெழுந்தருளிய ஆலயத்தையடைந்தான். இச்செய்திகளை யெல்லாம் புத்தரா லுணர்ந்த வச்சிராங்கத மன்னன் கோபக்குறியுடைய வனுய் பல சேனைகள் புடைகுழத் தன்னை மறந்து சிவாலயத்தையடைந்து சூரியனைப் போலும் ஆதனத்தி லமர்ந்தருளிய வீரபத்திரரை நோக்கி அடா சாம்பலப் பூசும் சமூகனே! நீ யார்? இங்குவந்த காரியம் யாது? சேக்கிரம் தெரிப்பிபா யென்று கூறினான். அதுகேட்ட வீரபத்திரர் யாம் வசிப்பது கைலாயம். என் பெயர் வீரபத்திரன் சர்வஜீவதயாபரணாகிய சிவபெருமான் பிரபாவங்களையெல்லாம் உனக்குணர்த்தவந்தேனென்று கூற அதைக்கேட்ட அரசன் மிகக் கோபித்துப் புன்னைகொழிந்து யாவருமிகழும் எலும்பு தோல் பாம்பு பன்றிக் கொம்பு கொக்கிறகு ஆமைஒடு முதலிய அசுத்தப்பொருளை அணியெனக் கொள்ளும் பித்தன் பெருமையைப் பேசவந்தவன் பெரும்பித்தனாவென நினைந்து இகழ்ந்து கூறினான். அப்போது வீரபத்திரக் கடவுளுக்குக் கோபம்மீறிந்து தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தனர் உடனே தழுவப்பட்ட துளிர்பேல்வாடி வெப்பம் சகியாதவளும் அரசன் மூர்ச்சையடைய மந்திரி முதலானோர்கண்டு உபசாரஞ்செய்ய மூர்ச்சைதெளிந்து, வீரபத்திரருடைய திருவடிகளிற் புணர்ந்து அய்யனே! தேவரீரது பெருமையை அறியாதுபேசிய அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து மோட்சத்தைத் தருவதாகிய சைவமார்க்கத்தை உபதேசித்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துப்போற்ற வீரபத்திரர் கிருபைகூர்ந்து தனது திருக்காத்தால் அரசன் சரீரத்தைப் பரிசித்து வெப்பத்தை நீக்கிச் சொல்லுகின்றார்.

கேளும் அரசனே மாவிராதம் பாசுபதம் காளாமுகம் வாமம் வைரவம் சைவம் ஆகிய இவ்வாறும் உட்சமயம். பாஞ்சராத்திரம் பட்டாசாரியம் சமணம். புத்தம் மீமாஞ்சை லோகாயிதம் ஆகிய இவ்வாறும் புறச்சமயம். இவைகளில் புறச்சமயத்தை நீக்கி உட்சமயத்தைக்கொள்ளுவது தத்தம். இவ்வாறிலும் சைவசமயஞ் சிறந்தது. அதனினுஞ் சிறந்தது வீரண்சுவம். அதேனெனில், தான்வேறு ஈசன் வேறென் றிசைப்பது சைவம். அதுவே நாமென்று அங்கலிங்க சையோகத்தைக் கூறுவது வீரசைவம். ஆகையால் வீரசைவம்

விசேட மென்று அரசன் வினாவிய அநேக ஆட்சேபத்திற்கும் சமாதானஞ்
 ஷீதலில்லித் திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பின்பு அரசன் வீரபத்திரரை வணங்கி
 ளுந்தையே! தேவரீ ருரைத்தவாறே அடியேனுக்கு வீரசைவதிக்கையை விதிப்
 படிப்போதிக்க வேண்டமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். அது கேட்ட
 வீரன் அவ்வாறே அரசனுக் குபதேசித்து விழுது ருத்திராகூம் தரிப்பித்து
 இலிங்கதாரணம் செய்வித்துச் சைவனுக்கிப் பின்பு அவ்வரசனால் அந்நகரி
 லுள்ள யாவரையும் சைவமார்க்கத்தி லொழுதும்படிச் செய்வித்துப் பின்னும்
 அரசனை நோக்கிச் சொல்லுகின்றார். அன்பனே! இத்தலம் யாவர்க்கும் இசுபர
 மோகங்களைப் பாலித்து எத்தலங்களிலும் சிறந்ததாய் விளங்கும். சூப்பதியி
 லுள்ள தேவாலயங்களைப் புதுக்கி ஆதிசைவரால் நித்திய கைமித்தியங்களைச்
 செய்வித்துப் பிரமோதஸுவத்தையும் நடத்திப் பின்பு பேராணந்த மடையச்
 சடவரையெனக் கட்டளை யிட்டனர். அது கேட்ட வச்சிராங்கத மன்னன்
 பெருமகிழ்ச்சியடைந்து எம்பெருமானே! தேவரீரை விட்டிருக்க அடியேன்
 எவ்வாறு துணிவே னென்று திருவடிகளைச் சிரமேற் சூடிக்கொண்டு கை
 கட்டி யெதிரே நிற்க வீரபத்திரர் அரசனை நோக்கி நீ நமது திருவுருவைப்
 பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிப்பாயெனக் கட்டளையிட்டுக்கயிலையை யடைந்தனர்.

• அது கண்ட வரசர் பெருந்தகை அத்தியந்த ஆச்சரியத்துடன் திக்கு
 நோக்கி பலமுறை நமஸ்கரித்து நால்வரைச் சேனைகளும் புடைசூழ்ந்துவர
 ஆலயத்தை யடைந்து ஸ்ரீ மாயூர நாதரைத் தெரிசித்துச் சிற்ப சாஸ்திரிக
 னால் அப்பெருமானுக்கும் செனந்தராயகியார் முதலிய மூர்த்திகளுக்கும்
 கொர்ப்பக்கிருகம் அர்த்தமண்டபம் மகாமண்டபம் மதில் கோபுரம் தஜ்
 ஸ்தம்பம் பலிபீடம் முதலியவைகளைத் தக்கபடி யமைத்துப் பஞ்ச மூர்த்திக
 ளுக்கும் இரதம் வாகனம் ஆபரணதிகளையும் வகுத்து நகரத்தையும் புதுக்கித்
 தனது பரமாசாரியரான வீரபத்திரக்கடவுளைப் பிரதிட்டைசெய்து ஆலயம்
 சமைத்துப் பூசைபுரிந்து காளத்திராதர் இலக்குமிநாராயணர் இவர்கள் வீற்றி
 ருக்கும் ஆலயங்களையும் மென்மேலாகச் சிறப்புகள் செய்து ஆலயத்திற்கு
 நித்திய கைமித்தியங்களையும் திருவிழாவையும் நியமித்து நடாத்திச் சிலநாள்
 அரபினைகூருந்து வீரபத்திரர் கடவுளுடைய திருவடிநிழலை யடைந்தனன்.
 அன்று முதல் அந்த நகரத்திற்கு மயூரபுரி புலியூர் வச்சிராங்கதபுரி விலாச
 காஞ்சி பனைப்புரி பிரமபுரம் இந்திரபுரம் தக்கமாபுரி கலியாணபுரம் சோதி
 லிங்கபுரம் என்று தசநாமம் வழங்குகின்ற தென்று தணிகையி லமருஞ் சர
 வணபவனுரைக்கக் கேட்ட அகத்தியமுனிவர் முருகக்கடவுளடியிற்பணிந்து
 அலர்கொண்டருச்சித்து சோடசோபசாரஞ்செய்து தெய்வமானயம்மையை
 யும் வள்ளிநாச்சியாரையும் வாழ்த்தி அமரர் சிறைதலிர்த்த ஆண்டவனே! உமது
 திருவாக்கால் தாலையம்பதியின் மான்மியங்கேட்டுப் பிறவிப்பயனை யடைந்
 தயந்தேன். அத்திருத்தலத்தை அடியேனடைந்து காண விடைதரல்வேண்
 டெனென்று வேரபமுத்திரையுடன் வணங்க அவ்வாறே முருகக்கடவுள் அனுக்
 'வெடுத்தனரென்று ஸ்மிசாரணியமுனிவர்களுக்குச் சூத்பராணிகர் கூறினர்"

வீரபத்திரச்சுருக்கமுற்றிற்று.

அகத்தியன்பூசனைச்சுருக்கம்.

சிவாகமங்களைத்தெரிந்த நைமிசாரணிய முனிவர்கள் குகமுனிவர்கட்கு சரித்திரத்தைக்கேட்டு வணங்கி சுவாம்! அடியேங்கட்கு வீரபத்திரர் கதையைக் கூறினார். இனி அகத்தியர் பூசித்த சரித்திரத்தைக் கூறவேண்டுமென்று வணங்கிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகள் சொல்லத்தொடங்கினார். கேளும் முனிவர்களே! அகத்தியர் முருகக்கடவுளிடத்தில் விடைபெற்றுத் தனிசையைவிட்டு நீங்கி திருப்புவீசனை சேவைசெய்ய வழிகொண்டு தனது மனைவியார் பின்வர மலை வனம் பாலை சோலை முதலிய விடங்களைக் கடந்து தாலமாரகரினையடைந்து அங்குள்ள அனேக வைபவ விசேதங்களையெல்லாம் தனது பத்தினியாருக்குக்காட்டி மகிழ்வுசெய்து பரமசிவனெழுந்தருளும் ஆலயத்தைச் சேர்ந்து அந் துள்ள சிவசங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து கொஞ்சிலன்புபெருக விழிகளில் நீர்சொரிய கரங்களால் சிரமேற்றுவிதது ஆலயத்தை வலம்வந்து சோதலிங்கப்பெருமானையும் செளந்தரநாயகியுயம்மையையும் பல முறை பணிந்தெழுந்து ஐந்தெழுத்தையும் அகலாதுச் சரித்து பூசை செய்து அன்புருவாகிச் சண்முகக் கடவளிடத்தில் கேட்டருளிய சரித்திரப் படியே சொல்லித் துதித்தனர். அதைத் திருச்செவியி லேற்று மகிழ்ந்த மாயூர நாதர் தரிசனந்தந்தளித்து முனிவனே! நினதுதியைக்கேட்டு ஆனந்தமடைந்தோம். என்று அத்த மத்தக சையோகஞ் செய்து சரீரத்தைப் பரிசித்து என்னை யொத்தவன் நீயே உமையை யொத்தவன் லோபா முத்திரையே உன்னைப் போலும் மெய்ஞ்ஞானத்தை யுடையவ ரொருவருமில்லை யினி நீ யுன் றனைவியுடன் பொதியுமலையை யடையக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டு இலங்கத்தில் மறைந்தருளினார். பின்பு அகத்திய முனிவர் பாலாற்றின் வடதிசையில் ஒரு சிவலிங்கத்தைப் பிரதிட்டை செய்து அகிலாண்ட நாயகியுயம்மையையும் அமைத்துப் பூசித் தருச்சித் தேத்தி வணங்கி காஞ்சியை யடைந்து ஏகம் பரைத் தொழுது சிதம்பரத்தைச் சேர்ந்து நடேசரைச் சேவித்து தனது மனைவியாருடன் அகத்திய முனிவர் பொதியாசல மடைந்து சத்தினி பாதத் தால் பந்த பாசத்தை முற்றக்களைந்து பரமசிவன் திருவடியைச் சிந்தித்திருந்தனர். அவ்வகத்தியர் பிரதிட்டை செய்து பூசித்த லிங்கத்தை அகத்திசாரொன்றும் அப்பெருமா னெழுந்தருளிய தலத்தை நெடும்புல் மாரகர மென்றும் வேதங்களால் கூறப்படுமென்று நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூதபுராணிகள் கூறினார்.

அகத்தியன்பூசனைச்சுருக்க முற்றிற்று.

விவாகச்சருக்கம்.

• • சித்தசுத்தியடைந்த ஹமிசாரணிய முனிவர்கள் சூதமுனிவரை வணங்கி தினையாபரமூர்த்தியே! அடியேங்களும்கூடப் பொருட்டு அகத்தியர் சரித்திரத்தைக் கூறினீர். இன்னும் உமது திருவாக்கால் பாமேசன் திருமணக்காசையையும் கேட்க, ஆவல் கொண்டோமென்று வேண்ட சூதபுராணிகர் சொல்லத் தொடங்கினார். கேளுந் தபோதனர்களே! கயிலாயபதியான் கட்டளைப்படி மயிலுந்நவடைந்த உமையம்மையார் தாலையம்பதிப்பரமனைப் பூசைசெய்து துதித்திருக்க, அப்போது சாம்பவ மூர்த்தி யெதிரில் தோன்றி அம்மை யாருக்குக் காட்சித்து பாவாய்! முன்னம் உனக்கு நான் கொடுத்த சரபம் இன்றோ டொழிந்தது. இனி உன்னை இந்நகரத்தில் தேவர் முனிவர் முதலிய யாவருங் காணத் திருமணஞ் செய்வெனென்று அம்மையார் மகிழ்க்குநி தன தருகிலிருந்த திருமால்முகத்தை நோக்கி மாயவனே! இந்தப்பாவத ராஜபுத்திரியை இவ்விடத்திற்குனே சித்திரை மாசத்தில் வரும் மக நகரத்திரத்தில் திருமணஞ் செய்ய வேண்டியதால், அதற்குரிய முயற்சி செய்வா யென்று சிவ பிரான் கட்டளையிடி, திருமால் தகுதி யமைந்த பல சிவகணங்களை யழைத்து லோகமாதாவாகிய உமாதேவியாருக்கும் சர்வ ஜீவதயாபரணாகிய சிவபெருமானுக்கும் திருமணம் நடக்கின்ற தென்று கூறி எல்லாத் தேவர்களையும் இவ்விடத் தழையுங்கொண்டு விடுத்தார்.

அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களும் தேவர்களும் வித்தியாதார்களும் நாக லோகத்தார்களும் சூரியன் முதலிய நவக்கிரகங்களும் காந்தர்வர்களும் இயக் கர்களும் பிரமன் முதலியோர்களும் வைகுந்தத்தி லுள்ளவர்களும் கயிலாயத் திலுள்ளவர்களும் ஆகிய யாவரும் வந்து அங்கடைந்தார்கள். திருமாலின் கட்டளைப்படி அவ்விடத்துத் தேவகம்மியன் தூய்மையாகிய இரத்தினங்க ளால் ஒளிவிளங்க ஆழ்கிய மண்டபங்களும் சூளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துக் களிநிலத் திருமணப் பந்தல்களும் திருமித்தான். அந்நகரத்திலுள்ள பெண்கள் அலங்காரமாக வீதிகளில் வாழை கழுகு கொடி தோரணம் முதலியவைகளை நாட்டிப் பூரணகலசம் பாலிகை விளக்கு முதலிய அஷ்டமங்கலங்களமைத்து, அன்புடன் கைகோத்து விளையாடுவார்கள். இவ்விதச் சிறப்பமைந்த தாலையம் பதியில் மண்ணிலகத்தவரும் விண்ணிலகத்தவரும் நாகலோகத்தவரும் சிவ பிரான் திருமணத்திற்காக அன்போடு வந்து நெருங்கியிருக்க, அப்பொழுது சித்திரை மாசத்தில் மகநட்சத்திரம் கூடிய சபதினம் வந்ததை யறிந்து இன் றையதினம்தான் திருமணத்தினமென்று திருமால் சிவபெருமானுக்குக்கூறி னார். எமது தந்தை யாராகிய சிவபெருமானும் குபேரன் அலங்கரிக்க மணக் கோலங் கொண்டு அத்திருமணத்திற் காக அமைத்துள்ள மண்டபத்தில் வந்து சேர்ந்தார். இப்பால் திருமால் கட்டளைப்படி இலக்குமியும் சரஸ்வதி யும் வந்து உமாதேவியாரை ஆடையா பரணங்களாலலங்காரம் செய்து சிவ பிரானுக்கு வலப்பாகத்தில் அமைத்தார்கள். அப்போது கற்பகத்தரு காம தேனு சங்கரிதி பதுமரிதி இவைகள் சிவபிரான் திருமணத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களை அப்போதைக் கப்போது கொடுத்து எவல் புரிந்து நின்று கொண்டிருந்த, அவ்விடத் தடைந்த மகா தவசிகளும் மறையவரும் வேத மந்திரமேகித, பிரமன் திருமணத்திற்குரிய சடங்குகளெல்லாம் செய்து முடித்தான்.

மணஞ்செய் முகூர்த்தம் சமீபித்த தென்று பிரகஸ்பதி பகவான் கூற அனைக்கேட்ட பர்வத ராஜன் இனிமையுடன் எழுந்திருந்து தோண்டி

தரித்திருந்த உத்தரியத்தை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு தனது புத்திரியாகிய உமாதேவியாரை தனது மடித்தலத்தில் வைத்துக்கொண்டு நெல்வித்திலி மீது உட்கார்ந்து சிவபிரானது பொன்போலும் அழகிய திருக்கரத்தின மீது தனது புத்திரியினது மெல்லிய திருக்கரத்தை வைத்து மனைவியாகிய மேனூ தேவி வார்த்தும் நீரை விட்டான். உடனே தேவனுக்குப் முழங்கத் தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தார்கள். மற்றுஞ் செய்ய வேண்டிய சடங்குக ள்னைத்தையும் பிரமன் செய்து முடிக்கச் சிவபிரான் வெள்ளிய பொரியைத் திருக்கரத்தா லள்ளி அக்கினிக்கு அவிகொடுத்து செளந்தர நாயகியாரது சிறுவிரலைப் பிடித்துக்கொண்டு தேவியின் நிருவமையைப் பொன்னாலாகிய அம்பியின் மீதெடுத்து வைத்து அருந்ததியின் வடிவத்தைக் காட்டி அக்கினியை வலமாகவந்தார். பின்பு திருவருள் நிரம்பிய சிவபிரானுக்கும் செளந்தர நாயகியாருக்கும் அநேக அரம்பை மாதர்கள் ஆலாத்தி சுற்றினார்கள். யாவராலுங் காண்டற் கரிய சிவபிரானது கிருபை நிறைந்த திருக்கோலத்தை இத்தலத்தின் கண் தரிசிக்கப் பெற்றோ மென்று தேவர்கள் நாகர்கள் முதலானவர்கள் கடவுளைப் பவ்வாறு வேண்டித் தோத்திரஞ் செய்து வழிபட்டார்கள்.

ஒளி விளங்கும் ஆபரண மணிந்த செளந்தர நாயகியார் தமது தாய் தந்தையர்களாகிய மேனே பரவதராஜன் இவர்களது திருவடிகளில் வணங்கினான். திருமணத்திற்கு வந்த தேவர்கள் முதல் எவர்களுக்கும் முறைப்படி அவ்விடத்து வந்திருந்த காமதேனு திருவமுது படைக்க சந்தனம் புட்ப முதலிய வரிசைகளைச் சற்பகத்தரு கொடுக்க திருமால் உபசார வார்த்தைகள் கூற கொன்றை மாலை யணிந்த மாயூரநாதரும் சவுந்தர நாயகியும் மகிழ்ச்சி யுற்றிருந்தனர். பின்பு சக்திசனாகிய மாயூரேசனும் மயில்போலும் சாயலையுடைய சவுந்தர நாயகியாரும் மிக்க அலங்கார மமைந்த அத்தாலமா நகரின் திருவீதியி னிடத்துச் திருமணச் கோலம் வரவேண்டி சிவபிரான் இடப வாகனத்தின் மீதும் உமாதேவியார் அன்ன வாகனத்தின் மீதும் ஆரோகணித்து, பலவித வார்த்தியங்கள் கடல்போலச் சத்திக்கச் சித்தர் சாரணர் தம்புரு நாரதர் கின்னரர் கிம்புருடர் முதலியோர் இசை பாடிக்கொண்டு வரவும், ஊர்வசி திலோத்தமை முதலிய தேவ மாதர்கள் நாட்டியம் புரிந்தகொண்டு வரவும், இரத்திரன் கையில பிரம்பு கொண்டு வழி விலக்கிவரவும், அக்கினி பசுவான் இருளை யகற்றி வரவும், சவுனகாதி முனிவர்கள் ஒருங்கு கூடி வேத பாராயணஞ் செய்து வரவும், மற்று முன்ன தேவர்கள் புடைசூழ்ந்து வரவும் அழகமைந்த அத்தாலமா நகரத்தை வலமாக வந்தார்கள்.

அத்திருமணக் கோலத்தைத் தேவர்களும் நாகர்களும் அத்தாலமாபுரி வாசிகள் முதலாகிய பல தேசத்தார்களும் தரிசித்து வணங்கித் தமது துன்பங்களை நீக்கிச் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். பின்பு சிவபெருமான நிறப்பமைந்த மாடவீதியை வலமாக வந்து ஆகாயத்தையளாவிய கோபுரவாயிலையடைந்து அனேகங்கோடி அரம்பை மாதர் கூடி மங்கல வாழ்த்துகள் கூறித் துதிக்க, உள்ளே சென்று திருமண மண்டபத்தில், வீற்றிருந்து திருவருள் சரந்தவராய்த் திருமணத்திற்கு வந்திருந்த தேவேந்திரன் பிரமகுதிய ஒவ்வொரு வருக்கும் தக்கவாறு விடை கொடுத்துச் சவுந்தர நாயகியாருடன் அளவளாவி ஆனந்த சந்தோஷ முற்றிருந்தனர் ஆகையால் அந்த விலாச கரஞ்சி யென்னுந் தாலமா நகரம் எல்லா நகரத்திற்கும் மேன்மை யான தென்று சூதபுராணிகர் கையிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சொல்லித்தன்னிருக்கை சேர்ந்தார். அவ்வுரையைக் கேட்ட முனிவர்கள் அவரிடம் விடை பெற்று அத்தலத்தை யடைந்து ஸ்ரீ மாயூர நாதரைத் தரிசித்துப் பேரா னந்த மடைந்தனர்.

